BLESK A SLUNCE

SÁVITRÍ DÉVÍ

Sávitrí Dévi – Blesk a Slunce

PŘELOŽENO Z VYDÁNÍ OD COUNTER-CURRENTS PUBLISHING Z ROKU 2015, DOSTUPNÉ Z: https://annas-archive.gl/md5/ae1c3825e75e743fd29a1c54adfe67f8

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Savitri Devi Mukherji

Věnováno božské osobnosti naší doby; Muži proti Času; největšímu Evropanovi všech dob; Slunci i Blesku: ADOLFU HITLEROVI, jako projev neochvějné lásky a věrnosti, na věky věků.

Obsah

Předmluva **7**

Část I: Věčná dokonalost a cyklický vývoj **8**

Kapitola I: Cyklické vnímání dějin 9

Kapitola II: Čas a násilí 33

Kapitola III: Člověk v čase, mimo čas a proti času 52

Část II: Blesk: Čingischán **76**

Kapitola IV: Dítě násilí 77

Kapitola V: Vůle k přežití 82

Kapitola VI: Vůle k dobytí 112

Kapitola VII: Od Dunaje ke Žlutému moři 138

Část III: Slunce: Achnaton **161**

Kapitola VIII: Nádherné dítě živého Atona 162

Kapitola IX: Teplo a Světlo v Disku 169

Kapitola X: Trůn pravdy 199

Kapitola XI: Příliš pozdě a příliš brzy 244

Část IV: Slunce i Blesk: Adolf Hitler **262**

Kapitola XII: Pozdě narozené dítě Světla 263

Kapitola XIII: Boj za Pravdu 270

Kapitola XIV: Svět proti svému Spasiteli 336

Kapitola XV: Bohové na Zemi 447

Část V: Epilog: Kalki Mstitel **521**

Kapitola XVI: Kalki Mstitel 522

„Pošetilci mnou pohrdají, když se jevím v lidské podobě…“ — Bhagavadgíta, IX, verš 11.

„Dnes toho víme jen málo a ještě méně můžeme napsat o tom, co bude znamenat smrt těch jedenácti. Nacházíme se uprostřed velkého historického zlomu. Prožíváme jeho porodní bolesti. Všechno se jeví jako negativní – a přesto se rodí něco nového a velkolepého.“ —Rudolf Hess[1]

[1] Z dopisu jeho manželce, napsaného 28. října 1946 – dvanáct dní po popravě norimberských mučedníků.

Předmluva

Tato kniha – jejíž psaní bylo započato na jaře roku 1948 ve Skotsku a pokračovalo s přestávkami v Německu v období mezi tímto datem a rokem 1956 – je výsledkem celoživotních úvah o historii a náboženstvích, jakož i vyjádřením celoživotních tužeb a morálního hodnotového žebříčku, který jsem vyznávala již před první světovou válkou.

Dalo by se to popsat jako osobní reakci na události roku 1945 a následujících let. A vím, že se to mnoha lidem nebude líbit. Napsala jsem to však výhradně za účelem předložit pojetí dějin – starověkých i moderních –, které je z hlediska věčné Pravdy nezpochybnitelné. Snažila jsem se proto studovat jak lidi, tak fakta ve světle té myšlenky posloupnosti věků, od prvotní dokonalosti k nevyhnutelnému chaosu, která se netýká pouze „hinduismu“, ale všech forem Jediné, univerzální Tradice – přičemž hinduisté jsou (možná) jen ti, kteří si z té Tradice uchovali o něco více než méně konzervativní lidé.

Může se zdát ironické, že tak intenzivní touha po věrnosti Tradici mě vedla k interpretaci historických osobností tak odlišné od té, kterou zastává většina lidí, kteří se hlásí k zájmu o duchovní věci. Pouze nekonečná budoucnost ukáže, kdo pochopil božskou Moudrost nejlépe: zda tito lidé, nebo já.

SÁVITRÍ DÉVÍ, Kalkata, 21. července 1958

Část I: Věčná dokonalost a cyklický vývoj

Šiva (při svém „tandava nritya“ – tanci zkázy – na konci každého po sobě jdoucího časového cyklu)

Kapitola I: Cyklické vnímání dějin

Myšlenka pokroku – neustálého zlepšování – není zdaleka moderní. Je pravděpodobně stejně stará jako nejstarší úspěšné pokusy člověka zlepšit své materiální prostředí a pomocí technických dovedností zvýšit svou schopnost útočit a bránit se. Technické dovednosti byly po mnoho století příliš cenné na to, aby byly opovrhovány. Ba co víc, když se projevily v mimořádné míře, byly více než jednou oslavovány jako něco téměř božského. Úžasné legendy se vždy točily například kolem mužů, o nichž se říkalo, že byli nějakým způsobem schopni fyzicky se vznést nad zem, ať už to byl Etana z Erechu, který se vznesl k nebi „na křídlech orla“, nebo slavný Ikaros, nešťastný předchůdce našich moderních letců, či bratr Manca Cápaca, Auca, o kterém se říkalo, že byl obdařen „přirozenými“ křídly, která nakonec dopadla sotva lépe než Ikarova umělá.[2]

Avšak kromě těchto neuvěřitelných činů hrstky jednotlivců se starověcí lidé jako celek vyznamenali i mnoha hmotnými úspěchy. Mohli se pochlubit zavlažovacím systémem v Sumeru; stavbou pyramid, které jak v Egyptě, tak o staletí později ve Střední Americe svědčily o úžasné znalosti astronomických údajů; koupelnami a kanalizací v paláci v Knóssu; vynálezu válečného vozu po vynálezu luku a šípu a pískových hodin po vynálezu slunečních hodin – což stačilo k tomu, aby se jim z toho točila hlava pýchou a byli příliš sebejistí ohledně osudu svých civilizací.

Ačkoli si plně uvědomovali hodnotu své vlastní práce v praktické oblasti a jistě velmi brzy pochopili možnost – a

[2] Zatímco Íkaros spadl do moře, peruánský hrdina se proměnil v kámen když dosáhl vrcholu kopce, předurčeného stát se místem, kde bude postaven velký Chrám slunce v Cuzco.

možná i získali jistotu – neomezeného technického pokroku, nikdy nevěřili v pokrok jako celek, v pokrok ve všech oblastech, jak se zdá, že tomu věří většina našich současníků. Vše nasvědčuje tomu, že se věrně drželi tradiční představy o cyklickém vývoji a navíc měli dostatek rozumu na to, aby si přiznali, že žijí (navzdory všem svým úspěchům) na počátku dlouhého sestupného procesu, který tvoří jejich vlastní specifický „cyklus“ – a také ten náš. Ať už to byli Hindové nebo Řekové, Egypťané nebo Japonci, Číňané, Sumerové nebo staří Američané – nebo dokonce Římané, ti „nejmodernější“ ze starověkých národů – všichni považovali „Zlatý věk“, „Věk pravdy“[3], vládu Kronose nebo Ra, či jakýchkoli jiných bohů na zemi – slavný počátek pomalého, sestupného rozvíjení se dějin, ať už se tomu říká jakkoli – daleko za sebou v minulosti.

A věřili, že návrat podobného věku, předpovězeného v jejich posvátných textech a ústních tradicích, nezávisí na vědomém úsilí člověka, ale na železných zákonech, které jsou vlastní samotné podstatě viditelného a hmatatelného projevu a které prostupují vším; na kosmických zákonech. Věřili, že vědomé úsilí člověka není ničím jiným než projevem těchto zákonů v činnosti, které vedou svět, ať už dobrovolně či nedobrovolně, kamkoli leží jeho osud; jedním slovem, že dějiny člověka, stejně jako dějiny ostatních živých bytostí, nejsou ničím jiným než detailem v kosmických dějinách bez začátku a konce; periodickým výsledkem vnitřní Nevyhnutelnosti, která spojuje všechny jevy v Čase.

A stejně jako staří mohli přijmout tuto vizi vývoje světa a přitom plně využívat veškerého technického pokroku, který

[3] Satja juga, v sanskrtských písmech.

měli k dispozici, tak mohou – a také to dělají – dodnes tisíce lidí vychovaných v rámci prastarých kultur soustředěných kolem týchž tradičních názorů, a také, uprostřed příliš pyšných průmyslových kultur, několik osamocených jedinců schopných myslet samostatně. Na dějiny lidstva nahlížejí z podobné perspektivy.

Ačkoli žijí, jak se zdá, jako „moderní“ muži a ženy – používají elektrické ventilátory a žehličky, telefony a vlaky, a letadla, pokud si to mohou dovolit –, v srdcích chovají hluboké opovržení k dětinské domýšlivosti a nafouknutým nadějím naší doby, stejně jako k nejrůznějším receptům na „záchranu lidstva“, které horliví filozofové a politici uvádějí do oběhu. Vědí, že nic nemůže „zachránit lidstvo“, neboť lidstvo se blíží ke konci svého současného cyklu. Vlna, která ho nesla po tolik tisíciletí, se chystá zlomit s veškerou zuřivostí nabyté rychlosti a znovu splynout s hlubinami neměnného oceánu nerozlišitelné existence. Jednoho dne se znovu zvedne s náhlou majestátností, neboť takový je zákon vln. Mezitím však nelze nic udělat, aby se tomu zabránilo. Nešťastní – blázni – jsou ti lidé, kteří by to z nějakého důvodu, známého jen jim samotným – pravděpodobně kvůli svému přehnanému odhadu toho, co se v tomto procesu ztratí – rádi zastavili. Privilegovaní – moudří – jsou ti nemnozí, kteří si plně uvědomují rostoucí bezcennost dnešního lidstva a jeho tolik oslavovaného „pokroku“, vědí, jak málo je co ztratit v nadcházejícím krachu, a těší se na něj s radostným očekáváním jako na nezbytnou podmínku nového začátku – nového „zlatého věku“, sluncem zalitého vrcholu další dlouhé vlny směřující dolů na povrchu nekonečného oceánu života.

Pro ty privilegované – k nimž se řadíme i my – se celý sled „aktuálních událostí“ jeví ve zcela odlišném světle než pro zoufalé stoupence „pokroku“ nebo pro ty, kteří sice přijímají cyklický pohled na dějiny a považují proto nadcházející kolaps za nevyhnutelný, ale je jim líto, že civilizace, v níž žijí, spěje ke svému zániku.

Pro nás jsou ty velkolepě znějící „ismy“, k nimž nás naši současníci vyzývají, abychom se k nim v roce 1948 hlásili, všechny stejně marné: jsou předurčeny k tomu, aby byly zrazeny, poraženy a nakonec odmítnuty širokou veřejností, pokud v sobě obsahují něco skutečně vznešeného; jsou odsouzeny k tomu, aby si prozatím užívaly jakéhosi hlučného úspěchu, pokud jsou dostatečně vulgární, domýšlivé a duši zabíjející, aby oslovily rostoucí počet mechanicky podmíněných otroků, kteří se plazí po naší planetě a vydávají se za svobodné lidi; všechny jsou předurčeny k tomu, aby se nakonec ukázaly jako marné. Tradiční náboženství, která rychle vycházejí z módy, jak se dnešní „ismy“ stávají stále populárnějšími, nejsou o nic méně marná – pokud ne dokonce více: rámce organizované pověry zbavené veškerého skutečného pocitu Božského, nebo – u sofistikovanějších lidí – pouhé konvenční aspekty společenského života, či etické systémy (a to velmi elementární) okořeněné špetkou zastaralých obřadů a symbolů, jejichž původní význam se téměř nikdo neobtěžuje hledat; nástroje v rukou chytrých mužů u moci, které mají za úkol ukolébat prostoduché do trvalé poslušnosti; pohodlná jména, kolem nichž by se daly snadno sjednotit sbíhající se národní aspirace nebo politické tendence; nebo prostě poslední útočiště slabochů a podivínů: to je prakticky vše, čím jsou – na co se v průběhu několika století

všechny zredukovaly – všechny do posledního. Ve skutečnosti jsou mrtvé – stejně mrtvé jako staré kulty, které vzkvétaly před nimi, s tím rozdílem, že ty kulty již dávno přestaly šířit zápach smrti, zatímco ony (takzvané „živé“) se stále nacházejí ve stadiu, v němž je smrt neoddělitelná od rozkladu. Od žádného z nich – ani od křesťanství, ani od islámu, ani dokonce od buddhismu – nelze nyní očekávat, že „zachrání“ cokoli z toho světa, který kdysi částečně podmanily; žádný z nich nemá normální místo v „moderním“ životě, který je v podstatě zbaven veškerého povědomí o věčném.

V „moderním“ životě neexistují žádné činnosti, které by nebyly marné, snad s výjimkou těch, jejichž cílem je uspokojit tělesný hlad: pěstování rýže, pěstování pšenice, sběr kaštanů v lese nebo brambor na vlastní zahradě. A jedinou rozumnou politikou nemůže být nic jiného než nechat věci běžet svým chodem a čekat na příchod Ničitele, jehož úkolem je připravit půdu pro vybudování nové „Éry pravdy“: toho, koho hinduisté nazývají Kalki a oslavují jako desátou a poslední inkarnaci Višnua; Ničitele, jehož příchod je podmínkou zachování života podle věčných zákonů života.

Víme, že to vše bude znít jako naprostá pošetilost pro ty, jejichž počet stále roste, kteří i přes nevýslovné hrůzy naší doby zůstávají přesvědčeni, že lidstvo „pokračuje ve svém pokroku“; bude to vypadat jako cynismus dokonce i pro mnohé z těch, kteří přijímají naši víru v cyklický vývoj, což je univerzální, tradiční víra vyjádřená v poetické formě ve všech posvátných textech světa, včetně Bible. Na tuto možnou kritiku nemáme co odpovědět, neboť je zcela založena na emocionálním postoji, který není náš. Můžeme se však pokusit poukázat na marnost obecně rozšířené víry v „pokrok“, byť jen proto, abychom

zdůraznili racionalitu a sílu teorie cyklů, která tvoří pozadí trojitého studia, jenž je předmětem této knihy.

***

Zastánci víry v „pokrok“ předkládají mnoho argumentů, aby dokázali – sobě i ostatním –, že naše doba, se všemi svými nepopiratelnými nevýhodami, je celkově lepší než jakákoli minulá epocha a že dokonce vykazuje jasné známky zlepšení. Není možné všechny jejich argumenty podrobně rozebrat. Lze však snadno odhalit klamy skryté v těch nejrozšířenějších a zdánlivě „nejpřesvědčivějších“ z nich.

Všichni zastánci „pokroku“ kladou obrovský důraz na věci jako gramotnost, individuální „svobodu“, rovné příležitosti pro všechny lidi, náboženskou toleranci a „lidskost“, přičemž pokrok v této poslední oblasti zahrnuje všechny tendence, které nacházejí svůj výraz v moderním zájmu o blaho dětí, vězeňské reformy, lepší pracovní podmínky, státní pomoc nemocným a chudým a, pokud ne větší laskavost, tak alespoň menší krutost vůči zvířatům. Oslnivé výsledky, kterých bylo v posledních letech dosaženo při aplikaci vědeckých objevů v průmyslu a jiných praktických oblastech, jsou samozřejmě nejoblíbenějšími příklady, které mají ukázat, jak úžasná je naše doba. O tom však nebudeme diskutovat, protože jsme již jasně dali najevo, že v žádném případě nepopíráme ani nezlehčujeme význam technického pokroku. Co popíráme, je existence jakéhokoli pokroku v hodnotě člověka jako takového, ať už individuálně, nebo kolektivně, a naše úvahy o všeobecné gramotnosti a dalších vysoce chválených „znacích“ pokroku, na které jsou naši současníci hrdí, všechny vycházejí z tohoto jediného hlediska.

Věříme, že hodnota člověka – stejně jako v konečném důsledku hodnota každého stvoření – nespočívá v pouhém intelektu, ale v duchu: ve schopnosti odrážet to, co pro nedostatek přesnějšího výrazu nazýváme „božským“, tj. to, co je pravdivé a krásné nad rámec veškerého zjevného projevu, to, co zůstává nadčasové (a tudíž neměnné) uprostřed všech změn. Věříme tomu s tím rozdílem, že v našich očích – na rozdíl od toho, co tvrdí křesťané – je tato schopnost odrážet božské úzce spjata s rasou člověka a jeho fyzickým zdravím; jinými slovy, že duch není v žádném případě nezávislý na těle. A nevidíme, že různá zlepšení, která dnes pozorujeme ve vzdělávání nebo v sociální oblasti, ve vládě nebo dokonce v technických záležitostech, buď učinila jednotlivé muže a ženy v tomto smyslu cennějšími, nebo vytvořila nějaký nový trvalý typ civilizace, v níž jsou podporovány možnosti člověka k všestranné dokonalosti, takto pojaté. Hindové se dnes zdají být jediným národem, který tradičně sdílí naše názory; a v průběhu času se jim nepodařilo udržet božský řád – vládu přirozených vládnoucích kast. A my, jediný národ na Západě, který se v moderní době pokusil tento řád obnovit, jsme byli materiálně zničeni agenty těch sil falešné rovnosti, které moderní svět nazývá silami „pokroku“.

Pokrok? – Je pravda, že dnes, alespoň ve všech vysoce organizovaných (typicky „moderních“) zemích, umí téměř každý číst a psát. Ale co z toho? Umět číst a psát je výhoda – a to značná. Není to však ctnost. Je to nástroj a zbraň; prostředek k dosažení cíle; věc nepochybně velmi užitečná, ale nikoli cíl sám o sobě. Konečná hodnota gramotnosti závisí na tom, k jakému účelu je využívána. A k jakému účelu je dnes obecně využívána? Je využívána pro pohodlí nebo pro zábavu těmi,

kdo čtou; pro nějakou reklamu nebo nějakou nevhodnou propagandu – pro vydělávání peněz nebo získávání moci – těmi, kdo píší; někdy, samozřejmě, oběma, k získávání nebo šíření nezaujatých znalostí o těch několika věcech, které stojí za to znát; k nalezení vyjádření nebo k vyjádření těch několika hlubokých pocitů, které mohou člověka povznést k uvědomění si věčných věcí, ale ne častěji než v dobách, kdy jeden člověk z 10 000 dokázal pochopit symboliku psaného slova. Obecně lze říci, že dnes muž či žena, které povinná školní docházka učinila „gramotnými“, využívají psaní k tomu, aby sdělovali osobní záležitosti nepřítomným přátelům a příbuzným, vyplňovali formuláře – což je jedna z mezinárodních činností moderní civilizované lidskosti – nebo si zapamatovali věci, které jsou sice málo užitečné, ale jinak bezvýznamné, jako je něčí adresa či telefonní číslo, datum schůzky u kadeřníka nebo zubaře, či seznam čistého prádla, které si mají vyzvednout z čistírny. Čte „pro zkrácení času“ proto, že mimo hodiny nudné práce už pouhé myšlení není dostatečně intenzivní a zajímavé, aby tomuto účelu posloužilo.

Víme, že existují i lidé, jejichž celý život nasměrovala k nějakému krásnému osudu kniha, báseň – či pouhá věta – přečtená v dávném dětství, jako například Schliemann, který bezhlavě utratil za archeologické vykopávky jmění, které trpělivě a cílevědomě nashromáždil během čtyřiceti let nudné dřiny, a to vše kvůli dojmu, jaký na něj jako na chlapce zanechal nesmrtelný příběh o Tróji. Ale takoví lidé žili vždy, ještě předtím, než se stalo módou povinné školství. A příběhy, které slyšeli a pamatovali si, nebyly o nic méně inspirativní než příběhy, které se čtou dnes. Skutečnou výhodu všeobecné gramotnosti, pokud nějaká existuje, je třeba hledat jinde.

Nespočívá v lepší kvalitě výjimečných mužů a žen ani v kvalitě milionů gramotných lidí, ale spíše ve skutečnosti, že ti druzí se rychle stávají intelektuálně lenivějšími a tudíž důvěřivějšími než kdy jindy – a ne méně; snadněji oklamatelní, náchylnější k tomu, aby byli vedeni jako ovce bez sebemenšího náznaku protestu, za předpokladu, že jim bude předložena ta nesmyslná informace, kterou si přejeme, aby spolkli, v tištěné podobě a tak, aby vypadala „vědecky“. Čím vyšší je obecná úroveň gramotnosti, tím snazší je pro vládu, která ovládá denní tisk, rozhlas a nakladatelský průmysl – tyto téměř neodolatelné moderní prostředky působení na mysl –, udržet masy a „inteligenci“ pod svým palcem, aniž by to vůbec tušily.

Mezi lidmi, kteří byli sice převážně negramotní, ale zato aktivněji uvažovali, a kteří byli otevřeně vládnuti starým autokratickým způsobem, mohl prorok – přímý mluvčí bohů nebo skutečných kolektivních tužeb – vždy doufat, že se prosadí mezi světskou mocí a lidem. Ani samotní kněží si nemohli být nikdy zcela jisti, že si lid udrží v poslušnosti navždy. Lidé se mohli rozhodnout naslouchat prorokovi, pokud chtěli. A někdy tak také činili. Dnes, kdekoli převládá všeobecná gramotnost, mají inspirovaní vykladači nadčasové pravdy – proroci – nebo dokonce nezištní zastánci aktuálních praktických změn stále menší šanci se objevit. Upřímné myšlení, skutečné svobodné myšlení, připravené ve jménu nadlidské autority nebo skromného zdravého rozumu zpochybňovat základy toho, co se oficiálně učí a obecně přijímá, má stále menší šanci vzkvétat. Opakujeme, že je mnohem snazší zotročit gramotný lid než negramotný, jakkoli se to na první pohled může zdát podivné. A zotročení bude s větší pravděpodobností trvalé. Skutečnou výhodou všeobecné

gramotnosti je utužení sevření vládnoucí moci nad miliony pošetilých a domýšlivých lidí. To je pravděpodobně důvod, proč nám od dětství vtloukají do hlavy, že „gramotnost“ je takovým požehnáním. Skutečným požehnáním je však schopnost myslet samostatně. A to vždy bylo a vždy bude výsadou menšiny, kdysi uznávané jako přirozená elita a respektované. Dnes má povinná masová školní výuka a stále více standardizovaná literatura určená pro „podmíněné“ mozky – význačné znaky „pokroku“ – tendenci tuto menšinu zmenšovat na co nejmenší rozměry; v konečném důsledku ji zcela potlačit. Je to snad to, co lidstvo chce? Pokud ano, ztrácí lidstvo svůj smysl existence a čím dříve nastane konec této takzvané „civilizace“, tím lépe.

To, co jsme řekli o gramotnosti, lze zhruba zopakovat i o těch dvou dalších hlavních slávách moderní demokracie: „individuální svobodě“ a rovnosti příležitostí pro každého člověka. První z nich je lež – a čím dál tím zlověstnější, protože okovy povinné školní docházky se stále beznadějněji utahují kolem celé bytosti člověka. Druhá je absurdita.

Jednou z nejzábavnějších rozporuplností průměrného občana moderního industrializovaného světa je způsob, jakým kritizuje všechny instituce starších a vyspělejších civilizací, jako je například kastovní systém Hindů nebo všezahrnující kult rodiny na Dálném východě, a to s odůvodněním, že tyto instituce mají sklon omezovat „svobodu jednotlivce“. Neuvědomuje si, jak přísná – ba dokonce zničující – je vláda kolektivní autority, které se podřizuje (v polovině případů nevědomky), ve srovnání s tradiční kolektivní autoritou ve zdánlivě méně „svobodných“ společnostech. Lidé v Indii nebo na Dálném východě, kteří žijí v kastovním nebo rodinném

systému, možná nesmějí dělat vše, co se jim zlíbí, v mnoha relativně bezvýznamných a v několika skutečně zásadních záležitostech každodenního života. Ale je jim ponecháno věřit, čemu chtějí, nebo spíše čemu mohou; cítit podle své vlastní povahy a svobodně se vyjadřovat o velkém počtu podstatných záležitostí; je jim dovoleno vést svůj vyšší život způsobem, který považují za nejmoudřejší, poté, co splnili své povinnosti vůči rodině, kastě a králi. Jedinec žijící pod železnou a ocelovou vládou moderního „pokroku“ může jíst, co se mu zlíbí (do značné míry), oženit se s kým chce – bohužel! – a jít, kam se mu zlíbí (alespoň teoreticky). Je však nucen přijímat ve všech záležitostech přesahujících individuální rovinu – tedy v záležitostech, které pro nás skutečně mají význam – přesvědčení, životní postoje, hodnotový žebříček a do značné míry i politické názory, které posilují mocný socioekonomický systém vykořisťování, k němuž patří (k němuž je nucen patřit, aby mohl žít) a v němž je pouhým kolečkem v soukolí. A co víc, je donucen věřit, že je jeho výsadou být kolečkem v takovém organismu; že ty nedůležité záležitosti, v nichž se cítí být svým vlastním pánem, jsou ve skutečnosti ty nejdůležitější – jediné skutečně důležité. Je učeno, aby si nevážil té svobody úsudku o konečné pravdě, estetické, etické či metafyzické, o niž je nenápadně připraven. A co víc: je mu řečeno – alespoň v demokratických zemích –, že je ve všech ohledech svobodný; že je „jednotlivcem, zodpovědným nikomu jinému než svému vlastnímu svědomí“... poté, co roky chytré manipulace tak důkladně formovaly jeho „svědomí“ a celou jeho bytost podle vzoru, že již není schopen reagovat jinak. Může takový člověk vůbec hovořit o „tlaku na jednotlivce“ v jakékoli společnosti, ať už starověké, nebo moderní!

Člověk si uvědomí, do jaké míry byly lidské mysli ve světě, v němž dnes žijeme, pokřiveny, a to jak záměrným, tak nevědomým podmíněním, když se setká s lidmi, kteří nikdy nepodlehli vlivu průmyslové civilizace, nebo když má sám to štěstí, že se od dětství vzpíral zhoubnému tlaku standardizovaného vzdělávání a zůstal svobodný uprostřed davu těch, kteří ve všech zásadních otázkách reagují tak, jak je to naučili. Rozdíl mezi myslícími a nemyslícími, svobodnými a otroky, je děsivý.

Co se týče „rovnosti příležitostí“, taková věc, přísně vzato, vůbec nemůže existovat. Tím, že vytváří muže a ženy odlišné jak co do míry, tak co do kvality inteligence, citlivosti a síly vůle, odlišné v charakteru a temperamentu, dává jim sama příroda ty nejnerovnější příležitosti k naplnění jejich aspirací, ať už jsou jakékoli. Příliš emocionální a spíše slabá osoba například nemůže ani pojmout stejný ideál štěstí, ani mít stejné šance na jeho dosažení v životě jako ten, kdo se narodil s vyrovnanější povahou a silnější vůlí. To je zřejmé. A přidejme k tomu charakteristiky, které odlišují jednu rasu lidí od druhé, a absurdita samotného pojmu „lidská rovnost“ se stává ještě nápadnější.

Když naši současníci hovoří o „rovnosti příležitostí“, mají na mysli skutečnost, že v moderní společnosti – jak tvrdí – má každý muž či žena stále častěji stejné šance jako jeho či její soused na to, aby zastával pozici a vykonával práci, pro kterou má přirozené předpoklady. Ale i to je pravda jen částečně. Dnešní svět – svět ovládaný velkoplošným průmyslem a masovou výrobou – totiž stále častěji nabízí pouze práce, v nichž nejlepší stránky osobnosti pracovníka hrají malou nebo žádnou roli, pokud je tento člověk něčím víc než jen chytrým a

materiálně efektivním jedincem. Dědičný řemeslník, který mohl najít nejlepší vyjádření toho, co se pro jednodušší označení nazývá jeho „duší“, ve svém každodenním tkaní, výrobě koberců, smaltování atd., dokonce i ten, kdo obdělává půdu, v osobním kontaktu s Matkou Zemí, Sluncem a ročními obdobími, se stává stále více postavou minulosti. Stále méně příležitostí je také pro upřímného hledače pravdy – řečníka nebo spisovatele –, který odmítá stát se vykladačem široce přijímaných myšlenek, produktů masové manipulace, za nimiž nestojí; pro hledače krásy, který odmítá podřídit své umění požadavkům populárního vkusu, o kterém ví, že je špatný. Takoví lidé musí velkou část svého času promarnit tím, že neefektivně – a s neochotou – vykonávají nějakou práci, pro kterou nejsou stvořeni, aby si vydělali na živobytí, než budou moci zbytek času věnovat tomu, co by Hindové nazvali jejich sádhanou – práci, k níž je předurčila jejich hlubší podstata: poslání jejich života.

Myšlenka moderní dělby práce, shrnutá v často citované větě „správný člověk na správném místě“, se v praxi scvrkává na to, že jakýkoli člověk – kdokoli z těch nudných, nerozlišujících milionů – může být „připraven“ k tomu, aby zastával jakoukoli pozici, zatímco těm nejlepším z lidí, jediným, kteří ještě ospravedlňují existenci tohoto stále více degenerujícího druhu, není dopřáno vůbec žádné místo. Pokrok...

***

Zbývá nám ještě „náboženská tolerance“ naší doby a její „lidskost“ ve srovnání s „barbarstvím“ minulosti. To jsou, mírně řečeno, dva vtipy!

Když si připomeneme některé z nejstrašnějších hrůz dějin – upalování „kacířů“ a „čarodějnic“ na hranici, hromadné vyvražďování „pohanů“ a další neméně odpudivé projevy křesťanské civilizace v Evropě, podmaněné Americe, Goa a jinde –, naplňuje moderního člověka hrdost na „pokrok“, kterého bylo dosaženo, alespoň v jedné oblasti, od skončení temného období náboženského fanatismu. Ať už jsou naši současníci jakkoli špatní, v každém případě se již zbavili zvyku mučit lidi za takové „maličkosti“, jako je jejich pojetí Nejsvětější Trojice nebo jejich představy o předurčení a očistci. Takový je pocit moderního člověka – protože teologické otázky ztratily v jeho životě veškerý význam. Ale v dobách, kdy se křesťanské církve navzájem pronásledovaly a podporovaly obrácení pohanských národů pomocí krve a ohně, považovali jak pronásledovatelé, tak pronásledovaní, jak křesťané, tak ti, kteří chtěli zůstat věrní nekřesťanským vyznáním, takové otázky za životně důležité v tom či onom smyslu. A skutečným důvodem, proč dnes nikdo není mučen kvůli svým náboženským přesvědčením, není to, že by mučení jako takové bylo v „pokročilé“ civilizaci 20. století všem odporné, ani to, že by se jednotlivci a státy staly „tolerantními“, ale prostě to, že mezi těmi, kdo mají moc způsobovat bolest, se téměř nikdo živě a zásadně nezajímá o náboženství, natož o teologii.

Takzvaná „náboženská tolerance“, kterou praktikují moderní státy a jednotlivci, nevychází ani v nejmenším z rozumného pochopení a lásky ke všem náboženstvím jako k rozmanitým, symbolickým projevům těch několika málo podstatných, věčných pravd – tak, jak to činí a vždy činila hinduistická tolerance. Je to spíše výsledek hrubě nevědomého pohrdání všemi náboženstvími; lhostejnosti k těm pravdám,

které se jejich různí zakladatelé snažili znovu a znovu prosazovat. To vůbec není tolerance.

Chceme-li posoudit, do jaké míry mají naši současníci právo chlubit se svým „duchem tolerance“, je nejlepší sledovat jejich chování vůči těm, které rozhodně považují za nepřátele svých bohů: vůči lidem, kteří náhodou zastávají názory odlišné od jejich, a to nikoli v nějaké teologické sporné otázce, o kterou se nezajímají, ale v nějaké politické či sociopolitické ideologii, kterou považují za „hrozbu pro civilizaci“ nebo za „jediné vyznání, skrze které lze civilizaci zachránit“. Nikdo nemůže popřít, že za všech takových okolností, a zejména v době války, všichni vykonávají – v míře, v jaké mají moc – nebo tolerují – v míře, v jaké sami nemají příležitost vykonat – činy v každém ohledu stejně ohavné jako ty, které byly v minulosti nařízeny, vykonány nebo tolerovány ve jménu různých náboženství (pokud jsou ty druhé skutečně ohavné). Jediný rozdíl snad spočívá v tom, že moderní chladnokrevná zvěrstva se dostávají na veřejnost teprve tehdy, když skryté síly ovládající prostředky k manipulaci davu – tisk, rozhlas a kino – rozhodnou, z důvodů, které nemají s „humanitářstvím“ vůbec nic společného, že by se tak mělo stát, tj. když se jedná o zvěrstva nepřítele, nikoli o vlastní – ani o zvěrstva vlastních „galantních spojenců“ – a když je jejich příběh proto považován za „dobrou propagandu“ kvůli vlně rozhořčení, kterou by měl vyvolat, a nové motivaci, kterou by měl dát válečnému úsilí. Navíc po válce, která byla vedena nebo o níž se předpokládá, že byla vedena ve jménu ideologie – což je moderní ekvivalent dávných krvavých náboženských konfliktů –, jsou po celém světě šířeny pouze hrůzy, o nichž se, ať už oprávněně či neoprávněně, tvrdí, že je spáchali poražení, zatímco vítězové se ze všech sil snaží

vzbudit dojem, že jejich vrchní velení alespoň nikdy nezavíralo oči před podobnými hrůzami. Ale v Evropě 16. století a dříve, a mezi islámskými bojovníky, kteří vedli „džihád“ proti lidem jiného vyznání, si každá strana byla dobře vědoma krutých prostředků, které používali nejen její protivníci pro své „hanebné cíle“, ale i vlastními lidmi a vlastními vůdci za účelem „vykořenění kacířství“ nebo „boje proti papežství“ či „kázání jména Alláha nevěřícím“. Moderní člověk je spíše morálním zbabělcem. Chce výhody násilné netolerance – což je přirozené – ale vyhýbá se za ni nést odpovědnost. To je také pokrok.

***

Takzvaná „lidskost“ našich současníků (ve srovnání s jejich předky) není nic jiného než nedostatek odvahy či silných citů – rostoucí zbabělost nebo rostoucí lhostejnost.

Moderní člověk se štítí krutostí – dokonce i obyčejné, nevýrazné brutality – pouze tehdy, když se stane, že cíle, pro které jsou tyto kruté či pouhé brutální činy páchány, jsou mu buď odporné, nebo mu jsou lhostejné. Ve všech ostatních případech zavírá oči před jakýmikoli hrůzami – zejména když ví, že oběti se nikdy nemohou pomstít (jak je tomu u všech zvěrstev páchaných člověkem na zvířatech, ať už za jakýmkoli účelem), a požaduje nanejvýš, aby mu je nepřipomínali příliš často a příliš hlasitě. Reaguje, jako by zvěrstva rozděloval do dvou kategorií: „nevyhnutelná“ a vyhnutelná. „Nevyhnutelná“ jsou ta, která slouží nebo mají sloužit účelům moderního člověka – obecně: „dobru lidstva“ nebo „triumfu demokracie“. Jsou tolerovány, ba dokonce ospravedlňovány. „Vyhnutelná“ jsou ta, která jsou příležitostně páchána, nebo o nichž se říká, že jsou páchána, lidmi, jejichž záměr je mu cizí. Pouze ta jsou

odsuzována a jejich skuteční či domnělí pachatelé – nebo podněcovatelé – jsou veřejným míněním označováni za „zločince proti lidskosti“.

Jaké jsou vlastně údajné projevy té úžasné „lidskosti“ moderního člověka, podle těch, kdo věří v pokrok? Dnes už prý neexistují ty hrůzné popravy z dřívějších dob; zrádci již nejsou „věšeni, stahováni z kůže a rozčtvrcováni“, jak bylo zvykem ve slavné Anglii 16. století; nic, co by se svou hrůzností blížilo mučení a popravě Françoise Damiena na centrálním náměstí v Paříži před tisíci lidí, kteří se na to přišli záměrně podívat, dne 28. května 1757, by bylo v moderní Francii nemyslitelné. Moderní člověk také již nehájí otroctví, ani (alespoň teoreticky) neospravedlňuje vykořisťování mas v jakékoli formě. A jeho války – dokonce i jeho války, jakkoli se mohou jevit jako monstrózní, s jejich propracovaným aparátem nákladných démonických strojů! – začínají ve svém kodexu (jak se říká) připouštět určitou míru humanity a spravedlnosti. Moderní člověk je zděšen pouhou myšlenkou na válečné zvyky starověkých národů – na obětování dvanácti mladých Trojanů stínu řeckého hrdiny Patrokla, nemluvě o mnohem méně starověkých, ale mnohem krutějších obětích válečných zajatců aztéckému bohu války Huitzilopochtlimu. (Ale Aztékové, ačkoli byli relativně moderní, nebyli křesťané, ani, pokud víme, věřící v všeobecný pokrok.) A konečně – jak se říká – je moderní člověk laskavější, nebo méně krutý, ke zvířatům než byli jeho předkové.

Jen obrovská míra zaujatosti ve prospěch naší doby může člověka přimět, aby se nechal oklamat takovými klamnými představami.

Moderní člověk jistě otroctví „neobhajuje“; naopak ho vehementně odsuzuje. Přesto ho však praktikuje – a to v širším měřítku než kdykoli předtím a mnohem důkladněji, než toho kdy byli schopni staří Řekové – ať už v kapitalistickém Západě, v tropech, nebo (podle toho, co se doslýchá za jeho neproniknutelnými hradbami) dokonce i v jediném státě, který má být dnes „rájem pracujících“. Samozřejmě existují rozdíly. Ve starověku měl i otrok hodiny volného času a veselí, které patřily jen jemu; měl své hry v kostky ve stínu sloupů portika svého pána, své hrubé vtipy, své volné tlachání, svůj svobodný život mimo každodenní rutinu. Moderní otrok nemá to privilegium, aby se půl hodiny zcela bezstarostně poflakoval. Jeho takzvaný volný čas je buď vyplněn téměř povinnou zábavou, stejně náročnou a často stejně ponurou jako jeho práce, nebo – v „zemích svobody“ – otráven ekonomickými starostmi. Ale není otevřeně kupován a prodáván. Je prostě vzat. A vzat ne člověkem, který by byl alespoň v něčem nadřazený jemu samému, ale obrovským neosobním systémem, který nemá ani tělo, do kterého by se dalo kopnout, ani duši, kterou by bylo možné zatratit, ani hlavu, která by se zodpovídala za své zlo.

A podobně i staré hrůzy bezpochyby zmizely z dějin takzvaného civilizovaného lidstva, ať už jde o spravedlnost, nebo o válku. Na jejich místo se však vkradly nové a horší, které byly „barbarským“ dobám neznámé. Stačí jediný příklad, který je sám o sobě dost děsivý. Dlouhotrvající proces, v němž nebyli souzeni zločinci, zrádci, královrahové ani čarodějové, ale nejvýznamnější osobnosti Evropy; jejich nespravedlivý rozsudek po měsících a měsících nejrůznějších ponížení a systematického morálního mučení; jejich konečné pověšení

nejpomalejším a nejkrutějším možným způsobem – celá ta zlověstná fraška, inscenovaná v Norimberku v letech 1945–1946 (a 1947) bandou vítězných zbabělců a pokrytců, je nesrovnatelně odpornější než všechny poválečné lidské oběti minulosti dohromady, včetně těch prováděných podle známého mexického rituálu. Neboť tam, alespoň, jakkoli bolestivý mohl být tradiční proces zabíjení, byly oběti upřímně usmrcovány pro potěšení kmenového boha vítězů a samotných vítězů, bez jakékoli makabrózní předstírané „spravedlnosti“. A navíc byly vybírány ze všech řad zajatých válečníků, nikoli zlovolně pouze z elity svého lidu. Ani elita poraženého lidu ve většině případů nepředstavovala – jak tomu ve skutečnosti bylo v hanebném procesu naší pokrokové doby – samotnou elitu svého kontinentu.

Pokud jde o taková nepředstavitelná zvěrstva, k nimž docházelo ve Francii, ve Španělsku a v mnoha dalších zemích od středověku, najdeme v nedávné španělské občanské válce celou řadu podobných případů – nemluvě o neméně děsivých hrůzách, jichž se ještě v nedávné době dopustili „hrdinové“ francouzského odboje během druhé světové války –, které se jim vyrovnají a často je dokonce předčí.

A jakkoli je to podivné – ačkoli (jak tvrdí) „takové věci nenávidí“ –, značný počet dnešních mužů a žen, ačkoli jim chybí odvaha dopustit se takových hrozných činů osobně, se zdá být stejně nadšený jako vždy, když je sledují, nebo alespoň když o nich přemýšlejí, škodolibě se jimi kochají a vychutnávají si je zprostředkovaně, pokud jim je odepřeno to morbidní potěšení z přímého sledování. Takoví jsou lidé, kteří se v moderní Anglii shromažďují před branami věznice, kdykoli má být někdo pověšen, a očekávají bůhvíjaké nezdravé vzrušení

pouhým přečtením oznámení, že „byla vykonána spravedlnost“ – lidé, kteří by, kdyby jen dostali příležitost, běželi se podívat na veřejnou popravu, ba dokonce na veřejné upálení čarodějnic nebo kacířů, nepochybně stejně rychle, jako to kdysi dělali jejich předkové. Takoví jsou také miliony lidí, dosud „civilizovaných“ a zdánlivě laskavých, kteří se odhalí ve svém pravém světle, jakmile vypukne válka, tj. jakmile se cítí povzbuzeni k tomu, aby projevili ten nejodpudivější druh fantazie v soutěživých popisech toho, jaké mučení by každý z nich „uvrhl“ na nepřátelské vůdce, kdyby on – nebo častěji ona – měl volnou ruku. Takoví jsou v jádru všichni ti, kteří se po vítězné válce škodolibě radují z utrpení poraženého nepřítele. A jsou jich také miliony: miliony zastupujících surovců, zároveň podlých i krutých – nemužných –, kterými by válečníci takzvaných „barbarských“ dob důkladně pohrdali.

***

Ale snad ještě zbabělejší a pokrytečtější než cokoli jiného je chování „pokrokového“ moderního člověka vůči živé přírodě, a zejména vůči živočišné říši. O tom jsem se podrobně rozepsala v jiné knize[4], a proto se zde spokojím s tím, že zdůrazním několik faktů.

Primitivní člověk – a často i člověk, jehož malebná civilizace je vše jiné než „moderní“ – se k zvířatům chová, to je pravda, dost špatně. Stačí se vydat do těch nejméně industrializovaných zemí jižní Evropy nebo na Blízký a Střední

[4] Dílo Impeachment of Man, napsané v letech 1945–1946, dosud nevyšlo. [Kniha Impeachment of Man byla vydána o rok později: Savitri Devi, Impeachment of Man (Kalkata: Savitri Devi Mukherji, 1959). V roce 2021 vydána v českém jazyce pod názvem Obžaloba člověka, z anglického originálu přeložila Juliana Reichmannová.]

východ, aby si člověk v tomto ohledu získal zcela jasnou jistotu. A ne všichni moderní vůdci byli stejně úspěšní v ukončení prastarého krutého zacházení s němými zvířaty, ať už na Východě, nebo na Západě. Gándhí nedokázal ve jménu té všeobecné laskavosti, kterou opakovaně kázal jako hlavní princip své víry, zabránit hinduistickým mlékařům, aby úmyslně nechávali své telata vyhladovět k smrti, jen aby prodali pár litrů kravského mléka navíc. Mussolini nedokázal odhalit a stíhat všechny ty Italy, kteří i za jeho vlády setrvávali v odporném zvyku oškubávat kuřata zaživa s odůvodněním, že „peří jde tak lépe dolů“. Nelze popřít skutečnost, že laskavost ke zvířatům v národním měřítku nakonec nezávisí na učení žádného vnuceného náboženství nebo filozofie. Je to jedna z charakteristických vlastností skutečně nadřazených ras. A žádná náboženská, filozofická ani politická alchymie nedokáže proměnit obecné kovy ve zlato.

To však neznamená, že kvalitní výuka nemůže přispět k tomu, aby se z každé rasy, stejně jako z každého jednotlivého muže či ženy, dostalo to nejlepší. Ale moderní průmyslová civilizace, v míře, v jaké je zaměřena na člověka – není řízena žádnou inspirací nadlidského, kosmického řádu – a má sklon klást důraz na kvantitu namísto kvality, na produkci a bohatství namísto charakteru a vnitřní hodnoty, je vše jiné než příznivá pro rozvoj trvalé všeobecné laskavosti, a to i mezi těmi lepšími lidmi. Skrývá krutost. Nedělá nic pro to, aby ji potlačila, ani aby ji alespoň zmírnila. Omlouvá, ba dokonce vyzdvihuje jakékoli krutosti páchané na zvířatech, které jsou přímo či nepřímo spojeny s vydělávání peněz, od každodenních hrůz jatek až po mučení zvířat v rukou cirkusového cvičitele, lovce (a také, velmi často, stahovače kůže, v případě kožešinových tvorů) a

vivisektora. Jako ospravedlnění se samozřejmě uvádí „vyšší“ zájem lidstva – aniž by si lidé uvědomovali, že lidstvo, které je připraveno kupovat zábavu nebo luxus, „chutné jídlo“ nebo dokonce vědecké informace či prostředky k léčení nemocných za takovou cenu, již není hodno života. Faktem zůstává, že mezi lidmi nikdy nebylo více úpadku a nemocí všeho druhu než v tomto světě povinného či téměř povinného očkování a vakcinace; v tomto světě, který povyšuje zločince proti životu – mučitele nevinných živých tvorů pro lidské účely, jako byl například Louis Pasteur – do řad „velkých“ mužů, zatímco odsuzuje ty skutečně velké, kteří bojovali za zdůraznění posvátné hierarchie lidských ras před a nad přehnaně zdůrazňovanou a v každém případě zřejmé hierarchii bytostí, a kteří, mimochodem, vybudovali jediný stát na Západě, jehož zákony na ochranu němých tvorů připomínaly, poprvé po staletích (a v míře, v jaké to bylo možné v moderní průmyslové zemi s chladným[5] podnebím), dekrety císaře Ašóky a Harshavardhany.

Takový svět se sice může chlubit svou něžnou péčí o výstavní psy a kočky a o domácí zvířata obecně, zatímco se snaží zapomenout (a přimět i vyspělejší civilizace, aby zapomněly) na odpornou skutečnost, že jen ve Velké Británii je každoročně podroben vivisekci milion tvorů. Nemůže nás přimět, abychom přehlédli jeho skryté hrůzy, a přesvědčit nás o svém „pokroku“ v laskavosti vůči zvířatům, stejně jako o své rostoucí laskavosti vůči lidem „bez ohledu na jejich vyznání“. Odmítáme v něm vidět cokoli jiného než nejtemnější živoucí důkaz toho, co hinduisté od nepaměti charakterizují jako „Kali

[5] Mám na mysli zákony proti týrání zvířat, které byly podle mého názoru jednou z chloub nacionálněsocialistického režimu v Německu.

Yuga“ – „temný věk“; éru temnoty; poslední (a naštěstí nejkratší) část současného cyklu dějin. V takovém věku není žádná naděje na „napravení věcí“. Je to v podstatě doba, kterou tak výstižně, byť lakonicky, popisuje Kniha knih – Bhagavadgíta – jako dobu, v níž „z morálního úpadku žen vyplývá zmatek v kastách; ze zmatku v kastách ztráta paměti; ze ztráty paměti nedostatek porozumění; a z toho všeho pak veškeré zlo“[6]; věk, v němž se lži nazývají „pravdou“ a pravda je pronásledována jako lež nebo vysmívána jako šílenství; v němž jsou zastánci pravdy, božsky osvícení vůdci, skuteční přátelé svého rodu a všech živých – božští lidé – poraženi, jejich stoupenci ponížení a jejich památka pomlouvána, zatímco mistři lží jsou oslavováni jako „spasitelé“; věk, v němž každý muž a každá žena jsou na nesprávném místě a svět ovládají podřadní jedinci, zkažené rasy a zvrácené doktríny, což vše je nedílnou součástí řádu vrozené ošklivosti, mnohem horšího než úplná anarchie.

Toto je doba, v níž se naši triumfující demokraté a naši nadějní komunisté chlubí „pomalým, ale jistým pokrokem díky vědě a vzdělání“. Moc děkujeme za takový „pokrok“! Stačí se na něj podívat a utvrdíme se v naší víře v prastarou cyklickou teorii dějin, kterou ilustrují mýty všech starověkých, přírodních náboženství (včetně toho, z něhož si Židé – a skrze ně i jejich učedníci, křesťané – vypůjčili symbolický příběh o rajské zahradě; Dokonalost na počátku Času) vtiskla do paměti. Upevňuje v nás přesvědčení, že lidské dějiny, které zdaleka nejsou stálým vzestupem k lepšímu, jsou stále beznadějnějším procesem zkaženosti, vykastrování a demoralizace lidstva;

[6] Bhagavadgíta, překl. Eugène Burnouf, sv. I, s. 47 a následující [Le Bhâgavata Purâna ou histoire poétique de Krichna, 3 sv. (Paříž, 1840–1847).— Pozn. red.]

neúprosným „pádem“. Vzbuzuje v nás touhu vidět konec – konečný pád, který uvrhne do zapomnění jak ty bezcenné „ismy“, které jsou produktem úpadku myšlení a charakteru, tak i neméně bezcenná náboženství rovnosti, která pro ně pomalu připravovala půdu; příchod Kalkiho, božského Ničitele zla; úsvit nového cyklu, který se, jako všechny časové cykly předtím, otevírá „Zlatým věkem“.

Ať je ten konečný pád jakkoli krvavý! Ať v tom očistném požáru navždy zahynou jakékoli staré poklady! Čím dříve to přijde, tím lépe. Čekáme na to – a na slávu, která po tom nastane – s důvěrou v božsky ustanovený cyklický zákon, jenž řídí všechny projevy bytí v čase: zákon věčného návratu. Čekáme na ni a na následný triumf Pravdy, která je dnes pronásledována; na triumf, ať už pod jakýmkoli jménem, jediné víry v souladu s věčnými zákony bytí; jediného moderního „ismu“, který není vůbec „moderní“, neboť je pouze nejnovějším vyjádřením principů starých jako Slunce; triumfu všech těch mužů, kteří po staletí i dnes nikdy neztratili vizi věčného Řádu, stanoveného Sluncem, a kteří bojovali v nezištném duchu, aby tuto vizi vtiskli ostatním. Čekáme na slavné obnovení, tentokrát v celosvětovém měřítku, Nového Řádu, promítnutí věčného Řádu Kosmu do času, v příštím, stejně jako v každém opakujícím se „Zlatém věku“.

Je to jediná věc, pro kterou stojí za to žít – a zemřít, pokud nám bude toto privilegium dopřáno – nyní, v roce 1948.

Napsáno v Edinburghu dne 9. dubna 1948 – v den 707. výročí slavné bitvy u Liegnitzu (Lehnice).

Kapitola II: Čas a násilí

Z těch několika faktů, které jsem připomněla v předchozí kapitole, je zcela zřejmé, že v dávné historii neexistují žádné krutosti – žádné asyrské hrůzy, žádné kartaginské hrůzy, žádné staré čínské hrůzy –, které by vynalézavost našich současníků na Východě i na Západě, podporovaná zdokonalenou technikou, nepřekonala. Krutost – násilí zbabělců – je však pouze jedním z mnoha projevů násilí, i když je třeba přiznat, že tím nejodpudivějším. S podporou a povzbuzením stále ohromujících vědeckých úspěchů, které lze využít k jakémukoli účelu, se člověk v průběhu dějin stal stále násilnějším – a ne méně a méně, jak si často myslí lidé živení pacifistickou propagandou! A co víc, nemohlo to být jinak; a nemůže to být jinak v žádném období budoucnosti, dokud násilné a úplné zničení toho, čemu dnes říkáme „civilizace“, neotevře světu novou „Éru pravdy“; nový Zlatý věk. Do té doby je násilí v té či oné podobě nevyhnutelné. Je to samotný zákon života v padlém světě. Nemáme na výběr mezi násilím a nenásilím, ale mezi otevřeným, nestydatým násilím za bílého dne a skrytým, rafinovaným násilím – vydíráním; mezi otevřeným násilím a nenápadným, pomalým, avšak neúprosným útlakem, a to jak ekonomickým, tak kulturním: systematickým potlačováním všech možností poražených, aniž by to bylo „viditelné“; nemilosrdné „podmíňování“ dětí, o to hroznější, že je neosobnější, nepřímější, navenek „jemnější“; chytré šíření lží (a polopravd), které zabíjejí duši; násilí pod rouškou nenásilí. Volba je také mezi nesobeckou nelítostností ve službě samotné Věci pravdy; násilím bez krutosti, uplatňovaným s cílem nastolit na této zemi řád založený na věčných principech, které přesahují člověka; násilím s cílem vytvořit nebo udržet lidský

stav v harmonii s nejvyšším účelem Života, a násilím uplatňovaným pro sobecké účely.

Tyto dvě zdánlivě protichůdné možnosti jsou ve skutečnosti jedno a totéž. Je totiž faktem, že čím nezištnější jsou jeho cíle a čím nesobecká je jeho aplikace, tím je násilí upřímnější a přímější; zatímco na druhé straně, čím špinavější jsou pohnutky, pro které je ve skutečnosti používáno, tím více je samo o sobě skryté, ba dokonce popírané; tím více se lidé, kteří k němu uchylují, chlubí tím, že jsou obdivovateli nenásilí, a tak obelhávají ostatní a někdy i sami sebe; chovají se jako podvodníci a jsou podváděni – uvězněni v síti svých vlastních lží.

Jak čas plyne a jak nastává úpadek, hlavním tématem lidských dějin není stále méně násilí; je to stále méně upřímnosti ohledně násilí.

***

Pouze „Věk pravdy“ – v němž je vše tak, jak má být, svět, v němž je společenský a politický řád na zemi dokonalou kopií věčného Řádu života – může být nenásilný. A ve výmluvných legendách všech starověkých národů se říká, že ideální společnost na počátku věků taková přirozeně byla. Nebylo tedy co měnit; nebylo za co prolévat vlastní ani cizí krev; nebylo co dělat, než si v míru užívat krásy a bohatství sluncem zalité země a chválit moudré bohy – „devy“ nebo „zářící bytosti“, jak je nazývali staří Árijci – králové země v pravém slova smyslu. Každý muž a každá žena, každá rasa, každý druh byl tehdy na svém místě a celá božská hierarchie stvoření byla uměleckým dílem, k němuž nebylo co přidat ani z něhož nebylo co ubrat. Násilí bylo nemyslitelné.

Násilí se stalo nutností v okamžiku, kdy společensko-politický řád tohoto světa přestal být nezkresleným odrazem věčného kosmického Řádu; v okamžiku, kdy na jedné straně vznikl antropocentrický duch, bez rozdílu vyzdvihující celé lidstvo na úkor nádherné živé Přírody, a na druhé straně přirozeně nadřazených jedinců a přirozeně privilegovaných ras, vznikl v opozici k tradici zaměřené na život, která po kdo ví kolik šťastných tisíciletí schvalovala harmonickou, božsky předurčenou hierarchii národů, živočišných druhů a rostlinných odrůd; od okamžiku, kdy se v opozici k pravěké jednotě v rámci nekonečné, disciplinované rozmanitosti začala projevovat zhoubná tendence k uniformitě – vedoucí nakonec k rozpadu. Od toho okamžiku, opakujeme, se násilí stalo zákonem světa, v dobrém i ve zlém. Jediným způsobem, jak se mu vyhnout, bylo od té chvíle buď se zcela odříznout od světa takového, jaký je, otočit se zády k životu a pohybovat se v umělém, zasněném čase – iluzi iluze – anebo žít zcela mimo Čas. Jen velmi málo jedinců bylo natolik pošetilých, aby se vydali první cestou, a ještě méně jich bylo natolik vyspělých a zároveň natolik lhostejných, aby se vydali cestou druhou.

Násilí však samo o sobě není nic špatného. Je pravda, že se stalo nutností teprve poté, co se svět stal do značné míry „zlý“, tj. nevěrný svému nadčasovému archetypu; již v souladu s tvůrčím snem univerzální Mysli, který kdysi vyjádřil. Samotný výskyt násilí byl znamením, že „Věk pravdy“ byl nenávratně uzavřen; že sestupný proces dějin nabýval na rychlosti. Násilí však nelze posuzovat odděleně od jeho účelu. A účel je dobrý nebo špatný; stojí za to, nebo ne. Stojí za to, když ti, kdo ho sledují, tak činí nejen nesobecky – bez prvotní touhy po osobní slávě či štěstí –, ale také v souladu s ideologií

vyjadřující nadčasovou, neosobní, nadlidskou pravdu; ideologie zakořeněné v jasném pochopení neměnných zákonů života a předurčené oslovit všechny ty, kteří si v padlém světě stále uchovávají ve svých srdcích neporazitelnou touhu po dokonalém Řádu, jakým skutečně byl a jakým opět bude; jakým nemůže být jinak, na úsvitu každého se opakujícího časového cyklu. Jakýkoli účel, který je inteligentně a objektivně v souladu s válečnými cíli nesmrtelných Sil Světla v jejich prastarém boji proti silám Temnoty, tj. proti rozpadu – tomuto boji, který je znázorněn ve všech mytologiích světa – jakýkoli takový účel, říkám, ospravedlňuje jakékoli množství odosobněného násilí. Navíc, jak postupuje „éra temnoty“, v níž žijeme, a která se rok od roku stává temnější a temnější a krutější a krutější, stává se stále nemožnější vyhnout se použití násilí ve jménu pravdy. Žádný člověk – žádný polobůh – dnes nedokáže nastolit ani relativní míru skutečného řádu a spravedlnosti v jakékoli části světa bez pomoci síly, zvláště pokud má k dispozici jen několik let. A bohužel, čím více se tento svět posouvá do současné éry technických zázraků a lidského ponížení, tím více jsou velcí muži inspirace podřízeni faktoru času, jakmile se pokusí uplatnit své vznešené intuitivní poznání věčné pravdy při řešení praktických problémů. Musí prostě jednat, a to nejen důkladně, ale také rychle, pokud nechtějí vidět, jak síly rozpadu zmaří jejich neocenitelné dílo v zárodku. A ať se jim to líbí nebo ne, důkladně a rychle znamená téměř nevyhnutelně bez váhání a s násilím. S postupujícím „temným věkem“ lze s čím dál větší jistotou říci, že božští muži činu jsou poraženi, alespoň prozatím, nikoli proto, že by byli příliš bezohlední (a tím vzbudili proti sobě, svým myšlenkám a spolupracovníkům rozhořčení „slušných lidí“), ale proto, že nebyli dost bezohlední – že v krátké hodině triumfu nevyhladili

své prchající nepřátele do posledního muže; že neumlčeli jak miliony přecitlivělých pokrytců, tak i jejich pány, chytré tvůrce příběhů o zvěrstvech, pomocí podstatnějšího násilí a úplnějšího vyhlazení.

Z toho všeho jasně vyplývá, že bez rozdílu odsuzovat násilí znamená odsuzovat samotný boj sil života a světla proti silám rozkladu – boj, který je o to hrdinštější a zoufalejší, čím více se svět řítí ke svému zániku. Znamená to odsoudit ten boj, který v každé ze svých věků dlouhých a proměnlivých fází, a dokonce i skrze dočasné katastrofy, zajišťoval světu, navzdory jeho zaslouženému zániku, slavný nový začátek, který si zaslouží jen hrstka vyvolených. V poutech času, zejména v této „Kalijuze“, nelze být důsledně nenásilný, aniž by člověk přispíval, dobrovolně či nedobrovolně, vědomě či nevědomě, k úspěchu sil rozkladu, k tomu, čemu říkáme Síly smrti.

***

Pokud jde o násilí, které slouží k prosazování válečných cílů Sil smrti, je a vždy bylo dvojího druhu: na jedné straně namířené proti samotnému Životu – nejprve proti celé nevinné živé přírodě, poté proti životním zájmům vyššího lidstva, ve jménu „obyčejného člověka“ – a na druhé straně proti těm konkrétním lidem, kteří si stále více uvědomují tragickou realitu temného věku a staví se na stranu uznání věčných hodnot Života a obnovení řádu na jeho pravém, věčném základě.

Ve snaze dosáhnout triumfu bezcenného a pomalého, avšak neustálého rozpadu kultury je ve skutečnosti zapotřebí stále méně násilí. Svět se přirozeně vyvíjí směrem k rozkladu, a to stále zrychlujícím se tempem. Kdysi možná bylo nutné jej po této kluzké cestě popostrkovat. Už po staletí tomu tak není.

Sám se valí ke svému zániku, bez jakékoli pomoci. V tomto směru mají tedy zastánci rozkladu snadný úkol. Stačí jim jen následovat a lichotit zvráceným sklonům stále odpornější většiny lidí, aby se stali miláčky světa. Ale ve své válce proti hrstce vědomějších a praktičtějších zastánců vyšších hodnot – strážců přirozené hierarchie ras; ctitelů světla, síly a mládí – jsou (a nutně musí být) stále násilnější, ba dokonce stále neúprosněji krutí. Jejich nenávist roste, jak se odvíjí dějiny, jako by věděli – jako by cítili s ostrostí fyzického vnímání –, že každé jejich vítězství, jakkoli spektakulární, je přibližuje k závěrečnému spasitelnému kolapsu, v němž jsou odsouzeni zahynout a z něhož jejich nyní pronásledovaní nadřízení nevyhnutelně vzejdou jako vůdci Nového věku – nadlidé na počátku příštího časového cyklu – více než kdy jindy podobní bohům. Jejich nenávist roste, stejně jako jejich krutost, zatímco se blíží osvobozující kolaps a s ním i úsvit všeobecného Nového řádu, který je stejně nevyhnutelný jako příchod jara. Jak ukázala historie posledních tří let – jak by dnes ukázala[7] historie nejtemnější Evropy (a hrdého, nešťastného Japonska), kdyby jen byly odhaleny její skryté hrůzy – nic nepřekonává v násilí pronásledování nejlepších mužů a žen světa agenty Sil smrti během posledního období „éry temnoty“. Stejně jako děti Světla i oni – byť z opačných důvodů – jednají pod neúprosným tlakem času. Zbývá jim jen pár let, aby se pokusili vymýtit nesmrtelnou, božskou Ideologii; aby rozdrtili co nejvíce jejích stoupenců, než budou sami rozdrceni na prach v bratrovražedné válce démonů proti démonům.

Spěchají – nikoli však jako hrdinská „elita“ z velkorysé netrpělivosti; nikoli z touhy vidět „Věk pravdy“ obnovený

[7] Tato kapitola byla napsána v roce 1948.

předčasně, ale z horečnaté chamtivosti; z touhy uchvátit si ze světa pro sebe všechny možné materiální výhody a veškeré uspokojení marnivosti, než bude příliš pozdě. A jak čas plyne, jejich spěch se mění v šílenství. Jedinou překážkou, která jim stojí v cestě a stále jim vzdoruje – a která jim bude vzdorovat až do konce – je právě ta hrdá elita, kterou katastrofa nemůže odradit, kterou mučení nemůže zlomit a kterou peníze nemohou koupit. Ať už vědomě či nevědomě, ať už jsou sami zcela zlí, nebo jen slepí vrozenou hloupostí, strůjci rozkladu vedou válku proti mužům ze zlata a oceli s neutuchající, pekelnou zuřivostí.

Ale nejde o upřímné, neskrývané násilí zapálených idealistů, kteří se snaží co nejrychleji nastolit vznešený společensko-politický řád, příliš dobrý pro nehodný svět své doby. Je to plíživé, záludné a zbabělé násilí, o to účinnější, že je navenek důrazně popíráno jak zloduchy, kteří je uplatňují nebo tolerují, tak i dobromyslnými hlupáky, kteří skutečně věří, že neexistuje. Je vyvoláno takovými pocity, jaké člověk nemůže projevit ani ve zvráceném světě, aniž by riskoval zmaření vlastního záměru: holou nenávistí, zakořeněnou v závisti – nenávistí bezcenných slabochů vůči silným, a to z jediného důvodu, že jsou silní; nenávistí ošklivých duší (ztělesněných, častěji než ne, v neméně ošklivých tělech) k těm přirozeně krásným; k ušlechtilým, velkorysým, nesobeckým, ke skutečné aristokracii světa; nenávistí nešťastných a ještě více znuděných – těch, kteří žijí jen pro své kapsy a nemají vůbec nic, za co by zemřeli – k těm, kteří žijí a jsou připraveni zemřít pro věčné hodnoty. Taková je stále více rozšířená násilnost naší doby, stále méně rozpoznatelná ve svém rafinovaném přestrojení, a to i lidmi, kteří jí skutečně trpí.

Staří věděli lépe než naši současníci, kdo jsou jejich přátelé a kdo nepřátelé. A to je přirozené. Ve světě, který spěje ke svému zániku, nutně narůstá nevědomost – nevědomost právě o těch věcech, které by člověk měl znát nejlépe, aby přežil. Staří trpěli a věděli, koho proklít. Moderní muži a ženy to zpravidla nevědí; ani je to vlastně nezajímá; jsou příliš líní, příliš vyčerpaní, příliš blízko konci svého světa, než aby si dali tu práci a vážně se o to zajímali. A chytří ničemové, sami původci všeho zla, je podněcují, aby vinu za to svalili na jediné lidi, jejichž neochvějná moudrost a nezištná láska by je mohla zachránit, kdyby jen chtěli být zachráněni; na tu nenáviděnou elitu, která stojí proti proudu Času, s vizí slavného nového Začátku mimo zkázu dnešního světa, jasnou a zářivou před očima. Celé to množství nesmyslů, které bylo napsáno a řečeno od konce druhé světové války (a již před jejím koncem, v novinách a rozhlasových stanicích ovládaných demokratickými mocnostmi) o utrpení evropských národů, je nejnovějším do očí bijícím příkladem tohoto rozsáhlého systematického lhaní, které se stává čím dál častějším, jak síly rozkladu časem získávají na úspěchu a rafinovanosti. Evropa leží v troskách – to je důsledek šesti let nelidského bombardování. Za tímto bombardováním stojí Spojené národy, které se jím snažily vymýtit nacionální socialismus – jedinou sílu, která mohla v Evropě obnovit pořádek a zdravý rozum, pokud by absolutní obětavost spojená s genialitou dokázala zvrátit běh času v tomto odsouzeném světě. A nyní se lidem říká, že za veškeré zlo, které bombardování způsobilo, je zodpovědný nacionální socialismus a že jeho osvícený zakladatel je největším sobeckým megalomanem, jaký kdy chodil po této zemi. Někteří lidé tomu věří – dokonce i v Německu; nebo byli připraveni tomu uvěřit v roce 1945, než ochutnali náhražku, kterou jim

demokracie nabídly namísto tolik kritizovaného režimu. Většina lidí tomu věří ve zbytku Evropy. Prohnaní podvodníci, naprosto nečestní, pokud jde o násilí, kteří udávají tón této propagandě, mají snadný úkol: pracují ve směru času: pro chaos, vedoucí k rozpadu; pro zničení všeho, co je v dnešním lidstvu ještě silné a cenné; všeho, co je předurčeno k přežití, navzdory všemu, jejich nadcházející zkáze. A využívají právě charakteristické rysy upadající epochy: nenávist ke vší zjevné disciplíně a ke všemu viditelnému a hmatatelnému (a zodpovědnému) vedení, spojenou s rostoucí domýšlivostí, rostoucí hloupostí a v důsledku toho rostoucí naivitou.

***

Mluvili jsme o dvou druzích násilí. Nikde snad není rozdíl v samotné podstatě těchto dvou druhů zřetelnější než v postoji těch, kdo je prosazují – či tolerují –, k živým tvorům mimo lidstvo.

Otevřené a odvážné násilí, k jehož použití je každý idealista se skutečnou vizí více či méně odsouzen, jakmile se pokusí proměnit svou intuici věčné pravdy v činy v tomto tvrdohlavě zkaženém světě, který směřuje ke své vlastní zkáze – toto násilí, jak říkáme, není nikdy uplatňováno – a logicky ani nemůže být uplatňováno, snad s výjimkou určitých případů životně důležité nouze – proti žádným živým tvorům kromě lidí. Jeho jediným účelem je co nejrychleji a nejúplněji rozdrtit veškerý odpor proti sociálně-politickému řádu, který byl zaveden příliš brzy na to, aby jej mohli ocenit všichni, na něž má dopad. Jak uvidíme, ve skutečnosti se netýká pouze lidí. Týká se a v dlouhodobém horizontu se musí týkat také všech živých bytostí. Kdyby tomu tak nebylo, nejednalo by se o řád založený na věčné pravdě a násilí použité k jeho prosazení by

nebylo ospravedlnitelné. Ale pouze lidé se mohou a také se staví proti takovému řádu. Pouze oni jsou proto, v míře, v jaké se stávají překážkou jeho zavedení nebo pokračování, oběťmi nezbytného násilí těch, jejichž povinností je jej bránit. V důsledku toho, že nemají nic společného s utvářením lidské společnosti, nejsou nevinná zvířata nikdy mučena lidmi, kteří věří, že mučení lze ospravedlnit, pokud vůbec, pouze tehdy, je-li použito k prosazení takových neosobních politických cílů, které jsou v souladu s věčnými principy.

Takoví lidé nikdy nemohou tolerovat způsobování bolesti živým tvorům kvůli výzkumům, které mají v představách mučitelů a jejich stoupenců zmírnit utrpení nemocného lidstva nebo uspokojit pouhou touhu po „vědeckých“ poznatcích. Neboť pokud jsou skutečně zastánci ideálů Zlatého věku – muži činu, s vědomím věčné Pravdy a hořící láskou k dokonalosti – nemohou v žádném případě sdílet, ať už jde o lidstvo, nemoci nebo o morbidní touhu po zbytečných znalostech za každou cenu, běžné předsudky, které se vyvíjely po staletí v důsledku rostoucí degenerace tohoto světa. Nemohou v žádném případě věřit, že každý lidský život, jakkoli zkažený, nutně stojí za záchranu. A musí věřit, že nejlepším způsobem, jak vymýtit nemoci, není ani tak hledání nových léčebných metod, jako spíše učení mužů a žen žít zdravěji a především posilování přirozeně privilegovaných ras prostřednictvím systematické, racionální politiky, uplatňované v první řadě v základním umění šlechtění. A musí pociťovat zdravé opovržení vůči všem formám zbytečného výzkumu, natož pak vůči té zločinné zvědavosti ohledně tajemství života, která proměnila stovky mužů, jako byli Pavlov, Voronoff nebo Claude Bernard, v naprostá monstra.

A to není vše. Samotná ideologie silných přirozeně jde ruku v ruce s odporem ke každé formě krutosti vůči bezbranným a krásným zvířatům. Nietzsche vyzdvihl laskavost jako nejvyšší ctnost nadčlověka – „poslední vítězství hrdiny nad sebou samým“. A laskavost, která nezahrnuje veškerý život, není vůbec žádnou laskavostí. Laskavost, která člověka vybízí k „milování svých nepřátel“, aniž by ho a fortiori vybízela k milování nevinných tvorů země, kteří mu neúmyslně neublížili; laskavost, která ho nabádá, aby ušetřil životy těch prvních, zatímco mu dovoluje lovit a pojídat ty druhé a nosit jejich kůže, je buď pokrytectví, nebo hloupost. Ideologie silných odmítá tento 2000 let starý rozpor s naprostým opovržením.

To je tak pravdivé, že jediní lidé, kteří se v naší době snažili vytvořit společensko-politický řád na základě takové ideologie, a to s otevřeně přiznanou bezohledností; lidé, kteří nejdůsledněji hájí to zdravé, nezbytné násilí, které je neoddělitelné od jakéhokoli nesobeckého boje proti silám úpadku – tvůrci nacionálněsocialistického Německa, jsou právě ti, kteří ve svém vzdělávacím systému nejupřímněji zdůrazňovali lásku ke vší živé přírodě a dělali vše, co mohli, aby zákonem chránili jak zvířata[8], tak lesy; je tak pravdivé, že Vůdce, který je inspiroval – Adolf Hitler, nyní tak bezostyšně pomlouvaný a tak hořce nenáviděný bezcenným světem – se nejen zdržoval masa ve své vlastní denní stravě, ale je, pokud vím, jediným evropským vládcem, který kdy vážně uvažoval o

[8] V nacionálněsocialistickém Německu bylo zakázáno nejen kruté „košer“ zabíjení zvířat, ale nebyly povoleny ani pasti. Zvířata zabíjená pro potravu musela být usmrcena automatickou pistolí, která jim přinášela okamžitou smrt. A krutost vůči jakémukoli zvířeti byla přísně trestána. (Vím o případu člověka, který strávil tři a půl roku v koncentračním táboře za to, že zabil prase „krutým způsobem“.)

možnosti kontinentu bez jatek a skutečně zamýšlel tento sen co nejdříve uskutečnit.[9]

Porovnejte to s tím, jak se ke zvířatům chová většina těch lidí, kteří upírají nadřazeným jedincům a rasám právo být nemilosrdní ve svém hrdinském boji proti Času; těch, kteří by nás rádi přesvědčili, že „milují své nepřátele“ a že je zvěrstva skutečně děsí! Viděli jsme a každý den vidíme, jak se ti pokrytci chovají ke svým nepřátelům – když je dostanou do rukou. A víme, jaká zvěrstva mohou páchat na lidech – nebo nařizovat, či alespoň tolerovat –, když to vyhovuje jejich záměrům. Se zvířaty zacházejí stejně. Skryté zločiny, které jsou na nich denně páchány v tomto stále zlovolnějším světě, považují za samozřejmost, stejně jako ty, které jsou páchány na mužích a ženách, na něž pohlížejí jako na „nebezpečné fanatiky“, „válečné zločince“ a tak dále.

Samozřejmě si pro svůj postoj nacházejí dobré výmluvy – to dělá každý; logika byla člověku dána proto, aby se mohl ospravedlnit ve svých vlastních očích, ať už se rozhodne podporovat jakoukoli ohavnost. Jejich východiska se však zcela liší od těch, z nichž vycházejí nesobečtí lidé, kteří s neochvějnou neúprosností bojují za ideály v souladu s dokonalým kosmickým řádem. Jejich základním argumentem je „zájem lidstva“ – bez rozdílu; „zájem lidstva“ jako celku;

[9] „Vůdce věnoval značnou část našeho rozhovoru otázce vegetariánství. Je více než kdy jindy přesvědčen, že konzumace masa je špatná. Samozřejmě si uvědomuje, že během války nemůžeme náš systém zásobování potravinami zcela převrátit. Po válce však hodlá tento problém řešit. Možná má pravdu. Argumenty, které uvádí na podporu svého stanoviska, jsou rozhodně velmi přesvědčivé.“ – The Goebbels Diaries, 1942–1943, ed. a překl. Louis P. Lochner (Garden City, N.Y.: Doubleday & Co., 1948), záznam z 26. dubna 1942, s. 188. [V Lochnerově překladu se píše: „Konzumace masa je škodlivá pro lidstvo.“ Sávitrí to bez dalšího upřesnění mění na „Konzumace masa je špatná.“ — Pozn. red.]

„většiny“ lidských bytostí, dobrých, špatných i lhostejných; a pouze lidských bytostí. Jejich ideály – projevy sestupné tendence Času, který žene člověka k jeho zkáze – jsou čímkoliv, jen ne ideály Zlatého věku.

Které lidstvo to vlastně naši dobrosrdeční představitelé Temných sil tak usilovně „zachraňují“ za cenu nezměrného utrpení, které způsobují zdravým, nevinným a krásným tvorům v mučírnách „vědy“? Jistě ne silnou a hrdou elitu lidstva, která čeká na svůj Den, aby zahájila nový historický cyklus na troskách současného světa. Muži a ženy, kteří patří k této zdravé menšině, nepotřebují tak pracně objevený lék a nepřijali by ho, ani kdyby ho měli. Ne. Většina našich současníků, kteří podporují působení bolesti živým tvorům v zájmu „výzkumu“, se zajímá o úlevu „trpícímu“ lidstvu. Jsou plni té morbidní lásky k nemocným a zmrzačeným, k slabým a postiženým všeho druhu, kterou kdysi učinilo módní křesťanství a která je nepochybně jedním z nejodpornějších znaků úpadku moderního člověka. Ať už jsou vyznávajícími křesťany nebo ne, všichni lpí na pošetilé víře, že je „povinností“ zachránit, nebo alespoň prodloužit, za jakoukoli cenu, jakýkoli lidský život, jakkoli bezcenný – povinností prodloužit jej jen proto, že je lidský. V důsledku toho jsou ochotni obětovat libovolné množství zdravých a krásných zvířat, pokud se domnívají, že to může pomoci zacelit selhávající těla lidí, z nichž většina by v dobře promyšlené a dobře organizované společnosti nesměla žít, nebo spíše by se nikdy nenarodila. V jejich očích má lidský idiot větší hodnotu než ten nejdokonalejší exemplář živočišného či rostlinného života. Vskutku, jak náš druh degeneruje, roste jeho domýšlivost! A ta domýšlivost pomáhá udržovat lidi spokojené, ačkoli jsou zcela odříznuti od vize

slavné, zdravé dokonalosti, která ovládala vědomí světa v jeho mládí a která stále je a až do konce zůstane inspirující vizí ubývající menšiny.

Popis zvěrstev páchaných na nevinných zvířatech za účelem nalezení prostředků k boji proti nemocem ve stále více zamořeném lidstvu, či dokonce prostředků k podněcování neřesti u každým dnem rostoucího počtu vyčerpaných degenerátů[10], by zaplnil celé svazky. Totéž by platilo i o podobných ohavnostech páchaných z pouhé vědecké zvědavosti. Toto není místo, kde bychom se měli nad tímto děsivým tématem rozepisovat. Přesto, když si člověk vzpomene, že lidé, kteří omlouvali tyto a jiné hrůzy, ba co víc, kteří je schvalovali – kteří obdivovali takového člověka, jako byl Pasteur, a kteří nikdy neřekli ani slovo proti jiným, jako byl Claude Bernard nebo v tomto století Pavlov – když si člověk vzpomene, říkám, že tito lidé měli tu drzost zasedat jako soudci v letech 1945, 1946, 1947[11] atd., a se souhlasem celého světa odsuzovat k smrti německé lékaře, ať už oprávněně či neoprávněně obviněné z provádění mnohem méně krutých experimentů na aktivních či potenciálních nepřátelích všeho, co milovali a za čím stáli, pak je člověku zle z hloubky pokrytectví, kterého lidstvo v naší době dosáhlo. Neboť snad nikdy předtím nešlo takové teatrální předvádění rozhořčení nad konkrétními násilnými činy ruku v ruce s takovou všeobecnou tolerancí vůči násilným činům, které jsou daleko hrůznější.

***

[10] Máme zde na mysli Voronoffovy pokusy prováděné na živých opicích s cílem obnovit sexuální potenci u starších mužů.

[11] Během nechvalně proslulého norimberského procesu a dalších podobných procesů.

Tato všeobecná neupřímnost ohledně násilí, která se od počátku dějin neustále stupňuje, se dnes projevuje tím, jak lidé záměrně skrývají před sebou i před ostatními všechny hrůzy, které sice tolerují, ale v žádném případě nemohou ospravedlnit.

Mnohé z krutostí páchaných na zvířatech za účelem rozšíření lékařských poznatků jsou tak strašné, že navzdory jejich údajnému „ospravedlnění“ je „v zájmu vědy“ – a v zájmu komerčních zájmů obchodujících s patentovanými léky – nedovolit, aby se o nich veřejnost dozvěděla. A veřejnost je záměrně udržována v nevědomosti – je naváděna k přesvědčení, že tyto hrůzy ve skutečnosti neexistují, nebo že ve skutečnosti nejsou ani z poloviny tak děsivé, jak znějí. A fortiori jsou nesčetné krutosti páchané z pouhé zvědavosti nebo kvůli luxusu či zábavě o to více skryté – rafinovaně popírané. Tisíce dobromyslných hlupáků, kteří hovoří o „morálním pokroku“ v naší době, nemají vůbec ponětí o tom, co se děje (v zákulisí) ve vědeckých ústavech, v kožešnickém průmyslu a v cirkusech.

Tisíce stejně dobře smýšlejících a stejně pošetilých lidí, kteří berou za samozřejmost vše, co se jim dá číst, a dál se neptá, nemají rovněž ani ponětí o hrůzách, které páchají jejich krajané v cizích zemích jako kolonisté či členové okupačních armád, ba dokonce nemají ponětí o tom, co se děje v jejich vlastní zemi za mřížemi věznic, v mučírnách při politických výsleších a v koncentračních táborech. V Anglii a v jiných demokratických zemích má skutečně mnoho lidí dojem, že jejich vláda nikdy netolerovala takové věci, jako jsou koncentrační tábory a mučírny pro lidské bytosti. Ty měl jen „nepřítel“ – tak tomu věří. Před lety by jim nic nebránilo přiznat, že „každý je má“; že je musí mít; že bez těchto nepříjemných, ale nesmírně užitečných doplňků nelze vést válku. Nyní však pokrytectví

ohledně násilí dosáhlo svého vrcholu. Nikdy na světě nebylo tolik krutosti spojené s tak všeobecnou snahou ji skrývat, popírat, zapomenout na ni a, pokud možno, přimět ostatní, aby na ni zapomněli. Nikdy nebyli lidé tak ochotni na ni zapomenout, v navenek „slušném“ a laskavém prostředí – v domech a ulicích, kde není vidět ani slyšet mučení člověka či zvířete – samozřejmě za předpokladu, že se nejedná o krutost „nepřítele“. Jediný případ, kdy se moderní muži a ženy nesnaží hrůzy bagatelizovat, ale naopak je zveličují (a často je záměrně vymýšlejí), nastává tehdy, když se jedná o hrůzy „nepřítele“ (nebo jsou tak záměrně prezentovány) – nikdy však o jejich vlastní. A to je samo o sobě jen dalším příkladem celosvětového rysu naší doby: všeobecné záliby v lžích.

To, co celý svět tak hořce poštvalo proti upřímným zastáncům nemilosrdných metod jak ve vládě, tak ve válce, není ani tak to, že byli násilní, ale že byli upřímní. Lháři nenávidí ty, kteří říkají nepříjemnou pravdu a jednají v souladu s ní.

***

„Nepříjemnou pravdou“ je, že pacifismus, nenásilí a podobné jevy jsou ve většině případů jen podvodnými praktikami ve službách sil vedoucích k rozkladu; nečestné triky k oklamání

hlupáků, k oslabení silných a k poštvání milionů zbabělců a pokrytců (většiny světa) proti hrstce lidí, jejichž osvícená politika, důsledně prosazovaná až do logického konce, by snad i nyní mohla zastavit úpadek lidstva. A pokud tomu tak není, pak jsou to nesmysly.

Jak jsme řekli na začátku, nenásilí může existovat pouze ve světě, v němž je dočasný sociopolitický řád v lidském

měřítku replikou věčného Řádu Kosmu. Jakékoli účinné kázání – a jakákoli částečná praxe – pacifismu v politice, tj. v Čase, mimo takový dočasný řád, vede nakonec pouze k většímu násilí; k většímu vykořisťování živé Přírody a většímu útlaku člověka ze strany těch, kteří pracují pro síly Smrti. Ale již po tisíciletí tento dokonalý pozemský řád přestal existovat. Musí být znovu vytvořen, než může mír znovu vzkvétat. A ten nyní nelze znovu vytvořit bez nejvyššího násilí, které tentokrát v nesobeckém duchu uplatní muži vize.

Nejlepší cestou pro ty, kdo upřímně touží po spravedlivém a trvalém míru, by proto přirozeně bylo udělat vše, co je v jejich silách, aby co nejdříve předali svět těmto vizionářům; přinejmenším by se neměli snažit bránit jim v tom, aby jej ovládli. Bohužel většina pacifistů buď ve skutečnosti mír vůbec nechce, ale pouze předstírá, že ho chce, anebo ho chce, ale pouze za určitých ideologických podmínek, které jsou neslučitelné s jeho nastolením v současnosti i s jeho trváním a které se budou až do konce současného historického cyklu stávat stále více neslučitelnými. Jakékoli zjevné násilí namířené proti lidským bytostem je šokuje. Lidé, kteří otevřeně podporují použití síly – ať už v nejnesobeckém duchu a pro nejlepší účely – jsou právě z tohoto důvodu v jejich očích prokletí. Pomáhat jim dobýt a vládnout světu? Ach ne! Cokoli, jen ne to! Ideály těchto bezohledných vizionářů mohou být sice ideály Zlatého věku, ale jejich metody! – jejich cynický postoj k lidskému životu; jejich neúprosné pronásledování a nemilosrdné odstraňování i těch pouhých potenciálních překážek, které brání rychlému dosažení jejich „nesobeckých“ cílů; jejich „děsivá logika“ (abychom citovali slova jednoho francouzského

úředníka v okupovaném Německu po skončení této války)[12] – to by naši pacifisté nikdy nemohli schvalovat! V důsledku toho se staví za něco mnohem horšího – většinou aniž by o tom věděli. Neboť tím, že odmítají čelit skutečnosti a zaujmout jediný rozumný postoj, jaký by měl mít skutečný milovník míru, se dnes stávají nástroji ve službách sil rozkladu.

Není totiž možné mít obojí: kdo není na straně věčných sil světla a života, je proti nim. Pokud člověk nežije „mimo“ nebo „nad“ Časem, buď kráčí směrem k nevyhnutelnému vývoji dějin – tj. k úpadku a rozkladu – nebo stojí proti proudu staletí v hořkém, zdánlivě beznadějném, ale přesto krásném boji, s očima upřenýma na ty věčné ideály, které lze plně převést do hmotné reality pouze jednou, na úsvitu každého následujícího Cyklu, každého následujícího nového lidstva. Je však pravda, že odvážná menšina mužů činu, která bojuje „proti času“ za ideály Zlatého věku, se s postupem času stane stále bezohlednější ve svém úsilí překonat stále lépe organizovanou, stále nepolapitelnější a stále univerzálnější opozici. A právě z tohoto důvodu bude pro přecitlivělé pacifisty stále obtížnější ji následovat. S největší pravděpodobností budou i nadále raději identifikovat sami sebe s lživými agenty Temných sil. A to je přirozené. Opět je to v souladu se zákonem Času. Síly smrti musí mít prakticky celý svět pod svou kontrolou, než může nový Začátek začít jako opětovné potvrzení triumfu Života.

A tak den za dnem, rok za rokem, nyní i v budoucnu, nemohou protichůdné síly světla a temnoty jinak než

[12] „Cette logique effroyable“ byl výraz, který použil pan Rudolf Grassot z Francouzského informačního úřadu v Baden-Badenu při našem rozhovoru dne 9. října 1948. [Srov. Savitri Devi, Gold in the Furnace: Experiences in Post-War Germany, ed. R. G. Fowler (Atlanta: Savitri Devi Archive, 2006), s. 132 — Ed.]

pokračovat ve svém smrtelném boji, jak tomu bylo vždy, avšak s postupem času stále zuřivěji. A jak čas plyne, bude tento boj stále více probíhat mezi otevřeně uznávaným a přijímaným násilím a násilím nečestně maskovaným, přičemž první z nich bude sloužit nejvyššímu účelu života na Zemi – totiž vytvoření dokonalého, neboli lidstva „zlatého věku“ – a druhé bude sloužit nepřátelům života. Tak tomu musí být, dokud po konečném kolapsu – „konci světa“, jak jej známe – vedení přeživšího lidstva nepřipadne té vítězné elitě, která ani uprostřed dlouhého všeobecného úpadku člověka nikdy neztratila svou víru ve věčné kosmické hodnoty, ani svou vůli čerpat z nich, a pouze z nich, své zásady jednání.

Tato elita pak již nebude nucena uchylovat se k násilí, aby prosadila svou vůli. Bude vládnout bez odporu v mírovém světě, v němž se Nový řád jejích prastarých snů bude všem jevit jako jediný přirozený a racionální stav věcí. Dokud člověk opět nezapomene na neměnnou Pravdu, nebude se chovat, jako by se ho – Božího miláčka! – netýkaly železné Zákony příčiny a následku, a opět neupadne do úpadku.

Nic nemůže zastavit kolo Času.

Kapitola III: Člověk v čase, mimo čas a proti času

Všichni lidé, pokud nejsou osvobozeni od pout Času, kráčí po sestupné cestě dějin, ať už si to uvědomují, či nikoli, a ať se jim to líbí, či nikoli.

Jen málokomu se to opravdu líbí, a to i v naší době – natož v šťastnějších dobách, kdy lidé méně četli a více přemýšleli. Málokdo jím kráčí bez váhání, aniž by někdy nebo jindy upřel smutný pohled k vzdálenému ztracenému ráji, do kterého, jak ve svém hlubším vědomí ví, nikdy nevstoupí; k ráji Dokonalosti v čase – k něčemu tak vzdálenému, že nejstarší lidé, o nichž víme, si jej pamatovali jen jako sen. Přesto kráčí tou osudovou cestou. Poslouchají svůj osud.

Tato odevzdaná podřízenost strašlivému zákonu rozkladu – toto smíření se s otroctvím času ze strany bytostí, které matně tuší, že by se z něj mohly osvobodit, ale pro které je příliš těžké pokusit se o to; které předem vědí, že by nikdy neuspěly, i kdyby se o to pokusily – je kořenem toho nevyléčitelného neštěstí člověka, nad nímž se opakovaně lamentovalo v řeckých tragédiích a již dlouho předtím, než byly napsány. Člověk je nešťastný, protože ví, protože cítí – obecně řečeno –, že svět, ve kterém žije a jehož je součástí, není takový, jaký by měl být, jaký by mohl být, jaký ve skutečnosti byl na počátku času, než nastal rozpad a než se násilí stalo nevyhnutelným. Nemůže z celého srdce přijmout tento svět jako svůj – zejména nemůže přijmout skutečnost, že se zhoršuje – a být šťastný. Ať se snaží být „realistou“ sebevíc a uchopit z osudu, co se dá, kdy se dá, v hloubi srdce mu stále zůstává neporazitelná touha po lepším. Obecně vzato nemůže chtít svět takový, jaký je.

Jen málokdo – stejně vzácný jako ti osvobození, pro něž čas neexistuje, a možná ještě vzácnější – takový svět může přijmout a přijme; a jedná v souladu s touto vůlí. To jsou ti nejdůkladnější, nemilosrdně nejúčinnější činitelé Sil smrti na zemi: nesmírně inteligentní a někdy mimořádně prozíraví; vždy bez skrupulí až do krajnosti; pracující bez váhání a bez výčitek ve směru sestupného procesu dějin a (ať už to vidí tak daleko, či nikoli) k jeho logickému závěru: zničení člověka a veškerého života.

Samozřejmě, že ne vždy vidí tak daleko. Ale i když ano, stejně jim to je jedno. Jelikož Zákon času je takový, jaký je, a jelikož konec musí přijít, je stejně dobře, že z procesu, který tak či onak dříve či později přinese konec, vytěží veškerý možný prospěch. Jelikož nikdo nemůže znovu stvořit prapůvodní ztracený ráj – nikdo kromě samotného kola Času, až dokončí svůj celý běh – pak je stejně dobře, že oni, kteří mohou zcela zapomenout na vzdálenou vizi, nebo kteří nikdy nezahlédli její umírající záři; oni, kteří v sobě mohou zadusit starověkou touhu po Dokonalosti nebo ji spíše ani nikdy neprožili; oni by měli z prchavého momentu (a nezáleží na tom, jestli v řádech minut nebo let) vymáčknout všechnu sílu, veškeré okamžité potěšení, jež mohou, než odbije jejich hodina a oni budou muset zemřít. Stejně dobře by mohli světu zanechat některý odkaz – donutit generace, aby si je pamatovaly – dokud nepřijde hodina, kdy svět zemře. Tak to cítí. Je jedno, jaké utrpení mohou svým jednáním způsobit lidem nebo jiným živým tvorům. Lidé i tvorové jsou stejně odsouzeni k utrpení. Stejně tak skrze ně jako skrze jiné, pokud to může posunout cíle těchto lidí.

***

Cíle těchto lidí – lidí, kteří jsou par excellence součástí Času – jsou vždy sobecké, i když díky svému materiálnímu rozsahu a historickému významu nesrovnatelně přesahují život jediného člověka, jak se někdy skutečně děje. Neboť sobectví – nárok „části“ na více prostoru a většího významu, než jí přirozeně náleží v rámci celku – je samotným kořenem rozkladu, a proto je charakteristikou neoddělitelnou od Času. Prakticky lze říci, že čím více je člověk důkladně a bezohledně sobecký, tím více žije „v Čase“.

Jak jsme však již řekli, tento egoismus se projevuje mnoha různými způsoby. Může se projevit v pouhé touze po osobním požitku, která charakterizuje nestydatého hédonistu; nebo v nenasytné chamtivosti lakomce po zlatě; či v osobní ctižádosti člověka usilujícího o pocty a postavení; nebo v rodinné ctižádosti muže, který je připraven obětovat veškeré světské zájmy pro blaho a štěstí své ženy a dětí. Může se však projevit i v povýšení vlastního kmene nebo země nad všechny ostatní, a to nikoli kvůli jejich přirozené hodnotě v hierarchii života, ale pouze proto, že se jedná o kmen nebo zemi právě toho konkrétního člověka. Může být, ba často je, projevena v nepřiměřeném vyvyšování všech lidských bytostí, jakkoli zkažených, nad veškerý zbytek živého stvoření, jakkoli zdravého a krásného – ve vášni, která je základem prastaré tyranie „člověka“ nad přírodou; „láska k člověku“ není v souladu s Bohem stanovenými povinnostmi a právy každého druhu (stejně jako každé rasy a každého jednotlivce) podle jeho místa, ale v duchu pouhé solidarity s vlastními příbuznými a přáteli, ať už jsou dobří nebo špatní, hodní nebo nehodní, pouze proto, že jsou jejich vlastní. Lidé „v Čase“ znají pouze to, co je „jejich“, a co není, a milují sami sebe ve všem, co je jejich.

***

Stejně jako existují lidé „v Čase“, existují i filozofie a náboženství – „ideologie“ – „v Čase“; všechna jsou to falešná náboženství, neboť pravé náboženství může být pouze nadčasové. Takové doktríny jsou čím dál početnější, rozmanitější a populárnější, čím více se svět blíží ke konci každého historického cyklu. Byla doba, kdy neexistovaly; doba, ve které byl člověk „v Čase“ nutně proti všem vyznávaným doktrínám. Dnes jsou téměř všechny interpretace prastarých, pravých náboženství a téměř všechny „ismy“, které nahradily náboženství, typu „v Čase“. Jejich funkcí v rámci celkového řádu věcí, v této fázi světových dějin, je pouze klamat dobromyslné slabochy a hlupáky – váhající lidi, kteří chtějí výmluvu, ospravedlnění pro život „v“ Čase bez nepříjemného pocitu výčitek svědomí, a kteří si sami žádnou nedokážou najít. Ti jsou jen příliš rádi, že se mohou chytit filozofie, která hlasitě prohlašuje, že je nesobecká, a která jim dovoluje, ba dokonce je povzbuzuje, aby pod její záštitou pracovali na svých sobeckých cílech. Ti, kdo k tomuto účelu využívají skutečně nesobeckou doktrínu – původně „nadčasovou“ filozofii –, lžou o to bezostyšněji sobě i ostatním. A tím ve skutečnosti napomáhají k posílení velkého směřování dějin: urychlují úpadek, který vede k velkému Konci a dále – k následujícímu novému Začátku.

***

Skuteční, typičtí muži „v Čase“ však nepotřebují k jednání žádnou ospravedlňující ideologii. Jejich naprosto sobecký postoj je ve své zjevné nestydatosti mnohem krásnější než rostoucí tendence malých lidí sklouzávat na cestu záhuby, zatímco se upínají k nějakým „ušlechtilým“ cílům, jako jsou

„svoboda, rovnost, bratrství“ nebo „práva mezinárodního proletariátu“, či k nějaké nepochopené náboženské víře. Ať už říkají cokoli lidem, které chtějí oklamat – a které musí oklamat, aby uspěli –, skuteční muži „v Čase“ nikdy neklamou sami sebe. Vědí, co opravdu chtějí. A znají cestu, jak toho dosáhnout. A je jim jedno, co to stojí ostatní nebo je samotné. A především nechtějí zároveň nic jiného, co by bylo neslučitelné s jejich cíli.

A tak – ať už v běžném měřítku, jako například vytrvalý požitkář či jednostranně zaměřený lakomec, nebo v měřítku celého národa či kontinentu, jako ti, kdo hýbou miliony a obětují miliony lidí, aby prosadili svou vlastní vůli – jednají v jistém smyslu tak, jak by jednali bohové. A jak ve velkoleposti svých činů, tak v kráse prvotřídních charakterových vlastností, které staví do služeb svého cíle, má několik z nich skutečně něco božského – jako například ten největší dobyvatel všech dob, jehož mimořádná kariéra tvoří námět části této knihy: Čingischán. Mají v sobě úžasnou velkolepost velkých ničivých sil přírody; burácejícího moře, které se valí ze svého koryta na pevninu; proudu lávy, který si spaluje cestu skrz všechny překážky; blesku, který lidé uctívali, když ještě chápali, co je božské.

To lze samozřejmě říci pouze o těch mužích, jejichž činy svou samotnou velikostí přesahují hranice toho, co je „osobní“. Je těžké si představit, že by někdo, kdo usiluje pouze o tělesné potěšení nebo dokonce o osobní bohatství, dosáhl takové ponuré, božské velikosti. Význam mužů „v Čase“ jako takových závisí na povaze jejich činů samotných a na šíři okolí, na které mají vliv, a to neméně, ne-li více, než na způsobu, jakým jednají, a na jednostranném, cynicky sobeckém účelu, pro který jednají. A to je pochopitelné z jiných důvodů než z

pouhého estetického dojmu, který může skutečný příběh mocného života zanechat na čtenáři nebo přihlížejícím. Je to důsledek skutečnosti, že stejně jako velké síly přírody, o nichž jsme se zmínili, jsou skuteční muži „v Čase“ slepými silami, které nevědomky slouží účelu Kosmu. Totéž samozřejmě platí i o malicherných hledačích malých zisků v jejich omezené sféře činnosti. I oni jsou slepými silami zkázy. Ale malými, alespoň v našem měřítku. Úctu k Božskému prožíváme pouze v přítomnosti těch velkých – jako například před bouří na oceánu, zatímco pohled na louži vody rozvířenou větrem nás nechává lhostejnými.

Když jsou cíle – jakkoli jsou samy o sobě malicherné a osobní – mistrovsky naplňovány prostřednictvím činů, které hýbou celým světem; když člověk „v Čase“ na mezinárodní scéně projevuje, aby jich dosáhl, nadlidské vlastnosti hodné mnohem vznešenějších cílů, pak má člověk pocit, že nestojí před člověkem „v Čase“, ale před božským Ničitelem – Mahakalou; Samotný Čas – věčně ženoucí to, co se zdá být zničením, následovaným novým zrozením a poté opět dalším rozkladem a zničením.

Člověk „v Čase“ může mít jakýkoli cíl, s výjimkou cíle nezištného (který by ho okamžitě povznesl „nad Čas“). On sám je vždy jako slepá síla ničivé přírody. (To je důvod, proč je tolik zcela „zlých“ postav v literatuře a divadle ve své dravé zlovolnosti tak přitažlivých.) Nemá žádnou ideologii. Nebo spíše, jeho ideologií je on sám, oddělený od božského Celku – tj. je to rozpad Celku (vesmíru) ve prospěch jeho samotného a nakonec i zničení jeho samotného, ačkoli on to neví nebo mu to je lhostejné. A tak je tomu v každém případě. Ale za určitých podmínek, když jeho jednání nabývá v lidských dějinách

trvalého významu, jaký má velká geologická katastrofa v dějinách Země, pak, jak jsem řekl, člověk „v Čase“ mizí z našeho zorného pole a na jeho místě – avšak stále nesoucí jeho rysy – se objevuje v celé své dramatické majestátnosti Mahakala, věčný Ničitel. Je to On, koho uctíváme ve velkých bleskových osobnostech, jako je Čingischán – On; ne ty osoby. Ty jsou pouze hliněnými obrazy, v nichž On přebývá po několik krátkých let. A stejně jako hliněný obraz skrývá a naznačuje neviditelného Boha nebo Bohyni – Věčnou Sílu – tak i jejich sobectví skrývá i odhaluje neosobní účelnost Života; destruktivní fázi božské Hry, v níž již leží příslib nového úsvitu, který má přijít.

A stejně jako sopečné otřesy či přílivové vlny v průběhu staletí připravují půdu pro nový růst v proměněném fyzickém světě, tak i velcí muži „v Čase“ nás přibližují k osvobozujícímu konci a tím připravují cestu pro další slavný začátek. „Boží metly“ jsou v jistém smyslu také skrytým požehnáním. Mnohem lepší je jejich upřímná, brutální destruktivita pro sobecké účely než hloupá mozaika obyčejných, dobře míněných lidí, kteří se snaží „konat dobro“ v tomto padlém světě, aniž by měli odvahu udeřit, spálit a roztrhat; kteří mají pouze „konstruktivní“ plány – všechny zbytečné! Neboť zničení a stvoření jsou navždy propojeny. Proto uctíváme Blesk stejně jako Slunce a jsme ohromeni pocitem posvátné úcty při myšlence na velkolepé ničitelé bez ideologií, lidské podoby velkého Mahakaly.

***

Existují však také lidé „mimo Čas“ nebo spíše „nad Časem“; muži, kteří žijí, tady a teď, ve věčnosti; kteří (alespoň přímo) nehrají žádnou roli v sestupném běhu dějin směrem k

rozpadu a smrti, ale kteří jej pozorují shora – tak jako člověk pozoruje z pevného a bezpečného mostu neodolatelný pád vodopádu do propasti – a kteří zavrhli zákon násilí, jenž je zákonem času.

Většina takových mužů žije velmi zvláštní život, daleko od světa; život, jehož celá vnitřní disciplína, duchovní, morální i fyzická, je systematicky navržena tak, aby je udržovala v neustálém spojení s velkou Realitou za hranicemi Času: s tím, co je, na rozdíl od toho, co se zdá. Jsou to skuteční asketové (v etymologickém smyslu slova: ti, kteří se „vycvičili“ k životu ve věčnosti). Jiní – mnohem vzácnější – žijí ve věčnosti bez zvláštního „tréninku“, i když navenek žijí životem světa; zatímco jsou manželi a manželkami, rodiči a vychovateli dětí, manuálními nebo intelektuálními pracovníky, občany, vojáky, vládci atd.

Z těch, kdo žijí „mimo“ či „nad“ Časem, jsou někteří spasitelé. Jiní prostě nechávají věci a lidi jít svou cestou, protože cítí, že nejsou povoláni zasahovat do osudu kohokoli, a vědí, že v průběhu staletí se všechny duše, které touží po spáse, tak či onak vyvinou směrem k věčnému životu svatých. Rozdíl mezi těmito dvěma typy „osvobozených“ lidí odpovídá v buddhistické terminologii rozdílu mezi bódhisattvy a arhaty. Oba jsou svobodné bytosti, stojící mimo zákon zrození a znovuzrození – pouta Času. Ale zatímco arhat zůstává zcela stranou od padlého světa, bódhisattva se z vlastní svobodné vůle rodí znovu a znovu, aby pomohl živým tvorům vymanit se z oceánu života v Čase.

Spása, kterou lidé „nad Časem“ nabízejí světu, však vždy spočívá v překonání pout času. Nikdy se nejedná o spásu, která by se projevovala v kolektivním životě na Zemi v souladu s

ideály Zlatého věku. Je to spása jednotlivé duše, nikdy spása organizované společnosti. Lidé „nad Časem“ totiž velmi dobře vědí, že ta nemůže být spasena před začátkem nového časového cyklu – zejména ne pokojným kázáním nebo dokonce povznášejícími příklady. A i když se do jisté míry snaží vytvořit určitou organizaci mezi omezeným počtem učedníků – například v mnišských komunitách –, vědí, že jakkoli svatá by byla, komunita jako taková dříve či později nutně upadne. Buddha předpověděl zkaženost své sanghy „po pěti stech letech“.

Je pravda, že někteří – byť velmi málo – muži z těch, které jsme označili za stojící „nad Časem“, byli (nebo se snažili být) reformátory ve světském smyslu, a to nenásilnými prostředky. Ale žádný z nich nebyl, přísně vzato, „spasitelem“ společnosti. Spasitelé ve světském smyslu slova – ti, kteří se vydali na cestu zdokonalování nejen lidských duší, ale i kolektivního života a vlády lidí a mezinárodních vztahů – jsou ti, které nazýváme lidmi „proti Času“. A jsou nutně násilní, i když ne vždy fyzicky. Mohou být – a ve skutečnosti by měli být – osobně osvobozeni od pout Času, mají-li jednat s maximální prozíravostí a účinností. Musí však brát v úvahu podmínky jednání „v rámci Času“, aby mohli v jistém smyslu žít také „v“ Čase. Ti druzí – lidé „nad Časem“, kteří se jeví jako reformátoři – se ve skutečnosti nepokusili přetvořit svět podle svého chápání věčné pravdy (jinak by nezůstali nenásilní). To, co dělali, bylo žít svou vlastní nadčasovou filozofii ve světě. A do té míry, do jaké zaujímali významné postavení – jako ten nejpozoruhodnější z nich všech, Achnaton, král Egypta, který byl ve své době nejmocnějším mužem na zemi – jejich životy nemohly nemít dopad na životy jejich současníků.

Může se zdát podivné, že zakladatel státního náboženství – neboť kult „Tepla a Světla v Disku“ jím nepochybně byl – by neměl být řazen mezi „spasitele“ světa, ale spíše mezi ty nesmírně vzácné muže „nad Časem“, kteří prožili život na této zemi, a přitom tvrdohlavě zůstali cizími vůči jejím krutým realitám. Ale zdání klame. A dále uvidíme, při zkoumání povahy tolik nepochopeného Kultu disku a života krále Achnatona, jeho propagátora, že tento názor je správný.

***

Nejvýraznějším rysem mužů „mimo“ či „nad“ Časem, na rozdíl od těch, kteří žijí „v“ Čase nebo „proti“ Času, je snad jejich důsledné odmítání násilí, a to i za účelem prosazení té nejspravedlivější věci. Ne že by byli vůči násilí nějak přecitlivělí, jako ti slabochové, ani dobří, ani zlí, kteří tvoří 90 procent lidstva v naší době. Nemohou nesouhlasit s válečnickým ideálem odtažitého, nesobeckého násilí, který káže sám Pán Krišna – božský Ochránce vesmíru – v Bhagavadgítě; neboť tento ideál je v souladu s věčnou pravdou, kterou musí uznat každý člověk, který překročil Čas. Jenže oni nejsou Kšatrijové od přírody, ať už je jejich rasa, sociální postavení či zděděné povinnosti jakékoli; nejsou to od přírody muži činu, natož bojovníci. Jejich činnost, podobně jako činnost Slunce, spočívá v podstatě v jejich osobním vyzařování síly, krásy a dobra. To, co dělají, je samozřejmě integrálním odrazem toho, čím jsou, nic víc; nic jiného; nic, co by jim bylo cizí, neboť si jsou plně vědomi svého bytí. A pokud mají vůbec nějaký podstatný vliv, je to, stejně jako u Slunce, vliv shora a z dálky, charakterizovaný svou absolutní nestranností, svou nerozlišující a neosobní dobrotou. Nedělají nic, čím by nutili ostatní – nic, alespoň ne za určitými hranicemi, i když žijí ve

světě. Vědí, že nemohou urychlit vývoj věcí, ani potlačit roli, kterou hraje Čas v životech těch, kdo jsou stále podřízeni jeho železnému zákonu. Opět, stejně jako Slunce, září. Je-li semeno živé, dozraje dříve či později, ať už kdykoli; násilí by jen přispělo k umělému růstu. A pokud je semeno mrtvé? Ať je! Existují nová semena; nové stvoření, navždy a navždy. Lidé, kteří žijí ve věčnosti, mohou čekat.

Řekli jsme: ti, kdo zůstávají „nad Časem“, se k násilí neuchylují. To však neznamená, že všichni lidé, kteří se zdržují násilí, jsou nutně osvobozené duše, žijící „nad Časem“. Zaprvé, obrovské množství zbabělců se zdržuje násilí ze strachu z rizika. A ti jsou cokoli jiného jen ne osvobozeni od pout Času. Pak to, co se často považuje za nenásilí – to, co se pod tímto názvem skutečně skrývá – je ve skutečnosti jen jemnější formou násilí: tlak na city jiných lidí, který je tíživější a – když člověk v každém jednotlivém případě ví, na jaké city má apelovat – mnohdy účinnější než tlak na jejich těla. Tolik obdivovaná „nenásilnost“ zesnulého Mahátmy Gándhího byla právě tohoto typu: morální násilí; ne: „Udělej to, nebo tě zabiju!“, ale: „Udělej to, nebo se zabiju!“ S vědomím, že můj život považujete za nepostradatelný. Může to vypadat „ušlechtileji“. Ve skutečnosti je to ale úplně stejné – až na rozdíl v technice nátlaku. Je to spíše méně „ušlechtilé“, protože právě kvůli té rafinovanější technice vede lidi k přesvědčení, že nejde o násilí, a proto obsahuje prvek podvodu, inherentní lži, od které je běžné násilí prosté.

Zesnulý Mahátma Gándhí rozhodně nebyl tím, koho jsme se snažili definovat jako člověka stojícího „mimo Čas“. Byl tím, koho nazveme člověkem „proti Času“, usilujícím právě teď – ať už příliš pozdě, nebo… trochu příliš brzy – o nastolení

hmatatelného řádu spravedlnosti (Ram raj) na této zemi. Ale vzhledem k tomu, že postrádá upřímnost brutální síly, je jeho takzvané „nenásilí“ – morální násilí – charakteristické pro naši epochu neupřímnosti (jakkoli upřímný a čestný sám možná byl). Je to snad první případ v historii, kdy byla v boji za dobrý účel v širokém měřítku použita skrytá forma násilí. Jeho popularitu v Indii lze částečně připsat skutečnosti, že to byla, nebo se zdála být, jediná praktická zbraň v rukou zcela odzbrojeného a do značné míry přirozeně apatického lidu. Ale těšilo se také v zahraničí obrovské publicitě, zcela nepřiměřené jeho skutečné hodnotě (a obrovská pověst „svatosti“ zesnulého Mahátmy Gándhího není o nic méně nepřiměřená jeho skutečnému místu mezi velkými muži Indie). Cizinci, kteří se nejvíce zasloužili o jeho popularizaci, jsou lidé typickými představiteli naší zkažené doby: lidé, kteří se štítí pouhé myšlenky na jakékoli zdravé a otevřené projevy síly, ale nedokážou ani rozpoznat morální násilí; muži a ženy (zejména ženy) ze západních demokracií, té nejpokrytečtější poloviny světa. Oslovilo je to právě v té míře, v jaké šlo o násilí v přestrojení. Ani Angličané (z nichž někteří žili v Indii; někteří dokonce zastávali vysoké posty v řadách britské koloniální byrokracie) se nemohli ubránit obdivu. Nebyla to ta nenáviděná brutální síla, kterou jiní velcí muži „proti času“ používali v průběhu dějin (nebo používali v naší době), aby nastolili éru spravedlnosti. Ó, ne!

Ale rozhodně to nebyla ani ta nenásilnost mužů „nad Časem“, kteří by – pokud by se vůbec obtěžovali občas postavit proti nevyhnutelnému pádu lidstva – buď neuplatňovali vůbec žádný skutečný nátlak k prosazení svých dobrých zákonů – a z pozemského hlediska tak selhali, jako král Achnaton – nebo by

„proti Času“ uplatnili jakékoli množství násilí, které by mohlo být nezbytné, v duchu Boha, který v Bhagavadgítě promlouvá k bojovníkovi za spravedlivou věc (za předpokladu, že ten je, stejně jako Ardžuna, kšatrijou, tj. válečníkem podle rodu i povahy).

***

Lidé, kteří zůstávají „nad Časem“, se zdají být těmi, kteří mají ze všech nejmenší vliv na běh událostí v tomto světě. A to je také očekávatelné ve světě, který se každým dnem propadá hlouběji a hlouběji do propasti. Ve Věku Pravdy, a dokonce i v pozdějších věcích, jak je líčí posvátné knihy Indie, byli muži „nad Časem“ – praví brahmáni, ve spojení s věčnou Realitou – přirozenými a skutečnými rádci králů; skutečná duchovní autorita tehdy podporovala legitimní světskou moc. Ale jak se světský řád na zemi stále více vzdaloval ideálnímu nebeskému Řádu, králové byli stále méně nakloněni jednat podle příkazů stále vzácnější nadčasové moudrosti. A co platí pro krále, platí zde také pro prosté lidi. V důsledku toho si lidé „mimo Čas“ nebo „nad Časem“ užívají stále menší autoritu, jak se svět blíží ke konci každého časového cyklu. I když se – jako král Achnaton – sami stanou vládci obdařenými absolutní mocí, jejich životy v tom, co hinduisté nazývají „Kali Yuga“, nezanechávají – a ani nemohou zanechat – na písku času stopy, jaké by normálně měly.

Navíc někdy – a to i v případě, že se jedná o askety, zdánlivě oddělené od světa – mohou lidé „nad Časem“ být, podobně jako Slunce, s nímž je neustále srovnáváme, nepřímo destruktivní. Jejich světlo, které bez rozdílu dopadá na spravedlivé i nespravedlivé, může mít nejrůznější a nečekané důsledky uprostřed lidstva, které se vyvíjí od špatného k

horšímu. Lze pomyslet na destruktivitu postoje krále Achnatona k mezinárodním záležitostem v jeho „zlatém věku“, nahlíženého z egyptské strany. Lze pomyslet také na pravé náboženství, zrozené z takových lidí „nad Časem“, kteří nevlastnili světskou moc, a poté zkreslené chytrými lidmi, kteří žili, většina z nich, zcela „v Čase“, a kteří je využili ve službách těch nejsobečtějších, nejdestruktivnějších ze všech světských cílů. Není to samozřejmě „chyba“ lidí „nad Časem“ – stejně jako by to nebyla „chyba“ Slunce, kdyby v nějaké zemi, kde je žár slunečních paprsků nesnesitelný, někdo přivázal svého nepřítele ke sloupu na místě bez stínu a nechal ho tam zemřít. Popravdě řečeno, není to ani „chyba“ lidí „v Čase“. Je to důsledek zákona všeobecného úpadku, který je neoddělitelně spjat s životem v čase: jelikož svět je stále méně schopen proniknout k jejich věčnému smyslu, i ty nejlepší věci jsou špatně chápány a buď jsou nenáviděny a odmítány, anebo jsou zneužity k nějakému zločinnému účelu.

Vyhnanci Zlatého věku v naší době temnoty, lidé „nad Časem“, buď žijí výhradně ve svém vlastním vnitřním světě, anebo žijí a jednají i v tomto světě, avšak tak, jako by se stále nacházel ve svém Zlatém věku. Buď se tohoto světa zříkají, nebo jej ignorují – či lépe řečeno, zapomínají na něj, tak jako člověk zapomíná na jizvy hříchu a nemoci na kdysi krásné tváři, kterou i přes všechnu tu bolest stále miluje. Vidí to věčné a neměnné za spěchem proudu času; to, co je, za tím, co se zdá. I když žijí ve světě tvarů, barev a zvuků tak vážně a intenzivně, jak to činil král Achnaton – ten nejvyšší umělec –, přesto tyto dojmy pro ně nabývají významu zcela odlišného od toho, jaký mají ve vědomí lidí podrobených otroctví Času. Lidé „nad Časem“ se těší s odstupem, jako lidé, kteří vědí, že nikdy

nezemřou. Trpí také s odstupem, protože si neustále uvědomují své blažené skutečné Já, které je nad rámec potěšení a bolesti.

A padlý svět je nikdy nemůže pochopit, tj. poznat, stejně jako nemůže pochopit pád člověka, na němž se nepodílí, tak jako to dokážou a činí ti, kteří se na něm podílejí. A přesto neúnavně – jako Slunce, vzdálené a všudypřítomné – šíří své světlo; to světlo, které je v naší houstnoucí temnotě jako záblesk všech minulých i budoucích úsvitů.

***

Jak jsme však již řekli, existují i lidé s vizí Zlatého věku – plně si uvědomující, jak úžasným místem by tento svět mohl být, ať už z materiálního či jiného hlediska –, kteří však nedokážou ani se zříci života „takového, jaký je“, ani jej ignorovat; lidé, kteří jsou navíc obdařeni tím, co by hinduisté nazvali „kšatrijskou“ povahou: rození bojovníci, pro něž obtíže existují jen proto, aby byly překonány, a pro něž má nemožné podivnou přitažlivost. To jsou muži „proti Času“ – naprosto upřímní, nesobečtí idealisté, věřící v ty věčné hodnoty, které padlý svět zavrhl, a připravení, aby je znovu prosadili na hmotné rovině, uchýlit se k jakýmkoli prostředkům, které mají k dispozici. V důsledku zákona Času jsou tyto prostředky nutně o to drastičtější a brutálnější, čím více se každý historický cyklus blíží ke svému konci. Posledním Člověkem „proti Času“ není ve skutečnosti nikdo jiný než Ten, jehož jméno je v sanskrtské tradici Kalki – poslední Inkarnace božského Udržovatele vesmíru a zároveň Ničitele celého světa; Spasitel, který ukončí současnou „yugu“ impozantním projevem bezprecedentního násilí, aby nové stvoření mohlo vzkvétat v nevinnosti a nádheře nového „Věku pravdy“.

Lidé „mimo Čas“ nebo „nad Časem“, v nejlepším případě spasitelé duší, mají ve většině případů učedníky, kteří jsou jednoznačně lidmi „proti Času“. (Někdy dokonce lidmi „v Čase“; o těch však nemluvíme, neboť jsou to pouzí vykořisťovatelé náboženství či ideologií pro sobecké účely, nikoli upřímní učedníci svatých.) Skuteční učedníci – a v některých vzácných případech i samotní Mistři –, kteří jsou „proti Času“, důkladní organizátoři, bezohlední propagandisté a nemilosrdní bojovníci, jsou skutečnými zakladateli většiny, ne-li všech velkých církví[13] světa, i když náboženství kázaná těmito církvemi jsou doktrínami původně „nad Časem“, jak tomu obvykle bývá. A to je nevyhnutelné, protože církev je vždy nebo téměř vždy nejen sama o sobě hmotnou organizací, ale organizací, která si klade za cíl regulovat životy tisíců, ne-li milionů lidí v tomto světě – v Čase. Jedinou výjimkou z tohoto zákona je zřejmě buddhismus, jediné významné mezinárodní náboženství, které si podmanilo více než polovinu mohutného kontinentu bez pomoci lidí „proti Času“ a bez použití násilí; náboženství, ve jménu kterého se v celé historii nikdy neuskutečnilo více než dvakrát pronásledování jiných vyznání – a to lidmi „v Čase“ a z důvodů jednoznačně politických, nikoli náboženských.[14] Musíme však mít na paměti, že toto vyznání je více než jakékoli jiné ovládáno touhou vymanit se z pout Času a že ve skutečnosti není vůbec určeno pro život v Čase. Člověk, který přijímá jeho postuláty, si nedokáže představit lepší svět,

[13] Sávitrí používá pojem „církve“ v obecné rovině, aby jím označila všechny organizované náboženské systémy, nikoli pouze jednotlivé křesťanské denominace.— Pozn. red.

[14] Jednou ve Střední Asii, na počátku 13. století, ze strany „gurchánů“ z Kara-Khitai, a to jak proti islámu, tak proti nestoriánskému křesťanství, a podruhé v Japonsku 17. století, ze strany prvních šógunů z dynastie Tokugawa – Ieyasu, Hidetada a Iemitsu – proti křesťanství.

ledaže by se nacházel „mimo“ nebo „nad Časem“. V důsledku toho však možná existuje v buddhistických zemích šokující rozpor mezi vysokými ideály náboženství a životem věřících, větší než kdekoli jinde. Náboženství, která se rozšířila a udržela částečně prostřednictvím násilí, měla navzdory mnoha nedostatkům a méně vysokým morálním standardům větší praktický vliv na životy svých stoupenců jako celku, jakkoli se to může zdát podivné.

Člověk si to ne vždy dostatečně uvědomuje, když kritizuje velké aktivní učedníky za to, že nejsou v souladu s „duchem“ svých kontemplativních mistrů. Neuvědomuje si, že bez neúprosné vášně těchto mužů by organizace, které, jak je třeba přiznat, do jisté míry udržely „ducha“ naživu, na mnoha místech, kde stále vzkvétají, prostě neexistovaly a že mnoho „duchovních pokladů“, kterých si tak ceníme, by bylo pro svět ztraceno. Pokud člověk tyto „poklady“ skutečně cení, neměl by hledat chyby u mužů „proti Času“ nebo, častěji, „v Čase“, kteří se ničeho nezalekli, aby je mohli dostat a udržet v dosahu člověka. Bez brutálních metod Karla Velikého, zabijáka Sasů, který byl tak zjevně vším možným způsobem, jen ne „podobný Kristu“ by Němci možná dodnes zůstali připoutáni ke svým starým bohům; stejně tak Norové, nebýt drastického druhu evangelizace, kterou jim vnutil král Olaf Tryggvason. Bez stejně upřímných, stejně fanatických a ještě brutálnějších činů mnoha mužů „proti“ nebo „v“ Čase v 16. a 17. století by dnes polovina Goa a celé Mexiko a Peru pravděpodobně nevyznávaly křesťanskou víru. Křesťanství vděčí mnoho mužům „proti Času“ – a možná ještě více mužům „v Čase“.

My, kteří nejsme křesťané, to můžeme litovat – a také to litujeme. Jsme si vědomi skutečnosti, že mnoho duchovních

pokladů, jiných než těch, které jsou obsaženy v evangeliích – pravdy obsažené ve starých evropských pohanských náboženstvích nebo dlouho uchovávané v solárních kultech Střední a Jižní Ameriky; poklady, o nichž se dnes ví příliš málo – byly pro svět ztraceny právě kvůli neosobní horlivosti nábožensky smýšlejících mužů, kteří byli ze své podstaty „proti Času“ (nebo kvůli bezohledné destruktivnosti mužů „v Čase“), jako jsou ti, které jsme zmínili. Věříme však, že kdekoli k takovým ztrátám došlo, nebylo něco v nepořádku se zapomenutou pravdou (která je věčná), ale s lidmi, kteří měli za ni stát proti nové a nepřátelské doktríně; věříme totiž, že mezi těmito lidmi nebylo dost mužů „proti Času“ – dost osob, v jejichž očích byla dnes ztracená učení tehdy dostatečně živá, aby se stala základem pro organizaci lidské společnosti proti rostoucímu proudu úpadku; dost těch, kteří by byli připraveni být stejně nemilosrdní a vytrvalí jako křesťané, aby je z těchto důvodů bránili, zatímco křesťané byli připraveni je zničit.

***

Vztah mezi Mistrem, který je trvale „nad Časem“, a zapáleným realistou „proti Času“ – stavitelem a ochráncem všech bojovných církví –, jenž je shodou okolností jeho učedníkem, nebyl nikdy tak dokonale zachycen jako ve slovech, jimiž se ke Kristu obrátil Velký inkvizitor ve slavné epizodě Dostojevského románu Bratři Karamazovi. „Odolal jsi třem pokušením ďábla“ – odmítajíc prostředky k vládnutí, které ti nabídl Ten, kdo zná lidi a čas lépe než kdokoli jiný. „Odmítl jsi proměnit kameny v chléb“ – dát zástupům hmotné statky; „Odmítl jsi vrhnout se z výšky chrámu“ – vzbudit v lidech úžas a úctu; „Odmítl jsi se mi poklonit“ – Pánu lží; Pánu Času – žít „v Čase“, alespoň do jisté míry. „V důsledku toho se lidé

odvrátili od Tvého učení a od Tebe samotného, a Ty je nemůžeš zachránit. Jsme to my“ – my, bezohlední, my, násilní, muži, kteří se nezastaví před ničím, aby učinili pravdu, kterou milují, realitou v tomto světě – „jsme to my, říkám, kdo je zachraňujeme místo Tebe tím, že činíme vše, co jsi Ty odmítl učinit, a tím se v Tvých očích odsuzujeme k zatracení. A my toto zatracení přijímáme z lásky k Tobě – aby bylo chváleno Tvé jméno.“

To je podstata inkvizitorova projevu, i když ne jeho doslovné znění. A tento bojovný zastánce organizovaného vyznání říká Kristu: „Nevracej se! – Neznič dílo, které konáme v tomto padlém světě pro Tvou slávu!“

Žádná organizace totiž nemůže žít „mimo Čas“ – „nad Časem“ – a doufat, že jednoho dne přivede lidi zpět k poznání věčných hodnot. To si uvědomili všichni lidé „nad Časem“. Abychom zde a nyní zavedli, nebo se alespoň pokusili zavést, lepší řád v souladu s věčnou Pravdou, musíme žít, alespoň navenek, jako ti, kteří jsou stále „v Čase“; stejně jako oni musíme být násilní, nemilosrdní, destruktivní – ale pro jiné cíle. V tom spočívá tragédie uskutečňování jakéhokoli snu o dokonalosti. A čím dokonalejší je sen – čím je vzdálenější podmínkám úspěchu v tomto padlém světě – tím bezohlednější musí nutně být metody těch, kteří jej upřímně chtějí lidem vnutit, příliš pozdě nebo… příliš brzy.

Vědomi si toho, jsou to právě skuteční muži „nad Časem“, kdo jako první chápou a oceňují upřímné úsilí svých učedníků „proti Času“, jakkoli „strašné“ se to může jevit obyčejným lidem, kteří nerozlišují mezi dobrem a zlem. Kristus v Dostojevského slavné pasáži nic neříká. Co by mohl říci? Není co říci, co by vůdce militantní církve mohl pochopit. Pro

inkvizitora zůstane Kristus vždy záhadou. Kristus však inkvizitora chápe a cení si jeho lásky. Než opustí vězeňskou celu – a svět Času – políbí ho.

***

Jak jsme již výše zdůraznili, žádný člověk „mimo Čas“ nemůže mít skutečný vliv na lidskou společnost, pokud nemá takové učedníky, nebo pokud není sám připraven stát se rovněž člověkem „proti Času“. Je totiž skutečností, že člověk může být ve svém osobním pohledu na svět „nad Časem“ a zároveň ve své činnosti ve světě „proti Času“. Všichni skutečně velcí tvůrčí lidé „proti Času“ mají tyto dva aspekty: jsou to lidé s vizí, kteří si uvědomují nadčasové pravdy; ale jsou to také lidé, které do hloubi duše rozrušil ostrý kontrast mezi ideálním světem, vybudovaným podle těchto pravd, a skutečným světem, ve kterém žijí; muži, kteří po tom, co viděli a zažili, již nemohou zůstat odříznuti od času ve svém vlastním vnitřním ráji, ani jednat v životě, jako by bylo vše v pořádku, ale kteří musí věnovat celý svůj život a energii přetváření hmatatelné reality podle vzoru své vize Pravdy. Jedním z takových mužů je bojovný prorok Mohamed, který snil o světové teokracii a podařilo se mu založit velkou civilizaci, trvající dodnes. Dalším – jehož bezkonkurenční velikost dosud není uznána, protože jeho stoupenci válku prohráli, místo aby ji vyhráli – je tragická a krásná postava, která dominuje historii Západu v naší době: Adolf Hitler.

Lidi „v Čase“ jsem přirovnala k Blesku a lidi „mimo Čas“ či „nad Časem“ ke Slunci. Použijeme-li stejný metaforický jazyk, lze říci, že lidé „proti Času“ mají podíl jak na Slunci, tak na Blesku, v tom smyslu, že jsou skutečně inspirováni ideály Zlatého věku, zakořeněnými v nadčasové Pravdě, a protože –

právě proto, aby mohli hájit tyto ideály na hmotné rovině, ve Věku temnoty, proti proudu Času – jsou nuceni projevovat všechny praktické vlastnosti lidí „v Čase“; jelikož jediný rozdíl mezi nimi a těmi druhými nespočívá v jejich metodách (které jsou stejné a nemohou být jiné), ale v jejich nesobeckých, neosobních cílech.

Těmto cílům slouží s nemilosrdným realismem, ale v míře, v jaké jsou také „nad Časem“, s odstupem, který je v Bhagavadgítě kázán válečníkovi. Ve skutečnosti není učení Bhagavadgíty nic jiného než filozofie dokonalého Člověka „proti Času“, jogína v duchu, válečníka v činu; člověka jako krále Achnatona, Jediného Slunce, osvobozeného od pout Času, jehož síla je samotná kosmická Energie, ale... který tuto sílu využívá na hmotné úrovni ve službě svým ideálům s neúprosnou logikou Čingischána.

Pouze Kalki – poslední člověk „proti Času“ na konci každého historického cyklu; poslední Spasitel, jenž je zároveň největším Ničitelem – dokonale ztělesňuje tento dvojí ideál a dosahuje v tom naprostého úspěchu. Je to právě On, kdo světu navrací jeho prvotní zdraví, krásu a nevinnost, a tím otevírá nový časový cyklus.

Ostatní muži „proti Času“ – před samotným koncem každého lidstva – uspějí a jsou trvale uznáváni a oslavováni miliony lidí, a to v tom smyslu, že oni sami nebo jejich stoupenci se rozhodným způsobem vzdávají svého ducha a působí „v“ Čase, přičemž uzavírají kompromisy se Silami smrti; jinými slovy, v tom smyslu, že v sobě mají – podobně jako Prorok Mohamed[15] – více z „Blesku“ než ze „Slunce“.

[15] Seznamte se s životem zakladatele islámu.

Jinak jsou poraženi zástupci Temných sil, jejich moc je zlomena strmým pádem dějin, který nedokážou zastavit. A takový osud čeká vždy, až do samého konce každého časového cyklu, na ty, kdo jsou příliš velkorysí, příliš důvěřiví, příliš dobří; na ty, kdo vkládají přílišnou důvěru jak v cizince, tak ve vlastní lidi; ty, kteří své stoupence „neočistí“ dost často a dost důkladně; kteří milují svůj lid příliš na to, aby podezřívali z nevděčnosti nebo skutečné zrady tam, kde se vyskytuje; kteří nejsou dost nemilosrdní a někdy ušetří své prchající nepřátele; jedním slovem, ty, kteří, jako Adolf Hitler, mají ve své psychologické skladbě příliš mnoho „Slunce“ a málo „Blesku“. Ať už je On sám tím posledním z nich, ať se vrátí s nadlidskou silou po zdánlivém zničení, nebo ať je to někdo úplně nový, „Kalki“ pomstí je i lidi, kteří v jejich dobách bojovali po jejich boku, aniž by to přineslo jakýkoli viditelný výsledek. A pak promění jejich zdánlivě nemožné sny v živou realitu příštího velkého Začátku!

V každém velkém počátku se lidé „nad Časem“, osamělí asketové, spasitelé duší či tvůrci ideálního řádu, příliš dobří pro padlou zemi – arhatové, bódhisattvové či rádžriši, abychom použili sanskrtskou terminologii – setkávají s velkými bytostmi „proti Času“ na hmotné rovině stejně jako na všech ostatních. Pak, ve světě, v němž násilí již není nutné, ba dokonce již není ani myslitelné; v němž svoboda a řád jdou ruku v ruce, jsou věci, podle samotného zákona projevování se v Čase, takové, jaké je chtěli mít jak muži „nad Časem“, kteří se zajímali o kolektivní život, tak i největší muži „proti Času“. Město na obzoru disku, jak o něm snil král Achnaton; „Sídlo pravdy“, které se mu ani v jeho dávných dobách nepodařilo na zemi vybudovat, a Nový řád světa, o jehož nastolení Adolf Hitler

marně bojoval uprostřed naší dnešní bezcenné lidskosti, jsou tedy jedna a táž živá, hmatatelná realita v čase – alespoň dokud znovu nenastane nevyhnutelný úpadek.

A tak díky dokonalé, neosobní – matematické – spravedlnosti vesmíru dosahuje každý jednotlivý činitel univerzálního Osudu úspěchu, který mu jako člověku náleží. Ti, kdo pracují pro okamžitý výsledek svého jednání, v sobeckém duchu, dosahují tohoto výsledku (a jaký to někdy je úžasný výsledek!) a hrají svou roli v evoluci světa, který musí projít úpadkem a smrtí, než může zakusit slávu nového zrození a nové mládí. Přibližují tento svět k jeho konci. Na druhé straně ti, kteří se zřekli pout Času a záměrně buď nejednají, nebo jednají v nesobeckém duchu válečníka z Bhagavadgíty, dosahují slavného výsledku myšlenek a práce svého života na počátku následujícího časového cyklu. A je docela možné, že úsilí lidí „proti Času“, zdánlivě promarněné na nepochopitelný a nevděčný svět, ve skutečnosti přispívá ke kráse každého nového Začátku a že dokonce urychluje jeho příchod. Neboť nic není nikdy ztraceno.

A jak jsme již řekli, zničení a stvoření jsou neoddělitelné. I ti nejničivější lidé „v Čase“ jsou svým způsobem tvůrčí. Lidé „nad Časem“ jsou také svým způsobem ničiví – nepřímo, stejně jako jsou ti první tvůrčí. Lidé „proti Času“ jsou aktivně, vědomě a dobrovolně jak tvůrčí, tak destruktivní – jako sám Pán Šiva: božský Princip za všemi změnami; Ničitel, který znovu a znovu tvoří; a jako Višnu, Ochránce, který alespoň jednou v každém časovém cyklu přichází jako Kalki, aby zcela zničil. V nich Kosmos navždy hledá svůj Princip, proti neodolatelnému Zákonu Času, který jej neustále odvádí od Něho, od začátku do konce každé následné hmotné manifestace v čase.

Dokončeno na nádraží v Karlsruhe dne 6. prosince 1948

Sávitrí v Alfeldu an der Leine v Dolním Sasku, 5. prosince 1948, den předtím, než dokončila tuto kapitolu

Část II: Blesk: Čingischán

Čingischán z časopisu severočínské pobočky Královské asijské společnosti – sv. LVI

Kapitola IV: Dítě násilí

Stejně jako je fyzický vesmír mistrovským dílem božské tvořivosti v prostoru, tak je i historie každého „cyklu“ mistrovským dílem téhož neosobního Umění v čase. Nikdo nezná význam určitých událostí, dokud nezaujmou své místo jako nevyhnutelné detaily historického vzorce. Ale jakmile je člověk dokáže vidět ve správné perspektivě – jakkoli bezvýznamné se mohou navenek jevit, když jsou izolované – nemůže než obdivovat soudržnost neúprosné Síly, která spojuje příčinu a následek a nutí upadající lidstvo spěchat ke svému zániku v dokonalém řádu.

Před asi 800 lety, v kraji ležícím východně od Bajkalského jezera, podél břehů řeky Onon, si muž z kmene Merkitů vezl domů svou krásnou, čerstvě provdanou nevěstu, dívku z rodu Olhonodů, s kulatým obličejem, šikmýma očima a tmavými vlasy, ozdobenou těžkými stříbrnými šperky a korálky z jasně modrého tyrkysu. Dívka se jmenovala Hoelun. Sama netušila, jak výjimečně silná a autoritativní žena to byla, ani jaký ohromující osud ji čeká. Nevěděla, že „obyvatelé plstěných stanů“ – muži stepí – budou její jméno navěky velebit jako matku a babičku dobyvatelů, pramatku dynastií. Věděla jen to, že následuje svého manžela, pro kterého má pracovat a rodit syny, jako každá jiná manželka. A byla šťastná. V naprosté nevědomosti o bezprostředním utrpení i konečné slávě se usmívala na sladkou přítomnost. Sledovala odraz slunce v bouřlivých vodách řeky nebo si hrála s modrými korálky svého náhrdelníku.

Najednou jí však ztuhla krev v žilách. Uviděla tři muže na koních, jak k ní jedou, a okamžitě pochopila, co mají v úmyslu. Věděla, že její muž sám tři nepřemůže, a sama ho pobízela, aby

uprchl a zachránil si alespoň vlastní život. Ona by pro něj byla stejně ztracena. A tak Merkit uprchl. Tři muži se cválali stále blíž a blíž, až dorazili k dívce, popadli ji a odtáhli pryč. Když ji odnášeli, plakala a naříkala. Ale podél břehů Ononu a z nekonečných pastvin, přes které s ní její únosci jeli, se její volání nedočkalo žádné odpovědi. Nad ní zářila jasná obloha a vítr smetával zelenou nekonečnost všude kolem ní. Jeden z těch tří mužů Hoelun hrubě přikázal, aby přestala naříkat. „I kdybys plakala, tvůj manžel se neotočí. Hledej jeho stopy, nenajdeš je. Přestaň tedy křičet a přestaň plakat!“[16]

A tak jeli dál – tři bratři na koních a zachmuřená dívka ve své kibitce, tažené jedním z koní – až den pomalu končil nad nekonečnými pastvinami, tu a tam rozesetými rozeklanými skalami a žhnoucím prachem pustiny, až kopce na západě ztmavly na pozadí ohnivé oblohy a suchý vzduch náhle zchladl. Muži moc nemluvili. Hejno divokých ptáků přeletělo oblohou, vysoko nad jejich hlavami, a oni ho sledovali, jak míjí, bystrýma loveckýma očima. Kola kibitky v pravidelných intervalech skřípala. Hoelun přestala plakat. A nemluvila. Smířila se s tím – protože nemohla nic dělat – a už se začínala přizpůsobovat okolnostem, které měly utvářet její život. Aniž by si to uvědomovala, připravovala se na to, jak z nich vytěžit to nejlepší, jak se na moudrou dívku sluší. Vrzající kola ji nesla stále blíž a blíž ke stanům mongolského kmene Jakka, v jehož středu měla naplnit svůj slavný osud. Tichý a statný mladík, který seděl na koni táhnoucím její kibitku, byl náčelníkem svého kmene. Jmenoval se Yesugei.

[16] Ralph Fox, Genghis Khan (Londýn: John Lane, 1936), s. 56.

Sledovala jeho tmavnoucí siluetu, která se před ní pohybovala nad siluetou koně.

***

Slunce už zapadlo, když konečně dorazili k ordě toho mladého muže. Nad západním obzorem, který stále zářil purpurovou barvou, se náhle střídaly vrstvy neuvěřitelných odstínů – čiré zlato, bledá průsvitná zeleň, růžová a fialová. Hory na východě měly barvu šeříku. Ale Hoelun, pro niž byla nádhera bezmračné mongolské oblohy každodenním pohledem, tomu nevěnovala přílišnou pozornost. Viděla jen tábor, do kterého ji muži hnali: kulaté plstěné jurty, večerní ohně, postavy pastevců a válečníků před ohni. Slyšela hlasy mužů a žen, dětský smích, řehtání koní, štěkání psů – hlasy života. Jurt nebylo tolik, kolik očekávala. Byl to chudý ord. Přesto to byl nyní její nový domov. Ne ten, který pro ni plánoval její otec, ale ten, který jí dávali králové neviditelného světa – duchové Věčné modré oblohy, kteří vládnou všem viditelným věcem –, protože taková byla jejich vůle a osud světa.

Dívala se na neznámé tváře v tomto novém, cizím místě s dětskou zvědavostí, v níž se mísil strach a neurčitý pocit, že se děje něco významného. Vezli ji pryč. Kam? Na okamžik si vybavila známou tvář mladého merkitského válečníka, za kterého se provdala, a pocítila smutek. Neměla však čas přemýšlet o minulosti. Radostné výkřiky již vítaly návrat náčelníka Yesugeje a jeho dvou bratrů, kteří sesedli z koní. Ženy se shromažďovaly kolem její kibitky, aby si ji prohlédly. A když mnohé z nich komentovaly její krásný vzhled, cítila se potěšena.

Byla předána Yesugejovi a té noci se v táboře konala hostina. Válečníci hodně jedli a pili a pěvci zpívali. Hoeluniny nový život začal. Byla jí přidělena vlastní jurta a služebné. A Yesugej nyní trávil noci v té jurtě.

Netoužila po něm ani ho nemilovala tak, jako milovala svého mladého manžela, nad jehož ztrátou plakala. Věděla však, že jejím osudem je stát se jeho ženou – porodit syny tomuto silnému muži, který ji odvedl od toho, kdo uprchl. A smířila se se svým osudem. Ve dne pracovala pro Yesugeje – vařila mu jídlo, vyráběla plst, opracovávala kůže a ze šlach připravovala provazy.[17] A v noci, když k ní přišel, skrývala před ním svůj strach i neochotu. Poddala se jeho vášni tak, jako se chladná, pasivní a věčná země poddává zuřivosti ničivé a oplodňující bouřky, a své city si nechávala pro sebe. Přitahovala ho k ní přímá a elementární síla, podobná té, která shromažďuje těžké, neklidné mraky a vypouští déšť na zem, síla, která byla nad ním i nad ní, nad všemi lidmi, a která pouze využívala jejich těla, aby naplnila neúprosnou, skrytou logiku vyvíjející se historie: nadlidský příkaz Osudu.

Během jedné z těch nocí se v jejím lůně rozhořela jiskra života. A počala syna, který měl učinit její jméno i jméno Yesugeje nesmrtelnými; dítě chtíče a násilí i božského, neodolatelného poslání; budoucího Čingischána. Ale Hoelun o tom nevěděla. Ani Yesugei. Žádný muž neví, co činí, když utiší oheň svých slabin v ženském lůně.

V táboře mongolských Jaků i ve světě za hranicemi tábora bylo – nebo se zdálo – vše stejné jako v kteroukoli jinou noc. Hořký vítr kvílel nad pustinou a řeka Onon spěchala, aby se

[17] Harold Lamb, The March of the Barbarians (Londýn: Robert Hale, 1941), s. 51.

smísila s vodami Ingody a nakonec i s vodami mohutné řeky Amur. Tu a tam bylo v kvílení větru slyšet vytí šakala nebo vlka. Ale ačkoli si toho nikdo nevšiml, postavení hvězd na zářivé obloze bylo neobvyklé a plné významu.

A zatímco se Hoelun zabývala monotónními každodenními povinnostmi – zatímco se starala o jurtu svého nového manžela, vařila mu jídlo nebo spala po jeho boku – v jejím těle se formovalo dítě Osudu. Narodil se v roce Zajíce podle Kalendáře dvanácti zvířat – v roce 1157 křesťanského letopočtu – a v pravé ruce svíral sraženinu krve.

Kapitola V: Vůle k přežití

„Přišel na svět s málem, kromě silného instinktu přežít," píše jeden z moderních historiků[18] o Temudžinovi, synovi Yesugeje – o dítěti, z něhož se měl stát Čingischán. A nejde zde pouze o pravdivé tvrzení týkající se toho dítěte; je to klíč k celému životu tohoto muže, vysvětlení – pokud nějaké existuje – mimořádné kariéry tohoto dobyvatele. Za Temudžinovým dlouhým a vytrvalým bojem proti obrovským nepřátelským silám – bojem, který by v té době každý pozorovatel považoval za beznadějný – nestojí žádná neosobní inspirace ani nezištná láska. Za jeho bitvami a za železnou disciplínou – řádem –, kterou vnutil lidem 50 podmaněných království, nestojí žádná „ideologie". Je tu pouze trpělivá, metodická, drtivá vůle – vůle přežít – podporovaná jasnou inteligencí a neomylnou znalostí lidí, nebo spíše neomylným instinktem, jasnějším, jistějším a mocnějším než to, co obecně nazýváme inteligencí; tajemná, ale absolutní znalost všeho, co mu bylo (nebo mohlo být) užitečné, a neustálá připravenost jednat v souladu s tím, co věděl. Obdivuhodné vlastnosti, které by každého člověka povznesly daleko nad všechny ostatní a které Temudžina nepochybně vynesly na pozici největšího dobyvatele a jednoho z největších mužů všech dob. Byly však pouze prostředkem k dosažení cíle. A tím cílem bylo nejprve udržet Temudžina naživu a poté zajistit bezpečnost jemu i jeho rodině. Vize, která stále naléhavěji zaplňovala mysl velkého válečníka, jak čas a vítězství zvyšovaly jeho moc za všechny meze, nebyla ani spásou světa jako takového, ani jeho zničením, ale uspořádáním světa ve prospěch jeho samotného a ve prospěch Altyn Uruku – „Zlaté rodiny" –, jeho rodiny; pro přežití jeho samotného a jeho

[18] Lamb, The March of the Barbarians, s. 41.

moci v jeho synech a vnucích, oděných v luxusu a sedících na trůnech.

Navíc je Temudžin – Čingischán – pokud vím, prvním člověkem v dějinách, který otřásl dvěma kontinenty, a to z tak prostého a ryze praktického důvodu. Nebyla v něm žádná ješitnost, jaká se vyskytovala u mnoha méně významných dobyvatelů, ani touha po dramatických efektech – ačkoli jeho životní dráha bezpochyby patří k nejvelkolepějším živým dramatům, jaká kdy byla na této zemi sehrána. A navzdory „pyramidám z lebek“ a dalším podobným ponurým skutečnostem spojeným s jeho jménem v něm nebyla ani zbytečná krutost; žádná krutost z impulzu, jak tomu občas bývalo u Alexandra Velikého; a žádná chladnokrevná, ale bezúčelná krutost pro pouhé potěšení, jako u Assurnasirpala, krále Asýrie.[19] Byl příliš silný – a příliš praktický –, než aby na něj udělaly dojem vedlejší produkty moci. Věděl, co chce, a trpělivě se na to připravoval. A když byl připraven, udeřil přímo na svůj cíl s neodolatelnou silou – a božskou lhostejností – blesku. Je snad první historickou postavou, která plně ztělesňuje to, co jsem v první části této knihy nazvala silou Blesku – silou Času v jeho nemilosrdném spěchu vpřed. Jeho ničivost byla bezcitnou ničivostí Mahakaly, vše pohlcujícího Času.

A jeho cíle, tak osobní, tak přesné a praktické, nebyly ničím jiným než záminkou, kterou využily věčné síly rozkladu, aby urychlily pochod lidstva k jeho zkáze. Nikdo si skutečně nezasloužil více než on titul „Boží metla“, který mu ze strachu udělily celé rozpadající se civilizace. Ale „Bůh“ nebyl ve

[19] 884–859 př. n. l.

skutečnosti Bůh milující lidi, jak ho popisují křesťanští a muslimští kronikáři, ale neosobní tvůrčí a ničivá síla přítomná ve všem růstu, ve všem životě. „Metla“ přišla zevnitř, ne zvenčí. Čingischán byl příkladem, ne trestem. Jeho postoj k živému světu, projevující se v nejširším možném měřítku, jeho nemilosrdné sobecké nároky, nebyly ničím jiným než postoji každého člověka v upadající lidskosti, v níž se veškerá činnost stala stále více sobeckou – za předpokladu, že každý člověk měl upřímnost, odvahu a sílu přiznat, že v jeho očích nezáleží na ničem jiném než na něm samém, a dotáhnout tento postoj do jeho logického závěru. Byl to postoj odsouzeného lidstva, ale zcela prostý toho monstrózního pokrytectví, které odsouzené lidstvo činí tak odpudivým.

A právě tato drsná upřímnost záměru, spolu s jeho téměř zázračnými úspěchy na rovině fyzické reality, dodávají Čingischánovi tu ponurou, božskou vznešenost, ve srovnání s níž se sláva tolika slavných mužů, ba dokonce tolika válečníků, jeví jako slabá – „příliš lidská“.

***

Od samého počátku ho okolnosti učily věřit, že záleží jen na něm. V drsné společnosti, do níž se narodil, si to bezpochyby myslelo mnoho synů náčelníků. Muži mimo Mongolsko to dělali s méně chvályhodnou nevinností. Ale většina mužů, alespoň většina dětí, měla ochránce a přátele, kterým mohli důvěřovat. Temudžin zůstal už velmi brzy v životě bez nich. Aby přežil, musel být bezohledně sobecký.

Nějaký náznak – ale opravdu jen náznak – jeho povahy nám poskytují slova, která Dai Sechen, prozíravý starý otec Krásné Bortei, pronesl k Yesugejovi, když ho potkal, jak s

chlapcem jede směrem k táboru Olhonodů (Hoelunova klanu) hledat pro něj nevěstu: „Tvůj syn má zářivé oči a jasnou tvář...“[20], a v mnohem méně lichotivých posledních slovech samotného Yesugeje k Dai Sechenovi, když po zasnoubení svěřil budoucího „císaře všech lidí“ do jeho péče, podle starého zvyku: „Můj syn se bojí psů. Nedovol, aby ho psi vystrašili...“[21] Temudžin byl tehdy ještě pouhé dítě. A jakkoli hrdý mohl být jeho otec, mongolský náčelník – jako každý z baghaturů (statečných mužů) stepí –, ani zdaleka netušil, jak zábavně bude jeho prostá věta a prosba jednoho dne působit, až se objeví v historických knihách v mnoha cizích jazycích. A chvála starého Dai Sechena nenaznačovala nic mimořádného na chlapcových fyzických rysech či držení těla. Mnoho zdravých a inteligentních dětí má „zářivé oči a jasnou tvář“, ať už na březích Ononu, nebo na březích Rýna. Pokud víme, nebylo na Temudžinovi nic, co by předznamenávalo dobyvatele, kromě jeho skrytých schopností a horoskopu – jeho povahy, kterou odhalí okolnosti, a jeho osudu. Ani v pozdějších letech, kdy kronikáři Východu i Západu začali zaznamenávat jeho činy, které otřásly světem, nikdo nedokázal z dávného dětství tohoto velkého válečníka vykopat žádnou významnou epizodu, žádný náznak neodolatelné síly, jak to kdysi udělali jiní, když si například představovali devítiletého Hannibala, jak před oltářem svých ponurých bohů přísahá věčnou nenávist k Římu. A co víc, pokud člověk disponuje tou zvláštní historickou intuicí, která ho takřka přivádí do přímého kontaktu s velkými muži minulosti, cítí, že kdyby si Temudžin na takovou epizodu ze svého dětství vzpomněl, nikdy by se o ní v následujících

[20] Fox, Genghis Khan, s. 57.
[21] Fox, s. 59.

letech nezmínil. Jak jsem již řekla, zajímal se více o svůj konkrétní cíl než o vlastní slávu, o skutečnou moc než o věhlas. Nebylo v něm ani stopy po domýšlivosti. V jeho očích záleželo pouze na činu – pouze na vítězství –, nikoli na dlouhé řadě předchozích vítězství. To se mělo prožít, zaznamenat se měl pouze ten zářivý výsledek. Osobní skryté schopnosti měly význam pouze tehdy, když přestaly být skryté.

Osud však brzy začal kovat svůj nástroj. Jen několik dní po Temudžinově zasnoubení s Bortí zemřel Yesugej – na cestě domů ho otrávil nějaký tatarský náčelník, jehož zrádnou pohostinnost si jednu noc užil. Temudžina si pro něj poslali. Vrátil se okamžitě, jen aby zjistil, že otcovi stoupenci opustili ordu, že šaman odmítl jeho matce přístup ke kmenovým obětem a že ji ostatní ženy klanu spolu s dětmi s hanbou vyhnali. Odvážná vdova jela za nimi sama, s praporem devíti jakových ocasů – standartou jakských Mongolů – a marně se snažila zahanbit některé členy kmene a přimět je, aby se vrátili a přísahali věrnost synovi svého zesnulého chána. Podle zákona stepí byla nyní hlavou ordy svého manžela a jejich zákonnou náčelnicí, dokud její synové nedosáhnou plnoletosti nebo dokud nebude zvolen nový chán. Ale válečníci, kteří se na chvíli vrátili, opět zmizeli. „Hluboká voda vyschla," prohlásili v poetickém jazyce nomádů; „silné kolo se zlomilo. Pojďme!" A připojili se k mocným náčelníkům Taijiutů.

Vyloučená žena se svými dětmi – čtyřmi syny a dcerou –, dalšími dvěma chlapci, syny Yesugeje z jiného manželství, a starým otrokem, ponechanými napospas osudu u řeky Onon, zatímco se četné stany a stáda pod vedením nových chánů přesouvaly k letním pastvinám: to bylo vše, co zbylo z Yesugejova ordu; to bylo vše, co Temudžin zdědil – to a jeho

nezdolná vůle, vůle přežít, vůle vytrvat, vůle vybojovat si místo mezi nemilosrdnými muži, kteří ho odhodili jako zbytečnou zátěž. Místo „mezi“ nimi? Ne, ale v čele jich, neboť on byl jejich chán – vůle obstát v nemilosrdném světě, který patřil, patří a vždy bude patřit těm, kdo jsou cílevědomí, prozíraví a silní.

Byl to pouhý chlapec v raném dospívání. Neuměl číst ani psát – a nikdy se to ani nenaučil. Měl však nadlidskou vůli a věděl, co chce: především žít; a pak žít dobře – získat moc pro sebe a svou rodinu a hojnost pro svůj lid; zaujmout své místo ve světě jako chán podle božského práva narození. Situaci, které nyní čelil, nebylo možné přesněji shrnout než tím tragickým dilematem, které o 750 let později postavil před celý velký národ další ohromující Ztělesnění Vůle k přežití (tentokrát však Vůle kolektivní): „Budoucnost, nebo zánik!“[22] Neobtěžoval se to analyzovat. Byl příliš mladý. Kromě toho by abstraktní uvažování zabralo čas, a ten on neměl. Vydal se na lov – aby přežil. A měl na paměti neustálé řeči své matky o pomstě, kterou jednoho dne vykoná na svých nepřátelích, dvou náčelnících Taijiutů, příbuzných Yesugeje, kvůli nimž ho jeho lid opustil.

Loví – nebo chytá do pastí – cokoli, co se dá ulovit: drobnou zvěř, sviště, dokonce i polní myši, cokoli, co mu naplní žaludek. Chytá dokonce i ryby a nosí je domů, kde je vaří a jí – jídlo, kterým Mongolové pohrdají natolik, že by se ho nikdo nedotkl, nebýt kruté nutnosti způsobené hladem; ale Temudžin měl hlad. Snažil se za každou cenu přežít – a udržet se v kondici. Hádal se a pral se se svými bratry a nevlastními bratry

[22] Adolf Hitler, jehož jedním z prvních velkých veřejných projevů bylo vystoupení na téma: „Budoucnost, anebo zánik.“

o ulovenou zvěř, a rozzlobené výkřiky a tvrdé rány byly součástí jeho i jejich každodenního života v malé osadě na okraji lesů u řeky Onon. Již v tak raném věku se zdá, že Temudžin neznal žádné zábrany ani soucit. Zřejmě – jako všichni přirozeně cílevědomí lidé, od naprosto nesobeckých idealistů, mužů „proti Času“, jak jsem je nazvala, až po lidi, jako byl on sám, bez jakékoli ideologie a idealismu, ale s přesným, sobeckým a neochvějným záměrem – rozdělil zbytek lidstva do tří jasně definovaných kategorií: užiteční; neužiteční (ale neškodní) a nebezpeční. V jeho případě to znamenalo ty, kteří byli užiteční jemu, ti, kteří byli z jeho pohledu zbyteční, a ti, kteří pro něj představovali nebezpečí – ti, kteří mu stáli v cestě. Jeho bratr Kasar, silný a zručný lukostřelec, který k němu choval téměř psí oddanost, byl nesmírně užitečný a zůstal jím po celý svůj život. Ale Bektor, jeho nevlastní bratr, ačkoli neměl jeho prohnanost, byl silnější než on a často mu bral nejlepší úlovky z lovu. Temudžin se v duchu rozhodl, že je nebezpečný. A jednoho dne, vzal s sebou Kasara, aby mu v případě potřeby pomohl, a šel na místo, kde Bektor, nepřipravený a nic netušící, stál a pokojně pasl těch pár koní, které rodina vlastnila, a na místě ho zabil šípem.

Nezdá se, že by ho skutečně nenáviděl. Chladnokrevně jen odstranil jednu z prvních překážek ze své cesty. A když ho ten nešťastný mladík v agónii prosil, aby neublížil ani neopustil Belguteie – druhého syna Yesugeje ze stejné matky –, ochotně slíbil, že to neudělá. A své slovo dodržel – bez potíží. Belgutei totiž nebyl nebezpečný. (V pozdějším životě se dokonce ukázal jako užitečný.)

Již tato příhoda ukazuje, jakou bezohlednou krutost v sobě skrýval budoucí Čingischán, tehdy ještě mladík Temudžin.

Avšak jakkoli mu to v zápalu hněvu mohlo připadat důležité, výsledek nestál za ten čin. Nejstarší syn Yesugeje měl na starosti důležitější věci. A moudrá vdova Hoelun – žena, která se vyznačovala nejen odvahou, ale i prozíravostí – mu připomněla důležitější záležitost; jedinou záležitost, která v této fázi jeho života stála za veškerou jeho sílu, bdělost a lstivost: pomstu na jeho nepřátelích; znovupotvrzení jeho práv; jeho vzestup ze statusu vyvrhele zpět na pozici náčelníka. Připomněla jemu i jeho bratrům jejich naprostou izolaci uprostřed nepřátelského světa a neúprosný boj, který je neustále čeká – boj, který by je měl přimět zapomenout na veškerou malichernost, žárlivost a nenávist mezi nimi. „Šetřete si své stíny," řekla, „nemáte žádné společníky. Šetřete si ocas svého koně, nemáte bič. Křivda, kterou vám způsobili dva náčelníci Taijiutů, je nesnesitelná. A když byste měli přemýšlet o pomstě na svých nepřátelích, jdete a uděláte tohle!"[23] Hořela hořkým rozhořčením a pohrdáním. Nevyčítala svým synům, že zabili jiného chlapce, a to bezbranného, a navíc svého vlastního polovičního bratra. Vyčítala jim, že tím – už pouhým úmyslem tak učinit – plýtvali drahocenným časem a energií, místo aby se soustředili výhradně na pomstu svým skutečným nepřátelům. Vyčítala jim – vyčítala Temudžinovi –, že dovolili, aby vedlejší záležitost, byť jen na krátkou dobu, zaujala první místo; že nebyli dostatečně posedlí jedinou vůlí, bez níž jsou i ty nejvýraznější vlastnosti k ničemu.

Ačkoli Temudžin na ten incident už nemyslel, na poučení z něj nikdy nezapomněl.

***

[23] Fox, s. 61.

Hoelun mu také vyprávěla o svých předcích, rodu Borjiginů, modrookých hrdinech, synech legendárního Modrého vlka. „Jejich hlasy," řekla, „se nesly horami jako hrom; jejich ruce byly silné jako medvědí tlapy – lámaly muže ve dví stejně snadno jako šípy. V zimních nocích spali nazí u ohně z mohutných stromů a jiskry a uhlíky, které na ně padaly, vnímali jen jako kousnutí hmyzem."[24]

A chlapec s nadšením poslouchal ty starodávné příběhy, večer u ohně v matčině jurtě, zatímco prudký vítr – ten samý vítr, který v noci, kdy byl počat, zmítal stepí bezcílnou zuřivostí – nekonečně kvílel v nedalekých březových lesích a nad travnatými pláněmi. A vytí větru znělo jako nadpozemský nářek 10 000 hladových psů, jako vytrvalé volání přízračných trubek, jako výkřiky umírajících mužů a koní na bojišti širokém jako svět. Strašlivé bytosti z nadlidské sféry – keleti; duchové Věčné modré oblohy, kterých se bojí i ti nejodvážnější, neboť nelze bojovat s tím, co člověk nevidí – naplnily mrazivou hvězdnou noc. Ale Temudžin se nebál. V těch chvílích hrdosti a radosti mu jeho hluboký instinkt říkal, že keleti Nebe mu nikdy neublíží; naopak, že mu pomohou v čemkoli, do čeho se pustí; že je jejich Vyvoleným pro nějaké velké dílo moci, o kterém zatím nic nevěděl. Cítil v sobě jejich děsivou, neosobní nevyhnutelnost. Ale nebyl snílek. A když nastalo ráno, nasměroval tu sílu, kterou v něm probudil hlas jeho rodové minulosti i hlas Neviditelného, k jedinému cíli, který chápal a za kterým se vydal, protože mu připadal smysluplný: k vlastnímu přežití; k vlastnímu vítězství nad hladem, chudobou a ponížením; nad obtížemi svého každodenního života jako vyvrhele, přičemž si neustále uvědomoval, že první podmínkou

[24] Lamb, s. 41.

jeho bezpečí je zničení příbuzných svého otce, kteří ho připravili o jeho ordu. Neboť ačkoli byl ještě mladý, již věděl, že nesmí ušetřit nikoho, kdo mu stojí v cestě.

Příběhy jeho matky o polomýtických Borjiginech v něm jen podnítily přirozenou sebejistotu, která je výsadou silných. I on měl modré oči, stejně jako ti předkové, kteří se v Hoelunově poetickém vyprávění jevili jako polobozi. A jeho husté vlasy měly barvu ohně. I on byl synem Modrého vlka. Věnoval se každodennímu úkolu, lovu potravy a bdělosti proti neustálému číhajícímu nebezpečí – s rostoucím odhodláním vytěžit z každé situace to nejlepší a obrátit i ty největší neúspěchy ve svůj prospěch.

Veden svým loveckým instinktem trpělivě a metodicky tři dny stopoval svých osm ukradených koní – všech svých koní kromě jednoho – po bezcestných pláních, našel je a hnal je zpět, přičemž střílel své neomylné šípy na pronásledující zloděje, až nakonec padla noc a oni ho ztratili z dohledu. Zároveň si získal přátelství Borguchiho, mladíka, který mu v tomto obtížném podniku pomohl a který mu po celý život zůstal věrným služebníkem.

Jindy, když ho zajali jeho nepřátelé, náčelníci Taijiutů Targutai-Kiriltuk a Todoyan-Girte, se mu podařilo uprchnout, ačkoli mu kolem krku svázali těžké čínské okovy; a část noci se zcela schoval v ledově studené vodě řeky Onon, s hlavou ukrytou mezi rákosím, dokud mu sluha, který obdivoval jeho odvahu a lstivost, nepomohl zbavit se okovů a bezpečně se dostat do svého stanu. A tak rostl v letech, síle, dovednostech i sebeovládání. A spolu s ním rostla i neodolatelná přitažlivost jeho osobnosti. Zdá se, že již od těchto raných dnů svého života jako vyhnance si vyvinul schopnost navždy si získat do svých

služeb ty nejlepší z těch, kteří s ním přišli do styku. A jako u všech mužů předurčených k tomu, aby pobízeli davy k organizované akci, byla přitažlivost jeho osobnosti všemocnou přitažlivostí přirozeného vůdcovství, která nenechá nikoho lhostejným, kromě samozřejmě těch, které jejich žárlivost a závist vůči rozenému vůdci učinily tvrdohlavými ve své nenávisti k němu, a... vrozených idiotů.

Jeho síla rostla. Neustálé nebezpečí mu zostřilo instinkty a bystrost. Opakované neúspěchy posilovaly jeho odhodlání překonat vše, co je způsobilo, znásobily jeho vynalézavost a probudily jeho geniální schopnosti. A pole jeho boje se s postupem let rozšiřovalo a mělo se rozšiřovat po celý jeho život, až dosáhlo gigantických rozměrů. Jeho cíl však zůstal vždy stejný: vlastní přežití, přežití jeho rodiny, pomsta za hořkost a bídu jeho raných let – ten samý cíl, který měl, když lovil a jedl sviště a myši, protože neměl lepší kořist, a čekal celé hodiny v úkrytu, dokud už neslyšel v dálce kopyta taijiutských jezdců, kteří se ho snažili zabít.

Temudžin byl nyní otužilý, lstivý mladý muž s hrstkou obdivujících přátel – oddaných stoupenců – a před sebou měl svůj první úkol, a to získat zpět svůj lid od náčelníků Taijiutů. Nikdy však nebyl unáhlený. Dával si na čas, nejprve si ověřoval terén a nechával trpělivě působit okolnosti – své neviditelné spojence –, aby pracovaly v jeho prospěch. Jakmile mu však instinkt napověděl, že nastal příznivý okamžik pro rozhodující krok, jednal bez váhání.

Právě teď se znovu vydal ke stanům klanu Olhonod, aby si od starého Dai Sechena vyžádal svou snoubenku Bortei. Ten v něm vycítil nadějného mladého baghatura a neváhal mu ji dát, ačkoli byl Temudžin chudý a zatím bezmocný. Netušil však ani

v nejmenším, že tímto činem učinil krásnou mladou dívku nesmrtelnou. Spolu s ní předal svému zeťovi černý sobolí plášť: její věno. Byl to nádherný dar a první poklad, jaký syn Yesugeje kdy vlastnil.

Bezpochyby si toho vážil, neboť miloval nádherné a vzácné věci. Přesto však jeho reakcí nebylo ani to, aby se radoval z toho, že to vlastní, ani to, aby to vyměnil za zlato či stříbro – jiné poklady stejné třídy. V Temudžinových očích existoval jen jeden poklad, o který stálo za to bojovat: život ve svobodě a hojnosti, což znamenalo – a vždy znamená – život v moci; jeho dědičné právo; život chána z rodu Modrého vlka, syna a otce chánů. Daroval sobolí kožich – vše, co měl – mocnému náčelníkovi keraitů, Togrulovi Khanovi, jehož četné stany, z nichž některé byly prý ušity ze zlatého plátna, stály nedaleko Velké čínské zdi. A nepožadoval za to nic na oplátku... kromě jeho přátelství, tj. jeho potenciální užitečnosti. Chán, mazaný stařec, jehož pověst o bohatství se donesla až do vzdálené Evropy[25], ochotně poskytl svou ochranu některým menším náčelníkům ze stepí a přijal, že se stane Yesugejovým andou, tedy pokrevním bratrem. Temudžin se k němu obrátil. V nelítostném boji o přežití potřeboval spojence a tenhle by se mu mohl hodit. V geniálním diplomatickém tahu mu dal vše, co měl, a hovořil s ním o staré přísaze a o synově věrnosti otcovu patronovi. Togrul Khan byl polichocen a cítil se nakloněn pomoci mladému baghaturu, kdyby to bylo někdy zapotřebí.

Potřeba se brzy dostavila. Lesní Merkitové nikdy nezapomněli na urážku, kterou jim způsobil Yesugej, když jednomu z jejich mužů odvedl Hoelun. Napadli malý tábor na

[25] Togrul Khan, který konvertoval k nestoriánské formě křesťanství, byl tím bájným „Prestem Janem“ ze středověkých pověstí.

hranici Ononu, unesli čerstvě vdanou Bortei, aby se na ní pomstili za starou křivdu, a pronásledovali Temudžina, dokud mohli – až do chvíle, kdy dorazil k Burkan Kaldun, „Hoře moci“, a našel útočiště v hustých lesích na jejích svazích.

Všechno se nyní zdálo ztracené. Vše bylo ztraceno, kromě Hoelun, té neúprosné, válečnické matky, věštkyně smrtelného boje a nemilosrdné pomsty, a samotného Temudžina s jeho nezdolnou odhodlaností získat zpět své právo na život a s pečetí Osudu, která na něm spočívala již před jeho narozením. Zatímco jásající Merkitové, křičící, zpívající a posmívající se, nesli Bortei Krásnou, Yesugeiovu druhou ženu a matku Belguteiho, do svého tábora; zatímco hodovali a opíjeli se kolem jasných táborových ohňů až do úsvitu, budoucí pán Asie spal pod ochranou živého pláště Burkan Kalduna, temného lesa. Neztrácel energii smutkem nad svými ztrátami ani očekávanými obavami z toho, co ho pravděpodobně potká. Prostě spal – a nechal síly neviditelného světa, aby pro něj pracovaly svým tajemným způsobem, protože nic jiného dělat nemohl. A když přišlo ráno – zatímco jeho nepřátelé spali opilým spánkem – pokořil se před Neviditelným a Všeprostupujícím, Silou Věčné Modré oblohy, kterou Mongolové uctívali.

Rituálním gestem, jako muž, jenž se klaní svému pánovi, si sundal čepici a pověsil si ji kolem pasu, rozepnul kožený opasek a pověsil si ho kolem krku, a tak se devětkrát poklonil před vycházejícím sluncem, uznávaje svou vlastní nicotnost tváří v tvář Zdroji veškerého života a veškeré moci. A vylil obětní nápoj z kumysu, kobylího mléka, a složil slib: „Burkan Kaldun zachránil můj ubohý život,“ řekl; „od nynějška zde budu přinášet oběti a vyzvu své děti a vnoučata, aby činily

totéž.“ Byl vděčný Neviditelnému za své přežití. Nyní si uvědomil, že Síla daleko nad ním chtěla, aby přežil; byla jeho spojencem. Ale ještě nevěděl, k jakému účelu, nebo pokud ano, jen matně – neboť byl ambiciózní a žádné sny pro něj nebyly příliš velké – nedovolil, aby lákadlo neurčité budoucnosti zasahovalo do přísných, přesných starostí přítomnosti. Věděl jen to, že duchové nebes, ale i duchové země, lesů a vod jsou s ním a že nakonec zvítězí nad svými bezprostředními nepřáteli: nad těmi, kteří ho té noci pronásledovali, i nad těmi, kteří ho pronásledovali celý život; věděl, že jednoho dne nahradí své ztráty a bude žít tak, jak by měl žít chán.

Mezitím stál před zářivou Modrou oblohou, na hoře Burkan Kaldun, nedaleko pramenů řek Onon, Kerulen a Tula – přítoků řeky Amur i jezera Bajkal, řek tekoucích na východ i těch, které tečou na západ a na sever; on, který měl jednoho dne dobýt všechny čtyři světové strany. Stál tam, vděčný a pokorný – silný, jak jen upřímně pokorný člověk může být. A paprsky Slunce, zdroje síly, svítily na jeho mastnou tvář[26] a na jeho husté, ohnivě rudé vlasy, které vítr čechral. A v jeho modrých očích – znamení nadlidské krve Borjiginů – bylo možné číst radostnou vyrovnanost muže, který ví, že ho nic nemůže zlomit.

Brzy poté, s pomocí Togrul Khanových válečníků a Jamugy Sechena – Jamugy Moudrého –, který se stal jeho pokrevním bratrem, Temudžin přepadl tábor Merkitů a přivezl zpět bohatou kořist (nebo to, co se mu v této rané fázi jeho kariéry jevilo jako „bohatá kořist“) a řadu zajatců, kteří mu přísahali věrnost. Získal zpět Bortei. Nikdy si však nebyl jistý, zda její prvorozený syn, Džučí – „Host“ –, byl jeho synem, nebo

[26] Mongolové si kdysi natírali kůži tukem, aby se ochránili před chladem.

synem muže, jemuž byla v té hanebné noci vydána. Chlapec byl však statný – budoucí válečník. Bude se hodit. (Ve skutečnosti jednoho dne dobyl a vládl stepím za Kaspickým mořem.) Byl vítán, ať už byl synem kohokoli. Temudžin byl totiž příliš inteligentní a příliš praktický na to, aby si neuvědomil, že „zdravé děti jsou nejcennějším majetkem národa“. Na rozdíl od nadčlověka, který tato památná slova pronesl při několika příležitostech v naší době[27], však nebyl idealistou. Zajímali ho potenciální válečníci pouze do té míry, do jaké mu jejich oddanost a bojeschopnost pomohly prosadit se jako vládce stepí poté, co rozdrtil všechny své nepřátele. Samotnou Sílu Věčné modré oblohy, před níž se skláněl – vědom si její děsivé nekonečnosti –, považoval za svého spojence v boji o moc a hojnost, tak jako většina primitivních lidí považuje své bohy za pomocníky při dosahování osobních cílů. V hloubi srdce věřil pouze sám sobě. Měl pocit, jako by síly velkého Neviditelného byly první, které podlehly kouzlu jeho bezmezné, magické vůle.

Ale neosobní Síla Modré oblohy – pokud si vůbec byla vědoma sama sebe a jeho – ho musela považovat za jeden z nejdokonalejších nástrojů své věčné, klidné a nemilosrdné Hry.

***

Zdá se, že nic nepřináší další úspěch tak jako úspěch sám. Nyní, po tomto prvním vítězství, Temudžin viděl, jak k němu z vlastní vůle přichází mnoho stoupenců, aby mu nabídli své služby. Měl již svého oddaného bratra Kasara, Lučištníka, a věrného Bogurchiho – toho mladíka, který mu kdysi půjčil svého koně, aby mohl vyrazit hledat svých osm ukradených koní – a Jamugu, svého anda, neboli zapřisáhlého bratra, a

[27] Adolf Hitler.

Jelmeie, syna jednoho z bývalých vazalů Yesugeje, který se k němu připojil poté, co se po stepích rozšířila zvěst, že obnovil přátelství svého otce s Togrul Khanem.

Nyní se k němu vrátil Munlik, jemuž ho kdysi Yesugei svěřil jako bezbranného chlapce, jenž se měl brzy stát sirotkem, a který ho přesto opustil stejně jako zbytek ordy, a to se svými sedmi (nyní již dospělými) syny, z nichž jeden, jménem Kokchu, si měl získat slávu jako šaman. Přišli i další: někteří z Temudžinova vlastního klanu Kiyat[28], někteří z jiných klanů, někteří z úplně jiných kmenů: Jebei, Kubilai, velcí válečníci; a samotné ztělesnění statečnosti, ctnosti a vojenského génia, Subodai, předurčený k tomu, aby jednoho dne vedl Mongoly napříč Evropou, nyní pouhý mladík v pubertě, plný vášnivé oddanosti nastupujícímu chánovi.

Jen málokterý muž v dějinách vzbudil u svých stoupenců tak bezmezní loajalitu jako Temudžin. „Budu pro tebe sbírat jako stará myš, létat jako kavka, zakrývat tě jako koňská deka a chránit tě jako plst v závětří. Takový k tobě budu,“[29] prý mu řekl mladý Subodai, když se připojil k jádru jeho hrdinů. A pokud tomu tak bylo, skutečně dodržel své slovo až do konce. Ostatní paladini, ať už k vyjádření své oddanosti používali jakékoli malebné přirovnání, odlišné od toho jeho, byli stejně odhodláni stát a padnout po boku Temudžina v jeho krutém boji o přežití. Milovali ho, ne kvůli nějaké velké myšlence, která za ním stála – žádná totiž nebyla –, ale kvůli němu samotnému; kvůli magnetickému půvabu jeho osoby a osobnosti; kvůli naprostému uspokojení, které v nich vyvolával, kvůli přirozené lidské potřebě být vedeni skutečným vůdcem a uctívat živého

[28] Lamb, s. 41.
[29] Fox, s. 76.

boha. Byl vůdcem, pokud kdy nějaký existoval. A byl bohem v tom smyslu, že ještě před svými ohromujícími vítězstvími, ba dokonce i v hlubinách lesa, kde se skrýval, na svazích Burkan Kaldun, jen o vlásek od zkázy, měl v sobě všechny předpoklady, které mu v následujících letech měly přinést asijskou říši. Síly Neviditelného ho skutečně vyzdvihly nad ostatní lidi a spojily ho se svou mocí. Jak brzy řekli mongolští šamani, „moc Věčného modrého nebe“ na něj „sestoupila“. Tady, na zemi, byl „jeho zástupcem“.[30]

Opakuji: za žádným z jeho činů nestála žádná ideologie. Ani ten velký sen o sjednocení Mongolska, který se brzy zrodil v jeho mysli – pokud se tak již nestalo dříve –, nebyl snem idealisty. Temudžin v jeho uskutečnění viděl pouze nezbytnou podmínku svého vlastního přežití a bezpečí. Právě za jeho přežití a bezpečnost bojovali jeho rytíři. Samozřejmě také pro kořist, o kterou by se s ním podělili – věděli, že je štědrý a že nikdy neporušil sliby, které dal svým přátelům –, ale především pro něj; pro samotné potěšení bojovat po jeho boku.

Jen málokdo v dějinách pochopil – a prožil – tak pronikavě jako Temudžin věčný smysl války, té životně důležité funkce zdravého lidstva (alespoň dokud člověk žije „v“ Čase) stejně přirozené jako jídlo či rozmnožování. Málokdo tak jasně vykreslil jako on, že destruktivita bez nenávisti – jako je ta lovecká – nikdy nemůže nahradit opojení z vítězství nad lidskými nepřáteli, které člověk nenávidí. Jeho společníci, na které se kdysi zeptal, co považují za největší radost člověka, mu odpověděli, jak by to udělali prostí barbaři, a popsali mu potěšení z lovu. Ale budoucí „Boží metla“ řekl: „Ne,

[30] Lamb, str. 54 a 57.

neodpověděli jste správně.“ A v několika typických větách jim sdělil svou představu o štěstí: „Potěšení a radost člověka,“ řekl, „spočívá v pošlapání vzbouřence a porážce nepřítele; v tom, že ho vykořeníme; v tom, že mu vezmeme vše, co má; v tom, že přimějeme jeho služebníky k nářku, aby jim slzy tekly z očí i nosu; v tom, že si příjemně zajezdíme na jeho dobře krmených valaších; v tom, že si uděláme lůžko na břiše a pupku jejich žen, v tom, že budeme milovat jejich růžové tváře a líbat a sát jejich šarlatové rty.“[31]

Ne že by nebyl vždy připraven zaútočit, i bez pocitu agresivního nepřátelství – touhy po pomstě nebo pouhé nenávisti k protivníkům – vůči těm, které považoval za překážky. To rozhodně byl, jak je jasně vidět v každém činu jeho kariéry, od náhodné vraždy Bektora v dětství až po systematické vyvražďování všech zbytečných (nebo těch, které Mongolové za takové považovali) mezi obyvatelstvem dobytých měst o mnoho let později. U něj samozřejmě vždy šlo především o účelnost, přičemž konečným motivem všech jeho činů byla jeho bezohledná odhodlanost přežít a uspět. Ale jeho emocionální motivací, kdykoli nějakou měl, bylo vždy potěšení z porážky kohokoli a čehokoli, co bránilo jeho vlastní expanzi; kohokoli, kdo stál v cestě jeho co nejúplnějšímu sebeprosazení; kohokoli, kdo ohrožoval jeho osobu, jeho bezpečnost, jeho vliv na věci: rebela, rivala, nepřítele. Je to věčná motivace všech mužů činu – válečníků i ostatních –, kteří žijí zcela „v Čase“. Ale jen ti nejlepší z nich – ti, kteří jsou, jako Temudžin, prosti pokrytectví – mají upřímnost přiznat si to sami sobě, natož to říkat ostatním tak otevřeně, jak to dělal on. Z těchto lidí je syn Yesugeje snad prvním, kdo se zapsal do dějin v měřítku celého

[31] Fox, s. 88.

kontinentu (v každém případě prvním, o kterém je známo dost na to, abychom mohli do jisté míry sledovat jeho psychologii). Právě proto v něm nacházíme tuto upřímnost. Z ostatních velkých, sobeckých ničitelech, kteří přišli po něm, téměř žádný není ve své povaze prostý značné míry pokrytectví. A tato míra se – jak se dalo očekávat – zvyšuje, čím více se přibližujeme k naší době, zatímco u Temudžina – muže „Blesku“ par excellence, jak jsem ho nazvala – není ani stopy po přetvářce.

***

Po vítězství nad Merkity nezahálel. Mocní náčelníci Taijiutů, kteří stále ovládali největší část otcovy ordy, pohlíželi na jeho spojenectví s Togrul-chánem s podezřením a na jeho první vítězství s nelibostí. Tento syn Yesugeje byl bezpochyby baghatur plný možností. O to více ho nenáviděli a litovali, že ho nezabili už před lety, když byl bezmocným zajatcem v jejich rukou. Nyní věděl o jejich nenávisti – jeho matka mu to připomínala celý život – a věděl, že nepřežije, pokud je nezničí. A při první příležitosti proti nim vyhlásil válku.

Při jednom ze střetů s nimi byl zasažen šípem do krku a přežil jen díky oddanosti svého věrného panoše Jelmeie, který mu ránu vyčistil a riskoval vlastní život, aby Temudžinovi přinesl k pití tvaroh smíchaný s vodou. Jak říká jeden z jeho moderních životopisců: „Tomuto muži se nic nedostalo snadno.“[32] Taijiutové byli početný kmen a Targutai-Kiriltuk s Todoyan-Girtem byli zuřiví válečníci. Nakonec je však Temudžinova zárodková armáda, v níž již začínal prosazovat tu železnou disciplínu, která měla Mongoly učinit neporazitelnými, porazila v rozhodující bitvě, v níž byl Targutai

[32] Fox, s. 69.

zabit. Zajetí Todoyan-Girte byl rovněž popraven. Budoucí dobyvatel nikdy nedovolil, aby nepřátelé, s nimiž nebylo možné se smířit, zůstali naživu. Řada menších náčelníků, kteří se podřídili a přísahali mu věrnost, však byla ušetřena, navzdory některým tvrzením o opaku, která moderní historici odmítají jako výmysly ze strachu nebo činy jiných baghaturů mylně připisované Temudžinovi.[33] Ušetřena byla také většina kmene, jehož zdatní muži byli brzy začleněni do všemocného vojenského stroje, který se formoval v rukou Mongolů: hordy. Temudžin bezpochyby dokázal způsobit utrpení. Zrádci, kteří byli odhaleni, byli odsouzeni k smrti mučením. K takové smrti odsoudil po svém vítězství nad Merkity také muže, který znásilnil Bortei. Učinil tak však s cílem vnést strach do srdcí potenciálních nepřátel. Jinak byl příliš praktický na to, aby se oddával krutosti jen pro ni samou. Zabíjel, aby odstranil překážky.

Nyní, po porážce Taijiutů, byl nejvyšším náčelníkem v severní Gobi – poměrně významným mužem mezi takzvanými barbary, avšak co se bohatství týče, se s Togrul Khanem nedal srovnat; a pro vnější svět západně od pohoří Altaj a za Velkou čínskou zdí byl stále zcela neznámý. Číňané, kteří byli neustále zaneprázdněni hrou na rovnováhu sil mezi svými nepokojnými kočovnými sousedy – hledali toho, kdo by jim pomohl pokořit nejnovější kmen, který jim dělal potíže – se neobrátili na něj, ale na Kerait Turka, aby ho požádali o spolupráci při výpravě,

[33] Harold Lamb (v knize „Genghis Khan, Emperor of all men“) označuje příběh o 70 zajatých náčelnících, kteří byli na Temudžinův rozkaz uvařeni zaživa, za „velmi nepravděpodobný“, zatímco Ralph Fox (Genghis Khan, s. 82) uvádí, že tento osud nepotkal Taijiuty z rukou Temudžina, ale že jej 70 Temudžinovým stoupencům připravil Jamuga poté, co mezi těmito dvěma pokrevními bratry vypukla válka.

kterou vedli proti Tatarům. Temudžin se však k výpravě připojil k Togrul Khanovi a porazil Tatary. Povýšení úředníci z Cathay udělili Togrul Khanovi čínský titul Wang, který se překládá jako „princ“, zatímco Temudžinovi bylo uděleno označení, které znamená „velitel pohraničí“ – v porovnání s tím skromné vojenské vyznamenání. Zdá se však, že mu to nevadilo. Jako všichni praktičtí a cílevědomí lidé nikdy nepřikládal nadměrný význam vnějším znakům moci. Tatarští náčelníci mu nyní přísahali věrnost. Tatařští válečníci nyní posílili řady jeho budoucí armády. Věděl, co chce a kam směřuje. Měl jasnou vizi dne, kdy on, Temudžin, již nebude mít ve stepích žádného soupeře ani nepřítele; kdy on, který byl celý život pronásledován, se konečně stane jistějším a mocnějším, než kdy byl jeho otec. A pak... vůle přežít by mohla ustoupit vůli dobývat... Mezitím nechal náčelníka Keraitů být „Wang Khanem“ – „princem“ – a zcela se věnoval organizaci svých válečníků a své stále početnější ordě.

Disciplína, kterou zpočátku prosazoval, byla zřejmě dost hrubá a primitivní. Říká se, že na jedné hostině, kde se jeho opilí stoupenci začali hádat, je sám přivedl k rozumu dřevěnou palicí – jediným argumentem, kterému v té drsné společnosti jistě všichni rozuměli. Nomádi však oceňovali, že ať už používal jakékoli metody, vždy se mu podařilo své muže ovládnout a udržet je v dobré bojové kondici.

„Zajišťuje svým válečníkům obživu a udržuje svůj kmen v pořádku“[34] – tak ho vnímali členové kmene. A to bylo mnohem lepší hodnocení, než by se mohlo zdát lidem z civilizovaného světa.

[34] Fox, s. 110.

Brzy však začal ze svých dosud neukázněných válečníků budovat skutečnou armádu a ze sjednocených klanů Mongolů a podmaněných kočovných kmenů vytvářet národ. Nejodvážnější a nejschopnější válečníci z těch, kteří mu byli slepě oddaní, společníci z jeho raných bojů o přežití, se zároveň stali jeho důvěryhodnou osobní stráží a generálním štábem. Ostatní byli jmenováni důstojníky velícími kmenovým oddílům. Všichni tito muži byli nokudové, kteří nebyli loajální nikomu jinému než samotnému Temudžinovi a byli vybaveni absolutní mocí – právem nad životem a smrtí – nad muži pod jejich velením. Temudžin stanovil přísná pravidla, zakotvená v širším zákoníku Yasa, o kterém budu hovořit později, týkající se výstroje, denního režimu a disciplíny vojsk. Vycvičil své vojáky a důstojníky, až měl k dispozici sílu, která se pohybovala a jednala jako jeden muž – naprosto spolehlivá, naprosto účinná. Ukončil všechny spory mezi kmeny, které se mu podřídily, potlačil individuální svárlivost, zničil ducha individuální nezávislosti a přetvořil hrdé Mongoly (a podmaněné kmeny) v jednu stále početnější, vysoce disciplinovanou kolektivitu, v níž měla každá jednotka pouze jednu povinnost: bez námitek a bez otázek poslouchat autoritu, která stála bezprostředně nad ní. Armáda ovládala tento národ v době jeho formování. A on, Temudžin, byl vedoucí a organizující silou, vůlí a duší této armády. Věrní vyvolení z řad geniálních velitelů, kteří mu měli pomoci podmanit si svět, byli v jeho rukou jako psi v rukou mocného lovce – psi „krmení lidským masem a vedeni na železném vodítku“, jak si začínali myslet vyděšení, ale dosud nepokoření kmenoví náčelníci; a které popisovali v silném jazyce stepí, plném sugestivních přirovnání, jazyce válečníků a básníků: „Mají lebky z mosazi; jejich zuby jsou vytesány ze skály; jejich jazyky mají tvar šídla; jejich srdce jsou ze železa.

Místo koňských bičů nosí zakřivené meče. Pijí rosu a jezdí na větru. Z jejich úst létá pěna a jsou naplněni radostí.“[35]

***

Přátelství mezi Temudžinem a Togrul Khanem, bohatým náčelníkem kmene Keraitů – nyní známým jako „Wang Khan“ – nemělo dlouhého trvání. Je pravda, že Temudžin se v mnoha ohledech osvědčil jako užitečný pomocník pro otcova anda, kterého zdvořile nazýval svým „vlastním otcem“. Bojoval po jeho boku nejen proti Tatarům, ale také proti lesním Merkitům (kteří, ačkoli byli jednou poraženi, byli ještě zdaleka nepodmaněni) a proti Naimanům. Chránil (samozřejmě za úplatu) karavany před útoky neukázněných kmenů a učinil obchodní cesty bezpečnějšími než kdykoli předtím. A v prosperujících keraitových osadách – napůl táborech a napůl trzích – byli obchodníci vděční „Wang Khanovi“ za spojenectví, které uzavřel. Wang Khan však začal intrikovat proti Temudžinovi s Jamugou, Temudžinovým ambiciózním pokrevním bratrem, který měl vlastní představu o mongolské jednotě, odlišnou od té jeho. A syn Yesugeje se necítil v bezpečí, dokud nezlomil oba tyto nové nepřátele.

Ještě se však necítil dost silný na to, aby Wang Khana otevřeně vyzval k boji na život a na smrt, a tak mu po prvním nerozhodném střetnutí poslal navenek přátelský vzkaz, v němž zmiňoval staré pouta a prokázané služby a vyjadřoval touhu po trvalém míru – ačkoli věděl, že nic takového nemůže existovat. Starý Kerait a jeho prohnaný syn Sen-kung to věděli také a Temudžinovy návrhy odmítli. Temudžin, opět v jedné z tragických hodin své kariéry – opět před tou samou osudovou

[35] Fox, s. 101; Lamb, s. 54.

volbou, před kterou stál před lety v borovicových lesích Burkan Kaldun, volbou mezi „budoucností a zkázou“, abych ještě jednou citovala nesmrtelná moderní slova – se se svými důvěryhodnými válečníky stáhl do bažin kolem jezera Baljun a čekal. A opět kouzlo nezdolné vůle přežít mělo přimět – takřka – sílu Věčného modrého nebe, aby na něj sestoupila a nesla ho k vítězství; říkám „kouzlo“, neboť v jednosměrné, soustředěné vůli, která se nezastaví před ničím, spočívá skutečná magická síla.

Slunce vycházelo a zapadalo nad vodami jezera Baljun a Temudžinovi společníci lovili potravu v slaných bažinách. Jeden ponurý den následoval druhý. Temudžin si pomyslel: „Vítězství Keraitů by znamenalo můj konec. Proto ho musím porazit, ať to stojí, co to stojí. Tam, kde síla nestačí, ať ji nahradí lstivost!“ A přikázal svému oddanému bratrovi, lučištníkovi Kasarovi, aby poslal vzkaz Wang Khanovi – lživý vzkaz, v němž se uvádělo, že Temudžin uprchl neznámo kam a že on, Kasar, v zoufalství plánuje opustit jeho prapor a vzdát se Kerait Khanovi, jehož ochranu si přeje zajistit. „Zrada,“ řekli by rytíři a milovníci pravdy a ti, kteří si cení bezúhonnosti více než života. „Nutnost,“ odpověděl by Temudžin a s ním všichni muži činu s jediným cílem, včetně těch, kteří se mu vůbec nepodobají, nesobeckých idealistů, do té míry, že i oni jsou praktičtí a chtějí v tomto světě lží, nenávisti a hlouposti něco dokázat; nutnost – jediná volba bojovníka, který se cítí zahnaný do kouta a který je přesto odhodlán zvítězit.

Wang Khan uvěřil této rafinované lži – uvěřil v mír a bezpečí – a nařídil uspořádat hostinu. Temudžin se nečekaně objevil a vtrhl do tábora Keraitů. Starý náčelník byl zajat a při pokusu o útěk zabit. Jeho syn odešel na jih, kde však o něco

později také našel smrt. Ti z Keraitů, kteří nebyli zabiti v boji, byli začleněni do Temudžinovy konfederace kmenů pod mongolskou nadvládou. Jejich nejžádanější ženy byly jako obvykle přiděleny velitelům armády. Temudžin si pro sebe ponechal jednu ze dvou krásných neteří Wang Khana, které mu byly přiděleny při rozdělování kořisti. Stala se jeho čtvrtou ženou. (Svou druhou a třetí si vzal z poražených Tatarů.) Druhou dal Tuli, nejmladšímu ze svých synů s Bortei. Byla to slavná Siyurkuktiti, které bylo souzeno stát se matkou tří dobyvatelů.

A nyní obrátil své síly proti Naimanům, početnému, částečně usedlému národu, jehož chán Tayan měl ujgurského kancléře a mnoho poddaných, kteří vyznávali buddhismus nebo nestoriánskou formu křesťanství, kromě těch, kteří lpěli na starém kultu duchů stepí. Temudžinův anda, Jamuga, intrikoval s Tayanem proti němu – poukazoval na to, že je nepřítelem hrdé osobní svobody členů kmene (což skutečně byl, protože individuální svoboda a železná organizace nejdou dohromady).

Naimané byli navzdory své početní převaze poraženi, jejich náčelník zabit a Jamuga, který uprchl, zajat a předveden před Temudžina. Pro něj již neexistovala žádná naděje, žádná možnost stát se významným, natož mocným. A Temudžin, který to věděl, byl ochoten odpustit muži, jenž mu kdysi, dávno v dobách, kdy byl chudý, pronásledovaný a bez přátel, přísahal věčné přátelství. Vítězství mu umožňovalo být velkorysý k nepříteli, který přestal být nebezpečný, a tím spíše ke starému příteli. Jamuga však nechtěl žít. Možná cítil, že v novém světě, který Temudžin budoval na disciplíně a válce, pro něj není místo. Požádal, aby byl zabit bez prolévání krve, aby podle víry Mongolů mohl jeho duch nadále žít beze změny ve světě a

„navždy pomáhat potomkům Temudžina“ (kterého nemohl přestat milovat v hloubi srdce kvůli starým časům). A tak byl udušen k smrti.

Temudžin poté zlomil poslední odpor Merkitů, svých dávných nepřátel, a vzal si za ženu svou pátou manželku Kulan, jejíž krása měla být po staletí opěvována stepními pěvci. Toktoa, náčelník Merkitů, byl zabit. Menší kmeny byly buď podmaněny neporazitelnými mongolskými jezdci, nyní organizovanými do pravidelné armády, nebo se přihlásily a podřídily se z vlastní vůle, protože cítily, že jim nic jiného nezbývá.

***

Temudžin byl nyní vládcem všech kmenů, které podmanil a sjednotil, od pohoří Altaj až po Velkou čínskou zeď. Získání této pozice mu trvalo roky – roky trpělivého, tvrdohlavého boje, během nichž se více než jednou zdálo, že je vše ztraceno, zatímco jeho nadlidská síla vůle mu znovu a znovu umožňovala zvítězit nad každou překážkou a přimět, jak jsem již řekla, svou neporazitelnou magií Síly Neviditelného, aby bojovaly na jeho straně. Díky té ohromné vůli, podpořené jeho vojenským géniem – jeho organizačními schopnostmi, znalostí lidí, vrozenou intuicí historické nutnosti – skutečně přežil; on, kdysi pronásledovaný chlapec, který žil z myší a svišťů, které se mu podařilo chytit do pasti, okradený o své dědictví, zavržený pohrdavými členy kmene svého otce, pronásledovaný svými smrtelnými nepřáteli, dnem i nocí. A nejenže znovu získal postavení svého otce mezi kočovníky, ale vytvořil (zdánlivě z ničeho!) to, co obyvatelé stepí neviděli od velkého vzestupu turecké moci před sedmi stoletími: skutečné kočovné království, vládnoucí ze sedla. Od samého dětství, obklopen ze

všech stran zrádnými nepřáteli, stále jasněji chápal, že pouze pokud se stane králem, bude konečně v bezpečí. A za tímto cílem bojoval, a nyní, ve svých padesáti letech, se konečně stal králem. Zbývalo už jen, aby ho slavnostně uznali ostatní náčelníci stepí, kteří již jeden po druhém, ať už dobrovolně či pod nátlakem, přijali jeho trvalou svrchovanost v míru i ve válce. Zbývalo už jen, aby ho prohlásili za chána nad všemi chány: za Chachána.

V roce 1206 našeho letopočtu, který podle cyklického kalendáře dvanácti zvířat odpovídal roku Leoparda, tedy svolal na březích řeky Onon všeobecný kuriltaj – shromáždění náčelníků. A shromáždění náčelníci ho zvolili chachánem, nejvyšším vládcem „všech, kdo přebývají v plstěných stanech“. A rozdělil mezi ně pocty a povinnosti, čímž na tomto historickém shromáždění stanovil konečnou strukturu velkého feudálního státu, který trpělivě budoval více než 30 let.

Každý věrný náčelník byl jmenován nojonem, neboli princem, a dostal přiděleno určité území s jeho obyvateli – ne nutně všichni ze stejného kmene – jako svůj ulus (své osobní poddané) a pastviny, které živily jejich stáda. Každý musel ze svého ulusu vyslat stanovený počet válečníků, aby sloužili v chachánově armádě a bojovali v jeho válkách. Několik nejzkušenějších a nejdůvěryhodnějších důstojníků – Temudžinovi společníci po celou dobu jeho boje, kteří zůstali po jeho boku v nejtemnějších dnech, kdy visel jeho osud na vlásku – bylo potvrzeno ve velení jeho gardy, té elitě armády, nyní úžasně disciplinované a nejmocnější vojenské mašinérii. O právech a povinnostech nových feudálních pánů, o výzbroji vojáků a o organizaci celé stále rostoucí masy lidu pod vládou Temudžina, či spíše Čingischána (neboť to byl titul, různě

překládaný, který mu nyní byl udělen); o Yase, tom slavném zákoníku, který zajišťoval stabilitu celoživotního díla dobyvatele, pokud se jeho potomci budou pevně držet jeho přikázání a ducha. Zde stačí zdůraznit, že celá organizace nového centralizovaného státu uprostřed stepí byla inspirována Čingischánovou vůlí nejen – nyní – přežít, ale také dobýt vnější svět do všech stran; a nejen jej dobýt, ale zajistit trvalost svých dobytých území; učinit ze sebe, mongolského chána, také císaře všech lidí a „Zlatou rodinu“ — Altyn Uruk — jeho krev, jeho rod— vládnoucí rodinou světa, navždy.

Čingischán, muž již ve středním věku s ohromnými úspěchy za sebou – sjednocení kmenů v Gobi bylo skutečně něčím obrovským –, nemyslel vůbec na to, že by se jako král všech zemí mezi Bajkalským jezerem, pohořím Altaj a Velkou čínskou zdí pohodlně „usadil“. Když hleděl na shromážděné chány, kteří ho právě zvolili za svého vrchního vládce, a na své vlastní válečníky, tábořící ve stovkách stanů všude kolem místa konání kuriltai, a když se ohlížel zpět na své minulé strasti a triumfy – na ten každodenní boj trvající přes třicet let – ze svého dobytého sídla moci, necítil: „Konečně jsem v bezpečí a jsem chán. Moje práce je hotová.“ Ne. V sobě totiž měl to věčné mládí, které je darem neochvějné, soustředěné vůle; to mládí, v jehož očích není nic nikdy „dokončeno“; v jehož mysli žádná příležitost nikdy nepřichází „příliš pozdě“. Cítil se na prahu své kariéry, ne na jejím konci. Teď – teď, když byl konečně chánem – se začal prosazovat. Vše, čeho dosud dosáhl, byla jen příprava. Přežil. Ale proč? K čemu? Jen aby se prosadil. Jen aby dobýval – aby překonal nový odpor a získal od nových nepřátel stále více cenných věcí – půdu, lidi, další zdroje hojnosti a bezpečí, další možnosti. Jeho impozantní válečná mašinérie –

první svého druhu ve své době a jedna z prvních v historii vůbec – byla připravena: organizovaná, vycvičená, vybavená, zkušená a s téměř fanatickou oddaností k němu. S takovou armádou k dispozici se mohl skutečně prosadit on, který čekal tak dlouho.

Za Velkou zdí a za vzdálenými západními horami si široký svět, zralý k dobytí, o něm a o jeho kuriltai blaženě nic nevěděl. A i kdyby to věděl, nerozuměl by tomu. Neuvědomil by si, jak významná událost se odehrála při volbě tohoto neznámého a negramotného barbara za vůdce ostatních barbarských náčelníků, z nichž všichni byli stejně špinaví, pitoreskní a navenek stejně bezvýznamní jako on sám; muži, kteří, když zrovna nepili a necpali se skopovým a koňským masem, nebo se nerozmnožovali, nebo nespali, nedokázali dělat nic jiného než bojovat – nebo lovit; a kteří navíc nebyli ani křesťané, ani muslimové – ani buddhisté; stěží lidské bytosti. Číňanům, kteří pohrdali vojáky, by se jakékoli menší setkání učenců jevilo mnohem zajímavější. Pro muslimský svět muselo být dobytí Dillí Mahmúdem Ghúrím – stoupencem pravé víry – pouhých deset let předtím, či rychlý vzestup chorezmského šáha (jehož území nyní zahrnovalo polovinu království Kara-Khitaj a celý Afghánistán) nesrovnatelně působivější. Zatímco Evropa – předurčená k tomu, aby byla přesně o třicet pět let později pošlapána kopyty mongolské jízdy – by nepochybně považovala za mnohem pozoruhodnější nedávné činy francouzských rytířů čtvrté křížové výpravy – té bandy bombastických, bezcharakterních zlodějů třetího řádu, kteří se usadili v Konstantinopoli a v Řecku něco málo přes rok před shromážděním na březích Ononu.

Současná historie je vždy nepochopena.

S příchodem mongolských jezdců si Východ i Západ uvědomily, co znamenalo Čingischánovo vedení. Mezitím však mimo stepi Vysoké Asie zůstal kuriltaj z roku 1206 stejně nepovšimnutý, jako tomu bylo o půl století dříve v případě narození dítěte Temudžina, syna Yesugeje. Opakuji: velké události, nesoucí nekonečné tvůrčí či destruktivní následky, nejsou nikdy zaznamenány v době, kdy se odehrávají. Přesto se odehrávají. A přinášejí své ovoce. Čingischán, nejvyšší vládce „všech, kteří přebývají v plstěných stanech“, byl nyní připraven vrhnout své neporazitelné jezdce proti silám „civilizace“ a dobýt jak Východ, tak Západ.

Napsáno ve Werlu (Vestfálsko) v červenci a srpnu 1949.

Kapitola VI: Vůle k dobytí

Čingischán měl dobývat. „Ale jak? A proč?“ – tak se lidé při pomyšlení na jeho neobyčejný osud opakovaně ptali v údivu. Správná odpověď zní, slovy šamana Kokchu, věřícího v zázraky (a nepochybně jmenovaného samotným Čingischánem, aby představil jeho kariéru v takovém světle, aby Mongoly naplnila posvátná úcta): „protože ‚moc Věčného modrého nebe‘ ‚na něj sestoupila‘. Protože on byl ‚zde na zemi jejím zástupcem‘.“[36] Správná odpověď zní, slovy Ralpha Foxe, zastánce historického materialismu: „Protože Temudžin-Čingischán se narodil v době krize svého vlastního lidu, kdy bylo vše připraveno pro vůdce, který měl vybudovat novou společnost; a protože bylo také jeho osudem narodit se v době, kdy dva velké feudální státy po jeho stranách, Chorezmská říše ve Střední Asii a Čínská říše, upadaly do úplného úpadku.“[37]

Dvakrát jsem zmínila „správnou odpověď“, neboť obě vysvětlení – nadpřirozené a středověké i moderní, materialistické – odpovídají skutečnosti v očích každého, kdo v časovém odvíjení událostí spatřuje projev nadčasové Nutnosti. Dalším důsledkem stavu vesmíru v daném čase a místě – „vůle Věčného modrého nebe“ v tom konkrétním čase a na tom konkrétním místě – není nic jiného než to, co musí být, podle neměnných zákonů, které vládnou jak viditelnému, tak neviditelnému světu. A Čingischán musel být, stejně jako všichni velcí, kteří se zapsali do dějin (zatímco neúprosná logika předchozí historie učinila jejich příchod nevyhnutelným a načrtla roli, kterou měli sehrát na mezinárodní scéně). Musel být a musel dobývat. A nepochybně sociopolitické podmínky v

[36] Lamb, The March of the Barbarians, s. 57.
[37] Fox, Genghis Khan, s. 50.

Asii v jeho době – podmínky ve stepích na jedné straně a podmínky v obou říších na straně druhé – určily, jak úplný měl být jeho úspěch. Je však třeba říci ještě něco. Jeho vlastní vůle hrála v jeho dobytích roli přinejmenším stejně důležitou jako ty výjimečné okolnosti, za nichž se projevila. A pokud tyto okolnosti do značné míry vysvětlují sled událostí v jeho kariéře, pak kvalita a směr jeho vůle a touhy jeho srdce poskytují klíč k jeho pochopení a řadí ho na jeho zvláštní místo mezi božskými muži činu.

Jak jsem již řekla, za jeho dlouhým a tvrdým bojem o nadvládu nad stepmi nestála žádná ideologie. Byla to pouze čistá vůle porazit nepřátele, zbavit se nebezpečí – vůle přežít. A za těmi válkami, které mu nyní měly zajistit nadvládu nad největší částí Asie, nestála rovněž žádná ideologie ani posvátné nadšení. Byla to touha po větší bezpečnosti a rostoucí chtíč po bohatství a blahobytu pro sebe a svou rodinu – nic víc. Dobýval kvůli kořisti. A své výboje organizoval s obdivuhodnou dovedností – vnucoval mír a bezpečnost terorizovaným přeživším z poražených národů – pouze proto, aby kořist byla systematická, trvalá a stále hojnější.

„Spojil do nového národa lidi, kteří bydleli ve stanech," a nad tímto národem ustanovil „mongolský klan, tarkhany a noyony, společníky ze svých raných bojů."[38] Nad nimi však (a v jeho představách navždy) postavil Altyn Uruk, „Zlatou rodinu"; své vlastní syny a jejich syny; svou vlastní krev – sebe samého. Jeho lid byl služebníky jeho synů i jeho samotného. Není pochyb o tom, že jejich loajalitu velkoryse odměňoval. Nicméně on a jeho synové byli skutečným středobodem

[38] Lamb, s. 73.

veškeré jeho péče, cílem všech jeho snah. Byl na hony vzdálen duchu nezištného moderního idealisty, který napsal: „Můj syn je jen součástí mého národa.“[39] A právě tento postoj – a nikoli nezbytná bezohlednost jeho válek – z něj v našich očích činí muže „své doby“, typického „muže Blesku“ v řadě těch velkých osobností, které změnily nebo se pokusily změnit tvář země.

A studium jeho zahraničních tažení jen prohlubuje ten ohromující dojem sebestředné moci, který na nás působí již z raných let jeho života.

***

Čingischánovy války proti dynastii Si-sia, proti Číně a proti Západu, které jsou živým příkladem jeho důkladnosti a účinnosti, představují jednu z nejinspirativnějších lekcí trpělivosti, síly vůle a inteligence, jaké si dokážu představit.

Robustní tangutské království Si-sia – ležící těsně za Velkou čínskou zdí – bylo sice zpočátku podmaněno jen navenek, avšak bylo natolik oslabené, že se během mongolského tažení proti severní Číně nestalo pro Mongoly žádnou hrozbou. O této výpravě rozhodl Čingischán v reakci na požadavek nového čínského císaře, aby od něj přijal tradiční akt poddanství, který nomádští náčelníci za Zdí po generace skládali každému novému držiteli Dračího trůnu. Jednalo se pouze o formální akt poddanství. Čingischán však, dobře informovaný o vnitřní slabosti Číny obecně a dynastie Kin v severní Číně zvláště, rozhodl, že tento zvyk – který byl stejně bezvýznamný – trval již dost dlouho. Jeho porušení znamenalo

[39] „Mein Sohn ist nur ein Teil von meinem Volk” – Wolf Sörensen, v knize Die Stimme der Ahnen. Eine Dichtung (Magdeburg: Nordland, 1936), s. 36.

válku. Válka však byla jedinou cestou k neomezené moci a rostoucímu bohatství, k naplnění Čingischánova osudu.

Příprava této války – stejně jako ostatně všech ostatních Čingischánových tažení – je stejně obdivuhodná jako válka samotná; jde o mistrovské dílo trpělivé, prozíravé, detailní a důkladné organizace, která trvala celé roky. Za prvé, tichá, nenápadná, ale naprosto účinná síť špionů, kteří ze všech koutů nepřátelského území pravidelně přinášeli negramotnému synovi Yesugeje všechny informace, které potřeboval k promyšlení své kampaně a jejímu následnému uskutečnění, stačí k ohromení i těch, kteří jsou obeznámeni s modernějšími tajnými organizacemi podobné povahy. Nepřítel byl předem odsouzen k zániku. Pak přichází řada skutečných vojenských příprav: další zázrak. Jak správně poukazuje jeho moderní anglický životopisec, Čingischán „neponechal nic náhodě“.[40] Od propagandy, která měla Mongolům s největší pravděpodobností zajistit požadovanou jednotu a co nejlepšího bojového ducha, přes nejmenší detaily týkající se stravy vojáků a jejich každodenního cvičení, až po tu nejskromnější součást vojenské výstroje – vše bylo promyšleno a naplánováno s jediným cílem: neochvějnou, strojovou efektivitou. „Těžká jízda nosila brnění sestávající ze čtyř překrývajících se plátů z vyčiněné kůže, které byly lakované, aby je chránily před vlhkostí,“ poznamenává tentýž životopisec.

> Byli vyzbrojeni kopím a zakřivenou šavlí. Lehká jízda měla u sebe oštěp a dva luky, jeden pro střelbu z koně a druhý pro použití pěšky, kdy byla žádoucí větší přesnost míření. Měli tři toulce s šípy různých kalibrů, z nichž jeden

[40] Fox, s. 144. Lamb na s. 58 píše: „Neriskoval.“

byl schopný prorazit brnění. Vojáci s sebou nesli nářadí, táborový kotlík, zásobu sušeného masa, vodotěsný vak s náhradním oblečením, který bylo možné nafouknout a použít při překračování řek. Všechny manévry byly řízeny signály a celá armáda fungovala hladce jako stroj.[41]

A duší tohoto mimořádného lidského stroje byl nově vznikající mongolský nacionalismus, který Čingischán chytře podnítil a využil ve svůj prospěch.

Pozoruhodný je také fakt, že Mongolové byli ve srovnání se svými nepřáteli v početní nevýhodě. To však vykompenzovala jejich ohromující pohyblivost, důkladná příprava a disciplína.

A konečně je tu jedna věc, která na nás v této fázi života dobyvatele působí stejně silně, ne-li silněji než vše ostatní, a tou je (pokud mohu použít tak neobvyklou kombinaci slov) jeho vlastní duchovní příprava na válku. Skutečně, než vedl svou armádu do horských průsmyků a přes Velkou zeď, která se Mongolům dosud zdála nedobytná – než se pustil do velké války, která měla trvat několik let – Čingischán „se na tři dny uchýlil do svého stanu s provazem kolem krku, aby se postil a rozjímal, a poté, když vystoupil na vrchol kopce, sundal si čepici a opasek a přinesl oběť Modrému nebi.“[42] Byl už dávno „v padesátých letech“ – od velkého kuriltaj na březích Ononu totiž uplynulo pět let. S nekonečnou trpělivostí a opatrností neúprosně postupoval vpřed a právě teď opět podnikal všechny myslitelné kroky, aby zajistil úspěch své nové války. Ale jeho neomylná intuice mu říkala, že ani to nestačí, že ve válce

[41] Fox, s. 145.
[42] Fox, s. 144.

existují nepředvídatelné faktory a že existují prostředky k vítězství, které nejsou ani vojenské, ani ekonomické, ani, obecně řečeno, lidské. Co přesně si chachán myslel, když stál sám před majestátem Věčného modrého nebe? Nikdo to neví. Ale zcela jistě cítil, že v duševním stavu člověka, který se pokoří před věčným a neúprosným, a svěřuje sebe i všechny své plány do rukou nadlidských sil poté, co učinil vše, co bylo z lidského hlediska pro úspěch vhodné, se skrývá tajný zdroj síly. Ale když čteme tu zmínku o jeho odchodu do ústraní v předvečer jeho vítězného tažení na Čínu, nemůžeme si nevzpomenout na tu druhou chvíli – nyní již daleko v jeho bouřlivé minulosti –, kdy, poté co ztratil vše, co vlastnil, včetně své čerstvě provdané mladé manželky, komunikoval s Neviditelným na svazích Burkan Kaldun, při východu slunce, a obětoval kobylí mléko tajemné Síle, která zachránila jeho pronásledovaný život. Člověk si nemůže pomoci a musí tyto dva okamžiky srovnat a obdivovat touhu tohoto dobyvatele po sjednocení s něčím božským, co přesahuje jeho samotného, a to jak v době, kdy se jeho štěstí ocitlo na nejnižším bodě, tak i nyní, v předvečer jeho dlouho připravovaného vítězství nad armádami Cathay. A člověk si nemůže pomoci, aby neměl pocit, že za tímto tvrdohlavým mužem, který bojoval za vlastní bezpečí a za slávu a bohatství své rozrůstající se rodiny, stál nějaký božský záměr (o kterém on sám neměl tušení).

***

Rychlost a disciplína Čingischánovy armády spolu s dovedností jeho velitelů – a jeho samotného – překonaly všechny překážky. Armáda císaře dynastie Kin byla poražena v rozhodující bitvě, jejíž vzpomínka ještě dlouho budila v srdcích Číňanů hrůzu. A pomalu – Peking se totiž nevzdal až do léta

roku 1215 –, ale vytrvale Mongolové dobývali celou zemi až k řece Hoang-Ho. Zpočátku se vyhýbali opevněným městům. Plenili zemi, hnali koně a dobytek a spokojili se s tím, že překvapili armády císaře dynastie Kin a porazili je v nesčetných střetnutích, zatímco mnoho „pomocných vojáků“ mongolského původu dezertovalo od Číňanů, aby se připojilo k Čingischánově vlajce. Hrůza z mongolského jména, již tak velká, rostla a rostla. Zesílila nad veškerou míru, když útočníci začali úspěšně obléhat města. Čingischán totiž neprojevoval žádnou milost vůči obyvatelům měst, která dobyl. „Jakýkoli odpor byl potlačen nelidským, metodickým masakrem všech, kdo žili uvnitř hradeb.“[43]

A ačkoli ani po kapitulaci Pekingu odpor Kinů zdaleka neutichl[44], celý sever Číny, Mandžusko – a Korea – se nyní staly součástí rostoucí říše Čingischána a zdrojem nezměrného bohatství pro něj i jeho lid.

V roce 1215 se tento dobyvatel, jemuž bylo již téměř 60 let, vydal na cestu domů a v čele okupační armády zanechal svého důvěryhodného velitele Mukuliho. V stepích, kde vyrůstal jako pronásledovaný tulák a bojoval jako náčelník hrstky válečníků, se nyní hemžilo cizími otroky; zlato a stříbro a nedocenitelné předměty ze slonoviny a nefritu – poklady, o jakých se dosud neslyšelo – naplnily chachánovy pokladnice; jeho synové a věrní stoupenci byli „oděni do brokátového hedvábí“[45] tak, jak si přál. Mezi svými manželkami měl nyní i čínskou princeznu, adoptivní dceru císaře dynastie Kin. A jeho

[43] Lamb, The March of the Barbarians, s. 59.
[44] K jeho úplnému rozbití došlo až po druhém mongolském tažení pod vedením Ogodaje, syna Čingischána.
[45] Lamb, The March of the Barbarians, s. 56.

rádcem byl muž královské krve, moudrý Yeliu Chuts'ai, potomek těch kitanů, které Kinové sesadili z trůnu. O Čingischánovi se dalo právem říci, že si splnil svůj sen – a ještě mnohem víc. Byl nyní bohatý a obávaný, jak po tom celý život toužil. Byl skutečným králem. A kdyby v tom okamžiku své kariéry zemřel, jeho jméno by i tak zůstalo velkým v historii Asie; i tak by zůstal budovatelem mongolské moci a otcem a zakladatelem nové dynastie Yuan, která měla držet Dračí trůn po více než 150 let.[46] Ale už před šedesáti lety – v tu chladnou noc, kdy ho jeho matka Hoelun počala s mužem, který ji znásilnil – ho nenápadný vzor souhvězdí v hlubinách „Věčné modré oblohy" předurčil k tomu, aby byl něčím víc, mnohem víc než jen tím.

***

Zřejmě mohl zůstat v klidu a užívat si svých dobytých území, jíst a pít v míru a hojnosti mezi svými lidmi, kteří byli nyní organizovaní a prosperující. Možná sám neměl v úmyslu dělat nic jiného a, jak tvrdí někteří jeho životopisci[47], v této fázi svého života vlastně válku nechtěl. Nebo možná v něm byla nenasytná touha po moci a majetku stále stejně silná jako před několika lety, když vedl své tumany skrz otevřená vrata Velké čínské zdi. To se nikdy nedozvíme. Ale ve Vysoké Asii se děly a brzy měly dít věci, které válku učinily nevyhnutelnou. A skrytý, matematický determinismus světa, spojený s jeho vlastním neodolatelným osudem – osudem dítěte Temudžina, hmatatelnou předzvěstí změn, které se musely odehrát – přivedl

[46] Až do roku 1370, kdy nastoupila dynastie Ming.
[47] Fox, s. 162.

Čingischána na Západ, k bezprecedentní vojenské slávě; a Asii po jeho smrti k urychlenému úpadku.

Po Tayanově smrti a porážce jeho kmene, o nichž jsme se zmínili v předchozí kapitole, uprchl Kuchluk, náčelník kmene Naimanů, do Balasagunu, hlavního města země Kara-Khitai, která se rozprostírala od pohoří Altaj a od hranic bývalého království Si-Sia až k řece Syr Daria. Gurkhan, hlava říše Kara-Khitai, mu tam poskytl útočiště a on se velmi rychle, pomocí nejrůznějších intrik, vypracoval na pozici nezávislého vládce. Čingischán mohl čekat, ale nikdy nezapomínal. A pro něj platilo pravidlo, že žádný neústupný nepřítel nesmí zůstat naživu. Protože byl dobře informován o tom, co se stalo – a plně si uvědomoval slabost Kuchlukovy pozice navzdory tak rychlému vzestupu –, nařídil jednomu ze svých důvěryhodných generálů, Jebei-Noyonovi, aby vpochodoval do země Kara-Khitai. Země byla dobyta a Kuchluk zajat a popraven v roce 1218, tři roky po kapitulaci Pekingu. A protože věděl, jak nepopulární se on i Gurkhan stali pronásledováním muslimů a nestoriánských křesťanů a jakou hořkou nenávist všichni tito lidé chovali vůči buddhistům v celém království, mongolský generál vyhlásil ve jménu Chachána úplnou náboženskou svobodu, což ho v očích velké části obyvatelstva vykreslilo jako osvoboditele a nesmírně posílilo vliv Mongolů v zemi.

Říše Čingischána nyní prakticky sousedila s říší chorezmského šáha, tj. s říší turkmenské dynastie, která vládla namísto bývalých seldžuckých sultánů nad Turánem a celým Íránem – od ústí řeky Ural a území severně od Aralského moře až po Perský záliv a od Iráku po Hindúkuš. Ale opět se zpočátku nic nenasvědčovalo válce mezi těmito dvěma mocnáři.

Válka však měla vypuknout. Jak jsem již řekla: byl to osud Asie, spjatý s neobyčejným osudem syna Yesugeje. Chamtivost a pošetilost guvernéra Otraru (pohraničního města na hranici obou říší) a neschopnost Mohameda ben Takáše, vládnoucího chorezmského šáha, postavit se k situaci realisticky, byly záminkou a bezprostřední příčinou války.

Čingischán vyslal poselstvo k chorezmskému šáhovi, který mu jako první poslal poselstvo na konci čínského tažení. Následovala karavana, „obchodní výprava muslimských kupců“, která nyní obklopovala mongolského dobyvatele. „Jejích 500 velbloudů vezlo zlaté a stříbrné nugety, hedvábí, ... bobří a sobolí kožešiny a mnoho důmyslných a elegantních předmětů čínské výroby.“[48] Když tato karavana dorazila do Otraru, místní guvernér nechal obchodníky a jejich služebníky povraždit a poklady zabavit. Čingischán, který i přes velké rozhořčení vždy zůstal příliš praktický na to, aby jednal unáhleně, na tuto urážku okamžitě nevyhlásil válku Mohammedovi ben Takášovi, jakkoli bylo těžké uvěřit, že se tento čin odehrál bez jeho vědomí. Místo toho vyslal druhou diplomatickou misi, aby od něj požadovala potrestání guvernéra Otraru a náhradu za ztráty. A teprve poté, co byl vedoucí této delegace zavražděn na rozkaz chorezmského šáha, v rozporu se všemi uznávanými představami o spravedlnosti, a ostatní členové hanebně zneuctěni, se rozhodl pro válku a začal připravovat svůj pochod na západ stejně důkladně a metodicky, jako před lety svůj útok na Cathay. Neexistovala žádná jiná čestná cesta, kterou by se mohl vydat. Ale tato válka měla být

[48] Fox.

válkou až do konce. A chorezmský šáh musel často litovat, že se jí nevyhnul, dokud byl ještě čas.

V Čingischánovi totiž hořká a bezprostřední zloba vyvolaná pocitem urážky a touha po pomstě roznítily jeho dávnou touhu dobývat v nadlidskou ničivou sílu. Ve všech svých taženích se tento dobyvatel vyznačoval rychlostí – jakmile skončilo období trpělivých příprav a začala akce – spolu s bezprecedentní nemilosrdností. Ale v této – své poslední – měl udeřit s náhlou neodolatelností blesku a způsobit tak rozsáhlou spoušť, jakou na zemi mohou způsobit jen velké fyzické katastrofy – jen sám Bůh. Měl dokázat, že je, pokud vůbec, oživen tím, co jsem na začátku této knihy nazvala duchem „Blesku“.

S obvyklou účinností mu mimořádná „zpravodajská služba“ tohoto dobyvatele poskytla ještě před samotným vypuknutím války veškeré potřebné informace o nepřátelské zemi, životních podmínkách a politických intrikách, jakož i o jeho přesných silných a slabých stránkách. Jako vždy byly trpělivě vypracovány všechny podrobnosti týkající se mobilizace, výcviku, vybavení a přepravy vojsk a všechny předvídatelné obtíže byly předem překonány. A opět, aby k sobě přitáhl božskou sílu neviditelného světa, kterou cítil jako oporu všech svých úspěchů, pokořil se Čingischán před jedinou věcí, o které věděl, že je větší než on: před Věčným modrým nebem. „Vydal se sám na výšinu poblíž Hory moci a sundal si pokrývku z hlavy a opasek z pasu. Hodiny komunikoval s duchy vysokých a vzdálených míst a sestoupil s poselstvím: Věčná modrá obloha udělila Mongolům vítězství.“[49] Jak říká Harold

[49] Lamb, s. 62.

Lamb, pravděpodobně měl v úmyslu posílit morálku svého lidu na počátku velkého nového tažení. Mám však dojem, že v tomto rituálním gestu oddanosti Neviditelnému bylo něco víc. Bylo to gesto nejvyšší moudrosti, bez něhož by Čingischán nebyl Čingischánem. Bylo to ze strany největšího dobyvatele všech dob uznání, že i jeho kariéra byla jen epizodou v nekonečném Čase a že i on byl jen nástrojem v rukou nebeských Sil, které vedou Tanec Času; že ať už bojoval sebevíc pro sebe, bojoval také pro účel celého Stvoření.

Tanec Času je Tanec smrti – a znovuzrození; a smyslem veškerého Stvoření je zničení – před novým Stvořením; smrt před slávou nového Začátku. Ve staré Asii mělo být mnoho věcí zničeno. A tak, „starajíce se o stáda koní a vozy“[50], pomalu, ale metodicky – neodolatelně jako sám Čas – postupovaly mongolské tumany přes horské hřebeny, přirozenou bariéru mezi východními stepmi a světem islámu. Káceli stromy, rozbíjeli skály a po cestě stavěli silnice a mosty. Nebylo jich statisíce, jak si poražení brzy ve svém strachu představovali. Podle Ralpha Foxe to bylo sotva 70 000 pravidelných mongolských vojáků, k čemuž je třeba připočítat stejný počet odvedenců z podmaněných tureckých národů[51], a podle Harolda Lamba „asi 15 divizí po 10 000 mužích“.[52]

Překvapivý nájezd Džučího, nejstaršího prince Zlaté rodiny, přes poušť Ak-Kum a pohoří Kara-Tau do dolní oblasti Syr-Dary, tj. směrem k Aralskému jezeru, oklamal nepřítele. Zatímco Jelal-ud-Din, syn Mohammeda-ben-Takáše, marně pronásledoval nájezdníky (kteří zmizeli stejně rychle, jak se

[50] Lamb, s. 62.
[51] Fox, s. 199.
[52] Lamb, s. 62.

objevili), hlavní armáda Čingischána, soustředěná poblíž jezera Balkash, odpočívala po svém dlouhém a náročném pochodu na západ a připravovala se k útoku. Na podzim roku 1219 bylo vše připraveno. Teprve na jaře roku 1220 však Čingischán nařídil svému generálovi Jebei-Noyonovi (který, mimochodem, nebyl s hlavní armádou, ale mnohem dále na jihu, v oblasti Kašgaru), aby pochodoval na Chodžend, jako by zamýšlel okamžitě zaútočit na dvě velká města Chorezmské říše: Samarkand a Bucharu. Chachán měl během těch šesti měsíců čas plně využít své úžasné „zpravodajské služby“ a shromáždit všechny potřebné informace o přípravách nepřítele, ale také o jeho slabostech a chybách, aby je mohl co nejlépe využít ve svých vlastních plánech proti němu. Čas, který by povrchní pozorovatel považoval za promarněný, byl ve skutečnosti dobře využit – a to tak, aby umožnil rychlost rozhodujícího úderu. Ve skutečnosti není v historii všech Čingischánových válek nic pozoruhodnějšího než kontrast mezi zdánlivou pomalostí metodických a dalekosáhlých příprav a bleskovou rychlostí akce v rozhodujícím okamžiku. Nic nedělá tyto války obdivuhodnějšími, a to jak z pohledu stratéga, tak i umělce.

Zatímco pozornost Mohameda Šáha byla upoutána Džučího útokem, hlavní mongolská armáda, rozdělená do tří oddílů, rychle postupovala přes území, které Džučí právě zpustošil, a dosáhla řeky Syr-Daria. Dvěma armádám, každou o síle 30 000 vojáků, veleli nejstarší synové Čingischána; a třetí, skládající se z dalších 30 000 mužů a gardy, velel sám dobyvatel, jemuž pomáhal jeho mladší syn a veterán z čínské války a budoucí hrdina evropské kampaně, Subodai, jeden z největších generálů všech dob. Oba princové, Džučí a Čagataj, se vydali na jih – podél břehu Syr Daria – aby se připojili k

Jebejovi a společně s ním zaútočili na Samarkand. Mezitím Čingischán překročil řeku a vedl své tumany přes poušť Kizil Kum, aby se o měsíc později náhle objevil „téměř na vrcholu Buchary a v týlu šáhovy armády“.[53] Jako vždy přijal veškerá opatření, aby zajistil úspěch takového pochodu. Každý jezdec byl vybaven potřebnou zásobou sušeného masa a vody; s sebou vezli stáda koní pro případ, že by bylo třeba vyměnit koně; a čas byl pečlivě zvolen. „Takový pochod pouští by byl v jakémkoli jiném ročním období nemožný,“[54] říká moderní životopisec, kterého jsme již tolikrát citovali.

Opět rozhodla o vítězství Mongolů rychlost jejich postupu. 11. dubna 1220, zatímco Mohammed-ben-Takáš prchal o život, vstoupil syn Yesugeje do prosperujícího a lidnatého města Buchary – posvátného centra islámského učení – aniž by narazil na téměř jakýkoli odpor. Jeho první rozkazy poraženým zněly: přinést seno a vodu pro jeho unavené koně a jídlo pro jeho muže.

Několik dní se Mongolové bez zábran oddávali hodování a smilstvu. Poté se obrátili k Samarkandu, na který ze východu útočily spojené síly Džučího, Čagataje a Jebei-Noyona. Slavné „město zahrad a paláců“ nemělo jinou možnost než se vzdát a nechat se vyplenit. Jeho obyvatelé nebyli systematicky zabíjeni, jako tomu bylo v případě měst, která Mongolům kladla odpor. Velká většina obyvatel Buchary (kteří rovněž nekladli odpor) byla nahnána před dobyvatele, aby byla ve skupinách použita „jako lidský štít pro první řady mongolského útoku na Samarkand“.[55] A zajatci ze Samarkandu byli později odvedeni,

[53] Fox, s. 202.
[54] Fox, s. 202.
[55] Lamb, s. 64.

aby pomáhali Mongolům při zasypávání příkopu kolem Urganje, obléhaného hlavního města Chorezmsšáha. Mezitím, během podzimu a zimy roku 1220, Čingischán dovolil větší části své armády odpočívat v Samarkandu, zatímco 30 000 mužů pod velením Subodaje a Jebei-Noyona dostal rozkaz pronásledovat Mohameda Šáha „jako letící vítr“, ať už se uchýlí kamkoli.

***

Mohammed-ben-Takáš, Chorezmsšáh, který byl po celé týdny pronásledován z města do města, zemřel osamocen na ostrově v Kaspickém moři – svém posledním útočišti – poté, co se dozvěděl, že „jeho ženy a děti jsou v zajetí a jeho poklad je na cestě do Samarkandu pod vojenským doprovodem“.[56] Subodai a Jebei-Noyon poté se svou útočnou kolonou překročili Kavkaz a podnikli úspěšný nájezd do ruských plání až k řece Don, zatímco synové Čingischána, Džučí, Čagataj a Ogodaj, hnali před sebou zajatce ze Samarkandu a spěchali obléhat Urganj. Kvůli svému tvrdohlavému odporu – stejně marnému jako ten, který kladly ostatní města – bylo hlavní město předem odsouzeno k zániku a bylo mu souzeno být zcela zničeno.

Mezitím si sám dobyvatel, doprovázený svým mladším synem Tulim a některými ze svých vnuků, v Chorásánu a Afghánistánu vysloužil pověst nezdolné ničivosti, kterou mu navždy připojil k jménu strach poražených národů.

Každé město, které jen naznačilo odpor, bylo „dobyté nebo přiměno k kapitulaci lstí“[57] Každé město, které jen naznačilo odpor, bylo „dobyté nebo přiměno k kapitulaci lstí“ a srovnáno

[56] Fox, s. 210.
[57] Lamb, s. 63.

se zemí – tak jako Urganj –, zatímco jeho obyvatelé, s výjimkou užitečných řemeslníků a mladých a žádoucích žen, byli systematicky vyvražďováni. Toto masové vyvražďování mělo zjevně za cíl paralyzovat veškerou vůli k odporu, ba dokonce veškerou možnost odporu... Bylo praktické a metodické, jako vše, co Mongolové činili na rozkaz Čingischána – a bylo provedeno „bez známek sadistického mučení“.[58] Harold Lamb říká, že Mongolové:

> Vyvedli obyvatele opevněných měst, pečlivě je prohlédli a nařídili zručným řemeslníkům – kteří by se mohli hodit – aby se postavili stranou. Poté vojáci procházeli řadami bezmocných lidí a metodicky je zabíjeli meči a sekerami – tak jako ženci procházejí polem stojící pšenice. Kvílející ženy chytali za vlasy, ohýbali jim hlavy dopředu, aby jim snáze mohli přeťat páteř. Muže, kteří kladli slabý odpor, zabíjeli údery do hlavy.[59]

Říká se, že na místě, kde kdysi stávalo prosperující město Merv, a v jeho okolí bylo takto pobito mečem asi devět milionů lidí. Strach bezpochyby vedl dobové muslimské kronikáře k nadsázce v počtu obětí. Čingischán se jim jevil jako „bič Alláha“ a kdekoli prošla jeho armáda, bylo to jako konec světa – alespoň konce toho světa, který znali. Avšak i kdyby se tyto počty snížily na polovinu, stále by naznačovaly rozsah masakru, který v historii nemá obdoby.

Je patrné, že hmotné znaky moci, bohatství nebo kultury – silné hradby, zavlažovací systémy, knihovny –, pro které dobyvatelé neměli žádné využití, nebyly o nic více

[58] Lamb, s. 65.
[59] Lamb, s. 63.

respektovány než lidský život; že zničení bylo tak úplné a nestranné, jak jen mohlo být, když bylo způsobeno nedokonalými zbraněmi člověka pod vedením lidské vůle; tak podobné, jak jen to bylo možné, totálnímu, bezohlednému ničení způsobenému neustále se měnící přírodou prostřednictvím jejích bouří, zemětřesení a sopečných erupcí, nebo prostě prostřednictvím vše pohlcujícího Času, samotného Principu Změny.

Bylo to však zničení způsobené člověkem, na rozkaz sobeckého génia a v konečném důsledku pro jeho osobní cíle. Čingischán „záměrně proměnil bohatý pás islámské civilizace v zemi nikoho. Ukončil zemědělskou činnost v zemi a vytvořil zde, na hranici svého nového impéria, umělou step, kterou – jak se domníval – přizpůsobil životu svého vlastního lidu.“[60] A činil tak zřejmě s vědomím, že pouze pokud jeho lid, kočovní Mongolové, zůstane kočovným, budou jeho synové a vnuci moci navždy vládnout říši, kterou pro ně dobyl, a těšit se z jejího bohatství. Cítil, že musí ničit, aby on, jeho synové a jejich synové mohli vzkvétat – ne kvůli nějakému skutečnému či domnělému přirozenému právu na nadvládu, ne ve jménu nějakého skutečného či domnělého přirozeně nadřazeného postavení ve věčném řádu Stvoření, ale jednoduše proto, že byli jeho potomky, jeho „Zlatou rodinou“. Jak jsem již uvedla: miloval v nich sám sebe – ne je a sebe ve svém širším a vyšším já: svou rasu, integrovanou na svém správném místě v ještě širší říši života, lidského i nelidského, jak by to na jeho místě udělal skutečný idealista, člověk „proti Času“ – schopný neméně metodického a důkladného ničení jako on, ale v úplně jiném duchu. Byl v podstatě ztělesněním oddělenosti, Bohem

[60] Lamb, s. 66.

ustanoveným zástupcem Smrti; ze všech lidí „v Čase“, jak jsem je nazvala na začátku této knihy, nejblíže neměnnému Principu oddělenosti a destruktivity – změny – Mahakalovi, Času.

Vskutku, když člověk čte popis hrůzy, která provázela jeho jezdce, kamkoli se v Chorásánu a Afghánistánu vydali, a zejména když uvažuje o bezcitném, nemilosrdném a metodickém charakteru masového vraždění, které páchali, nelze si pomoci a člověk musí obdivovat odstup a účinnost, s jakou bylo toto masové zabíjení provedeno, a tajně litovat, že taková rozsáhlá, strojová síla zabíjení nebyla použita ve službě lepší věci – nějaké neosobní pravdy; nějaké nadlidské spravedlnosti, v duchu vyjádřeném Pánem Krišnou, když v Kurukshetře napomínal válečníka Ardžunu a mluvil o nepřátelích, které měl zabít: „Tato těla Vtěleného, který je věčný, nezničitelný a nezměřitelný, jsou známá jako konečná. Proto bojuj, ó Bharato!“[61]

To však nebyl duch Čingischána; tento válečník se podřídil otroctví vlastního já, a tím i Času. A tu a tam vynikne nějaká událost, kterou nám historie zanechala – jako například zničení Bámjánu –, aby ukázala, jak velká propast odděluje mongolského dobyvatele, navzdory celé jeho nepopiratelné velikosti, od ideálu válečníka „proti Času“, jak jej vykreslují stará sanskrtská písma. Při obléhání Bámjánu v Afghánistánu byl zabit Mukutin, syn Čagataje a jeden z mladých vnuků Čingischána. Jak jsme viděli, ve všech taženích dobyvatele byla města, která se Mongolům v jakékoli míře postavila na odpor, zničena a většina jejich obyvatel pobita mečem. Ale krev Zlaté rodiny, i když tekla v žilách jediného člověka, byla v

[61] Bhagavadgíta, II, verš 18.

Čingischánových očích stále cennější než krev jakéhokoli počtu mongolských vojáků a volala po větší pomstě. Starý Chachán proto nařídil, aby byla v Bámjánu a jeho okolí do posledního zabita veškerá živá stvoření – lidé, bez obvyklého rozlišování mezi užitečnými a neužitečnými, zvířata i samotní ptáci – a aby byly ze země vymazány veškeré stopy po městě. A „rozkaz byl přísně vykonán“[62], poznamenává moderní životopisec Čingischána – který si nemůže pomoci a porovnává hrůzu tohoto činu s klidnou, nadpozemskou krásou symbolizovanou „velkou jeskyní Buddhů“, vysoko na úbočí hory, nad zničeným městem plným rozkládajících se mrtvol. Tento kontrast je skutečně ohromující. Je to, v nejvýraznější podobě, trvalý kontrast mezi člověkem „v Čase“ a tím, koho jsme nazvali člověkem „nad Časem“.

Neměli bychom však přehlédnout jeho skutečný význam tím, že se necháme unést ukvapenými reakcemi. Navzdory všem zdáním není tím nejpozoruhodnějším, skutečným kontrastem, rozpor mezi ničivou zuřivostí a neomezenou laskavostí – láskou ke všem tvorům. Je to protiklad mezi rodinně orientovaným, tj. sobeckým postojem Čingischána, jak jej ilustruje tato i mnoho dalších jeho činů, a dokonalým odpoutáním indického mudrce od všech pout. Právě v tom – v tom, čím jsou, mnohem více než v tom, co dělají – spočívá propast mezi člověkem „v Čase“ a člověkem „nad Časem“. A opakuji, kdyby se odehrálo totéž masové vraždění, ale ve jménu nějaké neosobní nutnosti, která by za to stála, a ne kvůli té primitivní vášni rodinné vendety, která v dané situaci poháněla Čingischána, fyzický kontrast mezi krásnou, klidnou jeskyní vysoko v horách a místem masakru, prostoupeným zápachem

[62] Fox, s. 214.

smrti, by zůstal; a v očích povrchního pozorovatele by to bezpochyby působilo stejně silně; ba co víc, vyvolalo by to v srdcích bezmyšlenkovitých humanitářů stejné pocity, jaké dnes tak hojně využívají všechny laciné „kampaně proti zvěrstvům“ určené pro masovou spotřebu. Ale byl by to jen fyzický, vnější kontrast; z hlediska celistvé pravdy by nevyjadřoval žádný skutečný rozdíl, neboť lidé „proti Času“ – schopní ničit s odstupem a „v zájmu Stvoření“ – a lidé „nad Časem“ kráčí po rovnoběžných cestách, pokud ne v dějinách, tak alespoň ve věčnosti; po rovnoběžných cestách, které se liší od té, po níž kráčí ti, jakkoli velcí, kteří jsou stále v zajetí Času.

***

Během tohoto bleskového tažení okusili Mongolové hořkost porážky pouze jednou; a to u Perwany, kde se Jelal-ed-Din, uprchlý syn chorezmského šáha, dokázal prosadit nad Šigi-Kutukem, jedním z Čingischánových velitelů. Mongolové, kteří se živí dostali do jeho spárů, byli na rozkaz tureckého prince mučeni; ten si na krátkou dobu užíval potěšení cítit se mstitelem svého otce a svého lidu v pravém tureckém stylu – nebo bych snad měla spíše říci: ve stylu muže, který žil (navzdory obrovskému rozdílu mezi nimi) mnohem více „v Čase“ než dokonce i jeho velký nepřítel?

V této válce skutečně panovala od začátku do konce stejně smrtící vášeň na jedné i na druhé straně. Jenže Čingischánova vášeň – jeho vůle dobývat, aby se jeho synové a vnuci mohli stát císaři – byla provázena mnohem větší vytrvalostí a především mnohem větší jasností než vůle jeho nepřítele zachránit, co se dalo, z Chorezmské říše.

Bylo to ve skutečnosti, pokud ne samotným Čingischánem, tak alespoň více než jedním z jeho generálů – zejména ctnostným Subodajem, ztělesněním bezmezné a nezištné oddanosti –, kdo sloužil s nadhledem; neboť tito muži neměli žádnou osobní touhu po moci či bohatství; jejich životy řídila výhradně láska k jejich chánovi a jejich přísný smysl pro povinnost vůči němu a pouze jemu; byli svobodnější než on od toho, co jsem nazvala pouty Času; možná byli někteří z nich dokonce muži „proti Času“, kteří v něm viděli zakladatele nové organizace Asie, předurčené v jejich myslích k trvalému míru a prosperitě – ku prospěchu všech lidí – a kteří ho z tohoto důvodu následovali. Osobně se domnívám, že přítomnost takových mužů v generálním štábu dobyvatele (a možná i mezi tisíci, kteří tvořili jeho armádu) byla významným faktorem vítězství na jeho straně.

Klid, s nímž Čingischán komentoval neštěstí Šigi-Kutuka, když pouze poznamenal, že porážka ho naučí opatrnosti, a na místě prohrané bitvy dal jemu i ostatním náčelníkům praktickou lekci ze strategie, ukazuje, jak dokázal tento dobyvatel zachovat nad sebou kontrolu vždy, když to bylo užitečné pro další účinnost – neboť jistě velmi hluboce prožíval zármutek z té jediné porážky, jakou jeho vojáci kdy utrpěli.

V tom nesmírném a neustálém sebeovládání, zdroji jeho mimořádné trpělivosti, spojeném se schopností přijímat správná rozhodnutí v mžiku oka ve správný okamžik; jinými slovy, v kvalitách, které jsou typické pro ty muže, které jsme nazývali muži „nad“ a „proti“ Časem, spočívá tajemství Čingischánovy velikosti. Skutečnost, že tyto skvělé vlastnosti využíval výhradně k uskutečnění sobeckého záměru a v sobeckém duchu, z něj činí muže „v Čase“ o to děsivějšího, že

si v některých jeho činnostech člověk více uvědomuje, čím mohl být válečník obdařený jeho ctnostmi, kdyby se jen staral o to, aby sloužil, slovy Bhagavadgíty, „zájmu Vesmíru“ – celého Stvoření – namísto zájmu svého vlastního a své rodiny.

Pro Mongola bylo nepochybně obtížné, a možná dokonce nemožné, dosáhnout takového postoje – a setrvat v něm –, zejména když po dlouhých letech strádání a bojů dosáhl absolutní moci. Zdá se, že Mongol, ba dokonce člověk mongolské rasy v širším slova smyslu, může být dokonale nezištný pouze tehdy, když se cítí být následovníkem někoho – člověka či boha –, nikoli když je sám zdrojem moci. A přece… není snadné tvrdit, do jaké míry je praktická, nemilosrdná sebestřednost tohoto velkého dobyvatele vrozeným rysem jeho rasy. Ralph Fox někde ve své knize porovnal praktické vlastnosti Čingischána s vlastnostmi „zakladatelů velkých kapitalistických podniků minulého století, mužů, kteří se rovněž nezastavili před ničím, kteří s radostí zničili své nepřátele a neméně s radostí jim ukradli ženy a dcery; mužů, kteří rovněž vybudovali velká impéria – impéria oceli a moci“[63] – mužů, kteří byli v podstatě stejně sobečtí jako on; řekli bychom: jako on, žijící v podstatě „v Čase“. Přesto to nebyli Mongolové. Stejně tak to nebyl ani ten přeceňovaný korsický povýšenec Napoleon Bonaparte, který byl alespoň válečníkem – a to válečníkem s nepopiratelným vojenským géniem, i když i v tomto ohledu byl ve srovnání s Čingischánem pouhým trpaslíkem –, jenž vedl Francouze k dobytí Evropy, aby zajistil pohodlné trůny pro své bezcenné bratry. Ani to nebyli ti četní sebestřední organizátoři všeho druhu, menšího významu, vojenského či politického – nebo obojího –, kteří zanechali v

[63] Fox, s. 88.

historii alespoň nějaké jméno. Pravdou je, že naprosto nezaujaté – nesobecké – osobnosti, „muži proti Času“, jak jsme je nazvali, jsou mezi velkými válečníky budujícími národy, stejně jako obecně mezi pozoruhodnými muži činu jakékoli rasy či epochy, nesmírně vzácné.

***

Jelal-ed-Din si dlouho neužíval výhody, kterou mu přineslo jediné vítězství, které kdy dosáhl. Jeho poslední pevnost padla do rukou Čingischána na podzim roku 1221. Do té doby se většina tumanů, které se zúčastnily obléhání Urganje nebo překonaly Kavkaz a pronikly do ruských plání až k Azovskému moři, připojila k hlavním mongolským silám. Zdálo se, že nic nemůže zastavit postup dobyvatele.

Chachán dohnal tureckého prince, když ten dorazil k řece Indus, a tam ho porazil v poslední rozhodující bitvě a vyslal za ním v pronásledování jezdeckou divizi. Ale nájezd za Indus „nebyl dotáhnut do konce“[64] a teprve o několik let později – po smrti Čingischána – byl Jelal-ed-Din (který si mezitím zajistil nové království v Iráku) znovu pronásledován Mongoly po silnicích a našel svou smrt. Přesto lze s jistotou říci, že v okamžiku, kdy překročil Indus, byl již ve všech ohledech „politicky mrtvý“ – již nebyl schopen stát Mongolům v cestě. A stejně už nikdy nezískal nic jiného než pouhý stín moci.

Než se na jaře roku 1223 vydal na dlouhou cestu zpět do své rodné Mongolie, vedl Čingischán několik rozhovorů s jedním z těch vzácných mužů „nad Časem“, jaké Asie dokázala zplodit i v nejtemnějších obdobích své historie: s čínským mudrcem Čang Čunem, taoistou. Hlavní důvod, proč pozval

[64] Fox.

moudrého Cathayana do svého tábora, ukazuje, jak moc byl tento dobyvatel, navzdory své velikosti, podroben otroctví Času a vědom si toho: chtěl se od Čang Čuna naučit tajemství, jak neomezeně prodloužit fyzický život a sílu. Slyšel, že hledači Tao – kněží a mniši Čang Čunovy sekty – takové tajemství znají. Od dětství bojoval, aby přežil a aby zanechal své rodině moc a bohatství – největší radosti života – jako dědictví. Nyní, když stárl, lpěl na životě čím dál tím více. Jeho mysl nebyla dostatečně odpoutaná, aby přijala smrt s radostí – tak jako ji přijalo tolik jeho vlastních stoupenců kvůli němu. (Jeho stoupenci ho milovali a byli ochotni za něj položit život; on však nemiloval nikoho kromě sebe a svých potomků, a v tomto ohledu nebyl o nic lepší než miliony obyčejných lidí.) A když mu klidný muž meditace, muž „nad Časem“, řekl, že neexistuje „žádný lék na získání nesmrtelnosti“, byl zklamán. Přesto byl Čang Čunovým projevem natolik ohromen, že mu udělil dekret osvobozující „všechny taoistické kněží a instituce od placení daní“.[65]

***

Cesta přes pohoří a stepi Střední Asie zpět do Karakorumu trvala měsíce. Přerušovaly ji velké lovy a hostiny, po nichž následovaly atletické soutěže a koňské dostihy – sporty, které měli Mongolové stejně v oblibě jako mnoho jiných válečnických národů. Čingischánovi ji zkazilo rostoucí nepřátelství, které stavělo Džučího proti jeho ostatním synům, a odchod Borteiina prvorozeného syna – pochybného původu – do kipčackých stepí a brzy nato i zpráva o jeho smrti. Ale i Čingischánův vlastní konec se blížil.

[65] Fox, s. 234; Lamb, s. 70.

Roky 1226 a 1227 byly naplněny poslední výpravou dobyvatele: jeho druhou válkou proti bývalému tangutskému království Si-Sia, jehož král se vzbouřil proti mongolskému jhu. Čingischán zemřel v srpnu 1227 – v roce Prasete podle kalendáře dvanácti zvířat – poté, co byli Tangutové poraženi a zatímco jejich hlavní město Kara-Khoto bylo stále obléháno jeho armádou. Zemřel v sedle, tak jak žil, „na horním toku řeky Wei, poblíž křižovatky hranic dnešních provincií Kan-Su a Shen-Su“.[66] Jeho posledním rozkazem bylo popravit tangutského krále a všechny jeho stoupence, jakmile padne Kara-Khoto.

Tělo dobyvatele bylo odvezeno zpět do ordy mongolského kmene Jakka, v jehož lůně se před 70 lety narodil. Muži, kteří ho vezli v rakvi na dvoukolovém voze, podle mongolského zvyku zabíjeli každé živé stvoření, ať už člověka či zvíře, které potkali na své cestě.[67] Ať už ve smrti, či za života, tohoto výjimečného muže, který přišel na svět s krevní sraženinou v pravé ruce, provázela stopa krve.

Byl pohřben na místě, které si sám určil již dávno předtím – pravděpodobně někde ve stínu hory Burkan Kaldun, „Hory moci“, na níž kdysi v hodině nouze komunikoval s Věčnou modrou oblohou, poblíž pramenů řek Onon a Kurulen, ale nikdo dodnes neví kde, snad kromě (jak se věří) velmi malého počtu Mongolů, kteří tuto znalost pečlivě střeží jako náboženské tajemství.

Když ležel ve svém hrobě, obklopen obětinami masa a obilí, se svým lukem a mečem a kostmi posledního válečného

[66] Fox, s. 240.

[67] Aby nikdo z nepřátel nespatřil chánův pohřební vůz (ani se tak nepřímo nedozvěděl o jeho skonu) (Lamb, s. 75).

koně, na kterém jezdil[68], hlavní šaman – Beki –, který předsedal pohřebnímu obřadu, slavnostně oznámil, že jeho sküldé, neboli životní duch, opustil jeho tělo, aby navždy přebýval v Praporu devíti jakových ocasů – praporu mongolského kmene –, aby tam mohl i nadále vést jeho armádu k vítězství. Neboť, podnícena vědomím ponuré krásy jeho velkolepého života, vůle k dobývání přežila samotného dobyvatele. A jeho synové budou v jeho díle pokračovat a rozšiřovat ho: upevňovat vliv stále bohatší a mocnější Zlaté rodiny v Asii a – jak doufali – i ve světě.

[68] Lamb, s. 77.

Impuls, který Čingischán dal Mongolům, jeho smrtí nezmizel. Naopak: pod vedením jeho bezprostředních nástupců pokračovaly výboje s ohromující rychlostí, důkladností – a obratností –, jako by se sküldé tohoto božského válečníka skutečně usídlilo v mongolském praporu.

Jak jsme již zmínili, Čingischán zemřel v srpnu 1227. Krátce nato byl zlomen poslední odpor dynastie Kin (jejíž císař uprchl na jih), Nanking byl dobyt a celá Čína až k řece Jang-c'-ťiang byla definitivně podmaněna. To byl především zásluhou Subodaje, zkušeného vojevůdce, který sloužil Čingischánovi po celý svůj život. Ogodaj – nyní chán – a jeho bratr Tuli (který zemřel na cestě zpět do Karakorum) však vedli samostatné armády, které spolupracovaly s jeho armádou po celou dobu první fáze tažení. O několik let později – v létě roku 1236 – byly mongolské tumany odpočaté a znovu vybavené (doplněné o „oddíl čínských inženýrů pod velením k'ung pao, mistra dělostřelectva“[69]), opět táhly na západ a překonávaly 60 stupňů zeměpisné délky, které je dělily od hranice již dobytých území, aby dobyly další. Nezastavitelné vojsko vedli Batu, syn Džučího, jemuž měly připadnout jako dědictví úrodné pastviny Ruska; Mangu, syn Tuliho; nadějný mladý vojevůdce Kaidu, syn Kuyuka, syna Ogodaje, a Subodai. Stejné neuvěřitelně trpělivé a opatrné přípravy jako za časů zesnulého dobyvatele, následované stejným rychlým jednáním v rozhodujícím okamžiku, charakterizovaly tuto novou velkou výpravu – druhou bez fyzické přítomnosti Čingischána. (Měly

[69] Lamb, The March of the Barbarians, s. 121.

charakterizovat všechny následující mongolské výpravy po dalších 30 let.)

Výsledky jsou známé. Jsou jimi: úplný kolaps veškerého ruského odporu a dobytí poloviny Evropy Čingischánovými krajany. „V měsíci únoru (1237), píše historik, bylo zničeno dvanáct opevněných měst. V krátkém období mezi prosincem a koncem března zmizely svobodné národy středního Ruska. A skončila i pevná a bouřlivá nezávislost Slovanů pod vládou Varjagů.“[70] Polobyzantské město Kyjev, které Mongolové kvůli zářivým kopulím svých četných kostelů nazývali „Dvorem zlatých hlav“, bylo 6. prosince 1240 dobito a zcela zničeno. A západní tažení vyvrcholilo slavnou bitvou u Liegnitzu (v níž 9. dubna 1241 Kaidu rozdrtil spojené armády Jindřicha Pobožného, vévody slezského, a moravského markraběte, než se k nim stačil připojit český král Václav) a téměř ve stejnou dobu porážkou krále Bély na březích řeky Sayo a dobytím Uher Subodajem a Batuem, na což brzy navázal další postup mongolských vojsk, která na Štědrý den překročila zamrzlý Dunaj a která „s Granem kouřícím za svými zády obklíčila Vídeň a postoupila až k Neustadtu“.[71] Příchod posla ze vzdáleného Karakorumu do mongolského tábora v únoru 1242, který přinesl zprávu o smrti Chachána a rozkaz k návratu na kuriltaj, jenž se měl konat v domovině, znamenal konec dobývání Evropy. Rusko však mělo zůstat pod mongolským jhem ještě více než 300 let.

To však nebylo vše. O něco později – v roce 1253, kdy Mangu, syn Tuliho, nastoupil na místo krátce žijícího Kuyuka, syna Ogodaje, jako chán – Kubilai, Tuliho druhý syn, „dostal

[70] Lamb, s. 130.
[71] Lamb, s. 208.

rozkaz vytáhnout proti Sungovské říši v jižní Číně, která nikdy nebyla napadena barbary“, zatímco na druhém konci Asie zahájil Hulagu, další z Mangových bratrů, tažení, které z něj mělo učinit pána východní Malé Asie, Sýrie a Iráku a rozšířit hranice nadvlády Zlaté rodiny až k břehům Středozemního moře a arabským pískům.

V roce 1258 byl Mostasem, poslední bagdádský kalif, zajat ve svém městě. Hulagu ho nechal zabalit do plsti a rozdupat kopyty mongolských koní, aby jeho krev – královská krev – nebyla prolita. Bagdád byl vypleněn a zničen. A ačkoli se vnuk Čingischána, který se chystal vtrhnout do Egypta, na zprávu o Mangově smrti odvrátil od svého tažení, aby se zúčastnil setkání mongolských princů v jejich vzdálené vlasti – stejně jako se Subodai a Kaidu odvrátili od dobývání západní Evropy o 17 let dříve – a ačkoli žádný z jeho potomků již nikdy neobnovil nájezdy na civilizované země na jihu, přesto jeho syn Abaka a po něm dalších pět knížat jeho krve, známých v historii jako „Il-cháni Persie“, vládli postupně nad větší částí zemí, které dobyl. Dynastie trvala až do roku 1335.

Mezitím na Dálném východě Kubilai, nyní chán po Mangovi a po letech války pán celé Číny a Yu-nanu, přijal formální poddanství pánů Tong-Kingu a vyslal své loďstvo, „aby přepadalo malajské pobřeží, a důstojníky v přestrojení, aby prozkoumali vzdálený ostrov Sumatra“.[72] A jeho potomci, známí v čínských letopisech jako „dynastie Yuan“, si udrželi svou nadvládu až do roku 1368, kdy kněz Chu, známý jako Tai-Tsong, svrhl posledního z nich, Shun-Tiho, a sám se stal zakladatelem dynastie Ming.

[72] Lamb, s. 275.

Ve stepích Vysoké Asie, „od zalesněného Altaje po výšiny Afghánistánu“[73] — mezi čínským světem, panstvím Kublajova a jeho synů na východě, a panstvím Il-chánů, synů Hulagu, a panstvím chánů Zlaté hordy, synů Batu nebo synů jeho bratra Birkaje, na západě — vládl Kaidu, syn Kuyuka, syna Ogodaje; Kaidu, vítěz z Liegnitzu. „Spojil země rodu Ogodai – svého vlastního – a rodu Čagataj.“[74] Se svou bojovnou dcerou Ai-Yuruk – jednou z nejzajímavějších ženských historických postav všech dob –, která mu neustále stála po boku, žil a bojoval podle starých mongolských zvyků, pohrdal rostoucím luxusem svých strýců a podnikal časté nájezdy do zemí Kublajchána, jemuž se nikdy nepodrobil. Ze všech vnuků a pravnuků Čingischána byl snad tím, kdo se svému velkému předkovi podobal nejvíce. V ostrém kontrastu k němu však „jediné, co Kaiduovi chybělo, byla trpělivost“.[75] A to stačilo k tomu, aby navždy zůstal v pozadí dějin, a to i po brilantní roli, kterou sehrál pod vedením Subodaje během tažení po Evropě. Člověk si nemůže pomoci a musí se ptát, jak by se události v Asii mohly vyvíjet jinak, kdyby byl tento nadaný princ obdařen také mistrovstvím v umění vyčkávání, které je par excellence vlastností silných.

Faktem však zůstává, že mapa území dobytých Čingischánem a jeho bezprostředními nástupci pod vlivem inspirace, kterou jim vštípil jeho génius, je mimořádně působivá. Nikdy předtím na Zemi neexistovala tak velká říše. Její území se rozprostíralo v šířce od zamrzlých „tundr“ severní Sibiře až k Perskému zálivu, Himalájím a džunglím Barmy a

[73] Lamb, s. 243.
[74] Lamb, s. 274.
[75] Lamb, s. 125.

Tong-Kingu a v délce od Dunaje a východního Středomoří až k Tichému oceánu. A rozmanité národy, které se tak shromáždily pod jhem jedné rodiny, tvořily více než polovinu celkového počtu lidských bytostí.

***

A to nebylo vše. Ještě působivější než rozloha Mongolské říše byla její mimořádná organizace a mír a bezpečnost, které panovaly všude tam, kde byla mongolská nadvláda pevně zakotvena. „Mongolové v praxi dokázali, že byli stejně skvělými organizátory jako vojáky,“[76] píše jeden z moderních životopisců Čingischána a shrnuje tak ohromující dojem z efektivity v míru i ve válce, který si evropští pozorovatelé 13. století – jak mniši, tak obchodníci – odnesli z úzkého kontaktu s říší stepí.

Nejviditelnějším důkazem tohoto úžasného organizačního génia byla snad dokonalá bezpečnost, v níž se cestovatelé, obchodníci i kazatelé všech vyznání mohli pohybovat od jedné zastávky k druhé po velkých poštovních cestách, které vedly do všech směrů, od jednoho konce říše k druhému. Za časů samotného Čingischána nebo za jeho bezprostředních nástupců Ogodaje a Kuyuka se prý mohla patnáctiletá panna, ověšená šperky, procházet Asií bez obtěžování, tak vysoká byla úroveň poctivosti a tak přísná disciplína, kterou každému člověku ukládal železný zákoník dobyvatele: Yasa. A o více než 100 let později, v době, kdy po ní putoval florentský obchodník Francesco Balducci Pegolotti jako zástupce významné obchodní firmy Bardi, byla pozemní cesta do Cathay, která začínala v Tana u Azovského moře, stále „nejbezpečnější na

[76] Fox, Genghis Khan, s. 254.

světě“[77], a to díky skutečnosti, že politika dobyvatele byla do značné míry pokračována jeho potomky. Obchodník nepotřeboval vůbec žádný doprovod. Navzdory četným změnám v politické struktuře Říše zachovávala Čingischánova Yasa „mongolský mír“ na všech územích od Polska až po Tichý oceán, alespoň pokud šlo o neškodné cestovatele.

„Yasa, kterou Čingischán čas od času diktoval a kterou jeho tajemníci zapisovali na zlaté listy,“[78] byla podivným zákoníkem. Byly v něm obsaženy prastaré kmenové předpisy, jejichž účelem bylo prosazovat určitou míru čistoty mezi Mongoly nebo ilustrovat specifické pojetí nomádů o světě duchů a jejich představu o jeho zásazích do lidských záležitostí, a to vedle nařízení mnohem širšího rozsahu – nařízení odhalující vůli dobyvatele učinit své dobytí věčným a jeho skutečnou schopnost tak učinit, pokud jen... by se jeho nástupci věrně řídili jeho příkazy. Bylo například, mimo mnoho jiných věcí, zakázáno močit na popel z ohně nebo znečišťovat tekoucí vodu, a to ani při omývání nebo praní prádla, protože ta voda měla být pitná (a ve Střední Asii jsou potoky vzácné). Bylo také zakázáno „chodit v tekoucí vodě na jaře a v létě“ nebo „chodit přes oheň“, aby „nebyli rušeni titulární duchové ohně a vody“.[79] Zároveň však bylo všem poddaným Čingischána nařízeno, „aby respektovali všechna náboženská vyznání, aniž by se vázali k nějakému konkrétnímu“[80], a aby se mezi sebou za žádných okolností nehádali. Yasa ve skutečnosti ukládala trest smrti „za jakýkoli důkaz hádky – dokonce i za špehování jiného muže nebo za to, že se člověk postavil na stranu jednoho ze dvou,

[77] Fox, s. 187.
[78] Lamb, s. 95.
[79] Lamb, s. 96.
[80] Lamb, s. 96.

kteří se spolu hádali“[81]; a náboženská tolerance byla prosazována pouze proto, aby se zabránilo dalším příležitostem ke sporům a dalším zárodkům rozkolu mezi miliony lidí, které si dobyvatel přál sjednotit. Stejně tak smilstvo, sodomie, čarodějnictví a úmyslné lhaní – všechny hříchy, které mohly vyvolávat osobní žárlivost a zasévat semena sváru mezi lidmi a které je nutně oslabovaly jak fyzicky, tak morálně; nebo hříchy, které mohly podněcovat vzpouru – byly trestány smrtí; stejně tak i, a především, „neposlušnost rozkazu“ a „jakýkoli pokus podřízeného použít autoritu, která náležela výhradně Chachánovi“.[82] Jedinou věrností, kterou měli Mongolové i poddaní lidé společnou, byla věrnost Chachánovi, „císaři všech lidí“; jejich jedinou náboženskou vírou, která převyšovala všechny ostatní, měl být silný smysl pro povinnost, jenž je k němu poutal prostřednictvím představitelů jeho moci na všech úrovních té vojenské hierarchie, na níž spočíval v celém podmaněném světě to, co jsme nazvali „mongolským mírem“.

Jinými slovy, Yasa byla především vojenským zákoníkem, jehož cílem bylo navždy upevnit výsledky Čingischánových výbojů – a výbojů jeho nástupců – a vytvořit právní systém, který by „udržel Mongoly pohromadě jako klan navzdory všem zvratům osudu“[83] a zároveň trvale udržoval podmaněné národy v poddanství. A je jen logické, že se podrobně zabýval výzbrojí a disciplínou armády v době války[84], zatímco v době míru ukládal všem Mongolům skutečně vojenskou kamarádskou soudržnost a rovnost. (Žádný Mongol „nesměl jíst v přítomnosti jiného, aniž by se s ním o jídlo podělil“, a „nikdo nesměl nasytit

[81] Lamb, s. 96.
[82] Lamb, s. 96.
[83] Lamb, s. 95.
[84] Lamb, s. 121.

svůj hlad více než jiný.“[85]) Bylo to však také, jak napsal Harold Lamb, „rodinný zákon jednoho muže“[86], neboť v Čingischánových očích mongolská nadvláda neznamenala nic jiného než nadvládu „Zlaté rodiny“ – jeho rodiny – a nekonečné prodloužení jeho vlastní absolutní vlády. Celý život bojoval za to, aby svým synům a vnukům zajistil bohatství a moc – neotřesitelnou jistotu. Vymyslel Yasu a učinil z ní jediný zákon, který spojoval 50 dobytých království, nikoli s ohledem na šťastný vývoj těchto království za nejlepších možných podmínek, ale s ohledem na jejich nejinteligentnější, nejefektivnější a nejtrvalejší vykořisťování ve prospěch dětí jeho vlastní krve – jediných mužů, kterým bylo dovoleno dotknout se zlatých listů, na nichž byl nový zákon napsán. A on skutečně řekl: „Pokud potomci narození po mně budou dodržovat Yasu a nezmění ji, po tisíc a deset tisíc let jim Věčné nebe bude pomáhat a chránit je.“[87]

Jedním z nejvýraznějších praktických výsledků jeho zákonodárné činnosti bylo to, že se mu za jeho života – a ještě dlouhou dobu poté – skutečně podařilo vymýtit zločin mezi Mongoly a učinit z různých zemí, které Mongolové dobyli, ty nejlépe organizované na světě. Není pochyb o tom, že Yasa „způsobila podmaněným národům a těm, kteří byli zotročeni válkami, dostatek utrpení“[88]; přesto těmto národům, zvyklým na zkaženou vládu upadajících dynastií či na vrtošivou tyranii malicherných náčelníků, to prospělo v tom smyslu, že pořádek, jakkoli tvrdý, je vždy lepší než nepořádek.

[85] Lamb, s. 95.
[86] Lamb, s. 97.
[87] Lamb, s. 95.
[88] Lamb, s. 97.

Avšak ten egocentrický rodinný duch, v němž byl tento železný zákoník zrozen, byl právě tím důvodem, proč nedokázal udržet říši pohromadě navždy. Pouze neosobní kult pravdy – absolutní oddanost stavu věcí založenému na objektivní pravdě – může udržet pohromadě navždy i jen několik tisíc lidí. Je (když se nad tím zamyslíme) úžasné, že Yasa zůstala pro samotné Mongoly „jakousi náboženskou vírou“[89] ještě tak dlouho po smrti velkého dobyvatele.

***

Úcta, kterou si tento zákon získal, pramenila spíše z osobní oddanosti, kterou každý Mongol choval k Čingischánovi, než z ideologických důvodů. Čingischánovo slovo bylo slepě a bezvýhradně posloucháno i dlouhé roky po jeho smrti, a to jen proto, že šlo o jeho slovo – slovo vítězného vůdce, v němž každý Mongol uctíval toho, koho Věčná modrá obloha určila k vládnutí nad zemí. Po dvě generace nikdo – snad s výjimkou Džučího a jeho syna Batu – ani nesnil o tom, že by se jeho nařízením vzepřel. Stanovilo například, že po smrti Chachána se mají princové Zlaté rodiny a velitelé armády shromáždit, ať už se právě nacházejí kdekoli v mongolské vlasti, aby zvolili nového Chachána. Když tedy v únoru 1242 dorazila zpráva o Ogodajově smrti do Subodajova velitelství na Dunaji, zkušený generál a mongolská armáda, kteří se právě chystali postoupit dále na západ a dobýt celou Evropu (kde by je nic nemohlo zastavit), se samozřejmě obrátili zpět a vydali se na dlouhou, dlouhou cestu do Karakorum. Pro Subodaje – a pro všechny náčelníky kromě Batu – bylo „nemyslitelné“ ignorovat výzvu k účasti na stanoveném kuriltai.[90] A jelikož dobyvatel výslovně

[89] Lamb, s. 97.
[90] Lamb, s. 161.

určil svého druhého (či třetího) syna Ogodaje za svého nástupce v úřadu Chachána, mongolští náčelníci na svém prvním kuriltaj přísahali, že nikdy nezvolí Chachána, který by nebyl členem Ogodajova rodu; a na druhém shromáždění pokrevních příbuzných po Ogodajově smrti zvolili Kuyuka, Ogodajova syna. Ale ačkoli nikoho – ani Batu – ani ve snu nenapadlo zpochybňovat autoritu Yasy otevřeně, ty její nařízení, která stála v cestě více než jednomu ambicióznímu členovi Zlaté rodiny, byla po Kuyukově smrti jednoduše ignorována (pokud nebyla záměrně odsunuta stranou), a to čím dál tím více, jak čas plynul.

Manguovo zvolení do nejvyššího úřadu Chachána, které se odehrálo daleko od mongolské vlasti, v Batuově táboře u ústí řeky Imil, na kuriltai, na němž nebyl přítomen ani jeden z princů rodu Ogodai, bylo z hlediska Yasy nezákonné. A ještě více (pokud je to vůbec možné) tomu tak bylo po Mangově smrti, kdy byl v čínském městě Šang-tu na shromáždění, kterého se zúčastnili pouze důstojníci levého křídla armády – jeho armády – a čínští úředníci, zvolen jeho bratr Kubilai. Tyto volby, jejichž výsledkem byl další úder proti jednotě Mongolské říše, v rozporu s celoživotním cílem a nejdražšími sny Čingischána, byly možné pouze proto, že členové Zlaté rodiny, kteří byli takto zvýhodněni, milovali sami sebe a své vlastní syny více než památku velkého Předka, jehož dobytím vděčili za své místo ve světě; více než Zlatou rodinu jako celek, jejíž nadvládu se snažil zajistit za každou cenu. Jinými slovy, Mangu a Kubilai (a ještě více než oni jejich ambiciózní a trpělivá matka Siyurkuktiti, jejíž chytré intriky jsou základem vzestupu rodu Tuli k nejvyšší moci) měli stejný přístup k životu jako Čingischán: při svých rozhodnutích se neřídili ničím jiným než

touhou po bohatství a moci – po věčné jistotě – pro syny a vnuky z vlastního lůna.

Není pochyb o tom, že oba byli výjimeční muži a dosáhli velkých úspěchů jak ve válce, tak při správě dobytých území. Oba rozšířili hranice již tak obrovské Mongolské říše. Avšak tím, že přijali Chachánův trůn od nelegálně svolaného kuriltai (jak to učinil Mangu) nebo tím, že se ho fakticky zmocnili prostřednictvím jakéhosi státního převratu (jak to učinil Kubilai, když shromáždil své stoupence v Šang-tu), oba se vzbouřili proti řádu ustanovenému Čingischánem a připravili kolaps jeho celoživotního díla; způsobili rozpad toho, co on spojil a co zamýšlel udržet pohromadě. Dobyvatel skutečně řekl svým synům a jejich synům: „Dokud budete spolu a budete jednotní, vydržíte. Pokud se rozdělíte, budete poraženi.“[91] Mangu a Kubilai se oddělili od zbytku Zlaté rodiny, zejména od synů a vnuků Ogodaje, legitimních dědiců nadvlády nad stepmi, které jim určil sám Čingischán – a to ba co víc, zatímco zde byl mimo jiné v osobě Kaidu, syna Kuyuka, vítěze u Liegnitzu a hrdiny Maďarska, brilantní představitel privilegovaného rodu, jemuž mongolští náčelníci přísahali věrnost na prvním kuriltai, který se konal po Čingischánově smrti.

Batu se samozřejmě již před lety neobtěžoval vrátit se do mongolské vlasti, aby se zúčastnil shromáždění, které dosadilo Kuyuka na trůn. Jelikož však není jisté, zda jeho otec, Džučí, byl Čingischánovým vlastním synem či nikoli, může se jeho postoj jevit jako přirozenější než postoj jeho bratranců. Z hlediska Yasy však nebyl o nic méně zavrženíhodný.

[91] Lamb, s. 82.

Čingischán sám dal svým synům rozkaz vytáhnout proti Džučímu, když ten neuposlechl jeho výzvu k účasti na shromáždění mongolských náčelníků. Yasa totiž zavazovala všechny Mongoly – stejně jako podmaněné národy, kterým byly mongolské výsady odepřeny.

***

Batuovo odmítnutí vrátit se do Karakorum, aby tam zasedl jako vládce Západu po boku ostatních mongolských knížat, svých příbuzných a vládců různých dobytých zemí, na kuriltai, který měl jmenovat Kuyuka Chachána, „Pánem světa“; a o několik let později volba Mangu shromážděním nelegálně konaným v Batuově táboře u Jezera orlů; a poté volba Kubilai, rovněž mimo mongolskou vlast a proti vůli více než poloviny Zlaté rodiny, byly, jak jsem řekla, akty neposlušnosti vůči Čingischánovu rozkazu jeho potomkům, aby „zůstali pohromadě“. Jemnější, avšak neméně flagrantní vzdor vůči vůli dobyvatele lze pozorovat v postupném přechodu všech až na několik málo princů Zlaté rodiny k různým cizím náboženstvím a kulturám – v jejich asimilaci do civilizací podmaněných národů.

Je příznačné, že právě mezi těmi potomky Čingischána, kteří sehráli v dějinách nejvýznamnější roli – mezi knížaty z rodu Džučího, vládci Ruska, a knížaty z rodu Tuliho, čínskými císaři a perskými ilchány –, najdeme mongolské stoupence zvyků podmaněných národů. Birkai, syn Džučího, „první z rodu Čingischána, který se poddal náboženství“[92] přijal islám a navíc se zasazoval o islám ve válce proti svému bratranci Hulaguovi. A Sartak, nejstarší syn Batu, údajně přijal křesťanství – i když

[92] Lamb, s. 194.

je třeba přiznat, že ve svém životě mezi mnoha manželkami, v prostředí, které se belgickému mnichovi Williamovi z Ruysbroeku jevilo jako „z jiné doby“[93], zřejmě křesťanské normy chování příliš nebral v úvahu. Na druhém konci světa byl Kubilai, syn Tuliho, který se v mládí pod vedením Yao Chowa naučil piktografické písmo Cathay a osvojil si základy čínské moudrosti; byl spíše čínským panovníkem než mongolským chánem. Než dobyl jižní Čínu, byl podle historika sám „dobyt Číňany“ a „možná si neuvědomil, nebo mu to bylo lhostejné, že sjednocením Číny přivedl říši stepí ke konci.“[94] Číňané ho však mohli „podmanit“ pouze proto, že přitažlivost, kterou na něj působily jejich luxusní zboží a moudrost, byla silnější než jeho oddanost velkému snu Čingischána. S Timurem, Kubilaiovým vnukem a nástupcem, který „ztratil energii a prostotu barbarů“[95], byla stará představa o vojenské vládě a o odtažitosti Mongolů od podmaněných národů zcela zapomenuta. Budhisté dostali nová privilegia.[96] Dynastie Yuan se stala již jednou z mnoha čínských dynastií, které ji předcházely.

A v Persii, kde sám Hulagu následoval Čingischánovu mongolskou politiku odtrženou od jakéhokoli náboženství a kde jeho syn a nástupce Abaka udržoval vedle sebe prázdný trůn, vyvýšený nad svůj vlastní, jako symbol své poddanosti vzdálenému Chachánovi na Východě (jímž byl tehdy Kubilai), nakonec mezi Čingischánovými potomky zvítězil islám a perská kultura. Po Abakově smrti v roce 1282 konvertoval k víře Proroka další z Hulaguových synů a pod jménem Ahmed

[93] Lamb, s. 195.
[94] Lamb, s. 270.
[95] Lamb, s. 233.
[96] Lamb, s. 281.

vládl dva roky, než ho potkal osud v lidovém povstání. Arghun, syn Abaky, který se poté dostal k moci, nebyl mohamedán. Ale jeho nástupce, Ghazan, se jím stal. A následující Il-chánové Persie, benevolentní mecenáši umění – s čím dál méně Čingischánovou krví v žilách – byli definitivně podmaněni náboženstvím a životem země, nad níž vládli s pomocí mohamedánských vezírů a kde „všechny stopy po Hulaguovi“ – a po Čingischánovi – „byly ztraceny“.[97]

Jediní knížata z rodu Čagatajova a z vyhnaného rodu Ogodajova (kterým Čingischán chtěl dát přednost před ostatními) zůstali nedotčeni lákadly cizí marnivosti a cizích myšlenkových subtilit a zůstali věrni starému mongolskému způsobu života. A našli v Kaiduovi, synu Kuyuka, syna Ogodaje, syna Čingischána, náčelníka, který byl hoden jich, „tvrdou duši, lhostejnou k náboženství, odhodlanou vést obyvatele stepí do války“[98] — muže, který pohrdal rafinovaností dekadence, kterou jiní nazývali civilizací. A Kaidu, jemuž starší Mongolové udělili titul Chachán[99] a který byl pánem Vysoké Asie od Afghánistánu po pohoří Altaj, bojoval celý svůj život proti svému strýci Kubilaiovi, jenž se odvrátil od litery i ducha Yasy, aby se stal zakladatelem dynastie Yuan v Cathay.

Je však těžké říci, do jaké míry byl Kaidu (stejně jako samotný Čingischán) nezištným idealistou. Nepochybně litoval postupného pohlcování dobyvatel poraženými národy, podrobení se Mongolů cizím náboženstvím a – v rozporu s příkazem velkého Předka – převládání odlišných a cizích etiket

[97] Lamb, s. 287.
[98] Lamb, str. 242–243.
[99] Lamb, s. 273.

na jednotlivých nových mongolských dvorech. Nepochybně litoval skutečnosti, že „mongolská říše se rychle rozpadala na čtyři části“, že „domoviny přestaly mít jakýkoli význam“[100] a že bylo pravděpodobně již příliš pozdě snažit se věci napravit v souladu se snem Čingischána. Přesto, alespoň podle toho mála, co víme o jeho bouřlivém životě, byla veškerá jeho statečnost a schopnosti – stejně jako u jeho pradědečka a ostatních mongolských princů – nasměrovány k jedinému cíli: k jeho vlastnímu přežití a moci, jakož i k přežití a moci jeho rodiny v úzkém slova smyslu. Po Kuyukově smrti měl být bezpochyby prohlášen za chána namísto Mangu. A Mangu – a Kubilai – měli působit jako jeho zástupci, stabilizovat a rozšiřovat mongolská dobytá území pro něj a s ním, s nezištným zápalem, aby tak učinili dílo Čingischána věčným. Pokud tak neučinili, bylo to proto, že milovali sami sebe a své vlastní rodiny – děti svého těla – více než jakýkoli velký imperiální sen, který již nemohl být přímo a osobně s nimi spojen; protože nedokázali cítit ke svému geniálnímu synovci z privilegovaného rodu Ogodaje tu loajalitu, kterou rytíř cítí ke svému králi. Ale nic z toho, co víme o Kaiduově historii, nedokazuje, že by se v jakémkoli ohledu lišil od nich ve svých záměrech, jakkoli se od nich mohl lišit ve svých vkusech; nic nenasvědčuje tomu, že by byl o nic méně než oni nebo než samotný Čingischán tím, koho jsem na začátku této knihy nazvala „člověkem ‚v Čase‘“.

***

Skutečně nezištné postavy, které více než kdokoli jiný přispěly k mongolské velikosti ve 13. století, je třeba hledat spíše mezi oddanými stoupenci Čingischána než mezi jeho

[100] Lamb, s. 244.

vlastními vnuky a pravnuky. Nad nimi všemi ční jeden z nejvýznamnějších vojevůdců – a zároveň jeden z nejvýznamnějších mužů – všech dob: Subodai.

Jako ztělesnění nejvyšších a nejčistších válečnických ctností bojoval od počátku Čingischánova boje o moc – po celých 50 let, po celý svůj život – s neporazitelnou účinností, s prozíravostí a s geniálním nadáním, nikoli pro vlastní zisk či slávu, ale výhradně pro velikost a slávu Vůdce, kterého miloval a uctíval. Brilantně mu sloužil při jeho bleskovém tažení na západ, na jeho rozkaz zdolal Kavkaz a podnikl nájezdy na ruské pláně. A po jeho smrti dobyl pro jeho nástupce Čínu až po Nanking v tažení, které bylo mistrovským dílem válečnictví, řídil obléhání s neomylnou dovedností a stejně jako na Západě nařizoval masové vraždění bez stopy radosti či hrůzy – s dokonalým odstupem – kdykoli to považoval za vojenskou nutnost a nedostal rozkaz, aby tak nečinil. Dobyl Rusko, Polsko, Maďarsko – polovinu Evropy – pro Ogodaje, syna Čingischána, a ke svým dobytým územím se otočil zády jako k něčemu samozřejmému, bez zášti, bez lítosti, když po Ogodajově smrti obdržel povolání k účasti na obvyklém shromáždění náčelníků ve vzdáleném Karakorum. A pak, když se Kuyuk, syn Ogodaje, chystal vytáhnout proti Batovi, který se vzepřel jeho autoritě; když se poprvé měli Mongolové utkat s Mongoly, odešel s Chachánovým svolením do ústraní. Odešel „do své jurty ve stepích u řeky Tuly“. A „tam odložil insignie svého postavení a začal sedávat na slunné straně své jurty a sledovat, jak jeho stáda odcházejí na pastvu.“[101]

[101] Lamb, s. 178.

„Voják bez slabosti“[102], jak ho popsal Jan z Carpini, první Evropan, který z vlastní vůle navštívil mongolské království; „neúprosný jako sama smrt“[103], jak ho charakterizoval moderní historik Harold Lamb – měl jen jednu lásku: Čingischána, svého vůdce; a znal jen jeden zákon: Yasu, vyjádření Čingischánovy vůle, a jednu morálku: absolutní poslušnost této vůli. A když mu fakta ukázala, že tato vůle již nevládne novému světu, který pomáhal vybudovat, odešel ze světa – zpět ke svým stádům, zpět do anonymity; zpět do nicoty, z níž mongolská velkolepost vzešla skrze Čingischána a do níž měla jednoho dne opět klesnout, nyní, když příkaz dobyvatele „zůstat spolu“ již Zlatou rodinu nesvazoval. Absolutní oddanost se může projevit pouze v absolutní poslušnosti nebo – když poslušnost ztratila veškerý smysl; když vůle Vůdce, která je jediným měřítkem dobra a zla, je poražena na hmotné rovině – v mlčení.

Právě přítomnost postav, jako byl Subodai – mužů bezmezně oddaných Čingischánovi (či jeho památce) bez sebemenšího náznaku sobectví – na všech úrovních mongolské vojenské hierarchie umožnila, aby dílo tohoto dobyvatele přetrvalo tak dlouho. Kdyby všichni Čingischánovi vnuci a pravnuci měli tohoto ducha a kdyby „zůstali pohromadě“, pohrdavě se distancovali od víry, sporů a zájmů poražených – věrní pouze Yase, nebo alespoň jejímu účelu – mohlo by toto ohromné stepní impérium vydržet po staletí. Vzhledem k tomu, jak se věci měly, je, jak jsem již řekl, zázrak, že vydrželo tak dlouho, jak vydrželo.

Byla to totiž památka úspěšné ctižádosti jednoho výjimečného muže, nikoli historická stavba založená na pravdě,

[102] Lamb, s. 178.
[103] Lamb, s. 111.

ani krok směrem k novému světovému řádu, který by vycházel z modelu věčného Řádu života. A Yasa, na poslušnosti vůči níž spočívala její síla, byla „rodinným zákoníkem jednoho muže“[104], nikoli listinou nové víry, která by byla pravdě bližší než ty tehdejší. Byla vytvořena proto, aby udržela podrobený svět v otroctví potomků jednoho muže, a to proto, že tento muž bojoval a zvítězil pro sebe i pro ně, nikoli proto, že by jim příroda udělila nějaké zvláštní právo vládnout navěky, ani proto, že by jakýmkoli způsobem představovali trvale nadřazený typ lidstva.

Člověk nemůže než pochopit – a obdivovat – Subodajovu oddanost svému Vůdci. Byla to zřejmá pocta velikosti osobnosti, té podstatě vůdcovství; uznání nezpochybnitelných práv, která této osobnosti náleží podle zákonů života. Tím, že zasvětil svůj genius silnému muži, kterého Věčná modrá obloha určila k vládnutí nad zemí, byl Subodai ve vší pokoře a moudrosti věrný těmto věčným zákonům. A stejně tak i všichni ti, kteří jako on následovali Čingischána, aniž by přemýšleli o tom, jaké výhody a slávu tím pro sebe získají.

Je však třeba přiznat, že ačkoli je taková oddanost sama o sobě nepochybně krásná, nestačí k vybudování trvalé říše ani trvalé civilizace. Trvalé je pouze to, co je zakořeněno v pravdě. A aby absolutní oddanost Vůdci měla svou plnou tvůrčí – a trvalou – sílu (která dříve či později nutně utváří běh dějin podle Vůdcových snů), měl by být Vůdce sám více než jen ambiciózním, sebestředným mužem hledajícím jistotu a moc pro svou vlastní rodinu; více než mužem „v Čase“, jakkoli velkým. Měl by být hoden absolutní oddanosti, hoden

[104] Lamb, s. 97.

celoživotní každodenní bezpodmínečné oběti, a to nejen v očích svých nadšených stoupenců, kteří by ho mohli idealizovat, ale z neosobního hlediska toho, co se v Bhagavadgítě nazývá „blaho Vesmíru“ – z hlediska smyslu života. Jinými slovy, měl by být sám o sobě nesobeckou duší; mužem, který se s odstupem snaží „žít v Pravdě“ a vyzývá ostatní, aby činili totéž – ať už „nad Časem“, jako král Achnaton nebo Buddha, nebo „proti Času“, jako Pán Krišna, politický karma jogín, v nejstarší Indii; jako Prorok Mohamed nebo, v naší době, inspirovaný Stavitel jediného řádu pravdy na světě po mnoha stoletích: Adolf Hitler. Ve všech ostatních případech jeho dílo, jakkoli ohromující by bylo, zanikne spolu s ním nebo krátce po něm. Loajalita k němu vymře, jako tomu bylo v případě Čingischána, brzy poté, co zemřou ti nemnozí z jeho současníků, kteří ho následovali s nezištnou láskou – nebo se stane prakticky mrtvou: přijímanou tradicí úcty, udržující památku vůdce, ale neschopnou potlačit vášně, které brání úplné poslušnosti jeho vůli. Věrnost člověku vždy dříve či později vyhasne, pokud není zároveň věrností systému, víře, hodnotovému žebříčku – něčemu víc než člověku, což může reprezentovat pouze ten typ vůdce, který je sám nezištným idealistou; pokud to není věrnost neosobní pravdě.

Jak jsem již řekl, za Čingischánovou touhou po moci nestála žádná ideologie, žádný vědomý záměr kromě přežití a blaha jeho samotného a jeho rodiny. A proto Yasa nepředstavovala žádný hodnotový žebříček. Je pravda, že Mongolům přiznávala zvláštní práva a ukládala jim zvláštní povinnosti, především povinnost držet pohromadě, zůstat věrní Zlaté rodině a držet se stranou od civilizací, které se chystali rozdrtit. Nestanovila však žádná pravidla chování, která by

směřovala k tomu, aby se od poražených národů skutečně – fyzicky – odlišovali. Zakazovala jim hádat se mezi sebou; zakazovala jim poddávat se cizím náboženstvím; opomněla však zakázat jim mísit svou krev sňatky s poraženými Číňany, Peršany, Rusy, Maďary; stát se tak sami novým národem. Čingischán, říká Harold Lamb, nepočítal s „vlivem vzdělání na prostý lid. Zdá se, že si myslel, že se budou učit a přesto zůstanou nomády.“[105] Domníváme se, že by se mohli „poučit“ a zůstat, pokud ne „kočovníky“, tak alespoň Mongoly sjednocenými hrdostí na svou společnou sílu kolem jednotné Zlaté rodiny, kdyby si nebrali za manželky ženy všech národů. Jedním z hlavních důvodů, proč byla samotná Zlatá rodina postupně pohlcena civilizacemi poražených (s výjimkou rodů Čagataje a Ogodaje, které zůstaly ve stepích, izolované od vnějšího světa), bylo to, že od samého počátku – již v samotném Yasa – nebyl nikdy kladen důraz na nutnost vyhýbat se smíšení krve. A hlavní důvod, proč Čingischán takovou nutnost nikdy nezmínil – natož zdůraznil –, je třeba hledat ve skutečnosti, že vše, co chtěl po svém vlastním přežití a nadvládě, byla nadvláda své vlastní rodiny, a to výhradně proto, že byla jeho vlastní – ne proto, že byla nejschopnější vést Mongoly k nekonečným dobytím, ani proto, že by Mongolové jako národ měli, dokonce i v jeho očích, větší vnitřní hodnotu než jiné národy a nějaké přirozené právo vládnout světu (což ve skutečnosti neměli). Pro něj vlastně nebylo příliš důležité, do jaké míry jeho potomci zůstanou či nezůstanou plnohodnotnými Mongoly, pokud to budou jeho potomci; pokud v nich bude nějakým způsobem žít. (Ale mohl by – dokázal by – v nich žít dál, až už fyzicky nebudou plnohodnotnými Mongoly? Věříme, že nemohl. On

[105] Lamb, s. 97.

zřejmě věřil, že může a bude, nebo, co je pravděpodobnější, si tuto otázku ani nepoložil.) Myslel si, že jeho železný zákoník stačí k tomu, aby Mongolové a podmaněný vnější svět navždy zůstali poslušní jeho potomkům, pokud oni – ti druzí – „zůstanou pohromadě“. Neuvědomoval si, jaké faktory je nevyhnutelně přivedou k rozpadu.

Je to sice zvláštní, ale právě proto, že jeho potomci měli naprosto stejný pohled na svět jako on sám – protože i oni hledali ve všech svých úspěších především vlastní bezprostřední blaho, vlastní moc a budoucnost svých synů, jinými slovy sami sebe, a nikoli triumf nějaké neosobní ideologie, ve všech svých úspěších; protože neměli žádnou ideologii (o nic víc než on sám) – začali mu neposlouchat: hádat se mezi sebou, budovat oddělená království, prosazovat proti sobě své nově nabyté cizí víry, obracet se zády k Yase.

K Čingischánovi, kterého mnozí z nich nikdy osobně nepoznali, nechovali takovou nezištnou oddanost, jakou choval Subodai. A tento dobyvatel jim nedal nic, k čemu by mohli po staletí upínat svou víru a věnovat svou lásku; nic, za co by mohli neúnavně bojovat bez ohledu na osobní prospěch a dokonce i na slávu, tak jako za něj bojovali Subodai a tolik dalších. Naopak, zanechal jim vzpomínku na muže, který celý život bojoval jen pro sebe a jehož trpělivá, lstivá, důkladná a nemilosrdná služba sobě samému vedla k ovládnutí více než poloviny Asie. Následovali jeho příklad (nikoli Subodajův), každý z nich pro svůj vlastní prospěch. Následovali jej bez jeho génia a bez toho ducha pevné solidarity, který se jim tak usilovně snažil vštípit, ale nedokázal jim vtisknout do srdcí pouze ve jménu jejich společného původu z něj – bez toho ducha solidarity, který není možné vštípit do žádné lidské

kolektivity na dlouho, leda ve jménu nějaké vyšší pravdy, zakořeněné v životech lidí, ale daleko je přesahující; ve jménu nějakého vyššího účelu, udržovaného ve vědomí absolutní, věčné Pravdy. A po třetí nebo čtvrté generaci ji následovali, aniž by většina z nich byla tak čistokrevnými Mongoly jako dříve.

Výsledkem bylo rozpadnutí Mongolské říše a zrychlení materiálního i morálního úpadku celé Asie, a – poté, co říše zcela přestala existovat, poté, co synové Kaidu upadli zpět do zapomnění, a poté, co byly v Persii svrženy mongolské dynastie přímo pocházející od Čingischána, Číně a nakonec i v Rusku – tragická absence jakékoli velké síly, která by byla schopna pomoci Asii povstat z trosek vyčerpaných království, která mongolští jezdci rozbili, nebo z rostoucí apatie ostatních (například indických). Tamerlán a o století později Babur, válečníci z rodu Čingischána a stejně jako on muži v podstatě „v Čase“ – soustředění na sebe – nebyli schopni zastavit úpadek, i když ten druhý vybudoval v Indii říši, která vydržela přes 250 let; naopak, v dlouhodobém horizontu jej spíše urychlili. A pokud bezohledný válečnický duch, pravý prastarý Árijský duch vyjádřený v Bhagavad-gítě, nikdy v Indii nezemřel, kde byl v neustálém střetu s cizími myšlenkami, nebyl dostatečně živý, aby z Indie vynesl takového kšatriju, který by mohl hrát na politické úrovni roli trvalého mezinárodního významu.

„Meč Čingischána způsobil velkou revoluci, ale nakonec na tom tratila Asie, zatímco Evropa z toho měla prospěch,“[106] píše Ralph Fox, čímž míní, že neschopnost Čingischánových potomků vytvořit a zorganizovat novou Asii na základě jeho

[106] Fox, Genghis Khan.

Yasy vedla k tomu, že se celý kontinent brzy stal arénou soupeření – a kořistí – obchodníků z Evropy, ať už italských, portugalských, holandských, francouzských či britských; že to přispělo více, než se obecně věří, k růstu nového, cynicky peníze uctívajícího světa, který měl nahradit středověké křesťanství na Západě a podrobit celou pozemskou sféru (s výjimkou nezdolné menšiny skutečných idealistů) tyranii svých falešných hodnot; ošklivého světa, který je dodnes ovládán mezinárodními financemi.

Je pozoruhodné (a podle nás to není náhoda), že jedinou zemí v Asii, která unikla jak otroctví velkých evropských obchodních společností v 17. a 18. století, tak i „nakažení“ moderní demokracií ve 20. století, a která zároveň odolala vlivu křesťanských misionářů (a dokonce proti němu, alespoň po dlouhou dobu, otevřeně bojovala), je Japonsko —jediná země, která s pomocí „božského větru z Ise“ vítězně vzdorovala moci Kubilai Chána.[107] A je téměř nemožné nepostavit sobecký postoj potomků Čingischána – stejně jako jeho vlastní – proti tomu nezištnému, aktivnímu a oddanému nacionalismu Japonců, který se dodnes projevuje v nejvyšší formě šintoismu: v kultu císaře a kultu rasy, které se spojily v kult Slunce, kult Života; s tím duchem, který jednoho dne zplodil Toyomu a učinil z Toja, japonských vojenských velitelů, vojáků a lidu roku 1941 spojence velkého evropského Člověka „proti Času“, šampiona par excellence práv Života v moderní fázi věčného boje Života proti temným silám rozkladu a smrti.

Napsáno v Lyonu (Francie) v letech 1951 a 1952

[107] 14. srpna 1281.

Část III: Slunce: Achnaton

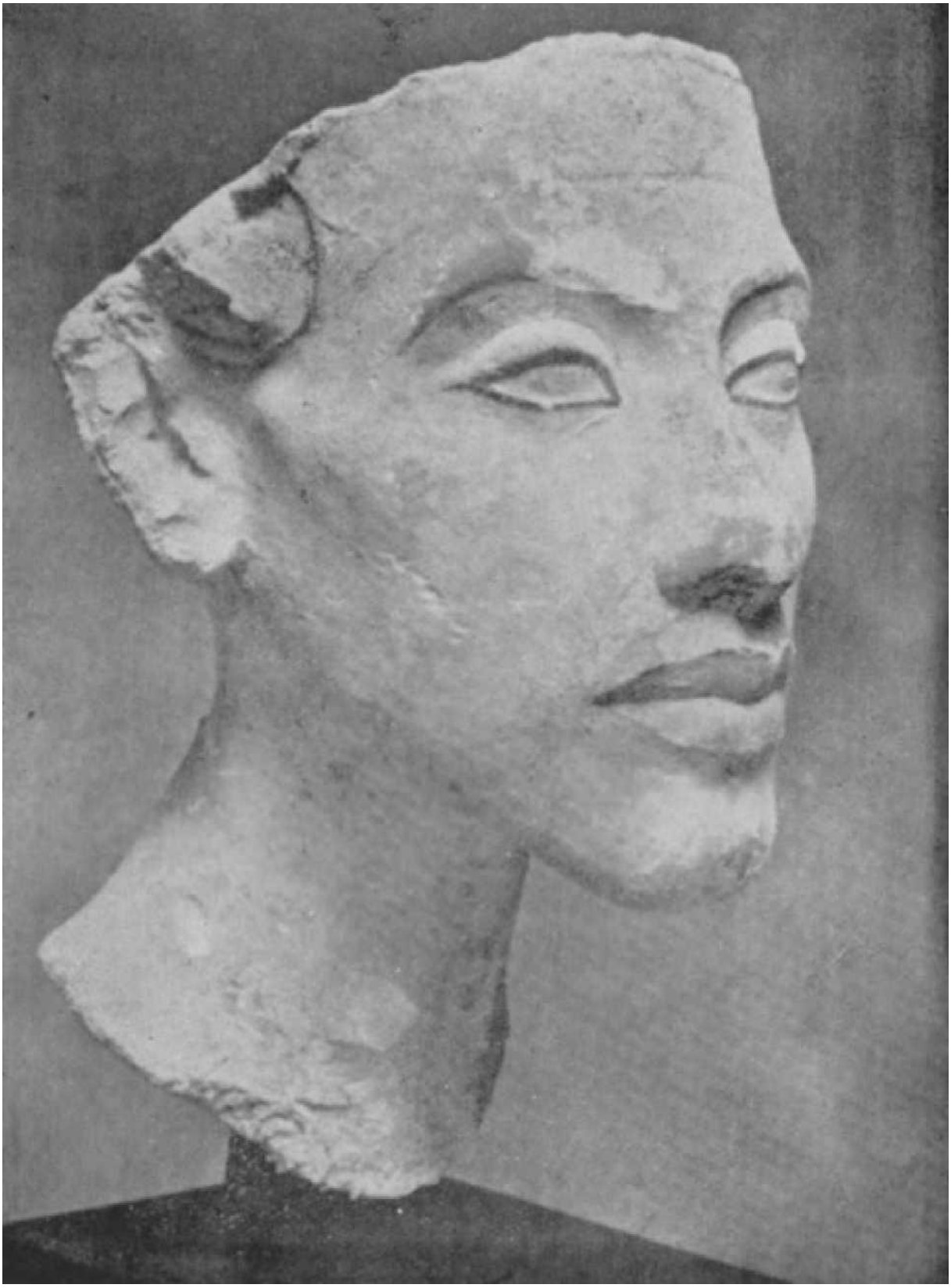

Hlava krále Achnatona (dříve v berlínském muzeu, nyní ve Wiesbadenu)

Kapitola VIII: Nádherné dítě živého Atona

Dvě stě let vítězných válek vyneslo Egypt na čelo národů v tom, co bylo tehdy – asi 1 420 let před naším letopočtem – „známým světem“. Jeho mladý král Menkheperura – Thutmose IV. – vládl v přepychu od vod Horního Eufratu až po pátý a dokonce i šestý katarakt Nilu, obklopen kořistí Semitů, Núbijců i negrů. A Théby, jeho hlavní město, byly nejkrásnějším městem, jaké svět dosud spatřil, a Velký bůh Amon – starý kmenový bůh Théb, povýšený na nejvyššího státního boha – nejctěnější a nejobávanější ze všech bohů, a jeho kněží, nejbohatší a nejmocnější muži v zemi – sotva méně mocní než samotný král, který byl považován za syna Amona a o kterém se říkalo, že svou absolutní autoritu získal přímo od něj.

Páni moří na Krétě a na Egejských ostrovech byli nepochybně velcí vládci. Stejně tak i král Chetitů, který vládl nad statečným a tvrdohlavým lidem ve vzdálené Hattuse, nedaleko dnešní Ankary. A stejně tak i král Babylonu. (O Indii a Číně se vzhledem k jejich vzdálenosti ani nedalo mluvit.) Ale nikdo se nemohl srovnávat s faraonem. A ten svět, nad nímž se tyčil Egypt, jako thébský bůh Amon nad ostatními mnoha bohy údolí Nilu a říše, byl již tisíce let starý. A ve své rozmanitosti měl určité kulturní rysy, které byly společné všem nebo téměř všem jeho lidem, od bezstarostných, umění milujících Kréťanů po obchodníky, mudrce a pracující masy dravidské Indie: kladl autoritu kněze (nebo kněžky) nad autoritu válečníka; ba co víc, hledal v nadpřirozeném normální zdroj veškeré autority; a v tajemství smrti viděl něco důležitějšího než samotný život. Byl to starý, starý svět, v němž každý národ žil pomalu a pravidelně podle dávno zavedené tradice, jejíž původ se ztrácel v minulosti a jejíž význam byl zapomínán – nebo již byl zapomenut – všemi

kromě snad několika zasvěcenců. A ze všech národů byl Egypt snad tím, který žil nejdéle v pomalém rytmu.

Nyní bohové, kteří vládnou všem věcem z nitra, vložili do faraonova srdce podivnou touhu – neslýchanou touhu spojit se s tím, co leželo za hranicemi uzavřeného světa, nad nímž vládl – a on požádal Artatamu, krále Mitanni, o ruku jedné z jeho dcer. To bylo v rozporu s prastarým egyptským zvykem, podle něhož se králové obvykle ženili se svými vlastními sestrami nebo alespoň s blízkými příbuznými. Bylo to zřejmě také proti zvyku Mitanni, neboť „šestkrát Thutmose IV. svou žádost marně opakoval“.[108] Byla to však první a nejzásadnější událost, která se musela odehrát, aby o půl století později mohlo dojít k zrození mimořádného prince – pravého Dítěte Slunce.

Neboť za hranicemi toho uzavřeného Blízkého a Středního východu, v němž vládl Egypt, se mladá, krásná – a nadaná – árijská rasa, jejíž ohromující osud nebyl ještě jasný nikomu kromě samotných bohů a jejích vlastních mudrců, tlačila ze severozápadu na jih a jihovýchod a hledala další životní prostor mezi národy starých civilizací. Co se týče délky existence, byla možná stejně stará jako ony, nebo téměř stejně stará, možná dokonce nejmladší rasa na zemi. Ale v každém případě byla – a bylo jí souzeno zůstat – mladá ve svém pohledu na svět. Věřila v nadřazenost činu nad spekulací. Kladla válečníka a krále nad kněze a uctívání života nad touhu po neznámém, které je za hranicemi. Věřila ve svou vlastní vitalitu a ve své Bohem předurčené poslání. A uctívala Světlo jako nejslavnější viditelný projev Energie, která je samotným Životem, a Slunce jako Zdroj Světla a Života. A králové, spojenci Egypta, kteří

[108] Sir Walis Budge, Tutankhamen, Amenism, Atonism and Egyptian Monotheism (Londýn: Martin Hopkinson, 1923), s. 20.

nyní vládli nad zemí Mitanni v oblasti velkého ohybu Horního Eufratu a stále ovládali území, které se jednoho dne mělo stát známým jako Asýrie[109], patřili k tomuto předurčenému národu (stejně jako v posledních 500 letech králové Babylónu).[110]

Faraonovo manželství s dcerou krále Artatamy mělo – pokud je nám známo, poprvé v historii – spojit dva světy, které dosud vedle sebe existovaly, aniž by se setkaly, s výjimkou občasných válek: „známý svět“ v čele s Egyptem, s jeho blízkými i vzdálenými vazbami v čase i prostoru: starší Egypt až po předdynastické období; minojská Kréta se svou 2 000 let starou minulostí; pradávná Sumer a příbuzná mírumilovná civilizace v údolí Indu; a árijský svět té doby i neznámých minulých a budoucích věků, od germánských kmenů s jejich již staletí starým uctíváním Slunce a hvězd[111] až po vzmáhající se sanskrtskou Indii. Bezprostředním důsledkem – k němuž došlo během několika desetiletí po období velkolepé slávy – byla katastrofa, a to jak pro Egypt, tak pro Mitanské království (které oslabený Egypt již nedokázal ochránit před rostoucí mocí svých sousedů). Výsledkem pro všechny časy byl v osobě vnuka královského páru osamělý, krátce žijící průkopník toho Zlatého věku (příštího časového cyklu), na který stále čekáme, Dítě Světla žijící „nad Časem“ – „v Pravdě, na věky věků“ – Achnaton, zakladatel slavného Náboženství disku.

***

[109] R. H. Hall, Ancient History of the Near East: From the Earliest Times to the Battle of Salamis, 9. vydání (Londýn: Methuen, 1936), s. 260.
[110] Králové z dynastie Kassitů.
[111] Wilhelm Teudt, Germanische Heiligtümer, první vydání (Jena: Eugen Diederichs, 1929), s. 38 a následující.

Thutmosis IV. již šestkrát marně předkládal svou žádost. Víme to z dopisu, který Achnatonovi zaslal Dushratta, král Mitanni – vnuk Artatamy.[112] Mitanni bylo malé království, které se nedalo srovnat s mocnou egyptskou říší. Ale neměla snad být árijská krev uchována v čistotě? Nebyla snad cennější než thébský trůn a veškerá jeho sláva? Skutečně nelze najít žádné jiné vysvětlení pro opakované odmítání krále Artatamy provdat svou dceru za nejmocnějšího panovníka své doby.

Přátelství mocných je však sladké – sladké… a užitečné. A silněji než touha zalíbit se faraónovi – či vědomí, že je moudré mu vyhovět – na Artatamu neustále doléhal Osud, aby přijal, aby se podřídil, ačkoli nevěděl, v čí zájmu. A „po sedmé prosbě dal král Mitanni svou dceru králi Egypta.“[113] Nová královna se zřekla svého árijského jména a přijala jméno egyptské, které lépe odpovídalo jejímu novému postavení – Mutemwiya, neboli „Mut v posvátné bárce“[114] – a na památkách je označována jako „dědičná princezna, Velká paní, vládnoucí nad Jihem i Severem“.[115] O její osobnosti a skutečném vlivu není nic známo. Lze pouze předpokládat, že se ve svém novém domově cítila přitahována starými bohy slunce Anu nebo On, které Řekové později nazvali Heliopolis – Ra-Horakhtim ze Dvou horizontů; Atemem nebo Atonem, ohnivým diskem – který byl bližší jejím rodným árijským bohům Mithrovi a Súrjovi než Amon, a spíše než vznešenému kmenovému bohu Théb. Její skutečný, nepopiratelný přínos k dalšímu vývoji egyptských

[112] Viz Hugo Winckler, Die Thontafeln von Tell-el-Amarna (Berlín: Reuther a Reichard, 1896), č. 24, s. 51. Tento dopis je – respektive byl až do roku 1945 – uložen v Berlíně.
[113] Budge, s. 20.
[114] Sir Flinders Petrie, A History of Egypt, sv. 2 (Londýn: Methuen, 1899), s. 174.
[115] Budge, s. 20.

dějin (a náboženského myšlení) však spočívá ve skutečnosti, že porodila krále Amenhotepa III. – Amenhotepa Velikého –, který, ať už měl jakýkoli zájem či nezájem o filozofické otázky, byl sám napůl Árijec.

***

Amenhotep III. se oženil s jednou z nejvýznamnějších žen starověku, Tiy, dcerou Yuaa a Tuaua, případně Tuaa.

Yuaa, ačkoli byl knězem prastarého egyptského boha plodnosti Mina, byl cizincem „ze severní Sýrie“, nebo přesněji řečeno z Mitanni[116], země královny Mutemwiya, jejíž vládnoucí šlechta byla, stejně jako král, árijská, bez ohledu na to, jakou směsici semitské a chetitské krve mohla tvořit většina jejího obyvatelstva. Sir Flinders Petrie ho považuje za jednoho z těch četných spojeneckých nebo vazalských knížat, která byla tehdy vychovávána na egyptském dvoře. Nevíme, zda matka královny Tiy, Tuau nebo Tuaa, která podle většiny badatelů pocházela z královského rodu, byla čistokrevnou Egypťankou, nebo částečně či zcela Mitannkou, navzdory svému egyptskému jménu. V dopise, který poslal Dushratta, král Mitanni, Achnatonovi, je Tiy nazývána „mojí sestrou“[117], což by naznačovalo, že ona sama byla, alespoň prostřednictvím jednoho ze svých rodičů, ne-li obou, královského mitannského původu.

Bylo již mnoho napsáno[118] o pravděpodobném vlivu četných Mitanů, kteří žili na egyptském dvoře – a zejména v

[116] Petrie, sv. 2, s. 183.
[117] Hall, s. 201. Arthur Weigall, The Life and Times of Akhnaton, Pharaoh of Egypt (Londýn: Thornton and Butterworth, 1923), s. 26.
[118] Autoři: Sir Walis Budge, Arthur Weigall a další.

„domě žen“ Amenhotepa III. – na výchovu mladého prince, jenž měl nastoupit na trůn jako Amenhotep IV. a zvěčnit se pod jménem Achnaton. V jiné knize jsem se snažila ukázat[119], jak obtížné je takový vliv dokázat, a zdůraznil jsem, že Achnatonovo pojetí jediného kosmického Boha, na rozdíl od mnoha bohů Egypta, bylo výsledkem jeho vlastní přímé intuice, spíše než jakýchkoli vnějších vlivů: myšlenky génia vždy jsou. Pravdou je, že náboženství Atona – slunečního disku –, které sir Flinders Petrie označil za „vhodné pro naši dobu“[120], je jediným zjevným příkladem árijské tvořivosti v prostředí starověkého Egypta. Je tomu tak však ne tolik proto, že jeho zakladatel byl, nebo mohl být, ovlivněn lidmi s árijským pohledem na svět (ať už to byly jeho mitannské nevlastní matky, nebo jeho vlastní matka), jako spíše proto, že on sám byl jistě z poloviny, ne-li více než z poloviny Árijec: směsicí staré krve thébských králů s krví ušlechtilého rodu ze severu, který byl předurčen k tomu, aby dal světu, spolu s hrdinskou filozofií nezištného jednání, lákadlo logického myšlení a nezištného bádání – vědeckého ducha.

***

Narodil se v krásném paláci Charuk[121] v Thébách v roce 1395 př. n. l.[122] nebo krátce poté – asi 13 000 let poté, co z Německa zmizely poslední stopy ustupujícího Velkého

[119] V: Savitri Devi, A Son of God: The Life and Philosophy of Akhnaton, King of Egypt (Londýn: Philosophical Publishing House, 1946), s. 25, 26, 27. Také v knize Akhnaton’s Eternal Message: A Scientific Religion 3,300 Years Old (Kalkata: A. K. Mukherji, 1940), str. 5–6.
[120] Petrie, sv. 2, s. 214.
[121] Obvykle nazývaný palác Malkata – pozn. red.
[122] Viz Petrie, sv. 2, s. 205. Jiní badatelé kladou jeho narození o několik let později (viz Arthur Weigall: The Life and Times of Akhnaton; viz také Sir Walis Budge: Tutankhamen, Amenism, Atenism, and Egyptian Monotheism).

ledovce; 200 let před trojskou válkou; více než 1 100 let před indickým císařem Ašókou, který byl stejně jako on poslem míru; 2 000 let před prorokem islámu, jehož víra, monoteistická jako ta jeho, ale zcela odlišného charakteru, se jednoho dne měla stát vírou jeho království; více než 2 500 let před Čingischánem, jeho nejvýraznějším „protikladem“ ve světových dějinách — a 3 300 let před narozením muže „proti Času“, Adolfa Hitlera, který přijal Zákon násilí, jenž však ignoroval, a snažil se stavět na jeho jediném možném základě, na vládě Pravdy, po níž toužil.

Kapitola IX: Teplo a Světlo v Disku

Nový král měl při nástupu na trůn asi dvanáct let a po určitou dobu sotva vládl, zatímco skutečnou moc vykonávala jeho matka. (Dushratta, král Mitanni, mu v blahopřejném dopise k nástupu na trůn píše přímo královně Tiy, nikoli jemu, a i v pozdějších dopisech z tohoto období – které jsou sice adresovány jemu – ho několikrát žádá, aby se v důležitých záležitostech „obrátil na svou matku“.)[123] V šestém roce své vlády, poté, co si rozhodným způsobem převzal moc do svých rukou, prohlásil svou víru v jediného Boha – Slunce, jemuž dal jméno Aton (tj. „Disk“, ohnivá koule) – a vyloučil tak všechny ostatní; postavil mu chrám v posvátném areálu v Karnaku v Thébách; dal čtvrti v Thébách, kde chrám stál, jméno „Zář Atona, Velikého“; a změnil jméno samotného hlavního města z Nut-Amon – Město Amona – na „Město Záře Atona“. Poté, co se konflikt, do kterého se dostal s mocným kněžstvem Amona, stal zcela otevřeným a hořkým, změnil také své vlastní jméno z Amenhotep (což znamená: Amon je v míru) na Achnatona („Radost Slunce“) a nakonec zakázal kult Amona a všech egyptských bohů a nechal jejich jména vymazat z památníků a soukromých nápisů, dokonce i z těch v hrobce svého vlastního otce. Poté, co si plně uvědomil, že se mu nikdy nepodaří učinit z Théb centrum nového světa, který plánoval vybudovat na základě své nové (nebo velmi staré) víry, opustil město a plul po Nilu, aby našel vhodné místo, kde by mohl položit základy dalšího hlavního města. Místo, které oslovilo jeho intuici, leží asi 190 mil jižně od dnešní Káhiry. Král Achnaton nechal vztyčit hraniční kameny s nápisy, které popisovaly slavnostní

[123] Petrie, sv. 2, s. 211. Viz The Tell-el-Amarna Letters, ed. Hugo Winckler, překl. J. Metcalf (Londýn: Lemcke & Buechner, 1896), Knutzon, 28.

založení nového města Achetaton, neboli „Města na obzoru slunečního disku“, a uváděly jeho rozměry na délku i šířku. A o dva roky později – když bylo nové hlavní město, na jehož stavbě a výzdobě se podíleli řemeslníci z celého impéria a dokonce i ze zahraničí, prakticky obyvatelné – se do něj přestěhoval se svým dvorem a asi 80 000 stoupenci.

A tam žil devět let – až do své předčasné smrti –, vyučoval své vznešené sluneční náboženství ty, které považoval za způsobilé jej pochopit, a vládl svému městu, Egyptu i říši v souladu s tím, co považoval za jeho důsledky, aniž by však vůbec bral v úvahu neúprosné zákony, jimiž se řídí jakýkoli vývoj v Čase, či tvrdá fakta, která charakterizují jakýkoli „Věk temnoty“, jako je ten, k němuž patříme jak on, tak my. Stavěl a zdobil chrámy, přinášel oběti, skládal a zpíval hymny Slunci a žil idylickým rodinným životem, který byl zároveň vzorem pro jeho poddané. Vysvětloval nebo se pokoušel vysvětlit úzkému kruhu učedníků tajemství paprsků ohnivého disku – teplo, které je světlem, světlo, které je teplem – jasné jeho mimořádné intuici, ale tak obtížné vyjádřit slovy, že myslícímu světu trvalo 3 300 let, než vyvinul teorii, která by to vysvětlila. Stanovil nové kánony v architektuře, sochařství a malířství a (ačkoli pro to nemáme žádný důkaz) pravděpodobně také v hudbě – neboť všechna umění jsou nutně propojena. Kázal lásku ke všem živým bytostem a mír a dobrou vůli mezi lidmi a ani nelovil, ani nevedl armádu do bitvy. A když v Sýrii a Palestině vypukly nepokoje a když mu přicházely dopisy od egyptských guvernérů a vazalských knížat, v nichž ho informovali o vzpourách jiných vazalských knížat a o šířící se nespokojenosti, o nájezdech divokých kmenů a o místních hnutích odporu proti egyptské nadvládě a prosili ho o pomoc, zdá se, že dal přednost

ztrátě říše, kterou zdědil po svých válečnických předcích, před tím, aby prostřednictvím rychlého a rozhodného vojenského zásahu popřel své přesvědčení, že zákon lásky má vládnout (a především, že mohl a může vládnout) mezinárodním vztahům stejně jako soukromým záležitostem.

Zemřel v pouhých 29 letech; zda přirozenou smrtí, či pomalým otrávením – to nelze s jistotou říci. Po krátké vládě jeho bezprostředního nástupce bylo jeho nové hlavní město systematicky zničeno, dílo jeho života zničeno a těch několik stoupenců, kteří mu možná zůstali věrní, bylo nemilosrdně pronásledováno. Jeho památka byla slavnostně prokleta. Pro Egypťany, kteří se vrátili ke svým mnoha tradičním bohům, se stal známým pouze jako „ten zločinec“ – neboť i vyslovit jeho jméno bylo trestným činem. A tak byl postupně zapomenut a zůstal zapomenut po více než 3 000 let. Teprve v naší době bylo díky archeologickým vykopávkám znovu odhaleno něco z jeho učení a příběhu jeho života a byla uznána jeho velikost – ačkoli jeho skutečný význam jako snad nejvýmluvnějšího známého příkladu člověka „nad Časem“ mimo skupinu těch, kteří se zřekli světa, nemusel být nutně pochopen většinou jeho moderních obdivovatelů, nemluvě o jeho kriticích.

***

To je v podstatě vše, co s jistotou víme o Achnatonově životě. Není toho mnoho. Přesto to odhaluje výjimečnou osobnost s velmi výraznými charakteristickými rysy, které se jen velmi zřídka vyskytují společně: obrovskou sílu vůle a neúnavnou energii, zcela zasvěcenou službě tomu, co prožíval jako samotnou Pravdu; nemilosrdně nekompromisní mysl a neméně nekompromisní city – přirozená netolerance absolutní vážnosti – a spolu s tím taková neochota k násilí, že je člověk

nucen věřit, že to byl projev jeho morálního principu, neméně než hluboce zakořeněný, nepřekonatelný rys jeho povahy; jinými slovy, že v jeho očích by přijetí krveprolití, i kdyby to mohlo umožnit triumf jeho náboženství, znamenalo popření základů tohoto náboženství, a bylo proto vyloučeno.

Obdařen touto nanejvýš neobvyklou kombinací vlastností a inspirován a posilován svou absolutní oddaností svému bohu – Atonovi – vyhlásil mladý král ve svých 18 letech válku staletím egyptské tradice (nebo, abychom byli přesnější, tomu, čím se tradice v Egyptě v průběhu staletí stala). Hlavním bodem – klíčem k skutečné povaze konfliktu mezi ním a kněžími (a lidmi) jeho doby – je: „Kdo byl ten nový Bůh (nebo co bylo tou novou koncepcí velmi starého Boha) Aton, jímž se snažil nahradit celý panteon Nilské doliny?“

Aton byl identifikován jako „něžný a milující Otec všech tvorů“[124] některými z nejzapálenějších obdivovatelů takzvaného „kacířského“ faraóna a opakovaně jej srovnávali s osobním Bohem křesťanů – „Otcem, který je v nebesích“ z „Otčenáše“ – zjevně se zbožným záměrem poukázat na to, že v Achnatonově sluneční víře jde o „monoteistické náboženství, které se svou čistotou vyznání řadí hned za samotné křesťanství“.[125] Tento názor se však jeví spíše jako výsledek křesťanského přání než jako důsledek důsledné a nestranné úvahy. Rozhodně není v souladu se skutečností, že Aton je především imanentním Bohem, či spíše imanentním Božstvím samotným. A právě tato skutečnost je snad tou, která s nejvyšší

[124] Weigall, str. 101–104.
[125] Weigall, s. 250.

jistotou vyplývá ze všech údajů týkajících se Achnatonova náboženství.

Již v nejstarším známém seznamu jeho titulů[126] je Achnaton (který v době vzniku nápisu ještě nesl jméno Amenhotep) označen jako „Nositel diadémů v Jižním Heliopoli“ a „Velekněz Ra-Horakhtiho-obou-horizontů“, oslavující Jeho horizont v Jeho jménu: „Šu-který-je-v-disku“, kromě „krále Horního a Dolního Egypta“ a „syna Ra“, jako všichni faraoni od páté dynastie, a „Nefer-kheperu-Ra, Ua-en-Ra“ – „Krásná esence Slunce, Jediný Slunce“ – jak se měl nazývat v každém ze svých nápisů až do konce své vlády.

Na druhou stranu, na začátku obou dochovaných slavných Hymnů ke Slunci, které představují hlavní zdroj našich znalostí o náboženství Atona, je tento bůh označován jako „Živý Horus obou horizontů, jenž se raduje na obzoru ve svém jménu: ‚Šu-který-je-v-disku‘, Dárce života na věky věků“[127] nebo „Horakhti, Živý, oslavovaný na východním obzoru ve jménu: ‚Šu-který-je-v-disku‘, Který žije na věky věků.“[128] A v Delší hymně je navíc nazýván „živým a velkým Atonem; tím, který je na Setově svátku, Pánem kruhu, Pánem disku, Pánem nebes, Pánem země“.[129] V těchto textech nás zaráží ztotožnění Atona (nebo Aténa) – slunečního disku – se dvěma velmi starými egyptskými bohy – bohy slunce, kteří byli uctíváni zejména ve svatém městě On nebo Anu („Město sloupu“, tj. obelisku, které Řekové nazývali Heliopolis, Město Slunce) – a ztotožnění

[126] V nápisu ze Silsilehu. Viz James Henry Breasted, Ancient Records of Egypt: Historical Documents from the Earliest Times to the Persian Conquest (Chicago: University of Chicago Press, 1906), sv. 2, s. 384.
[127] Kratší Hymnus Slunci, Budge, s. 116.
[128] Delší Hymnus Slunci, Budge, s. 122.
[129] Budge, s. 122.

těchto bohů (a tedy i Atona) s tajemnou bytostí „Šu, který je v disku“.

„Kdekoli v Egyptě byl uctíván sluneční bůh, věřilo se, že domovem tohoto boha je sluneční disk, Aton nebo Athen. Nejstarším slunečním bohem spojeným s diskem však byl Tem nebo Atmu, který je v náboženských textech často označován jako ‚Tem ve svém disku‘; když si Ra přisvojil Temovy atributy, stal se ‚Obyvatelem disku‘,“ zatímco „Horuakhuti“ (Horakhti) byl „‚bohem dvou horizontů‘, tj. bohem Slunce ve dne, od východu do západu slunce.“[130] Pro Achnatona je však „Obyvatel disku“, Ra, „Sluncem ve dne“ a zároveň samotným diskem: Atonem. V nápisech na hraničních kamenech vymezujících královo nové hlavní město Achetaton je bůh, který se od nynějška stává jediným bohem Egypta i celé říše, označován jako „Ra-Horakhti-Aton“.[131] A sir Wallis Budge, jehož slova jsou o to významnější, že si zřejmě neuvědomuje jejich obrovský metafyzický dosah, poznamenává v souvislosti s představou krále Achnatona o Slunci jako jediném předmětu uctívání: „Ale pro něj [Achnatona] nebyl Disk pouze sídlem boha Slunce, byl to sám bůh, který prostřednictvím tepla a světla vyzařovaného z vlastního těla dával život všemu na zemi.“[132]

Ale to není vše. Šu – tu tajemnou Entitu, „která je v disku“ – „musíme přeložit jako ‚teplo‘ nebo jako ‚teplo a světlo‘, neboť toto slovo má oba tyto významy.“[133] To znamená, že Achnaton uctíval „Teplo a Světlo uvnitř disku“ – zářivou

[130] Budge, str. 64–65.
[131] Breasted, sv. 2, s. 386. Viz také Weigall, s. 88.
[132] Budge, s. 80.
[133] Budge, s. 80.

energii Slunce[134] –, kterou nepovažoval pouze za součást hmotného disku, ale za něco, co má stejnou podstatu jako tento disk samotný i jako nejvyšší Božství, ať už lidé toto Božství nazývají jakkoli a pod jakýmkoli jménem Ho uctívají.

Je pozoruhodné, že z těchto jmen se mladý král rozhodl zmínit pouze jména slunečních bohů heliopolské tradice – nepochybně proto, že ji považoval za nejucelenější sluneční tradici, jakou Egypt do té doby znal, a za tradici, která byla jeho vlastní náboženské filozofii mnohem bližší než cokoli, co bylo možné nalézt v jihoegyptské škole moudrosti vedené velekněžem Amona. Po celou dobu své vlády měl Achnaton zdůrazňovat spojitost svého učení s moudrostí starověkých heliopolských věštců, stejně jako s nejstarší egyptskou politickou tradicí božského království. (On sám, ve své funkci „velekněze Atona“, převzal titul Ur-ma – „Velký vizí“, tj. „jasnovidec“, zasvěcený – který od nepaměti nosil velekněz Slunce v Heliopoli.)

To však neznamená, že jeho pojetí božství bylo přesně stejné jako u kněží z Heliopole. Nebylo tomu tak. Zejména „stará heliopolská tradice považovala Tema, Tem-Ra nebo Kheperu za stvořitele Atona, Slunečního disku, avšak Amenhotep IV. tento názor odmítl a tvrdil, že Sluneční disk se stvořil sám a existuje sám o sobě.“[135] A Achnatonovo pojetí „Šu“ – „Teplo a světlo v Disku“ –, které pro něj představuje samotnou nejvyšší Božskou podstatu a je totožné se samostvořeným a samoudržujícím se diskem, se značně liší od pojetí „boha“ Šu, pojímaného (jako ve starých „Pyramidových textech“) jako záření nebo emanace Tema, či Tem-Ra, tj.

[134] Petrie, sv. 2, s. 214.
[135] Budge, s. 80.

Stvořitele Slunečního disku, odlišného a odděleného od něj, a mužského protějšku „bohyně“ Tefnut (Vlhkost, rovněž emanace Tema), která s ním a s Temem tvoří původní heliopolskou Trojici. Jedná se o pojetí Božství jako něčeho absolutně neosobního a nedefinovatelného, imanentního ve veškeré hmotné i nehmotné existenci a svou povahou identického jak s viditelnou hmotou (s viditelným planoucím diskem, věčným a samozrozeným), tak s neviditelnou energií – teplem a světlem – rovněž samozrozenou a věčnou, a neoddělitelnou od hmoty, stejně jako hmota je neoddělitelná od ní.

To potvrzuje i modlitba vyrytá na slavném skarabeu objeveném v Sadengě v egyptském Súdánu, který pochází z raného období vlády Achnatona. Text je sice krátký (a poškozený), ale má mimořádný význam. Bůh, jemuž je adresován a jímž může být pouze Aton (protože nese některé tituly, které charakterizují Atona v jiných textech), je nazýván „Velký z řevů“ nebo „Velký z hromů“, jako by král – a to již předtím, než si změnil jméno a vstoupil do otevřeného konfliktu s kněžstvem Amona a s tradičními bohy Egypta – ztotožnil svého jediného a především slunečního Boha s bohem bouře. Ale, jak jsem se snažila poukázat v jiné knize[136], pocházející od něj, od uctívače „Tepla a Světla“ v Slunečních paprscích, takováto identifikace může stěží znamenat nic jiného než uznání ekvivalence toho samého „Tepla a Světla“ s hromem konkrétně a se zvukem obecně a především s Bleskem (Teplo a Světlo neoddělitelné od hromu) a k té tajemné formě energie, jejíž přítomnost a ohromnou sílu blesk a hrom pouze odhalují: elektřině, o které moudří muži alespoň v dávné minulosti věděli

[136] Savitri Devi, A Son of God, str. 100–101.

možná více, než si my moderní lidé ve své domýšlivosti chceme připustit. Zde se nám nevyhnutelně vybaví „trojí Agni“ z Véd – Slunce, blesk a oheň na zemi (i uvnitř země); teplo, světlo a elektrická energie v jednom – stejně jako moderní vědecká představa o ekvivalenci všech forem energie a o zásadní totožnosti energie a hmoty.

Z toho všeho jasně vyplývá, že Aton – sluneční disk, jenž je totožný s „Teplem a Světlem v Disku“ – není nikdo jiný než On-Ona-Ono-To – což je Podstata veškeré hmotné i nehmotné existence, nedefinovatelná Podstata jak hmoty, tak energie – „hmota pro hrubší smysly a energie pro jemnější smysly“[137] — což je Bůh. Ne nějaký Bůh, který by se dal srovnat s milujícím „nebeským Otcem“ křesťanů nebo s jakýmkoli osobním Bohem – a už vůbec ne s nevrlým, úzkoprsým a žárlivým kmenovým bohem Jehovou, stvořeným k obrazu Židů – ale ekvivalent imanentního, neosobního Tat — Toho — z Chandogya Upaňišady, ne méně než das Gott (na rozdíl od „der Gott“) starověkých Germánů, a jediné pojetí Božství, které moderní věda zdaleka nevyvrací, naopak naznačuje.

Takový Bůh nemůže ani „milovat“ v tom až příliš lidském, křesťanském smyslu slova, ani nenávidět, ani vydávat „přikázání“ a rozdávat odměny a tresty jako lidský král, ani konat „zázraky“, pokud se tím rozumí činy, které jsou ve skutečném rozporu s neúprosnými zákony přírody, jež jsou Jeho zákony, ani být „Stvořitelem“ světa „z ničeho“, v tom smyslu, v jakém je řemeslník tvůrcem předmětu, vnějšího vůči němu samému, z kovu, kamene nebo hlíny.

[137] Savitri Devi, A Son of God, s. 103.

Mezi Ním – mezi Ním-Ní-Tím – a současnou představou o „Všemohoucím Bohu“, jak existuje dnes v křesťanských či muslimských zemích, nebo spíše mezi zbožnými lidmi v zemích, kde vliv křesťanství či islámu – které jsou obě velkými mezinárodními monoteistickými náboženstvími vycházejícími z judaismu – formoval náboženské a metafyzické představy, neexistuje žádný společný jmenovatel. A ačkoli On – On-Ona-To – je (v podstatě) méně vzdálený od neznámého a nedefinovatelného „Neter“ nebo „pa Neter“ – „Boha“ nebo Boha za všemi bohy; beztvaré, původní tvůrčí Síly, která existovala sama o sobě a sama ze sebe, uvnitř pravěké vodní hmoty, Nenu – nejstarších Egypťanů, než od toho dnes populárnějšího pojetí Božství. Liší se od něj v tom, že „Neter“ je podle morálních papyrusů[138] z praktického hlediska stále obdařen jistou mírou antropomorfní osobnosti. Aton – kosmická energie, esence veškeré existence, „Ka“ nebo duše Slunce (abychom citovali slova z Achnatonových vlastních hymnů), totožný se samotným slunečním diskem a esencí hmotného světa – odpovídá zcela neosobnímu a pozitivnímu pojetí Božství. A pokud chápeme slovo „náboženství“ ve smyslu, v jakém ho chápe průměrný moderní Evropan, tj. ve smyslu systému víry soustředěného kolem osobního Boha, ideálu chování „podle jeho vůle“ a konkrétní představy o životě po smrti, má H. R. Hall pravdu, když říká, že Achnatonovo „kacířství“ bylo „filozofickou a vědeckou vzpourou proti náboženství“[139] spíše než novým náboženstvím.

[138] Viz: „Zásady“ Kagemniho (IV. dynastie) a Ptah-hotepa (V. dynastie) od Khonsuhotepa, případně „Maximy Aniho“; od Amenemapta (XVII. dynastie) (Budge, str. 145–148).
[139] Hall, s. 599.

***

Hall jde ještě o krok dál a nazývá Achnatona „prvním příkladem vědeckého myšlení“[140], čímž samozřejmě míní prvního, kterého jsme schopni spojit s konkrétním jménem, datem a individuální osobností, neboť „vědecký duch“ je starý jako lidstvo samo, nebo přinejmenším jako nejmladší z nadřazených ras, árijská či indoevropská, k jejíž slávě patří to, že z logického myšlení vyvinula exaktní vědy a dovedla je k dokonalosti. A sir Flinders Petrie vzdává zakladateli náboženství disku velkolepou poctu za jeho „skutečně filozofické uctívání zářivé energie Slunce“. „Nikdo,“ řekl,

> si zřejmě až do tohoto století neuvědomil pravdu, na níž spočívalo Achnatonovo náboženství: že sluneční paprsky jsou prostředkem působení Slunce, zdrojem veškerého života, moci a síly ve vesmíru. Tato abstrakce, která považuje zářivou energii za nejdůležitější, byla zcela opomíjena, dokud nás nedávné názory na zachování síly, na teplo jako formu pohybu a na identitu tepla, světla a elektřiny neseznámily s vědeckým pojetím, které bylo charakteristickým rysem Achnatonova nového uctívání.

A ještě o kousek dál:

> Kdyby se jednalo o nové náboženství, vymyšlené za účelem uspokojení našich moderních vědeckých představ, nenašli bychom ve správnosti tohoto pohledu na energii sluneční soustavy žádnou chybu. Nemůžeme říci, do jaké míry Achnaton tomuto tématu rozuměl, ale ve svých názorech a symbolice se rozhodně posunul do pozice, kterou dnes logicky nemůžeme vylepšit. Na tomto novém

[140] Hall, s. 599.

uctívání, které se vyvinulo ze starého Atona z Heliopole, jediného Pána vesmíru, nelze najít ani špetku pověry či nepravdy.[141]

„Vědecký“ – „racionální“ – to se zdá být skutečně slovo, jímž by se dalo charakterizovat Achnatonovo pojetí božství, které stálo v protikladu jak k primitivnímu polyteismu egyptských mas, tak k monoteismu tehdejší egyptské elity, a ještě více k pozdějšímu monoteismu židovských proroků a křesťanů a muslimů, kteří je považují za „osvícené muže“.

Výrazy, které se v hymnech vyskytují a které označují Atona za jediného Stvořitele a velebí Jeho lásku – „Stvořiteli všech zemí, Stvořiteli všeho, co na nich je“, „Matko a Otče všeho, co jsi stvořil“[142], „Ty naplňuješ každou zemi svou láskou“[143] atd. – nelze chápat v tom smyslu, v jakém by se chápaly v případě osobního Boha. Jiné výrazy ve stejných básních na ně vrhají světlo a zároveň přesněji vyjadřují myšlenku „stvoření“ ve spojení s Achnatonovým neosobním Bohem: „Ty sám jsi jediný, ale v Tobě jsou miliony sil života, aby Tvá stvoření žila“[144]; „Ty jsi ze svého jediného Já stvořil miliony stvoření (nebo evolucí).“[145] Naznačují, že stvoření není zdaleka výjimečným činem, jímž Bůh, odlišný od stvořeného světa, přivádí tento svět k životu z nicoty (nebo nanejvýš z prahmoty, která není On) – spočívá spíše v postupném a nekonečném zjevování se do skutečné existence různých možností, které jsou skryty ve věčné, nezjevené Realitě.[146] A

[141] Petrie, s. 214.
[142] Kratší Hymnus Slunci, překl. Budge, s. 116.
[143] Delší Hymnus Slunci, překl. Budge, s. 122.
[144] Kratší Hymnus Slunci, překl. Budge, s. 116.
[145] Delší Hymnus Slunci, překl. Budge, s. 122.
[146] Savitri Devi, A Son of God, s. 127.

slova „Otče a Matko všeho, co jsi stvořil“ nejsou ani převedením antropomorfní představy, která by byla v rozporu s pojetím kosmického Boha, jakým je například Zářivá energie, ani pouhou metaforou literárního významu. Odhalují snahu vyjádřit, tak výstižně, jak to lidská řeč dokáže, dva doplňující se a neoddělitelné aspekty Jediné reality: pozitivní, aktivní nebo mužský, navždy podněcující nové formy z nejasných možností – Purusha ze sanskrtských písem – a negativní, pasivní (nebo, je-li aktivní, neorganizující) nebo ženský – ekvivalent sanskrtské Prakriti – citlivá nádoba všech latentních vlastností a matrice skutečné existence; Jediná, věčná Síla diferenciace a věčná a vždy diferencovaná základní Jednota.[147]

Pokud jde o lásku jediného, neosobního, kosmického Boha, Atona, k vesmíru, nemůže to znamenat nic jiného než vztah Podstaty veškeré existence k nekonečně a uspořádaně rozmanitým jednotlivým životům, lidským i nelidským, které jsou jiskry božského vědomí, více či méně jasné; abstraktní, metafyzický vztah podstatné závislosti (ilustrovaný slovem „bindest“), nikoli emocionální, neboť Bůh pojímaný jako „Teplo a Světlo v Disku“, totožný se samotným slunečním diskem – zářivá Energie, Podstata Hmoty a Života – nemůže mít žádné emoce. Že Egypťané, Achnatonovi vlastní poddaní, si o tom nedělali žádné iluze, lze vidět na skutečnosti – předložené sirem Wallisem Budgem a zdůrazněné J. Pendleburym – že „neexistují žádné patetické prosby k Atonovi o pomoc nebo uzdravení, jaké nacházíme adresované jiným bohům ve šťastnějších dobách“;[148] že takový Bůh, jakého

[147] Savitri Devi, A Son of God, s. 127.
[148] J. D. S. Pendlebury, Tell-el-Amarna (Londýn: Lovat Dickson & Thomson Ltd., 1935), s. 159.

mladý král oslavoval a opěvoval, skutečně „neměl čas zabývat se Mayinými bolestmi hlavy nebo Sheririnou neplodností“.[149]

A láska všech lidí, ba všech tvorů, včetně rostlin, k Atonovi – uctívání božského „Ka“ neboli Podstaty Slunce celou škálou stvořených bytostí, od samotného inspirovaného Proroka až po skromné lekníny – není ničím jiným než instinktivní a všeobecnou láskou k životu a slunečnímu svitu, jak ji vnímal Muž, který skutečně cítil a uctíval božství Přírody, Muž, který pozoroval svět a žil svůj vlastní život v plném vědomí Věčného, které se v něm projevovalo, jinými slovy: Muž nad Časem. Takový Muž viděl prosté, každodenní skutečnosti – ptáky kroužící dokola a dokola na čisté obloze s radostným křikem; zvířata poskakující mezi vysokými travinami pokrytými ranní rosou; ryby, jejichž stříbrné šupiny se lesknou ve sluncem zalité vodě, plavající k hladině řeky, a květiny otevírající se při doteku prvních slunečních paprsků – v jejich skutečném světle; očima člověka Zlatého věku, jemuž se svět jeví jako viditelný ráj, protože je v souladu s ním i sám se sebou. Nejenže chladným úsudkem (jak by to udělal každý) uznal vznešenost každodenního zázraku početí a narození, ale prožíval jej s veškerou úctou dokonalého umělce; cítil krásu každého nového zdravého vzoru života – mladého ptáčka, novorozeného dítěte; z hlediska věčnosti stejně nenahraditelného – a vážnost jeho jedinečného zjevení a prchavého průchodu uprostřed neustále se pohybující nekonečnosti bytostí, svědků Atonovy nevyčerpatelné tvořivosti. A zpíval, co cítil. A jeho píseň byla – a mohla být jen – chvalozpěvem bez stínu smutku; cizím myšlence utrpení a smrti; chvalozpěvem v duchu každého z nekonečně se opakujících Zlatých věků, v nichž je vše v

[149] Pendlebury, s. 159.

pořádku s viditelným i neviditelným světem v naprosté harmonii mezi sebou i se svým společným božským archetypem; vyjádření nadpozemské lásky a radosti zakořeněné v této sluncem zalité zemi, v tomto božském pozemském životě.

H. R. Hall, který zjevně nedokáže nahlédnout do psychologie „člověka nad Časem“ nebo „mimo Čas“, označuje radost vyjádřenou v Achnatonových hymnech za pouhé „kočičí vychutnávání slunce a skutečnosti, že je dobré být naživu“.[150] Chce tím zdůraznit to, co mu připadá jako nedostatek duchovnosti. Ačkoli se jeho věta může zdát nedůstojná, má doslova pravdu, pokud si uvědomíme, že pro člověka „nad Časem“, který skutečně cítí božství Života za všemi a uvnitř všech božských forem, je vrnění kočky, pohodlně stočené v teplém slunečním svitu, hymnou na krásu a slávu Života, stejně svatou ve své nevinnosti a na své úrovni jako jakákoli lidská slova chvály; o to božštější, že je spontánnější, upřímnější, méně prostoupená „intelektem“ na rozdíl od vnímání a intuice; za předpokladu, že si uvědomíme, že pro takového člověka je radost celého stvořeného světa z pocitu, že „je dobré být naživu“, aktem uctívání. Achnatonova vlastní radost při pohledu na vycházející Slunce se svou povahou nelišila od této všeobecné radosti. Byl to pouze její nejvyšší, plně vědomý výraz: radost, která je neoddělitelná od přímého poznání člověka „nad Časem“; od jeho zkušenosti sebe sama jako nedílné součásti božského Kosmu, který miluje, protože je tak krásný, a jehož skrytou Podstatu cítí pulzovat ve svých vlastních nervech.

[150] Hall, s. 599.

***

V tomto radostném kosmickém vědomí spočívá tajemství zdánlivé amorálnosti Achnatonova učení i jeho skutečný morální význam.

Jak jsem již řekla, takový Bůh, jako je „Teplo a Světlo v Disku“, nemůže vydávat žádná „přikázání“ jako vznešené kmenové božstvo stvořené k obrazu svých věřících. Jeho zákony nejsou ničím jiným než neúprosnými zákony přírody, projevy vnitřní harmonie Jeho vlastní bytosti v každé fázi a v každém detailu Jeho projevu v čase. Pro Jeho věřící skutečně neexistuje a ani nemůže existovat žádné jiné pravidlo chování než „žít v Pravdě“, tj. v souladu s věčným Řádem Vesmíru, plnit rozmanité úkoly, které jim náleží, a přitom zůstat vnitřně v míru sami se sebou i se všemi stvořenými bytostmi. A tento životní ideál – který se může zdát vágní těm, kdo nechápou jeho důsledky – je přesně ten, který prosazoval král Achnaton. (Slavný titul „Ankh-em-Maat“ – Žít v pravdě – doprovází jeho jméno v každém nápisu z jeho vlády, kromě těch nejranějších.) A jedinou konkrétní informací, kterou lze o jeho skutečném praktickém učení získat z nápisů v hrobkách jeho vyznávaných stoupenců v Tell-el-Amarna, je to, že kázal lásku k „pravdě“ ve všech sférách života. „Král vložil pravdu do mě a lhát je mi odporné,“[151] prohlašuje jeden z dvořanů jménem Ay, a „pravda“ nemůže znamenat nic jiného než to, co jsem právě řekla (a „lež“, její opak), v případě náboženství soustředěného kolem sluneční energie.

Ale ani Ay, ani nikdo jiný se nepokusil toto objasnit a popsat, jaký druh chování on (nebo sám král Achnaton)

[151] Nápis v hrobce Aye v Tell el-Amarna.

spojoval s „pravdou“ a „životem v pravdě“. Nikdo ani nezmínil jako příklad žádný čin, který by v jeho očích odpovídal takovému ideálu chování. Nikdo nenaznačil žádné tresty (ani pouhé důsledky) hříchu, tj. nepravdy, v tomto či jiném životě, ani žádné odměny (či důsledky věrnosti „pravdě“) – kromě velmi hmatatelných královských darů, které obdrželi za to, že „naslouchali“ Achnatonovu „Učení o životě“.

Ve skutečnosti nevíme nic o etickém kodexu Náboženství disku, ba co víc, vše nasvědčuje tomu, že nikdy nemělo „etický kodex“ v běžném slova smyslu – seznam „co se smí a co se nesmí“ – ani neobsahovalo žádný „smysl pro hřích“. To však neznamená, že nemělo „žádnou etiku“. Mělo, opakuji, jedinou etiku, která jde ruku v ruce s vírou v neosobního Boha, který je „Ka“ neboli Esencí (Duší) ohnivé Koule a samotného Života, etiku obsaženou v „životě v Pravdě“ – životě podle logiky Vesmíru: podle biologických a sociálních zákonů, které vyjadřují vůli Přírody, vůli Slunce, nejvyšší konečnost Stvoření.

Těžko říct, do jaké míry si králové stoupenci uvědomovali, co všechno to znamená. Ale král sám si toho byl jistě vědom. Je samozřejmě možné, že stanovil nějaká pravidla chování, o nichž se však nenašla žádná stopa. Koneckonců, obrovské množství dokumentů z jeho vlády bylo po jeho smrti záměrně zničeno nepřáteli víry v Atona a jistě jakýkoli nápis nebo papyrus odkazující na jeho učení byl, pokud nebyl chráněn posvátností hrobky, zničen dříve než cokoli jiného. Na druhou stranu by však nebylo vůbec překvapivé, kdyby se spokojil s formulováním svého morálního ideálu v mottu „žít v Pravdě“ – jeho oblíbeném mottu – a s rozvíjením všeho, co to znamenalo, nanejvýš ústně. Historie jeho vlády, zejména oficiální korespondence jeho vazalů a guvernérů, nutí člověka přiznat,

že žádný člověk nebyl nikdy více odcizen realitě Času a více si neuvědomoval přirozené slabosti a vášně svých současníků než on. Jak uvidíme v následující kapitole, byl přesvědčen, že právě v tomto Věku temnoty – jeho Věku i našem – může vybudovat ideální stát, aniž by se musel uchýlit k násilí. Je přirozené, že takový člověk – výjimečně „nad Časem“ nebo „mimo Čas“ – považoval důsledky „života v Pravdě“ za něco samozřejmého a nepovažoval za nutné formulovat „kodex“ chování. V jistém smyslu, vezmeme-li v úvahu zásadní rozdíl mezi těmito dvěma vyznáními, by se dalo jeho motto „život v Pravdě“ přirovnat k dobře známému jedinému přikázání Ježíše Krista o lásce k bližnímu, která je totožná s láskou k Bohu, a jehož podstatu nejvýstižněji vyjádřil svatý Augustin ve své lakonické a výstižné větě: „Miluj! – a dělej, co se ti zlíbí!“ Achnaton – stejně jako Ježíš Kristus, člověk „nad Časem“, sluneční bytost v plném smyslu slova – mohl klidně říci: „Existuje jen jeden zákon: žít v Pravdě a všechny formy lži považovat za ohavnost. Drž se Pravdy – a dělej, co se ti zlíbí!“

A „Pravda“ pro něj znamenala lásku – lásku ke všem bytostem, ne jen k člověku, ne zvláště k člověku; lásku ke sluncem osvětlenému světu (se vším, co obsahuje) kvůli jeho kráse. Znamenala také poznání věčného Řádu a věčných Hodnot skrze kontemplaci krásy – neboť v každém Zlatém věku (Věku pravdy) je viditelné věrným obrazem neviditelné Dokonalosti; a Achnaton, jako člověk „nad Časem“, žil (v duchu) ve Zlatém věku.

A ačkoli nic ani nenaznačuje existenci etického kodexu spojeného s Náboženstvím disku, v dosud objevených dokumentech se v jeho „Delší hymně ke Slunci“ nacházejí tři pozoruhodné verše, které snad výmluvněji než jakékoli jiné

vyjadřují představu mladého krále o člověku – tři verše, které, pokud vím, dosud nepřitáhly zvláštní pozornost žádného archeologa: „Ty jsi každého člověka umístil na jeho místo. Ty utváříš jejich životy. Ty každému dáváš jeho majetek a počítáš délku jeho dnů. Ty jsi je stvořil odlišné ve tvaru, v barvě jejich kůže a v řeči. Jako Rozdělovač odděluješ cizí národy [od sebe navzájem].“[152]

Z těchto slov jasně vyplývá, že Achnaton zdaleka nestavěl „všechny lidi“ na stejnou úroveň, nýbrž zdůrazňoval rozdíly mezi jednotlivými lidskými rasami jako projev Vůle Slunce, která utvářela svět, nebo, řečeno moderním jazykem, jako důsledek skutečnosti, že člověk, stejně jako ostatní stvoření na této zemi, je „slunečním produktem“, jenž vděčí za svou samotnou existenci kombinaci konkrétních biofyzikálních podmínek. Zde jednoznačně uvádí, že všechny rysy, které odlišují jeden národ od druhého – rysy, mezi nimiž jsou rasové, tvar a barva, nejenže jsou nanejvýš důležité, ale i zásadní: ty první zmíněné – jsou dílem Slunce: „Jako Rozdělovač odděluješ cizí národy...“ – což logicky znamená, že tyto odlišující vlastnosti by měly být zohledněny v lidské legislativě, má-li vzniknout svět, v němž lidé „žijí v Pravdě“. Existence různých – nerovných – lidských ras spadá do vzorce věčného řádu; musí být, podle konečného cíle, který leží jako vodící princip ve hře imanentní Tvůrčí síly: „Teplo a Světlo v Disku“. Člověk nemá míchat ani podporovat míchání toho, co Tvůrčí síla rozdělila – ani v žádném případě skrývat či potlačovat znaky rozdělení.

[152] Sávitríiny závorky – pozn. red.

Zde samozřejmě nejde o žádný boj mezi rasami. Nemůže jít o nic takového v mysli člověka, který je zcela „nad Časem“; který v duchu žije ve Zlatém věku, kde veškeré násilí, ba dokonce jakýkoli konflikt, nemá místo. Existuje pouze idea harmonie mezi různými rasami, z nichž každá má své místo a účel, svou roli v univerzálním koncertu, a měla by zůstat odlišná, aby ji mohla dokonale sehrát. Důraz je kladen na rozdíly a rozdělení, což logicky naznačuje, že lidé nemají ani stejná práva, ani stejné povinnosti. A to je možná ten konečný důvod, proč ideál „života v Pravdě“ – života podle svého místa a účelu v přirozené hierarchii bytostí – nelze vyjádřit v žádném univerzálním seznamu konkrétních „povinností a zákazů“, jaké by si přáli najít moderní křesťanští kritici Náboženství disku. Jediné, co lze říci, je, že „hřešit“ znamená lhát; popírat věčný Řád věcí, které existují nezávisle na člověku, tím, že odmítáme žít podle něj; říkat „ne“ Vůli Slunce.

Lze souhlasit s R. H. Hallem, že Achnatonovo „nadšení pro pravdu a pro to, co bylo správné, nebylo ve skutečnosti náboženské, ale vědecké“[153], pokud máme na mysli náboženství posmrtného života, které se, podobně jako křesťanství, opírá o neproniknutelná dogmata. Pokud však vezmeme v úvahu, že Náboženství disku je samo o sobě postaveno na vědeckém základu – na intuicích týkajících se tohoto živého viditelného světa, které se o staletí později ukázaly, že jsou v souladu s vědeckými poznatky, i když byly ve vědomí svého zakladatele přímo prožity (a nebyly výsledkem pozorování a indukce) – pak lze pouze tvrdit, že věda a takové náboženství nejsou jen v harmonii, ale jsou identické, pokud jde o jejich konečný cíl, že pravda, kolem níž

[153] Hall, s. 599.

se soustřeďují, je stejná. Skutečný a jediný rozdíl mezi nimi spočívá v přístupu člověka k této pravdě: v případě vědy hlavně – i když nikdy výlučně – prostřednictvím údajů hmotné zkušenosti a deduktivního (nebo častěji induktivního) myšlení; v případě „náboženství“ hlavně, ne-li výlučně, prostřednictvím mystické touhy a přímé intuice.

Morálku – život v Pravdě z pohledu věčnosti (jak ji chápal Achnaton) – nelze zakotvit v pravidlech. Lze ji definovat jako uplatnění poznání ve správném jednání, tj. jako vlastní příspěvek k dílu Tvůrčí síly, v rámci svých přirozených schopností a ze svého přirozeného místa. Uvidíme, že Achnatonovo osobní naplnění jeho vlastního drahocenného motta spočívalo v tom, že neúnavně svědčil o slávě všech Zlatých věků nebo „Věků pravdy“, které měl za sebou i před sebou, a to i za cenu materiálního úpadku a historického neúspěchu.

***

Archeologové již vícekrát poukázali na cizí charakter Achnatonova náboženství. Možná, že jména jediného Boha – Aton, Ra, Ra-Horakhti ze dvou obzorů, který se raduje na svém obzoru ve jménu „Šu, jenž je v disku“ – byla egyptská, ba dokonce některá z nich stará mnoho století; možná král nevynechal žádnou příležitost zdůraznit spojitost svého nového kultu s úctyhodným starým slunečním kultem v Heliopoli – a, jak uvidíme v následující kapitole, spojitost svého nového umění s archaickým egyptským uměním.[154] „Avšak,“ poznamenává sir Flinders Petrie, „stačí letmý pohled na charakter celé té doby, aby bylo zřejmé, že jde o výsledek

[154] Weigall, str. 62–63.

nějakého zcela neegyptského vlivu, který nemohl v žádném případě pocházet z Heliopole.“[155] Sir Wallis Budge sice připisuje úpadek Atonova náboženství tomu, že bylo „příliš filozofické na to, aby se vtisklo do egyptského myšlení“, a „pravděpodobně vycházelo z esoterických nauk cizího původu“.[156] A klade si otázku, zda Achnatonovo „zdůrazňování krásy a síly světla“ nebylo náhodou známkou „pronikání árijských představ o Mithrovi, Varunovi a Súrjovi či Savitri, bohu Slunce, do Egypta“.[157]

Od objevu slavného textu smlouvy mezi Šubbiluliumou, králem Chetitů, a Mattiuzou, synem Dushratty, je známo, že králové Mitanni – sami Árijci – uctívali árijské bohy. Čtyři z těchto bohů jsou zmíněni jako ručitelé Mattiuzova věrného dodržování smlouvy. Jejich jména jsou prakticky stejná jako jména védských bohů Mithry, Indry, Varuny a dvojčat Nasatya, a jejich ztotožnění s těmito bohy „se jeví jako jisté“.[158] Z mitannských vlastních jmen, jako je „Shuwardata“, lze také vyvodit přítomnost védského boha slunce Súrji (kterého uctívali také Kassité, árijští králové Babylonu, pod jménem Suryash) v mitannském panteonu. A podobnost mezi Achnatonovým Jediným Bohem a Súrjou je skutečně zarážející. Sanskrtový popis božského Zdroje světla – „Jako ten, kdo oživuje a probouzí, zvedá ráno své dlouhé zlaté paže, probouzí všechny bytosti z jejich spánku, vlévá do nich energii a večer je opět ukolébává ke spánku“[159] – dokonale odpovídá obrazu

[155] Petrie, s. 212.
[156] Budge, s. 82.
[157] Budge, s. 113.
[158] Budge, s. 21.
[159] W. J. Wilkins, Hindu Mythology: Vedic and Puranic, s. 33. [Jedná se o poetickou parafrázi slov, která se objevují ve vydání, z něhož jsem čerpal

Atona podanému v egyptských královských hymnech (a slunečnímu disku s paprsky končícími v rukou, symbolu jeho náboženství), ale myšlenka mužského i ženského (tj. dvojpólového) principu, naznačená v jiných sanskrtských jménech Slunce – například Savita a Savitri, Savitina energie – nachází svou paralelu ve výrazu: „Otec a matka všeho, co jsi stvořil“, používaném pro Atona.

To vedlo řadu autorů k tomu, aby zdůrazňovali údajný vliv otcových mitanských manželek – ba dokonce i mnoha Mitanů, kteří se nepochybně pohybovali na thébském dvoře – na dítě, z něhož se měl stát Achnaton, prorok Božství vnímaného jako zářivá energie, „Teplo a Světlo uvnitř slunečního Disku“.

Do jaké míry by se však měl takový vliv zohlednit, je obtížné určit, jednak proto, že nemáme žádné záznamy o Achnatonově životě před jeho nástupem na trůn, a jednak proto, že kromě zmíněné smlouvy s chetitským králem neexistují dosud žádné známé mitannské texty, které by odkazovaly na árijské bohy, takže nemůžeme říci, do jaké míry se mitannský náboženský pohled ztělesněný v jejich kultu podobal tomu sanskrtu mluvících Árijců a Achnatona; a konečně proto, že ve dvou hymnech na Atona, které se nám dochovaly, je zcela zřejmé, že realita jeho neosobního Boha, „Teplo a Světlo, které je v Disku“, se jevila samotnému Achnatonovi jako předmět zjevení zevnitř – jako přímo prožitá pravda, kterou jako jediný chápal, protože byl (pokud věděl) jediný, kdo ji cítil. „Ty jsi v mém srdci,“ říká, když se v Delší hymně obrací k zářící kouli – viditelné tváři Boha –; „Není nikoho, kdo by Tě znal, kromě Tvého Syna, Nefer-kheperu-ra Ua-en-ra (Krásná esence

(Kalkata: Thacker, Spink, 1913), avšak Sávitrí mohla mít k dispozici jiné vydání. — Pozn. red.]

Slunce, Jediný ze Slunce). Ty jsi ho učinil moudrým, aby pochopil Tvé plány a Tvou moc.“[160] A jak jsem se snažila poukázat v jiných spisech, tato slova, pocházející od někoho, komu na konvencích záleželo stejně málo jako Achnatonovi, vyjadřují nejvnitřnější jistotu seberealizované duše, která může o Bohu upřímně říci: „Já jsem On“ – nebo spíše „Já jsem To“ – spíše než pýchu egyptského krále nad jeho slunečním původem.[161]

Achnaton samozřejmě nepodceňoval výsadu svého slunečního původu – své dvojí šlechtické příslušnosti jako potomka jak králů z údolí Nilu, tak králů z Mitanni. Již samotná skutečnost, že nechal postavit svatyně na památku několika svých předků (jak uvidíme), by stačila k dokázání, že si byl plně vědom všeho, co jim vděčil. Neměli bychom ani opomenout to, čemu pravděpodobně vděčil za svůj kontakt v dětství s mitannskými a polomitannskými – a kassitskými – princeznami v harému svého otce (a především se svou vlastní matkou): vzpomínky na árijské legendy, v nichž byl oslavován triumf Sil světla nad Silami temnoty a – možná – sláva boha Slunce s „dlouhými zlatými pažemi“, jehož symboliku možná vnímal velmi hluboce a nikdy na ni nezapomněl. Vskutku, nemuselo být zapotřebí mnoho, aby se probudila síla intuice a myšlenky v takovém dítěti, jako byl on, které bylo již před svým narozením předurčeno k tomu, aby se stalo mužem „nad Časem“. Přesto je třeba v genealogii jeho pojetí Božství na první místo postavit roli přímého prožitku, tj. důraz je třeba klást nikoli tolik na název „Teplo a Světlo v Disku“ (který již

[160] Delší Hymnus Slunci, překlad Budge.
[161] Viz Savitri Devi, A Son of God, s. 26 a 27. Také Akhnaton’s Eternal Message, str. 5–6.

našel hotový), jako spíše na to, co za tímto názvem skrýval; k té koncepci neosobní, dvojpólové Skutečnosti, která je zároveň Hmotou i Energií – Sluncem, z něhož vzešla samotná Země, a Jeho životodárnými Paprsky – a která se nikde neprojevuje tak dobře jako v zářivém Teple a Světle nebo (vzpomínáme-li na skarabea ze Sadengy) v Teple, Světle a Elektřině – a tvůrčím Zvuku – v Jeho mnohotvárné, neuchopitelné Vibraci.

Můžeme klidně připustit, že Achnaton nebyl s árijskou symbolikou neobeznámen, že s největší pravděpodobností slyšel o Surjovi se zlatými pažemi, ba dokonce o Agním, trojím ohni. Měli bychom si ho však představit, nejprve jako předčasně zamyšlené dítě a poté jako vášnivě citlivého mladíka, jak stojí sám před nádhernými egyptskými východy a západy slunce nebo před temně modrou nekonečností bezmračné egyptské oblohy. Měli bychom si ho představit ponořeného do rozjímání, uneseného, v téměř fyzickém vytržení, pocitem „Tepla a Světla, a ničeho jiného“ – vědomím hořící modré Prázdnoty, v níž neexistuje nic jiného než sluneční paprsky – nebo velkolepostí kontrastu mezi Světlem a Tmou v zemi, kde je úsvit náhlý a ohromující a kde prakticky neexistuje soumrak.[162] A neměli bychom zapomínat, že byl z poloviny, ne-li z více než poloviny, Árijec – že měl v krvi tu nadšenou oddanost Světlu a Životu, která zrodila mezi ušlechtilými dobyvateli Indie mýtus o trojím ohni i o zlatorukém Súrjovi-Savitri a mezi Kelty, kteří ještě nepřekročili práh dějin, mýtus o Lughu Langhanovi – Lughovi Dlouhorukém – životodárném bohu Světla – ale že měl v sobě i jinou krev: krev té ctihodné staré jižní rasy, z níž vzešli králové Théb a kněží Amona. Svou

[162] Tento pocit vystihují působivá slova: „Vycházíš, a tvé stvoření žije; zapadáš, a umírá“, která mohou skutečně pochopit jen ti, kdo žili v tropických zemích.

hlubokou meditativní citlivost bezpochyby do značné míry vděčil i této pozoruhodné polovině svého původu. Celou svou bytost – všechny extrémní a zdánlivě neslučitelné síly zakořeněné v jeho dvojím dědictví – zasvětil jedinému účelu: oslavě Atona, jediného Boha, „Tepla a Světla, které je v Disku“.

Neboť pohled na bezednou modř oblohy a na zlato a šarlat úsvitu a západu slunce ho definitivně odtrhl od bohů Théb, vznešených totemů z dávných, dávných dob, jimž důmyslná teologická mysl přisuzovala stále rafinovanější symbolický výklad. Už se k nim nemohl cítit přitahován – pokud vůbec někdy byl – poté, co jednou splynul s Duší zářivé Nekonečnosti. Připadali mu falešní – neohrabané, až příliš lidské karikatury Jediné Skutečnosti. A v jeho očích měly tu žalostnou ošklivost všech karikatur, která se stává rouhavou, když je spojena s božskými věcmi. A mnoho z toho, co mu bylo vyprávěno o jejich legendách, muselo šokovat jeho árijskou mysl žíznivou po logice. Něco z toho samozřejmě mohlo jeho představivost oslovit. Ale nahá Pravda, kterou cítil ve svém rostoucím vědomí sluncem zalité Prázdnoty, nádoby všeho života, byla tak nezměrně krásnější! A od raného dospívání – možná dokonce od dětství; takový člověk, jakým byl, byl jistě výjimečným dítětem – věděl, že nikdy nebude moci uctívat nic jiného než Slunce a Jeho paprsky – Teplo a Světlo – Duši zářivé modré propasti. Je možné, že výroky jiných lidí – jeho matky, nevlastních matek a všech ostatních Mitanů či polomitanů, které mohl znát – mu vědomě či nevědomě vnukly představu o těchto paprscích končících v rukou – v pažích Slunce –, které měly sehrát tak charakteristickou roli jako viditelné znamení jeho náboženství. Ale je to jeho árijská krev, která mu dala spontánní radost ze světla a života a neochvějnou důslednost –

vědeckou mysl spojenou s nekompromisní silou vůle –, s níž koncipoval své učení, uskutečňoval je ve svém vlastním životě a vnucoval je (pokud mohl) se všemi jeho důsledky Egyptu a egyptské říši.

***

Achnatonův postoj ke smrti se zdá být (pokud to lze vůbec posoudit) výsledkem jak jeho vědeckého uvažování, tak i jeho přirozeného a důsledného odmítání všeho negativního.

Z toho, co zbylo z hrobek jeho stoupenců, lze usoudit, že celá egyptská tradice týkající se Tuat – světa mrtvých – a cesty duše zemřelého k trůnu Osirise – místu soudu – skrze nejrůznější zkoušky a nebezpečí, se mu jevila, pokud ne jako „směšné výmysly“[163], jak říká Budge, tak alespoň jako symbolický jazyk, jehož přesnost nemohla být nikdy prokázána a měla koneckonců malý význam. Myšlenka smrti v něm zřejmě nevzbuzovala ani strach, ani touhu, ani zvědavost; stejně jako jiné negativní představy, například násilí, prostě neměla místo v jeho myšlenkovém světě, který byl myšlenkovým světem člověka Zlatého věku, věrného této zemi a „dlouhověkého“ – člověka, který se alespoň tak cítil ve svém uvědomění si skutečného světa (pozemského ráje) pod (nebo za) tím, který viděl, aniž by jej skutečně viděl, a který ignoroval.

O učení o Atonovi toho víme příliš málo na to, abychom mohli říci, zda v něm byla zdůrazňována myšlenka věčného boje mezi Světlem a Temnotou – v rytmu dne a noci a na všech rovinách. Ve všem, co se z náboženství Disku dochovalo, není jistě žádná zmínka o negativních vlastnostech Slunce; nic, co by byť jen v nejmenším předznamenávalo význam řeckého

[163] Budge, str. 94–95.

jména boha Světla, který je typicky árijským bohem z dalekého severu:[164] Apollon – „Ničitel“. Zdá se, že Achnaton odmítal v božské energii slunečních paprsků vidět cokoli jiného než blahodárné Teplo a Světlo; cokoli jiného než krásný a šťastný život na této zemi.

Ve své době musel – asi 3 000 let poté, co započal Temný věk, v němž stále žijeme, a mnoho tisíc let po skončení posledního Zlatého věku, v němž bylo vše dokonalé. On musel, jako člověk „nad Časem“, jako člověk zcela typu „Slunce“; pokud vůbec chtěl být „věrný této zemi“; jednat na zemi zároveň jako pozemský král i kněz. Jeho jedinou alternativou k tomu bylo buď se od této země odvrátit, nebo vnucovat své učení o Zlatém věku násilím; hledat pro sebe i pro ostatní cestu ven ze zemských podmínek úplně, jak to udělal Buddha asi o 900 let později; žít a jednat v tomto světě, aniž by se k němu cítil jakkoli vázán, a říkat – jak to jednoho dne udělal Ježíš Kristus – „ Mé království není z tohoto světa“, nebo se stát člověkem „proti Času“ a bez emocí bojovat za triumf své nadčasové Pravdy na zemi s jedinými zbraněmi, které fungují v poutech Času, a zejména v temném věku: strach – teror – a příležitostně úplatky, inteligentní, rozlišující úplatky a dobře provedený teror. Nemohl zvolit jinou cestu, protože žádnou jinou nevybral. Tuto krásnou zemi miloval příliš na to, aby se vydal první cestou: cestou úplného úniku z pozemských životních podmínek, kterou volí většina lidí „nad Časem“. Jeho snem byl pozemský ráj. A jeho vrozená nechuť k násilí byla příliš velká – a příliš hluboce zakořeněná –, než aby kdy mohl

[164] Apolon Hyperboreios.

přijmout podmínky vítězství v čase či „proti Času“, hájit nebo dokonce prosazovat jakoukoli formu destrukce.

Jeho bůh Aton, v podstatě imanentní a neosobní Bůh, má jistě velmi málo společného, pokud vůbec něco, s poněkud naivním „milujícím Otcem“ křesťanů, navzdory tomu, co o tom říkají či píší křesťanští obdivovatelé Achnatonových hymnů. Je možné, že je „mezinárodní“, ba dokonce „univerzální“: „Teplo a Světlo uvnitř slunečního Disku“ by sotva mohlo být něčím jiným. Ale On – On-Ona-To – je takový jako kosmická Entita, Princip veškerého života, lidského i nelidského; uctívaný nejen „všemi lidmi“, ale také všemi živými tvory – čtyřnožci, ptáky, rybami a rostlinami – plný péče o všechny tvory, tj. utvářející je (zevnitř) a nechávající je všechny růst, bez rozdílu, nestranně, jak to dokáže jen neosobní Bůh. A v tom spočívá celý rozdíl: Aton je jediný Bůh, kterého by moderní vědecká mysl mohla bez potíží uznat.

A On představuje, pod svými egyptskými jmény a navzdory nim, i přes historickou souvislost svého kultu s kultem slunečních bohů z Heliopole, indoevropskou koncepci Božství – věčnou Ideu, která stojí za Lughou s dlouhýma rukama; za všemocným Otcem světla – „Lichtvater, der Allwaltende“ – starověkých Germánů; za Surju-Savitri se zlatými pažemi – ne proto, že by Achnaton, který si Ho uvědomil prostřednictvím nějaké přímé zkušenosti, byl ovlivněn árijským lidem (zejména lidmi mitanského původu), ale proto, že on – Achnaton – byl sám alespoň z poloviny Árijec, a protože tomu tak bylo, nemohl najít lepší vyjádření své vnitřní zkušenosti – vyjádření, které by jak odpovídalo jeho přímé intuici Nejvyššího, tak uspokojilo jeho logický rozum.

Ale Aton je indoevropský bůh, nebo spíše indoevropská koncepce Božství, bez toho prvku destruktivity, který je neoddělitelný od představy věčného boje proti temnotě a chaosu, jenž je přítomen u většiny árijských bohů světla a života; indoevropský Bůh, stvořený člověkem věrným této zemi, o tom není pochyb, který však žil zcela „nad Časem“ nebo „mimo Čas“, podle vize světového řádu Zlatého věku – zatímco indoevropská nebo árijská rasa (nejmladší v našem časovém cyklu) je v podstatě rasou „proti Času“.

Kapitola X: Trůn pravdy

Náboženství disku bylo státním náboženstvím. Achnaton to tak zamýšlel od samého počátku. Tuto skutečnost důrazně zdůrazňují někteří archeologové, jako například sir Wallis Budge, zatímco jiní se zdají být více ohromeni – a více se zajímají o – skutečně náboženskou (či filozofickou) stránku Králova učení: jeho jednoduchou a vědecky přesnou teologii; absenci jakéhokoli výslovného morálního kodexu; a přirozenou neochotu jeho zakladatele k násilí. Říkám: ne pouze státní kult – slučitelný s jakýmikoli náboženskými názory a morálními zásadami (za předpokladu, že tyto nebyly, přímo či nepřímo, nebezpečné pro bezpečnost nebo prestiž státu), jakým se jednoho dne stal kult tradičních bohů Říma pod tolerantní vládou císařů – ale státní náboženství, diktující celému lidu, ba dokonce celému impériu a (v Achnatonově představě) celému světu; státní náboženství, které bylo zároveň světovým náboženstvím a náboženstvím vyzdvihujícím individuální dokonalost – „život v Pravdě“ – jako svůj cíl; takové bylo, jak jsem se snažila poukázat v jiné knize[165], to sluneční náboženství, které sir Flinders Petrie považoval za „vhodné k uspokojení našich moderních vědeckých představ“.[166] Jinými slovy, nešlo o cestu ven z tohoto života (nebo z nekonečného koloběhu zrození, smrti a znovuzrození) do Království spravedlnosti, které „není z tohoto světa“, ani do absolutního klidu Nicoty, ale o způsob života tady a teď, na této zemi, v souladu s touto zemí, a tedy státní náboženství – neboť život tady a teď, v souladu s touto zemí, předpokládá společenský řád, politický řád, hierarchii – organizaci – a náboženství –

[165] Savitri Devi, A Son of God.
[166] Petrie, s. 214.

skutečné náboženství – pokud není cestou úniku ze života, je neoddělitelné od jakéhokoli skutečného státu, stejně jako od života samotného.

Nejde o žádný svévolný předpoklad. Nemáme samozřejmě žádné písemné záznamy o žádném věku kromě toho, v němž žijeme dodnes – o Věku temnoty (Kali Yuga podle sanskrtských písem). Archeologické nálezy nám pomáhají rekonstruovat alespoň něco (byť jen velmi málo) z předchozího věku. A pouze tradice nám, při absenci jakéhokoli nahlédnutí do skutečné historie prvních dvou věků našeho časového cyklu – dlouhé Satya Yugy (nebo Krita Yugy) a Treta Yugy ze sanskrtských knih, Zlatého věku a Stříbrného věku starověkých Řeků – dává alespoň náznak o kvalitě jejich civilizací. Je však pozoruhodné – ba dokonce již viditelné v tomto současném Temném věku –, že čím více se člověk vydává proti proudu času, tím více jsou náboženství a státní moc pevně svázány, nikoli odděleny. V samém počátku tohoto Věku temnoty – 2 000 a více než 2 000 let před Achnatonem – byly královská moc a kněžská důstojnost atributy téže osoby. A tak tomu zůstalo po dlouhou dobu. Každý patesi ve staré Sumerii byl velekněžem i králem v oblasti, nad kterou vládl. A tak tomu bylo – a tak to zůstalo, alespoň formálně, po staletí – u čínských císařů, „Synů nebes“, jejichž úkolem bylo vykonávat Čtyři obřady a stanovovat kalendář, tj. uvádět své království do souladu s prostorem a časem. A v minulém věku, i v tom před ním, tomu tak bylo čím dál tím více, pokud věříme indické tradici o všech „rajriších“ – vládcích a svatých, tj. lidech, kteří v sobě realizovali Božství, zatímco udržovali, či se snažili udržovat, božský řád ve světě – z nichž se nám dochovala jména některých. Zatímco ve Zlatém věku byli ve všech zemích králi sami bohové – „bohové“, tj. nadlidé,

kteří byli tak daleko nad krásným lidstvem své doby, jako je průměrné lidstvo nad průměrnou zvířeckostí. „Oddělení církve od státu“ je moderní vynález, nebo, abychom byli přesnější, rostoucí nutnost pozdního Temného věku, kterou snadno rozpoznávají velcí muži „v Čase“ – kteří jsou všichni tolerantní vůči existujícím náboženstvím své epochy (pokud nepovažují za svůj zájem použít jedno z nich proti ostatním) – a také takovými muži „proti Času“, kteří cítí, že z praktických důvodů musí nejprve uchopit moc a teprve poté prosadit svůj vyšší program, svůj skutečný program. Je to nepředstavitelné v jakékoli době kromě posledního období našeho věku, i když již po staletí ani stát, ani „církev“ již nejsou tím, čím by měly být a čím jsou v nejvyšší míře ve Zlatém věku. Je to čím dál méně představitelné, čím více se vracíme do vzdálenější antiky, a nejméně ze všeho ve Zlatém věku samotném – nebo v myslích těch mužů „nad Časem“, kteří v duchu žijí v takovém věku.

Achnaton nemohl, stejně jako jeho předkové, oddělit náboženství od státu. Nemohl si přát takové nepřirozené a absurdní oddělení. Mohl by to chtít mnohem méně než oni, kteří chápali smysl a účel jak náboženství, tak státu méně jasně a živě než on. Jeho náboženství muselo být státním náboženstvím, ne proto, že se narodil jako král, ale proto, že se narodil jako člověk „nad Časem“, žijící v duchu Zlatého věku, a jako člověk činu, věrný této zemi, a protože kromě toho se náhodou stal králem.

***

Zatímco však faraonský stát byl výsledkem pomalého vývoje ideálu dokonalého teokratického státu z „dní Ra“ v průběhu nekonečného času, Achnatonovo ideální město mělo být (alespoň v jeho představách) vybudováno právě na tomto ideálu státu. Mělo to být živým vyjádřením ničeho menšího než

původního božského Řádu – tj. Řádu Zlatého věku – v jeho nekompromisní čistotě; jinými slovy: rozsáhlého pozemského ráje. V něm – nad ním – měla přímá, absolutní, avšak mírná a pokojná vláda božského Muže, „Syna živého Atona, jemu podobného bez přestání“ – totiž jeho vlastní vláda – nahradit stále méně šťastnou (a stále méně účinnou) spolupráci světské moci a duchovní autority – království a kněžstva –, kterou Egypt a prakticky všechny země dosud postupně vyvinuly. „Učení pravdy“ mohlo být státním náboženstvím pouze státu Zlatého věku, organizovaného podle jeho ducha.

A skutečně to vypadá, že s tou mladistvou jistotou v neodolatelnost Pravdy, která měla charakterizovat celou jeho kariéru, se Achnaton nejprve pokusil učinit z Théb hlavní město státu svých snů. Je přinejmenším významné, že poté, co postavil svůj první známý chrám zasvěcený slunečnímu disku v areálu Karnaku, který byl pro Thébany již po stovky let svatým místem, přejmenoval slavné město svých předků na „Město jasu Atona“. Neméně pozoruhodné je, že se zdá, že udělal vše, co mohl, aby hladce a mírumilovně nahradil faraonský režim své doby svou vznešenou teokracií Zlatého věku.

Povaha jeho víry takové politice napomáhala.

V předchozí kapitole jsme viděli, že na rozdíl od názoru některých moderních autorů nebyl Aton – Ra-Horakhti-Aton, jak je nazýván na hraničních stélách z Tell-el-Amarny – nikdy a v žádném případě nemohl být „žárlivým“ , že z filozofického hlediska neměl žádný spor s až příliš lidskými představami o božství, které Egypťané vyznávali, ba dokonce ani se samotným Amonem. (Neosobní energie projevující se v paprscích slunce; „Teplo a Světlo v Disku“ – Aton není nic

jiného – by stěží mohla být tak úzkoprsá!) Tuto skutečnost nelze nikdy dostatečně zdůraznit. A vysvětluje to, proč v rané fázi Achnatonovy vlády neexistují žádné známky „náboženské nesnášenlivosti“ — jakkoli mladý král mohl pohlížet na mnohé hluboce zakořeněné egyptské víry s nefalšovaným opovržením a jakkoli mohl litovat povýšení Amona, místního kmenového boha, do hodnosti Velkého boha říše, ba dokonce jeho ztotožnění se ctihodným Ra z Heliopole, bohem Slunce těch posvátných faraonů, kteří postavili pyramidy. Vysvětluje to, proč úlomky pískovce, které kdysi byly součástí prvního chrámu Atona, nesou kromě vznešeného jména Hora i jména dalších tradičních egyptských bohů, jako je Set a Wepwawet s hlavou šakala. To vysvětluje, proč královský správce Apij neváhal zmínit Ptaha a „bohy a bohyně Memfisu“ ve svém dopise králi v pátém roce jeho vlády – v dopise, v němž je Achnaton stále nazýván Amenhotepem, ačkoli již nese významný titul: „žijící v Pravdě“. To vysvětluje, proč se původně nad nápisem ze Silsilehu, připomínajícím otevření lomů na jihu, které měly dodávat kámen pro nejstarší známý chrám Atona, nacházela postava krále uctívajícího Amona, zatímco sluneční disk – Aton – na něj vrhá slavné paprsky končící rukama, symbolem energie – „Tepla a Světla“ – v novém náboženství.[167]

Jak jsem se snažila ukázat v jiných spisech[168], Achnaton si již tehdy uvědomoval, co pro něj Božství znamená, a co víc, již toužil kázat své nové (či spíše věčné) náboženství všude tam, kde považoval někoho za hodného toho, aby o něm slyšel, jak jasně vyplývá z nápisu v hrobce Ramose v Thébách.

[167] Breasted, s. 384.
[168] Viz Savitri Devi, A Son of God, kapitoly 2 a 3.

To znamená, že změna, která se brzy projevila v jeho postoji k tradičním egyptským bohům obecně a k Amonovi zvláště, a kroky, které brzy podnikl proti Amonovu kněžstvu, měly spíše politický než „náboženský“ význam – avšak politický význam, který nelze pochopit bez Náboženství disku jako organického systému myšlení, význam odvozený od velmi konkrétní koncepce státu, která s ním jde ruku v ruce, a od skutečnosti, že Achnaton byl Muž „nad Časem“, který se tohoto světa nevzdal.

Tato koncepce státu – tento režim, použiji-li velmi moderní slovo v souvislosti s velmi starodávnou realitou – byla, jak jsem řekla, teokracií. Nešlo o svévolnou vládu kněží předstírajících, že vládnou jménem bohů nebo „Boha“ – to, co se obecně nazývá „teokracie“ v důsledku nesprávného použití slova – ale o skutečnou věc: vládu samotného Boha, vykonávanou skutečným „Synem Božím“, „moudrým v porozumění plánům a moci“[169] Toho, koho poznal, a správně obdařeným jak světskou mocí, tak duchovní autoritou.

Právě proti této myšlence, tomuto pojetí, se kněží Amona tak důrazně stavěli, nikoli proti králově metafyzickému pojetí Atona. Ať už jim toto pojetí připadalo jakkoli neznámé, neortodoxní – neegyptské –, nikdy by nepovažovali za smysluplné postavit se do otevřeného a ostrého odporu proti zákonitému faraónovi, aby jej zničili. Stejně jako všechna starověká náboženství i to jejich uznávalo skutečnost, že k poznání Skrytého – Amona, Atona, jakkoli ho lidé nazývají – vede mnoho různých cest a že Skrytý sám má mnoho různých atributů. Neprohlašovalo se za jediný možný přístup k Pravdě.

[169] Delší Hymnus Slunci.

A oni nebojovali za to, aby prosadili víru, že tomu tak je, nebo že by tak mělo být vnímáno. Bojovali za své vlastní přežití jako „duchovní autorita“ stojící za egyptským trůnem – „duchovní autorita“, která ve skutečnosti již dávno přestala být čistě duchovní, ale kterou se o to více snažili násilně zastupovat jako prostředek k dosažení cíle. V průběhu času se z nich stala stále více intrikující a stále více po moci toužící organizace. Bojovali za to, aby si zachovali možnost neomezeně prodlužovat svá privilegia. Jejich konečným cílem (kterého dosáhli o dvě a půl století později)[170] nebyla obrana stávajícího faraonského řádu – královské moci oddělené od, přesto v úzkém spojenectví s kněžskou autoritou – ale nic menšího než uchopení královského žezla do vlastních rukou a ustavení, ke svému vlastnímu prospěchu, teokracie v nejběžnějším smyslu slova, tj. režimu, v němž by jim náležela jak světská, tak duchovní moc. Bojovali, zdánlivě, možná, jako zastánci stávajícího řádu, ale ve skutečnosti za prosazení toho smělého snu o kněžské vládě.

Bylo pro ně nezbytné zničit Achnatona a jeho sen o božské vládě, v níž by pro ně nebylo místo. Pro něj bylo nezbytné skoncovat s jejich intrikami a potlačit jejich vliv. Od šestého roku své vlády se postavil sám proti staletím tradic a vyhlásil válku Amonovi a prakticky všem egyptským bohům, nikoli proto, že by se jeho vznešený neosobní Bůh v jeho očích náhle stal „žárlivým“ , ani proto, že by se sám stal náboženským „fanatikem“ (či intelektuálním), ale proto, že si plně uvědomil nebezpečí, které kněží představovali z jeho pohledu, tj. z pohledu jeho státní myšlenky.

[170] V roce 1117 př. n. l., kdy po smrti Ramzese XI. nastoupil na thébský trůn Herihor, nejvyšší kněz Amona.

Nutnost, která ho přiměla k činu, byla více než „náboženská“, nebo přesněji řečeno, v úzkém, individuálním smyslu slova nebyla náboženská vůbec. Neměla nic společného s jeho prožitkem Božství, o kterém nikdo nepochyboval, ani s osudem jeho osobní duše, do kterého nikdo nezasahoval. Byla to nutnost vyrovnat se s nebezpečím. Vznikla jako důsledek tvrdého odporu kněží Amona proti jeho představě o ideálním teokratickém státě, v jehož čele by stál on sám, a zejména proti jeho pokusu učinit z Théb – jejich posvátných Théb, po staletí pevnosti jejich moci – centrum takového státu. Tento odpor musel být překonán za každou cenu, pokud se Akhnaton vůbec chtěl pokusit uvést svou teokracii Zlatého věku do života. Ale byl silný, protože kněží Amona byli jako celek pohádkově bohatí. A byl hořký – zoufalý – protože problém, o který šlo, se jim jevil jako tragické dilema: vládnout, nebo nevládnout, což pro jejich ambiciózní srdce znamenalo: být, či nebýt.

Nevíme, čím přesně zmařili královy plány. Ale jistě udělali něco, co vyvolalo Achnatonovo největší rozhořčení: ozvěnu jeho prudké reakce na jejich postoj máme v nešťastně poškozeném nápisu na jednom z hraničních kamenů v Tell-el-Amarna; text je výmluvný, i když chybí mnoho slov[171], a ukazuje přinejmenším to, že zakladatel náboženství disku viděl v kněžích Amona v podstatě zlou sílu. Zlou a mocnou. Výjimečné situace – nebezpečné situace – vyžadují výjimečná opatření. Král Achnaton reagoval na nepřátelství kněží vyhlášením války na život a na smrt: zakázal jméno Amona jako symbol dosavadního faraónského státu, v němž měli tito

[171] „Neboť tak praví můj Otec… jsou (kněží) ještě horší než to, co jsem slyšel ve čtvrtém roce; jsou ještě horší než to, co slyšel král…; jsou ještě horší než to, co slyšel Menkheperura (Thutmose IV.)… z úst negrů; z úst jakéhokoli lidu!“

kněží tak velký vliv, a jako symbol kněžského státu – falešné teokracie –, jímž ho jednoho dne snili nahradit; a nechal jej i všechna vyobrazení thébského boha vymazat ze všech veřejných i soukromých památek, dokonce i ze stěn hrobky svého vlastního otce; změnil své jméno Amenhotep, což znamenalo „Amon je v míru“, na Achnaton – „Radost slunečního disku“. A zabavil kněžský majetek: jejich obrovské pozemkové vlastnictví a všechny poklady, na které mohl sáhnout. A nechal zavřít brány velkého Amonova chrámu v Karnaku. Poté, když v kněžstvu mnoha jiných bohů viděl sílu, která se mohla spojit pouze se služebníky Amonovými v jejich boji proti němu a proti státu, který zamýšlel vybudovat, brzy je také propustil a nechal vymazat jména tradičních božstev a množné číslo „bohové“ z nápisů a uzavřít všechny chrámy (s výjimkou chrámů slunečních bohů v Heliopoli, v souvislosti s jejichž tradicí zamýšlel dát své náboženství Atona pevné místo v srdcích svého lidu). A nakonec – když si uvědomil, že město Amona bude jeho plánům navždy nepřátelské, když ztratil veškerou naději, že by z něj mohl učinit centrum svého ideálního státu – opustil Théby a vydal se hledat nějakou nedotčenou půdu, na níž by mohl položit základy města svých snů, nového hlavního města egyptské říše, politického a náboženského centra nového světa.

Od té chvíle by jeho boj proti kněžím Amona – nyní zbaveným moci, avšak nikdy pronásledovaným, neboť Achnaton, Muž „nad Časem“, byl proti jakémukoli násilí – nepochybně pokračoval, stejně jako by pokračoval boj proti němu ze všech koutů Egypta. Bylo to však, opakujeme – neboť to nelze nikdy dost opakovat a zdůrazňovat – cokoli jiného než boj mezi jeho „individuální“ duší vědomou si Boha a tradičními

bohy společenství: národními bohy jako takovými. Bylo to především boj mezi „monoteismem“ a „polyteismem“. Byl to konflikt mezi představou Zlatého věku o státě vládnutém skutečným králem-bohem – jedním z těch vzácných božských mužů, kteří se tu a tam objevují ve všech dobách, ale s čím dál menší mocí na zemi, jak čas ubíhá – a koncepcí státu vládnutého králem, jemuž pomáhá, a postupně ovládá – zastíňuje – a nakonec nahrazuje stále mocnější kněžská třída, koncepce, která nakonec vede ke kněžské vládě (ve jménu bohů, ve prospěch kněží). Byl to konflikt mezi dávno zapomenutou představou státu obsaženou v „Království Ra“ a tou, která byla ztělesněna ve faraonském státě rychle se vyvíjejícím směrem ke království Herihor, jinými slovy, konflikt mezi skutečnou a falešnou teokracií.

***

V šestém roce své vlády založil Achnaton město, které se mělo stát vzorem a hlavním městem jeho ideálního státu. Pojmenoval jej Achetaton – Město na obzoru disku.

Jak již bylo uvedeno výše, místo, které si vybral – a kde jsou dodnes k vidění ruiny města – leží asi 190 mil jižně od dnešní Káhiry, na východním břehu Nilu. Jedná se o záliv ve tvaru půlměsíce, dlouhý asi osm mil a široký tři míle, který se rozprostírá na úpatí vápencových pouštních útesů, jež se na severu i na jihu od něj prudce zvedají nad hladinou řeky.

Je těžké říci, jaké skryté důvody – jaké tajemné, avšak všemocné kosmické souvislosti – přiměly mladého Proroka Slunce, aby nařídil zakotvit své lodě a vystoupit se svým doprovodem, když během své pomalé a zamyšlené plavby po Nilu spatřil po své pravici předurčený záliv. Takové důvody

musely existovat; vždy existují pro určení, nebo spíše pro objevení posvátného místa, kdekoli na povrchu Země. A podle toho, co lze odhadnout z jeho náboženské citlivosti, si Achnaton jistě byl vědom jejich existence, i když by bylo unáhlené tvrdit, že je „znal“ intelektuálně, tj. že by je dokázal formulovat v jasných větách a vysvětlit. Dva faktory však nepochybně hrály rozhodující roli při jeho vědomém výběru místa: za prvé, bylo krásné; v dálce se tyčily světle šedé vápencové útesy – které vypadaly bíle pod oslnivým poledním sluncem, růžově nebo fialově při západu slunce – zářící mezi žlutým pouštním pískem a čistou oblohou, neuvěřitelně modrou. A při pohledu z jihu bylo možné spatřit jejich zřetelné obrysy, které na severu ohraničovaly záliv, tyčící se nad lesknoucími se šedomodrými vodami Nilu. Ve svitu měsíce (předpokládáme-li, že Achnaton je poprvé zahlédl v noci) působilo toto místo neméně, ne-li dokonce ještě více jako ze snu. A navíc to byla panenská země – z náboženského hlediska; bezpochyby posvátná podle nevysledovatelné kosmické paralely, která ji takovou činila, ale dosud si toho nikdo nevšiml, dosud ji nikdo jako takovou neuznal a nevyužil, nikdy nebyla spojena s kultem žádného z božstev stvořených člověkem ani se životem žádného krále. Podle slov první hraniční stély z Tell-el-Amarny nepatřila „ani bohu, ani bohyni, ani princi, ani princezně“.[172] Čekalo na své první posvěcení – podobně jako nová, očištěná země na počátku každého dalšího časového cyklu. Symbolizovalo tu nevinnou a krásnou novou Zemi.

Achnaton jej zasvětil ohnivému Orbu, Atonovi, Zdroji života, z něhož před miliardami let vzešly atomy jeho hmotné podstaty; Atonovi, jehož podstatu – teplo a světlo, vibrující

[172] Hraniční stély z Tell el-Amarny.

energii – prožil a uvědomil si, že je totožná s podstatou jeho vlastní bytosti, a kterého proto mohl právem nazývat svým „Otcem“.

Nechal vykonat slavnostní oběť. Poté se vydal na jih a na sever, zastavil se a vymezil hranice posvátného území. A nechal vytesat slova zasvěcení na stély postavené na jeho hranicích: hraniční sloupy mezi světem, jaký byl – světem, který odmítl jeho poselství – a pozemským rájem, podobným tomu v dávných „dnech Ra“, který doufal znovu nastolit na tomto kousku země, který nikdy předtím nehostil chrám ani palác: „Patří mému Otci, Atonovi, hory, pouště, louky, ostrovy, vyvýšeniny, nížiny, země, voda, vesnice, hráze, lidé, zvířata, háje a všechny věci, které Aton, můj Otec, stvoří, na věky věků.“[173]

Rozloha vymezeného území, které se táhlo po obou březích Nilu „od východních kopců k západním kopcům“ (včetně ostrova uprostřed řeky), byla skutečně velmi malá: měřila zhruba osm mil (ze severu na jih) a 17 mil (z východu na západ) – což je ve srovnání s rozlohou Egypta, nemluvě o Egyptské říši a celé Zemi, pouhý zlomek. A Achnaton složil velkou přísahu, že jej nebude rozšiřovat. Možná cítil, že sotva může očekávat, že uskuteční svět svých snů, pokud to nebude (alespoň zpočátku) v rámci velmi omezené oblasti.

Velikost místa však nemá velký význam. Co se počítá, je duch – smysl – jeho zasvěcení, záměr za symbolickým gestem otevírajícím (nebo, abychom byli přesnější, váhavě předznamenávajícím, Bůh sám věděl o kolik tisíc let dopředu, otevření) nové éry. Jak jsem řekla, tato éra neměla být ničím

[173] Nápis na druhé základové desce, citováno podle Weigalla, str. 89–90.

menším než „Érou pravdy“ – Zlatý věk –, v němž svět, vědom si všeho, co vyplývá z jeho spřízněnosti se Sluncem, je spravován „bohy“, skutečnými „Dětmi Slunce“, nikoli pro největší „štěstí“ největšího počtu lidí (dekadentní myšlenka), ale pro naplnění nejvyššího účelu Života, jímž je být vědomou ódou na Slunce. A slova zasvěcení a přísaha, poprvé pronesená „třináctého dne čtvrtého měsíce druhého ročního období“ v šestém roce královy vlády, byla podle jedné tabulky zopakována „osmého dne prvního měsíce druhého ročního období“ v osmém roce vlády, když se Achnaton vrátil, aby se usadil ve svém nově vybudovaném hlavním městě; zopakována, ba dokonce s ještě větším důrazem: „To“ (zasvěcené území) „bude pro Atona, mého Otce: jeho kopce, jeho pouště, veškerá jeho drůbež, veškerý jeho lid, veškerý jeho dobytek, vše, co Aton vytváří, na co dopadají Jeho paprsky; vše, co je v Achetatonu, bude pro mého Otce, živého Atona, pro chrám Atona ve městě, navěky věků. Vše je obětováno Jeho duchu. A ať jsou Jeho paprsky krásné, když je přijímají.“[174]

Přísaha, kterou mladý král složil, že neposune posvátné území za hranice, které mu vymezil, ho nezavazovala k tomu, aby v něm zůstal, odříznutý od zbytku světa, jako by se nacházel ve věži ze slonoviny. Pouze zdůrazňovala mimořádný význam, který této vymezené zemi přikládal (možná z mystických důvodů, které nám nejsou známy), a jeho touhu omezit na ni (nepochybně z praktických důvodů) svůj přímý pokus o vytvoření ideálního státu. Víme totiž ze slavných tabulek z Tell-el-Amarny – části jeho diplomatické korespondence s jinými králi a s jeho vlastními vysokými úředníky a vazaly v Sýrii a Palestině –, že pokračoval ve

[174] Citováno podle Weigalla, s. 93.

vládnutí nad říší ze svého nového hlavního města (jenže vládl podivným způsobem člověka, který nežil ve své vlastní době). A víme, že kromě Města na obzoru disku založil alespoň dvě další města zasvěcená Atonovi, která měla (v jeho představách) být, stejně jako hlavní město, zářivými centry nového uctívání: jedno někde v Sýrii – nevíme kde – a jedno, pojmenované Gem-Aton, v Núbii, poblíž třetího kataraktu Nilu.[175]

Jak jsem již jinde poukázala[176], je lákavé vidět ve výběru těchto dvou míst, ležících na obou koncích jeho panství, známku Achnatonova úsilí připravit celé své impérium na to, aby se stalo posvátným územím, „majetkem Slunce“ v nejširším slova smyslu. Jeho nejhlubším přáním bylo nepochybně vidět, jak se vláda Slunce – sociopolitický (a náboženský) pozemský řád totožný s božským kosmickým řádem – ustaví v každé zemi: náboženství světla a života jako kosmické energie nemůže být omezeno na konkrétní oblast pozemské sféry. Po své hořké zkušenosti v Thébách si však byl vědom obtíží, které takovému úspěchu stojí v cestě, a nutnosti postupovat pozvolna. To nejlepší, co mohl pro začátek udělat, bylo postarat se o to, aby byly v jeho říši vybudovány alespoň tři zasvěcená města. A z nich mělo být Akhetaton, hlavní město, založené na posvátné půdě, kterou si osobně vybral, a přímo jím spravované, prvním viditelným a hmatatelným příkladem teokracie Zlatého věku jeho snů: prvním příkladem toho, čím se Země může stát, když pravé dítě Slunce „způsobí, že patří Tomu, který ji stvořil“.

***

[175] James Baikie, The Amarna Age: A Study of the Crisis of the Ancient World (Londýn: A. & C. Black, 1926), s. 263. Viz také Weigall, s. 166.
[176] Savitri Devi, A Son of God, s. 65.

Toto není místo, kde bych měla podrobně popisovat Město na obzoru disku. To již udělali archeologové mnohem lépe, než bych to dokázala já. Není však zbytečné poukázat na to, že nejvýstižnější postřehy těch, kteří sami, bez předsudků, „vykopali minulost“ na tomto slavném místě, potvrzují to, co jsem zdůraznila ohledně Achnatonova ohromného snu, a zároveň ukazují, jak žalostně město, i když bylo na vrcholu své slávy, zaostávalo za tímto snem – neboť i člověk „nad Časem“ je, pokud jde o jeho praktické úspěchy, vězněm doby, v níž žije; a v temném věku není možný žádný pozemský ráj.

Jedním z nejdojemnějších faktů o Achetatonu, „Sídle pravdy“, je jistě spěch, s jakým bylo postaveno.

Během zhruba dvou let – v období mezi datem slavnostního posvěcení posvátného území v šestém roce vlády Achnatona a datem, kdy se tam na počátku osmého roku přestěhoval a usadil – nové hlavní město nabralo konkrétní podobu, což vedlo k tomu, že v mnoha případech bylo místo pečlivě opracovaného zdiva „použito lomové kamení s tenkou kamennou obkladovou vrstvou. Hliněné cihly byly obíleny, aby vypadaly jako vápenec.“[177] I hrobky – „domy věčnosti“ –, které král nechal vytesat do živé skály v pouštních kopcích na východ od města pro ty ze svých stoupenců, kterým chtěl vzdát zvláštní čest, „svědčí o zběsilém spěchu, s jakým se vše provádělo, a o nedostatku dostatečného počtu zručných řemeslníků a umělců.“[178] Bylo to, jako by Achnaton od samého počátku věděl, že jeho dny jsou sečteny, a byl posedlý tragickým dilematem: „Teď – nebo nikdy!“ (což je ve skutečnosti dilema visící nad zrodem všech velkých činů v Čase, víceméně v

[177] Pendlebury, s. 17.
[178] Pendlebury, s. 56.

jakémkoli období, s výjimkou začátku nového časového cyklu, a ať už je jakákoli povaha – „v Čase“, „nad Časem“ nebo „proti Času“ – lidí, jimž je souzeno jednat, dilema stále více neoddělitelné od jednání v Čase jako takovém, jak se člověk pohybuje dále – nebo vstupuje – do Temného věku).

A přesto – navzdory tomuto spěchu – bylo město, jehož alespoň centrální část byla „obzvláště dobře rozvržena“[179], celkově výjimečným místem plným řádu a krásy. Rozprostíralo se mezi světlým, šedavě žlutým pískem pouště a sady a zahradami lemujícími Nil, na délce pěti mil od jihu k severu, po obou stranách dvou hlavních tříd. Jedna z nich je dodnes známá obyvatelům okolních vesnic jako „Císařská cesta“ – Sikket-es Sultan –, zatímco druhé, o něco dále na východ, dali moderní archeologové název Ulice velekněze – jako by se teokratická idea, která dala vzniknout krátkodobému hlavnímu městu, vtiskla do jejich podvědomí. V severním předměstí „Ulice velekněze“ pokračuje jako „Západní cesta“, zatímco další dopravní tepna, která s ní vede rovnoběžně – „Východní cesta“ – byla vyklizena na východ od ní. Řada dalších ulic vedla ze západu na východ, v pravém úhlu k těmto dvěma. Šířka města byla zhruba tři čtvrtě míle. V nejcentrálnější části, naproti hlavní třídě – „Císařské cestě“ – leželo rozsáhlé královské panství s jeho soukromými a úředními částmi, zahradami a rekreačním jezerem, krásným soukromým chrámem a na sever od něj Velký chrám Atona. Na severním okraji města stál další palác a několik dalších chrámů. Ve skutečnosti měl každý dům – ať už patřil známému dvořanovi či vysokému úředníkovi, který bydlel v bezprostředním sousedství královského sídla, nebo člověku méně vznešeného postavení, jako byli ti, kteří žili

[179] Pendlebury, s. 41.

v oblasti dnes známé jako „severní předměstí“ – svou vlastní kapli. Asi míli jižně od hlavního města se nacházely slavné zahrady Maru-Aton – nejbližší podobnost pozemského ráje, pokud vůbec nějaká existuje – s čerstvě zelenými altány, pavilony s kolonádami a umělými jezery plnými růžových a bílých lotosových květů. Na východě, mezi městem a vápencovými kopci, které ohraničovaly krajinu, ležela malá opevněná vesnice s pravidelným uspořádáním a úhlednými řadami stejných chaloupek, určených – jak archeologové předpokládají – pro dělníky pracující na hrobkách ve východních kopcích.

V ostrém kontrastu ke všem starším egyptským chrámům – a, dovolím si dodat, i ke klasickým indickým chrámům dodnes –, v nichž je svatyně svatých, příbytek skrytého Boha, tou nejmenší a nejtemnější místností, „byl chrám v Amarně skutečnou svatyní Slunce, se vzdušnými nádvořími otevřenými k obloze, která na sebe navazovala až k hlavnímu oltáři.“[180] A to platí pro všechny náboženské stavby v Achnatonově hlavním městě, od Velkého chrámu Atona, který měl být centrem nového uctívání v celé egyptské říši, až po tu nejskromnější soukromou kapli, tvořenou pouhým jedním oltářem uprostřed malého nádvoří.

Duch nového uctívání – myšlenka, že nadšení při pohledu na světlo a krásu je nejlepší formou uctívání – je zde patrný na každém kroku. Zajímavým faktem, který však nelze opomenout, je to, že zatímco ve státních chrámech se k oltáři vždy přistupovalo směrem na východ, „orientace v soukromých kaplích, které směřovaly ‚všemi směry‘, zřejmě nehrála žádnou

[180] Pendlebury, s. 77.

roli.“[181] Byla to ze strany mnoha majitelů domů nesmyslná a okázalá reakce proti Tradici, chápané bez rozdílu jako celek? A pokud ano, jak to, že král – který neodmítal to, co v Tradici skutečně symbolizovalo věčné skutečnosti či zákony – dovolil svým poddaným, aby zanedbávali tak důležitou záležitost, jakou je orientace jejich slunečních kaplí? Jedinou možnou odpovědí na tuto otázku je, že ačkoli považoval za svou povinnost dodržovat mocnou symboliku orientace ve vztahu ke státním chrámům (čímž uváděl stát do harmonie se sluneční soustavou), byl Achnaton, stejně jako všichni ti, kdo se povznesli nad pouta Času a Prostoru, přesvědčen, že „kamkoli se člověk obrátí, tam je Bůh“, a proto to považoval za zbytečné zasahovat – samozřejmě za předpokladu, že věděl, že tolik kaplí v jeho posvátném městě nebylo orientováno. Pro něj, jak jsem právě řekla, bylo v náboženství nejdůležitější úctyplná, zbožná radost z uvědomění si nejvyšší krásy. Správný smysl pro symbolické souvislosti byl skutečně přirozeným výsledkem skutečné oddanosti skutečné Božskosti. Jeho přirozeným výsledkem, ale ne jeho původcem. V praxi zůstávalo podstatné především vytvoření té atmosféry krásy a nevinné radosti ze života – té skutečné atmosféry Zlatého věku – vnějšího projevu moudrosti „nadčasové“ a přesto „věrné zemi“, v jejímž středu by se automaticky objevovaly a byly pociťovány symbolické souvislosti – znamení harmonie mezi zemí a kosmem.

Všechno v Achetatonu – alespoň všechno, co leželo v králově moci, všechno, co mohlo vytvořit neomezené bohatství a nespoutané umění, na příkaz a pod inspirací božského

[181] Pendlebury.

člověka, který byl sám umělcem[182] – bylo navrženo tak, aby takovou atmosféru podporovalo.

Jak Velký chrám Atona, tak i králův hlavní palác byly budovy neuvěřitelné nádhery.[183] Výzdoba tohoto paláce – jeho malované podlahy v novém, volném „amarnském stylu“, znázorňující telata skotačící ve vysoké trávě plné máků nebo divoké kachny brodící se bažinami (nebo, ve veřejnějších místnostech, průvody poddaných národů říše: negrů a Núbijců, Libyjců a Semitů); jeho nástěnné fresky zobrazující ptáky a motýly poletující nad rybníky pokrytými lekníny, zatímco mezi rákosím plavaly ryby se stříbrnými šupinami; jeho malované stropy, zobrazující hejna holubů – byla, stejně jako výzdoba Severního paláce, ódou na krásu života, viditelným ekvivalentem známých chvalozpěvů, z nichž usuzujeme o podstatě Achnatonovy víry. A lze si jen stěží představit dojem, jaký musel člověk mít při vstupu do toho, co se jeví jako jeho obrovská přijímací síň, jejíž 542 palmových sloupů neslo hlavice vykládané zlatem a bohatě barevnými glazurami.

A ačkoli byl chrám tak zcela zničen, že z něj nezbylo nic než základy, můžeme s jistotou předpokládat, že nebyl o nic méně krásně zdoben než královo vlastní obydlí.

Vskutku, i obyčejný dům střední třídy v Achetatonu, jehož typ lze studovat na pozůstatcích severního předměstí města, byl půvabnější než mnohé luxusní byty našeho moderního světa.

---

[182] Pendlebury (s. 92) naznačuje, že Akhnaton sám se zřejmě věnoval malování. „V jedné z komnat královského paláce byly nalezeny dva štětce z palmových vláken, několik rybích kostí, které sloužily jako rýsovací hroty a jejichž konce byly stále obarvené barvou, a značné množství surových barev.“

[183] Viz jejich popis ve Weigallově knize The Life and Times of Akhnaton, v Baikieho knize The Amarna Age, v Pendleburyho knize Tell-el-Amarna atd.

Nejenže byl samostatný – soběstačný – a prakticky vždy se nacházel na rozsáhlém pozemku[184], ale měl více než dostatek pokojů, aby zajistil soukromí členům velké domácnosti, a byl vybaven veškerým komfortem, jaký byl v Egyptě 18. dynastie možný. A stěny byly pomalovány ptáky a girlandami, samozřejmě méně propracovaně než ty v paláci, ale ve stejném duchu lásky k přírodě, a jeho vnitřek, ačkoli jednoduchý, „musel být záplavou barev, s fleky jasné barvy a pozlaceným nebo leštěným nábytkem.“[185]

Zbytky celého místa svědčí o Achnatonově snaze učinit z něj vzor a centrum světa krásy a štěstí, světa obnoveného prostřednictvím naprosté věrnosti Přírodě – věrnosti duchu Slunce. A snad ještě výmluvnější než vše ostatní jsou ruiny „dělnické vesnice“ na východ od města. Stály tam pravidelně rozvržené „úhledné řady chaloupek vedle sebe“[186] podél silnic, které se navzájem křížily v pravém úhlu. Každý dělník sdílel se svou rodinou jednu z těchto malých chaloupek, které se skládaly

> z přední místnosti, sloužící jak jako kuchyně, tak jako obývací pokoj, ložnic a skříně v zadní části. Uvnitř domů naznačují hrubé malby na hliněných stěnách snahu jednotlivých dělníků vyzdobit své okolí a vyjádřit svou zbožnost; amulety a talismany ležící na podlaze ukazují, kteří z mnoha egyptských bohů byli u dělníků nejoblíbenější; rozházené nástroje a nářadí vypovídají o

[184] Dům T. 36, 11, který zkoumal J. D. S. Pendlebury, se například nacházel v ohradě o rozměrech 70 x 50 yardů (Pendlebury, s. 102 a následující).
[185] Pendlebury, s. 109.
[186] Pendlebury, str. 58 a 118. Viz také Sir Leonard Woolley, Digging Up the Past (Londýn: Pelican, 1937), str. 61–63.

práci každého z nich nebo o jejich zájmech ve volném čase.[187]

A pokud by, jak se někdy předpokládalo – jak by snad naznačoval jediný vchod do ní, „stopy po hlídkových cestách všude kolem“, obklopující zdi, které „v žádném případě nesloužily k obraně“, ale byly dostatečně vysoké, aby „udržely lidi uvnitř“[188], a její zjevně záměrná odlehlost od města – tato „dělnická vesnice“ byla ve skutečnosti místem internace pro muže, kteří neuposlechli krále (to, co lidé dnes nazývají „převýchovným“ táborem, když jsou zdvořilí, nebo koncentračním táborem, když nejsou, nebo když mluví o institucích „nepřítele“), pak by její důkazy byly ještě výmluvnější. Neboť jakkoli ponuré mohly ve své uniformitě vypadat, ty malé domky v řadě byly mnohem lepší než jakékoli „linky pro kulie“ moderní Indie (alespoň před rokem 1947), ba dokonce lepší než anglická dělnická obydlí temných let průmyslového růstu v 19. století. A jejich obyvatelé – ať už svobodní dělníci nebo „internovaní“ – měli „volný čas“. A nikdo od nich nepožadoval – ani je „nevychovával“ –, aby vzdávali hold víře v moc, jak je tomu dnes u lidí v každé kapitalistické i nekapitalistické formě demokracie. „Drželi se svých starých bohů a jejich oblíbencem byl zřejmě Bes, ten malý tančící lví trpaslík.“[189] Achnaton nebyl předchůdcem křesťanství, demokracie ani marxismu, ani žádné z lidmi vytvořené víry v tento či příští svět – produktů úpadku, typických pro pokročilé stadium Věku temnoty, či nesprávného uplatnění doktríny zoufalství a úniku ze světa. Byl, jak jsem již

[187] Woolley, s. 62.
[188] Pendlebury.
[189] Pendlebury, s. 58.

řekla, jedním z velmi vzácných mužů „nad Časem“, kteří sice odmítali přijmout podmínky Věku temnoty, ale neotočili se zády k tomuto světu, a snad jediným takovým, který byl v historických dobách obdařen absolutní mocí. Pouze pokud ho – a to – uvážíme v tomto světle, můžeme doufat, že pochopíme jeho dílo: Achetaton, centrum pravé sluneční teokracie a hlavní město nové země.

***

Teprve pokud jej uvážíme z hlediska jeho politické symboliky – jako vyjádření Achnatonova nároku ztělesňovat nejstarší a pravou, věčnou sluneční tradici, v protikladu k tomu, čím se tato tradice stala v důsledku postupného vzestupu Amona (tj. Amonových kněží) k výsadnímu postavení – můžeme pochopit správný význam nejdiskutovanějšího a nejvíce nepochopeného aspektu „amarenského stylu“, a to konkrétně způsobu zobrazení samotné postavy krále a členů jeho rodiny téměř ve všech malbách a reliéfech z jeho vlády, s výjimkou těch nejranějších.

Na všech těchto obrazech „je lebka protáhlá; brada, jak je vidět z profilu, je nakreslena, jako by byla ostře špičatá; maso pod čelistí je ztenčeno, což dává linii vzhůru směřujícího oblouk; a krk je znázorněn jako dlouhý a tenký“, k čemuž je třeba přidat výrazné břicho a abnormálně velké boky a stehna, „ačkoli od kolen dolů mají nohy přirozenější velikost“.[190] Vysvětlení těchto anatomických odchylek, které podává mnoho, ba dokonce většina archeologů, je jednoduché – ve skutečnosti až příliš jednoduché. Zakládá se na následujícím uvažování: ve všech ostatních aspektech (jak je patrné ze scén

[190] Weigall, s. 59.

zvířecího a rostlinného života na stěnách a dlažbách paláců) vyniká umění z Amarny věrností přírodě; Achnatona však zobrazuje s deformovanou hlavou a neforemným tělem; proto musel být postižen obojím. Příliš jednoduché, říkám, neboť tomu odporuje několik podob krále, jako je například vápencová busta v životní velikosti v berlínském muzeu[191], která je vše jiné jenom ne neproporcionální. Skutečné vysvětlení je třeba hledat jinde: v časem prověřené tradici, že „Ra-Horakhti kdysi vládl na zemi“, a ve srovnání nejpodivnějších „portrétů“ krále, královny a princezen s egyptskými „řezbami ze dřeva a břidlice a slonovinovými figurkami z archaických dob“. „Podobnost mezi zobrazením lidského těla v tomto archaickém umění a ‚novém‘ umění Achnatona je patrná na první pohled,“ píše Arthur Weigall, jediný archeolog, který – pokud je mi známo a bez ohledu na to, jaké měl možná předsudky vůči náboženství Atona – naznačil správný význam podivných ‚přehnaných prvků‘ amarnských umělců; „ve všech vyobrazeních archaických mužů je vidět protáhlá lebka, tak charakteristická pro králův styl; u figur z hlíny a slonoviny je to výrazné břicho; a zde také, nejzřetelněji ze všeho, jsou to nevysvětlitelně velká stehna a mohutné boky.“[192] A na podporu tohoto tvrzení uvádí dvě královské hlavy a sošku v archaickém stylu, které objevil sir Flinders Petrie v Abydosu a Diospolisu[193] – umělecká díla, v nichž jsou „amarenské rysy zřejmé“, a odvážně považuje Achnatonův „nový styl“ za to, čím skutečně je: ne za realistický portrét neohrabaného modelu, a ještě méně za nemocné výtvory dekadentních umělců hledajících bizarnost, ale za „archaickou

[191] Nyní ve Wiesbadenu.
[192] Weigall, s. 63.
[193] Viz obrázky ve Weigallově knize, s. 64.

renesanci“ s hlubokým politickým významem, vnější znak návratu ke staré představě božského království se všemi jejími starými implikacemi.

Toto je skutečně jediné vysvětlení „amarenského stylu“, v jehož světle mizí zdánlivý kontrast mezi naprostým realismem při ztvárnění přírodních scén (a v některých portrétech a sochách) a podivností zkreslených „portrétů“. Postavy telat, kachen, papyrusových rákosů a leknínů musely být pouze věrné skutečnosti – a dekorativní; postavy krále, syna Slunce, musely být především (a to i za cenu vnější krásy) věrné smyslu a účelu jeho vlády; musely se prostřednictvím nezaměnitelné příbuznosti s co nejarchaičtějšími vzory projevovat způsobem, který by na Egypťany zapůsobil, příbuznost Achnatonova nového řádu s „dny Ra“, minulými i budoucími; musely být dokonce znamením, že s ním, alespoň v Achetatonu, se „dny Ra“ vrátily.

Stejný záměr, stejnou teokratickou symboliku lze spatřovat ve skutečnosti – na kterou rovněž poukazuje A. Weigall –, že král je téměř vždy zobrazován s korunou Dolního Egypta – zdaleka nejstarší z „dvou zemí“ a od nepaměti sídlem toho heliopolského uctívání Slunce, s nímž se tak usilovně snažil spojit své vlastní v myslích a srdcích svých poddaných – a že „jména nového Boha byla umístěna do královských kartuší“[194]; také ve skutečnosti, že kamkoli se v Achetatonu člověk podívá, je osoba krále ctěna, vyvyšována – uctívána – spolu s diskem s paprsky končícími v rukou, znakem neosobního, kosmického božství.

[194] Weigall, s. 65; Pendlebury, s. 14.

To lze pozorovat i v těch nejprostších a nejobyčejnějších soukromých domech tohoto posvátného města. Každý dům byl, jak již bylo zmíněno, vybaven více či méně honosnou soukromou kaplí, která sloužila jako místo rodinné modlitby. Tam, „na zadní stěně za oltářem“ – na stěně, ke které člověk stál čelem, když stál před oltářem v modlitební pozici – byla umístěna stéla, která nejen zobrazovala sluneční disk, symbol všeprostupujícího On-Ona-To, „Teplo a Světlo v Disku“, ale také „ukazovala krále uctívajícího sluneční disk“.[195] A ve více než jedné části domu mimo kapli se nacházely vyobrazení krále, stejně jako psaná slova chválící Atona; mnohé výklenky nebo falešné dveře, zapuštěné do zdi kvůli symetrii, byly opatřeny nápisy s modlitbami a „alespoň jeden z nich zobrazuje scénu, v níž král přináší oběť“[196], zatímco „nadpraží předních dveří“ (ve stejném domě) neslo obraz majitele domu, „který uctívá královská a božská jména a pronáší krátkou modlitbu“.[197]

To lze pozorovat stejně zřetelně i na 25 hrobkách v pouštních kopcích na východ od města. „Vezmeme-li je dohromady,“ tyto hrobky, v nichž se nenachází ani jediná zmínka o Osirisovi nebo o jakékoli staré mytologii podsvětí a kde jsou zobrazeny pouze dvě pohřební scény[198], „odhalují pouze jednu osobnost, jednu rodinu, jeden domov, jednu kariéru a jeden způsob uctívání. Jedná se o postavu, rodinu, palác a povolání krále a uctívání Slunce – které bylo také jeho.“[199] Na

[195] Pendlebury, s. 102.
[196] Pendlebury, s. 109.
[197] Pendlebury, s. 103.
[198] V pohřební komoře princezny Maketaton a v hrobce Huya.
[199] Norman de Garis Davies, The Rock Tombs of El-Amarna, 6 svazků (Londýn: Egypt Exploration Fund, 1903), str. 18–19.

stěnách byly samozřejmě vyobrazeny také scény ze života těch mužů, jimž byly hrobky určeny – například v hrobce Mahua scény znázorňující jeho schopnosti jako velitele policie. Vždy však nějakým způsobem souvisí s osobou krále. Vyprávějí o loajalitě, kterou mu dvořané (alespoň navenek) prokazovali, o jejich ochotě „naslouchat jeho učení o životě“, o velkorysosti, s níž je král hojně odměňoval za jejich horlivost při plnění úředních povinností a za jejich údajnou ortodoxnost, pokud jde o Náboženství disku. A scény z domácího života – jejichž přirozenost zdůrazňují všichni archeologové – ukazují život královské rodiny. A scény uctívání zobrazují krále a královnu před oltářem Slunce. A ve svých modlitbách šlechtici, majitelé hrobek, prosí Atona, Zdroj života, který je také Vládcem osudu, aby jim dopřál pokračovat ve službě králi za branami smrti, a znovu a znovu prohlašují krásnými slovy božství Achnatona jako Syna Slunce: „Ty jsi ho stvořil ze svých vlastních paprsků... On je tvým vyzařováním...“[200]; „Tvé paprsky spočívají na Tvém jasném Obrazu, Vládci Pravdy, jenž pochází z Věčnosti; Ty mu dáváš svou věčnost a svá léta… Dokud bude existovat Nebe, On bude!“[201] „Jsi věčný, Neferkhepe-rura Ua-en-Ra“ (Krásná podstato Slunce, Jediný ze Slunce); „jsi živý a zdravý, neboť On tě zplodil.“[202]

Člověk musí skutečně sledovat tok dějin téměř 3 000 let – konkrétně až k relativně novodobému velkému slunečnímu státu v Jižní Americe, Incké říši, aby nalezl takové absolutní ztotožnění osoby krále se Sluncem, principem kosmického Božství. Existuje však obrovský rozdíl – rozdíl v povaze, ve

[200] Hrobka Tuty (nápis).
[201] Hrobka Maye (nápis).
[202] Hrobka Aye (nápis).

významu, nejen v letech – mezi tímto nejpozdnějším z tradičních slunečních království[203] a krátkodobým Městem obzoru Atona. Incký stát byl snad nejvýraznějším „totalitním“ státem všech dob (pokud mi bude dovoleno použít toto módní slovo na realitu starou několik století), státem, v němž bylo vše – včetně sňatků soukromých osob – pevně a do nejmenších detailů regulováno vládou, a navíc státem válečnickým – státem, v němž byla nutnost války přinejmenším plně uznávána, ačkoli jeho králové nebyli bezdůvodně agresivní. Se svým vznešeným slunečním náboženstvím – velmi podobným Achnatonovu a na rozdíl od japonského jedinou náboženskou silou v zemi[204] – a svým velkým ideálem sociální spravedlnosti to byl stát, který bych nazvala „proti Času“. Achnatonovo svaté město bylo místem individuální svobody i místem krásy a jeho nový řád byl řádem míru, neboť on byl člověkem „nad Časem“. To však platilo v plné míře pouze do té míry, do jaké bylo pro něj materiálně (i psychicky) možné uskutečnit svůj sen o pozemském ráji. A to nebylo možné, protože, jak jsem již řekla, v Temném věku neexistuje a nemůže existovat žádný stav „nad Časem“.

***

Žádný takový nemůže existovat, protože každý stát spočívá na donucení – tj. na násilí – ba co víc, protože život sám

[203] Japonsko, jediná sluneční říše dnešního světa, má mnohem delší historii. V této souvislosti o něm však nemluvím kvůli velmi dlouhému úpadku osobní vlády císařů, od dob Yoritoma, prvního šóguna (1186–1199), až do roku 1866. Také kvůli roli, kterou v japonských dějinách sehrály jiné myšlenkové proudy než státní uctívání Slunce (buddhismus, konfucianismus atd.).

[204] Ještě před rokem 551 n. l. (kdy byl do Japonska zaveden buddhismus) mělo Japonsko kromě bohyně Slunce i další významné bohy. Legenda vypráví, že nadvládu bohyně Slunce bylo třeba dlouhou dobu bránit proti nárokům jejího mocného a nepokojného bratra Su-sa-no-wo, boha bouří.

o sobě je vždy, s výjimkou samého úsvitu nového časového cyklu – a tím spíše, čím více se člověk noří do věku temnoty – neoddělitelný od násilí v té či oné podobě. A archeologické nálezy dokazují, že Achnatonovo město se vší svou krásou nebylo výjimkou z těchto věčných zákonů. Ať už byl jeho pohled jako celek jakkoli „jako záblesk nebe“[205], nesl i materiálně známky temného středověku: za krásnými sídly, která lemovala silnice v severním předměstí, a „druhým prstencem středně velkých domů“ za nimi „nakonec přišly slumy: pouhé spleti chatrčí, sdílejících společná nádvoří.“[206] Navzdory jeho snaze poskytnout každému místo na svém posvátném území; ba co víc, navzdory skutečnosti, že ve svých hymnech stanovil zásadu oddělení ras, z čehož vyplývala myšlenka, že ve společnosti, která se řídí věčným nebeským řádem, by měly být uznávány a zdůrazňovány pouze přirozené rozdíly mezi lidmi, Akhnaton nemohl ani ve městě svých snů uniknout hořkému boji o prostor mezi zámožnými a chudými, vedenému výhradně na základě bohatství, boji, který se již v jeho době stal jednou z trvalých součástí lidského života. Je skutečně těžké říci, zda v té „spleti chatrčí“ – v zadních uličkách severního předměstí – nežil žádný Egypťan, jehož upřímná oddanost náboženství disku a jeho charakterové vlastnosti by měly upoutat královu pozornost a zajistit mu soukromý dům stejně pohodlný jako ten, který obýval Pnahesi, Etiopan (nebo negr)[207], na jih od úředních čtvrtí.

A to není vše. Jak jsem již zmínila výše, takzvaná „dělnická vesnice“, ležící několik kilometrů východně od

[205] Nápis v hrobce May (hrobka č. 14) v Tell el-Amarna.
[206] Pendlebury, s. 45.
[207] Budge, s. 92.

hlavního města, podivuhodně připomíná vzorový tábor pro trestance, v němž panovaly mimořádně humánní podmínky. I kdyby se jednalo pouze o dělnickou vesnici (což je možné, navzdory izolačním hradbám a stopám po hlídkových cestách všude kolem), zůstává faktem, že v Achetatonu existovala ozbrojená policejní síla a že tato síla neomezovala svou činnost pouze na přehlídky. To je nezpochybnitelně patrné na stěnách hrobky Mahua, „náčelníka policie“[208], kde jsou zločinci skutečně vyobrazeni, jak jsou „vedeni v poutech před vizíra a další šlechtice k výslechu“.[209] Je pravda, že neexistují vůbec žádné důkazy o tom, že by během Achnatonovy vlády v posvátném areálu (či vlastně kdekoli v Egyptě) existoval trest smrti nebo dokonce drastické represivní metody. (Opačný předpoklad Sira Wallise Budgeho je čistě spekulativní a vychází, jak sám uvádí, pouze ze skutečnosti, že Achnatonův dvůr byl „orientální“.)[210] A dokonce i kněží Amona – královi úhlavní nepřátelé – byli pouze zbaveni svého pohádkového bohatství a zjevně nebyli ani zabiti, ani nijak pronásledováni (jinak by to bylo zaznamenáno – a zdůrazněno – v nápisech, jako je káhirská stéla, která popisuje poměry za Achnatonovy vlády zpětně, po obnovení Amonova kultu). Přesto pouhá existence donucovací síly v Achet-atonu ukazuje, že město nebylo pozemským rájem královských snů.

Udržování policejních sil nebylo jediným dobrovolným či nedobrovolným – vědomým či nevědomým – ústupkem muže „nad Časem“ vůči nutnostem (či panujícím podmínkám) tohoto Temného věku. Všichni archeologové se shodují, že nejenže

[208] Hrobka č. 9 (jižní řada) v Tell el-Amarna.
[209] Pendlebury, s. 52.
[210] Budge, str. 107–108.

Achnaton sám nebyl „lovcem“, ale že za jeho vlády neexistují žádné důkazy o lovu, jako by byl tento krutý sport zakázán, nebo alespoň silně odrazován, protože byl v rozporu s duchem náboženství, které vyzdvihovalo krásu a posvátnost života. Na druhou stranu je však obtížnější popřít důkazy o alespoň příležitostných zvířecích obětích v souvislosti s Náboženstvím disku. I když oběti mohly sestávat „převážně ze zeleniny, ovoce a květin“[211], i když pasáž Sira Wallise Budgeho týkající se oltářů na otevřených nádvořích Velkého chrámu Atona by se zdála naznačovat, že na nich nebyly přinášeny žádné oběti, stejně jako na oltáři, který královna Hatšepsut postavila Ra-Horakhtimu ve svém chrámu v Deir-el-Bahri[212], zůstává první nápis zřízený na památku založení Achetatonu, který uvádí, že král obětoval Atonovi velkou oběť „chleba, piva, rohatých býků, bezrohatých býků, zvířat, drůbeže, vína, kadidla a všech dobrých bylin“[213]; zůstává znepokojivý, i když ne stoprocentně přesvědčivý, obrazový důkaz o býcích ověnčených věnci[214] a o hostinách, při nichž se naznačuje přítomnost masa a drůbeže.[215] Je samozřejmě možné, že Achnaton povolil zvířecí oběti pouze proto, aby svému lidu vtisknul do paměti spřízněnost svého

[211] Weigall, s. 108.
[212] Sir Wallis Budge, A History of Egypt from the End of the Neolithic Period to the Death of Cleopatra VII, B.C. 30, sv. 4, Egypt and her Asiatic Empire (Londýn: Kegan Paul, Trench, Trübner & Co., 1902), s. 122: „... je možné, že nápad na oltáře vnukl architektovi Bekovi, synovi Menovi, oltář, který královna Hatšepsut nechala postavit ve svém chrámu v Der-al-Bahari. Je zajímavé, že ani na královnině oltáři, ani na oltářích jejích nástupců nebyly přinášeny žádné oběti, a je třeba poznamenat, že královna ve svém nápisu uvádí, že oltář postavila pro svého otce Ra-Harmachise, který byl jediným staroegyptským bohem, kterého Amenhotep IV. rád uctíval.“
[213] Citováno podle Weigalla, s. 83.
[214] V hrobce Merira (hrobka č. 4) v Tell el-Amarna.
[215] V hrobce Huya (hrobka č. 1) v Tell el-Amarna.

„nového“ kultu s prastarým slunečním kultem v Heliopoli, jehož nedílnou součástí bylo právě takové rituální krveprolití – potřeboval totiž okázalé ústupky vůči hluboce zakořeněné tradici, pokud chtěl Egyptu „mírovou“ cestou vnutit náboženství tak „neegyptské“, jaké bylo to jeho. Je také možné, že si uvědomil, že pokud by tento časem prověřený obřad, který alespoň do jisté míry reguloval a omezoval konzumaci masa, potlačil, nahradilo by jej pouze rozsáhlejší a krutější zabíjení zvířat ve jménu pouhého obžerství (jak se to jednoho dne skutečně stalo v křesťanském světě). Ať už je však vysvětlení, které by mohlo sladit jeho postoj v této věci s vznešenou moudrostí Zlatého věku, která vyzařuje ze všeho, co víme o Achnatonově kariéře, jakékoli, nemůže to změnit skutečnost, že tyto dvě věci jsou neslučitelné.

V opravdovém Zlatém věku nikdy nedocházelo a nikdy ani nemůže docházet k zabíjení nevinných ptáků a zvířat – ať už jako oběti Slunci. A tolerance tohoto nejstaršího rituálu, byť výjimečně a s nejchvályhodnějším praktickým odůvodněním, v Achnatonově svatém městě pouze s ještě větší naléhavostí ilustruje, jak nemožné je pro člověka „nad Časem“ – ba zejména pro člověka „nad Časem“ – vytvořit pozemský ráj v našem Temném věku.

***

Nejtragičtějším a zároveň nejpoučnějším příkladem uplatnění moudrosti Zlatého věku na Zemi v tomto Temném věku, bez ohledu na podmínky, které v něm panují, je však Achnatonovo nekompromisní „ne“ válce, jeho odmítnutí jakožto vládce říše přijmout zákon násilí, jenž je zákonem Času par excellence (a zejména zákonem Času ve všech Temných věcích).

Příběh nepokojů v Sýrii a Palestině – tedy v celé severní části egyptské říše – za vlády Achnatona byl poskládán z přibližně 300 hliněných tabulek pokrytých klínovým písmem – diplomatickým písmem té doby –, které byly nalezeny v letech 1887 a 1891 v ruinách Achetatonu a představujících depeše zasílané králi vazalskými panovníky a egyptskými guvernéry válkou zmítaných zemí. Celý příběh neznáme – a bohužel nikdy nepoznáme –, neboť více než dvě třetiny hliněných tabulek byly ztraceny v důsledku bezohledného zacházení po jejich objevení.[216] Z toho, co o tom však víme, lze situaci zpětně shrnout a charakterizovat jako „velké koordinované protiegyptské hnutí“[217] vedené místními vazalskými knížaty v úzkém spojenectví s divokými loupeživými skupinami, zřejmě pouštními kmeny: Sa-Gaz v severní Sýrii a Habiru (v nichž někteří autoři vidí „Hebrejce“, v jedné z invazních vln, které je přinesly do toho, co nazývali svou „Zemí zaslíbenou“) v Palestině, zatímco v pozadí, jako neviditelný organizátor všech nepokojů, stál Šubbiluliuma, ambiciózní a lstivý král Chetitů, jehož cílem bylo rozšířit svou vlastní nadvládu na úkor Egyptské říše.

Zdá se, že toto hnutí mělo dvě hlavní centra: zemi Amoru v severní Sýrii a Jezreelskou pláň v Palestině. Amorský náčelník Abdashirta a jeho tři synové – z nichž nejvýznamnější byl slavný Aziru – dále Ikatama, „muž z Kádeše“, a na jihu Labaya (nebo Lapaya), Tagi, Milki-Ili a další – byli nejobtížnějšími protiegyptskými vládci, jejichž jména se opakovaně objevují ve stížnostech adresovaných Achnatonovi

[216] Petrie, s. 259.
[217] Stanley Cook, Cambridge Ancient History (Cambridge: Cambridge University Press, 1924), sv. 2, s. 303.

loajálními osobami, jako byli Abi-Milki z Tyru, Biridiya z Megidy a především Ribaddi, neúnavný „král“ Gebalu (Byblosu), a Abdikhipa, guvernér Jeruzaléma.

Oba zůstali neochvějně věrní až do samého konce (i poté, co se Abi-Milki a mnoho dalších věrných spojenců Egypta již dávno v naprosté beznaději přidali k Sa-Gazovi, jelikož mu faraón v reakci na jeho zoufalé zprávy neposlal žádnou pomoc). Jejich zprávy nejsou jen nejpočetnější (pouze od Ribaddiho se nám dochovalo přes 50 dopisů adresovaných Achnatonovi), ale jsou i dnes, po 3 300 letech, dojemné – dojemné, jak tomu u zcela nezištné loajality (loajality spojené s jistotou katastrofy) vždy bývá. A zpočátku lze pociťovat jen zmatení nad Achnatonovým postojem, když se o nich dozvěděl, zmatení a ještě něco víc nad jeho zjevnou lhostejností k osudu těch, kteří pro něj s takovou vírou umírali. Ale připomeňme si stručně obecný průběh událostí, jak jej sledujeme v „dopisech z Tell el-Amarny“.

První dojem, který člověk získá z těchto nejstarších diplomatických dokumentů, je nesmírně matoucí. Řada místních knížat a náčelníků, poté co stejně dlouze a důrazně ujišťují o své loajalitě vůči egyptskému králi, mu popisuje rostoucí nepokoje ve svých oblastech, přičemž každý z nich obviňuje svého souseda, že je přítelem Sa-Gazů (nebo Habiru), lhářem a zrádcem. Teprve postupně – jak čteme další zprávy – začínáme chápat, kdo je skutečně loajální a kdo ne. Pak čteme o dynastech, kteří byli zpočátku věrní Egyptu – jako například Abi-Milki –, kteří jeden po druhém přecházejí do opačného – protiegyptského – tábora. Jejich jména jsou uvedena v dopisech jiných místních dynastů, kteří stále vytrvávají. Ale z rostoucí naléhavosti v jejich vlastních zprávách – žádostí o vojenskou

pomoc a ochranu – lze usoudit, že se k nim z dalekého hlavního města Slunce nedostala žádná uspokojivá odpověď a že přešli k nepříteli v naprosté zuřivosti a znechucení, nechtějíce zbytečně zemřít za krále, který si zřejmě neváţil jejich oddanost jeho věci. Brzy zbyli prakticky jen dva náčelníci, kteří se rozhodli pokračovat ve jménu Egypta a v jeho zájmu v boji proti Sa-Gazům, Habirům a komukoli, kdo by se k nim přidal; dva poslední upřímní spojenci císaře Achnatona: Ribaddi a Abdikhipa. Dopisy obou z nich podávají stále temnější obraz situace a kladou stále větší důraz na naléhavost faraonova zásahu, má-li být říše zachráněna.

Postup Amoritů pod vedením Abdashirta a jeho synů směrem na jih (a k mořskému pobřeží) vyvolává v Ribaddim pocit ohrožení v jeho pevnosti. A přece se nám jeho požadavky zpočátku jeví jako skutečně velmi skromné: „Kéž se mému Pánu, Slunci zemí, zalíbí poslat mi dvacet párů koní,“[218] píše v jedné ze svých raných depeší. V jiné žádá pouze o „300 mužů“[219], kteří by mu pomohli udržet Gebal (Byblos) proti rostoucí hrozbě. Ale tato pomoc zřejmě nikdy nedorazila. A ačkoli je Abdashirta zabit v potyčce, Amorité postupují vpřed, nyní ve spojenectví s Arvadem, pobřežním městem, které se přidalo na jejich stranu. A obléhají Simyru, další – důležitý – přístav. „Simyra je jako pták v pasti lovce. Dnem i nocí proti ní stojí synové Abdashirta po souši a muži z Arvadu po moři.“[220] Mezitím starší ze vzdáleného Tunipu v severovýchodní Sýrii zasílají Achnatonovi dokument, který je bezpochyby jedním z nejdojímavějších úředních dokumentů všech dob:

[218] Dopis č. 103 (Knutzonova sbírka).
[219] Dopis č. 93 (Knutzonova sbírka).
[220] Dopis č. 84 (Wincklerova sbírka).

> Kdo by dříve mohl vyplenit Tunip, aniž by byl sám vypleněn Men-kheper-Raem? [Thutmose III.]… Ať se král, náš Pán, zeptá svých starších, zda tomu tak není. Nyní však již nepatříme Egyptu… Aziru naloží s Tunipem tak, jak naložil s Niyem… A až Aziru vstoupí do Simyry, udělá s námi, co se mu zlíbí, a král bude muset naříkat….A nyní, Tunip, tvé město pláče a jeho slzy tečou, a není pro nás žádné východisko. Dvacet let jsme posílali [zprávy] našemu Pánu, králi Egypta, ale nepřišlo k nám ani slovo od našeho Pána – ani jedno![221]

Pomoc stále nepřichází. Jako by Achnaton byl hluchý ke všem prosbám: jako by ho osud jeho panství nezajímal, nebo jako by – člověk si klade otázku – k němu zprávy ze Sýrie vůbec nedorazily.

K nepřátelům Egypta se přidávají další místní panovníci – Zimrida ze Sidonu, Yapa-addu a další. Ribaddi posílá králi seznam měst, která „synové Abadashirta“ dobyli, popisuje svou vlastní tíživou situaci, kdy je odříznut od přístavů severní Sýrie a obklíčen nepřáteli, kteří se k němu přibližují, a znovu a znovu prosí o vyslání vojsk, která by mu pomohla bránit Simyru. Neboť pokud Simyra padne, Byblos jistě padne také. Žádné posily však poslány nejsou. A pár řádků na hliněné tabulce sděluje Achnatonovi výsledek jeho odmítnutí bojovat: „Simyra, tvá pevnost, je nyní v moci Sa-Gaza.“[222]

Následuje celý příběh o Ribaddiho zoufalém odporu uprostřed hladovějícího města, v němž proti němu sílí povstání – sám, věrný svému panovníkovi až do hořkého konce,

[221] Dopis č. 41 (Winckerova sbírka) citovaný (CLXX) v Petrie, str. 292–293.
[222] Dopis č. 56 (Winckerova sbírka).

navzdory všem známkám jeho lhostejnosti – a jeho poslední žalostná prosba: „Ó, ať můj pán král město nezanedbává“[223] a jeho poslední krátká zpráva: „Nepřítel se nevzdaluje od bran Byblosu…“

Když padl Byblos, byl zajat Aziruem a vydán do rukou spojeneckých amoritských náčelníků, aby byl popraven způsobem, který si lze jen domýšlet. Víme to z jediného dochovaného dopisu Achnatona, který napsal Aziruovi po této události. Králův zármutek a rozhořčení, když se o činu dozvěděl, se zdají být stěží slučitelné s jeho neustálým odmítáním pomoci nejvěrnějšímu a nejstatečnějšímu ze všech svých vazalů.

Zprávy z Palestiny podávají popis souběžných událostí, které na sebe navazují ve stejném tragickém tempu: rostoucí tlak Habiru ze všech stran a sílící nespokojenost náčelníků, dosud věrných Egyptu, kteří nedostávají žádnou pomoc v reakci na své zoufalé dopisy; intriky nejschopnějších nepřátelských knížat, jejichž cílem je podplatit či zastrašit ke spojenectví s nimi (a s Habiru) ty, kdo ještě váhají a přemýšlejí, kde leží jejich zájem, a od jediného muže, který zůstal Egyptu věrný až do konce, a to Abdikhipy, guvernéra Jeruzaléma, další zprávy o šířícím se bezpráví – loupežích a vraždách – a zoufalé prosby o pomoc a varování, že pokud pomoc nepřijde, celá země se stane kořistí rebelů a jejich spojenců – „Pokud letos nepřijdou žádné jednotky, všechny země krále, mého pána, budou ztraceny“[224] — dodatky adresované Achnatonovu klínopisnému písaři, s nímž se Abdikhipa zřejmě osobně znal: „Jasně předneste králi, mému pánu, tato slova: Všechny země krále, mého pána, jdou

[223] Dopis č. 137 (Knutzonova sbírka).
[224] Dopis č. 183 (Wincklerova sbírka).

k zániku.“[225] A nakonec poslední zpráva věrného guvernéra o katastrofě: „Nyní města obsadili Habiru. Nezůstal ani jeden kníže; všichni jsou zničeni“[226] – a jeho poslední projev věrnosti navzdory všemu: „Král navždy vepsal své jméno do Země Jeruzalémské; proto nemohu Zemi Jeruzalémskou opustit.“[227]

Neexistují žádné důkazy o tom, že by Achnaton podnikl cokoli na obranu své poslední pevnosti v Asii, ať už v poslední chvíli, nebo že by se pokusil získat zpět jakoukoli část ztracených území. A tak „od hranic Malé Asie a severní Mezopotámie až po Sinajskou poušť se egyptská nadvláda stala minulostí – něčím, co se, navzdory úsilí a částečnému úspěchu faraonů následující dynastie, již nikdy nevrátilo.“[228]

A spolu s egyptskou říší (a s Achnatonovým věhlasem doma, jenž mohl být posílen pouze vítěznou válkou) zmizely i šance, že by Náboženství disku zůstalo státním náboženstvím Egypta a stalo se, v podobě, jakou mu dal Achnaton, světovou silou. V Sýrii nahradila mírnou egyptskou vládu tvrdá chetitská nadvláda. A pokud jsou Habiru z dopisů z Tell-el-Amarny skutečně ti dobře známí Hebrejci, není třeba zdůrazňovat, jaké dalekosáhlé důsledky – v Achnatonových dobách zcela nepředvídatelné – mělo jejich trvalé usídlení v Kanaánu pro světové dějiny. Nebylo to poprvé, kdy neochota panovníka k válce vedla k událostem, které byly (z dlouhodobého hlediska) mnohem horší, než by byla válka sama, ani – pokud je výše uvedený předpoklad správný – naposledy, kdy velkorysý sen nakonec posloužil cílům nejméně velkorysé ze všech ras. Bylo

[225] Dopis č. 183 (Wincklerova sbírka).
[226] Dopis č. 181 (Wincklerova sbírka).
[227] Citováno v Baikie, s. 183.
[228] Viz Savitri Devi, A Son of God, s. 208.

to však poprvé – a naposledy –, kdy tak mocný vládce – nejmocnější své doby – převzal tak strašlivou odpovědnost a tolik obětoval ve jménu ideálu míru, který nevycházel ani z filozofie úpadku (jako pacifismus většiny našich současníků), ani ze vznešené, avšak nadpozemské moudrosti, jakou byl buddhismus císaře Ašóky, ale v pojetí života ve Zlatém věku, které je zároveň nepochybně velkorysé a věrné této zemi.

Není totiž žádný důvod se domnívat, jak se zdá, že někteří archeologové činí, že Achnaton jednal, či spíše nejednal, z pouhé neznalosti situace. Je pravda, že dopisy z Tell el-Amarny jsou matoucí. Je pravda, že ti nejzrádnější egyptští vazalové, jako například Abdashirta nebo sám Aziru, vyjadřují svou věrnost svému „pánu, králi, slunci zemí“ v těch nejzářivějších frázích (o to zářivějších, čím jsou zrádnější). Je pravda, že na dvoře v Achetatonu byli lidé s velmi, velmi pochybnou loajalitou (jako například Tutu, s nímž Aziru osobně korespondoval a jemuž posílal dary). A Achnaton „mohl klidně dostat hodně cenzurovanou a upravenou verzi“[229] syrských zpráv. Přesto se k němu z toho všeho naléhavého zoufalství muselo něco dostat. A stejně mu zbýval jeden spolehlivý způsob, jak zjistit pravdu, a to spočíval v tom, že by do Sýrie odjel sám, jak to dělali jeho předkové jeden po druhém. Ale on tu cestu nikdy neabsolvoval – ani nechtěl.

Na druhou stranu „pasivita a lhostejnost“[230] nejsou vhodnými výrazy k popisu jeho postoje, jinak by v jeho jediném dochovaném dopise Aziruovi nebylo možné vnímat ten upřímný zármutek a spravedlivé rozhořčení nad zprávou, že Ribaddi byl vydán amoritským knížatům, jeho nejhorším

[229] Pendlebury, s. 221.
[230] Baikie, s. 375.

nepřátelům – rozhořčení, které krále dokonce přimělo vyhrožovat svému vazalovi smrtí. Achnaton by také neudělal vše, co mohl, a nenechal svého dalšího nejvěrnějšího stoupence, Abdikhipu z Jeruzaléma, bezpečně přivést do Egypta podle jeho vyjádřeného přání, kdyby mu bylo lhostejné, co se stane s těmi, kteří bránili Říši v jeho jménu. Ne, matoucí reakci mladého krále na syrskou válku nelze vysvětlit tak jednoduše. Ve skutečnosti pro ni neexistuje žádné logické vysvětlení, kromě toho, které podal Arthur Weigall: „Achnaton se rozhodně odmítl zapojit do boje, protože věřil, že uchýlení se k zbraním je urážkou Boha. Ať už mu osud přinesl štěstí či neštěstí, zisk či ztrátu, držel se svých zásad a nevrátil se ke starým bohům války.“[231] Jenže ideál, ve jménu kterého jednal (nebo, abychom byli přesnější, nejednal), nebyl křesťanský ideál „bratrství všech lidí“, jak se domnívá Arthur Weigall. Byl to širší a racionálnější – pravdivější – ideál, kosmický ideál, ve světle kterého „mír na zemi a dobrá vůle vůči lidem“ byly pouhým důsledkem zavedené harmonie mezi nebem a zemí na všech rovinách; ideál ráje tady a teď, v kráse a plnosti života; Opakuji: ideál Zlatého věku, věrný nikoli této zemi, jaká je, ale této zemi, jaká byla a jaká bude, na počátku každého časového cyklu, kdy je spor ještě nepředstavitelný.

Jinými slovy, odmítl jednat podle zákona násilí, který je zákonem každého vývoje v čase, s výjimkou Zlatého věku.

A přece se od tohoto padlého světa neodvrátil – nezřekl se odpovědnosti světské moci, jak to učinili o 800 let později princ Gautama (Buddha) a Mahávíra (zakladatel džinistického náboženství, rovněž kšatrijského původu). Žil však v něm a pro

[231] Weigall, s. 202.

něj, jako by padlý nebyl. Odmítl se stát tím, koho jsem na začátku této knihy popsala jako „člověka proti Času“. A přesto nehledal za krásou tohoto sluncem zalitého světa – a za jeho nevyhnutelným násilím – věčný princip tohoto odmítnutí, ale nalezl jej pouze v kráse svého pozemského snu o zlatém věku.

V tom spočívá jeho jedinečné postavení mezi slavnými muži „nad Časem“.

***

Velký indický císař Ašóka, syn Bindusary, který se měl objevit o 1 100 let později, je jedinou významnou historickou postavou, s níž by se dal srovnávat: muž „nad Časem“, stejně jako on sám, obdařený, stejně jako on, neomezenou světskou mocí, stejně jako on král, který pohrdal jak lovem, tak válkou. (Světově proslulý apoštol „nenásilí“ naší doby, zesnulý Mahátma Gándhí, není ve stejné třídě jako Ašóka ani Achnaton. Jeho „nenásilí“ je ve skutečnosti nejjemnější formou morálního násilí – typickým produktem našeho Temného věku, který zkresluje a kazí všechny životní instinkty a nazývá je nesprávnými jmény. A on je – nebo byl – nejrealističtější muž „proti Času“, který toto zkreslené násilí používal jako zbraň a ztotožňoval je – falešně, byť upřímně – se skutečným nenásilím těch, kteří nejsou z tohoto světa a kteří nebojují za světské cíle.)

Mezi maurjským panovníkem a „králem Horního a Dolního Egypta, žijícím v Pravdě“ však existují rozdíly. Za prvé, zásadní rozdíl v povaze jejich vyznání; neboť ačkoli by se Ašóka nedal popsat jako „asket“, vyznání, ve jménu kterého chránil veškerý život (a jako první se vzdal války), bylo asketické: vyznání odříkání tohoto světa, cesta výslovně určená k tomu, aby vyvedla lidi z nekonečného cyklu zrození, smrti a

znovuzrození, považovaného za cyklus utrpení. Nenásilí bylo pro něj důsledkem tohoto zřeknutí se prokletí pozemského života – ba dokonce jakékoli formy individuálního života –, zatímco pro Achnatona bylo neoddělitelnou podmínkou života v kráse a pravdě, tady a teď. Pak je tu zásadní rozdíl v historii těchto dvou panovníků: Ašóka se ke svému vyznání odpoutanosti a lásky obrátil; Achnaton byl jeho zakladatelem a praktikoval ho od samého počátku. Z hlediska „duše“ těchto dvou velkých mužů to může být totéž. Z hlediska jejich stvoření v Čase to však vůbec „totéž“ není.

Chandasoka – Ašóka předtím, než se stal buddhistou – nejenže považoval násilí za samozřejmost, za tu nejpřirozenější věc, ale sám ho uplatňoval v nejvyšší míře. Byl válečníkem, a to nelítostným – a co víc, vítězným. Dharmasoka – Ašóka poté, co pohled (a zkušenost) s hrůzami války změnil jeho srdce – měl Chandasokovu minulost za sebou. A jakkoli mu to bezpochyby bylo bolestné – a jakkoli to může být ironické – poskytlo mu to obrovskou praktickou výhodu: nemusel obětovat ani centimetr svého impéria svému přesvědčení o nenásilí: lid Kalingy byl příliš nemilosrdně rozdrcen, než aby mohl jen snít o vzpouře. A tak, v míru a bezpečí, které si vybojoval vlastním mečem v době, kdy byl ještě kšatrijou plným touhy po krveprolití a dobývání, mohl velký patron buddhismu věnovat veškerou svou energii a příjmy prosperujícího království svému novému ideálu pokory a lásky ke všem tvorům – svému novému snu o úniku z pout Času. Důsledkem jeho dřívější bezohlednosti – existence silného centralizovaného státu s rostoucími zdroji – byl nerušený rozvoj jeho nového výtvoru: buddhistického státu s jeho slavnými zákony upravujícími sociální péči a omezujícími, a nakonec

zakazujícími, zabíjení zvířat, a s jeho organizovanou misijní činností vnášející do lidských srdcí ducha nenásilí a touhu po odříkání – asketické pohrdání tímto světem v čase – od Cejlonu a Barmy po Palestinu, Alexandrii a dokonce i Řecko a Itálii.

Ašóka nikdy nepřestal brát plně v úvahu podmínky tohoto Temného věku: nejprve – když byl ještě člověkem „v Čase“ – aby (násilím) dobýval, a poté – když se povznesl „nad Čas“ – aby se zřekl tohoto světa, odmítl jej jako svůj domov, a přitom stále vládl v duchu nenásilí – s nekonečně větší důkladností a logikou, než jakou kdy prokázali křesťané (se svým dogmatem o osobní nesmrtelnosti a svou dětinskou zaujatostí vůči „člověku“ mezi všemi stvořeními). A jako patron velkého nadpozemského náboženství míru a lásky byl stejně úspěšný, jako byl jako válečník, a dokonce ještě více.

Achnaton, který sice disponoval silnou vůlí a nekompromisním odhodláním bojovníka, ale nikdy nebyl násilníkem, přišel o vše kvůli přesvědčení, které bylo vše jiné než asketické. Přišel o všechno a nepodařilo se mu zanechat stopu svého učení v budoucnosti právě kvůli svému tvrdohlavému odmítání vést válku, když válka byla jedinou cestou k tomu řádu a míru (a prestiži), které tak potřeboval, pokud měla jeho vznešená sluneční filozofie i nadále nacházet vyjádření ve státním náboženství. Na druhou stranu však nezašel tak daleko jako Ašóka v prosazování nenásilí v každodenním životě. Jistě opěvoval krásu života ve všech jeho podobách a nebyl příznivcem lovu. Ale žádný z jeho ediktů, pokud je nám známo, nezakazoval ani neomezoval zabíjení zvířat pro lidskou stravu, jak to činily edikty Ašóky, a to samo o sobě musí být považováno za kapitulaci před mocí Temného

věku, za uznání, že nemohl změnit jeho podmínky existence ani jeho hodnotový žebříček.

Ale jak jsem již řekl, místo aby proti nim (v tomto i v jiných jejich projevech) bojoval ve jménu svého náboženství tohoto světa a tohoto života a postavil se „proti Času“, jak to činili jiní velcí učitelé a vůdci ve jménu různých vyznání – některých pozemských, jiné nadpozemské – spokojil se s tím, že vydával svědectví o kráse své moudrosti Zlatého věku v nádherném novém hlavním městě – Sídle Pravdy –, které vybudoval, ale které navzdory všem jeho snahám nebylo tou dokonalou oázou míru, jakou si přál. On sám byl uprostřed toho všeho oázou skutečného míru – vnitřního míru – a neporazitelné kosmické radosti. Hluchý k hluku svárů, slepý k podmínkám tohoto Temného věku, pokračoval ve svém experimentu s pozemským rájem a cítil se dost silný na to, aby vytvořil nové podmínky, alespoň ve svém bezprostředním okolí. Předsedal slunečním obřadům, v nichž hrála významnou roli slavnostní hudba, hymny a posvátné tance[232]; pod širým nebem, tak neuvěřitelně modrým, pálil kadidlo na oltářích Velkého chrámu Atona; bavil se se svými učedníky (nebo s těmi, kdo se za ně vydávali) o tajemství božských paprsků Slunce – Světla, které je Teplo, teplo, které je světlem – dal svému lidu příklad domácí harmonie, symbolizující (v něm, králi, a v královně) nevyslovitelnou harmonii v rámci Dvojího principu – On a Ona – jádro všech věcí, zatímco posli mu přinášeli dopisy, jako byly ty od Ribaddiho a Abdikhipy, jako ten od starších z Tunipu: „Tunip, tvé město, pláče, a není pro nás žádné východisko...“ A s mečem v ruce – kdy stačilo jen vyslovit slovo, aby poslal celou egyptskou armádu přes hranice – se rozhodl nebojovat.

[232] Budge, s. 92.

Rozhodl se zůstat až do konce, uprostřed sváru, svědkem dávno zapomenutého světa, jehož návrat se zdál nemožný: světa krásy, bez sváru.

Výsledkem byla materiální – i morální – katastrofa: utrpení nekonečných proudů egyptských a syrských uprchlíků, kteří se valili přes Sinajskou poušť[233]; předčasná smrt samotného krále (možná v důsledku pomalého otrávení: měl nepřátele i ve svém nejbližším okolí); systematické zničení jeho hlavního města po několika letech; neúprosné pronásledování jeho již tak nepopulární víry (mnozí její stoupenci stejně změnili názor, jakmile už nebyl po ruce, aby je odměňoval dary „zlatem a stříbrem“); anatemizace jeho jména jako „toho zločince z Achetatonu“ a nakonec jeho upadnutí do úplného zapomnění na 3 300 let – až do doby, kdy byla v moderní době objevena jeho diplomatická korespondence a poté i jeho dvě dochované hymny na Slunce. Katastrofa, stejně úplná jako u jakéhokoli hnutí rozdrceného v zárodku – a bez naděje na brzké vzkříšení, jakou má to druhé, když jsou jeho stoupenci z lepšího ražení než stoupenci egyptského krále a když jsou také v Temném věku připraveni použít metody Temného věku.[234] Katastrofa… A přece – uprostřed nekonečného sestupného vývoje dějin od počátku našeho časového cyklu – jedinečný postoj: mimořádné svědectví o prastaré touze člověka po slávě Zlatého věku takového, jaký byl: bez odříkání, které mu bylo ještě neznámé, a bez hořkého boje mužů „proti Času“; jedinečný postoj, který, jak jsem uvedla v jiných spisech,

[233] „Byli zničeni, jejich města zpustošena a (na jejich obilí) byl uvržen oheň…; jejich země trpí hladem; jsou jako kozy na horách“ (slova egyptského důstojníka, který měl na starosti tyto uprchlíky). Viz James Henry Breasted, The Cambridge Ancient History, sv. 2, s. 125.

[234] To je například případ dnešních pronásledovaných nacionálních socialistů.

vychází z v podstatě estetického hlediska a který je sám o sobě krásný, navzdory nevyhnutelnému neúspěchu, který v sobě nese.

Krásný a zároveň poučný, neboť zkoumání nedokonalostí Sídla Pravdy, „jako by to byl letmý pohled do nebe“, a zkoumání povahy a důsledků Achnatonova „pacifismu“ jasně ukazují, že v našem Temném věku (nebo, mimochodem, v jakémkoli okamžiku Času, s výjimkou samotného Zlatého věku) není možné uskutečnit program pozemského ráje mírovými prostředky. Mír není zákonem jednání v padlém světě. Člověk musí buď přijmout násilí – podmínku jakéhokoli vývoje v Čase – a bojovat metodami padlého světa proti tomuto světu a „proti Času“ za ideál Zlatého věku, nebo promítnout tento ideál „mimo“ tuto viditelnou a hmatatelnou zemi, podle slov Ježíše z Nazaretu „Mé království není z tohoto světa“ (a slov křesťanské hymny: „Tento svět není náš domov . . .”)[235], která vyjadřují postoj všech lidí v podstatě „nad Časem“, s jedinou výraznou mimořádností Achnatona, krále Egypta.

[235] Francouzská protestantská hymna: „Ne, tento svět není naší vlastí…“

Kapitola XI: Příliš pozdě a příliš brzy

Tragédie Achnatonova života spočívá v tom, co jsem pokoušena nazvat „prostřední pozicí“, kterou zaujímá v naší době – tj. v Temném věku současného časového cyklu – a v našem světě mnoha ras.

Když do něj vstoupil, byl tento svět téměř stejně starý jako dnes. (Co je totiž 3 300 let ve srovnání s věky, které současný časový cyklus již trval?) Samozřejmě se stále mluvilo o posvátných a tajemných „dnech Ra“ nebo „dnech bohů“ – o stále vzdálenějším Zlatém věku, kdy byla tato Země v nádherné harmonii se zbytkem vesmíru i sama se sebou. Lidé o něm budou stále mluvit, pod tím či oním jménem a s neustále rostoucí touhou, až do poslední minuty tohoto časového cyklu. Ale po tisíciletí a tisíciletí jsme s ním byli mimo kontakt a stával se stále tajemnějším. I Druhý velký věk, neboli Stříbrný věk – do kterého se již vkradl úpadek, navzdory stále jasné a rozšířené znalosti původní moudrosti přírody – byl tak vzdálený, že jsme jej stěží odlišili od Prvního. Člověk měl nanejvýš nějakou matnou představu o poslední části Třetího věku – o královstvích před Velkou potopou – jako dnes, a možná tehdy o nich měl přesnější představu pouze díky Tradici, než dnes díky pečlivému skládání velmi skromných archeologických důkazů. Ale člověk byl, stejně jako dnes, již uzavřen v současném Temném věku, jako na nádvoří vězení. Stejně jako dnes nebyl Zlatý věk – „Věk pravdy“, „Věk bohů“ – pouze nedosažitelný (ani prostřednictvím Tradice) ale i nemyslitelný. Intuice i takového muže, jakým byl Achnaton, dokázala zachytit a zdůraznit jen některé z jejích slavných rysů, zatímco k ostatním zůstávala necitlivá, a proto nebyla schopna vyvolat skutečnou atmosféru této božské epochy v její organické celistvosti. Stejně

jako dnes, i tehdy šlo spíše o něco, k čemu se člověk upínal, než o něco, co by bylo možné jakkoli popsat. A v hloubi srdcí těch, kteří k němu „směřovali“ nejhorlivěji (dokonce i v samotném Achnatonově srdci, alespoň občas), nepochybně existoval skrytý pocit, že veškeré úsilí je marné, že je příliš pozdě se ho pokoušet obnovit – ten nejsmutnější a nejdepresivnější ze všech pocitů, a ten, který odpovídá jediné skutečnosti, o níž jsme si jisti, pokud jde o dlouhý zlatý Úsvit našeho časového cyklu.

Na druhou stranu, i když 33 století, která oddělují Achnatona od nás, nejsou nic v porovnání s mnoha tisíci lety, které stojí mezi ním a námi a tím dávno minulým Prvním věkem nevinnosti a slávy, stále představují dlouhou dobu, pokud vezmeme v úvahu, jak bychom měli, zrychlení tempa úpadku ve Věku temnoty.

Tato země rozhodně nebyla v Achnatonových dobách žádným rájem. Nejenže v sobě skrývala „zárodky“ úpadku – ty jsou totiž neodmyslitelně spjaty se životem v Čase jako takovém a staly se zřetelnými, jakmile Zlatý věk skončil –, ale již tehdy na ní byly jasně patrné všechny znaky Temného věku: sobectví, bezohledná brutalita, pověrčivost, domýšlivost, strach a pokrytectví. Její války byly (navenek) asi stejně strašné jako ty naše, navzdory tomu, že bylo zabito méně lidí a zničeno méně budov. A každodenní život jejích mužů a žen byl asi stejně ponurý jako život většiny našich současníků. A přesto, navzdory všemu, rozhodně to nebylo zdaleka tak zlé. Technický pokrok ještě dalších 3 000 let neměl lidem zamotat hlavu a srdce novou pověrou o „štěstí“ dosaženém prostřednictvím stále rostoucí produkce. Stejně tak se ještě velmi dlouho neobjevila nebezpečná – a falešná – představa o lidské rovnosti ani nebezpečná iluze svobody. Věci se stále nazývaly pravými

jmény a skutečnosti – tvrdé skutečnosti, důsledky pádu, který před tisíci lety započal zřejmý proces úpadku – byly přijímány bez strachu nebo přecitlivělosti jako věci, které prostě musí být. Ačkoli se války navenek jevily jako barbarské, ve skutečnosti byly mnohem upřímnější než ty v našem světě: nebyly nazývány „křížovými výpravami“ proti té či oné myšlence, kterou lidé byli nejprve systematicky učeni nenávidět[236], ani válkami „proti válce“, ale byly upřímně vedeny „za účelem rozšíření hranic“ království a vykořisťování poražených po jejich vyplenění – za účelem získání životního prostoru, surovin a levné pracovní síly, jak dnes říkáme my, kteří nelžeme. Ale tehdy to říkali všichni. Ve válce docházelo ke krutostem. Lidé se za ně však nestyděli ani se nad nimi nepozastavovali – nenazývali je „válečnými zločiny“, pokud se jich dopustil „nepřítel“, a nezatajovali je, pokud šlo o jejich vlastní činy. Králové dokonce nechávali záznamy o svých činech vytesat do kamene, aby přetrvaly navždy.[237] Stejně jako dnes existovali i tehdy otroci – válečná kořist. Pracovali v dolech vítězů nebo veslovali na jejich lodích. Ale muselo uplynout mnoho století, než si vítězové začali lámat hlavu nad jejich „dušemi“ a nabízet jim sliby hypotetického štěstí v posmrtném životě jako kompenzaci za jejich bídný osud na zemi – a ještě mnohem více století, než jim vítězové začali přednášet o hypotetickém „univerzálním morálním svědomí“, jehož příkazy měli poslouchat, místo aby bezohledně bojovali za své krále. Neměli žádnou kompenzaci za svůj osud, kromě her v kostky nebo veselí, které občas zmírnilo monotónnost každodenní dřiny, nebo – pokud se náhodou jednalo o muže vyššího typu – hrdosti

[236] Jako Eisenhowerova odporná „křížová výprava do Evropy“.

[237] Například Amenhotepův popis toho, jak naložil se sedmi syrskými náčelníky, a později také nesčetné asyrské písemné záznamy.

čelit hrdinsky hořkému, ale nevyhnutelnému osudu... Křesťanství, jak ho známe – to protipřírodní náboženství založené na lžích – se mělo objevit až za dalších jeden a půl tisíciletí. A židovské myšlení (určené pro nežidovské spotřebitele) – hlavní faktor rozpadu světa přinejmenším od 3. století př. n. l. (pokud ne od 4.) – ještě vůbec neexistovalo.

A ten věčný sen o ráji, ačkoli byl v praxi stejně nesplnitelný jako dnes, byl čistší, upřímnější a nezištnější než všechny pacifistické utopie pozdějších dob. Jeho vyjádření nebylo, na rozdíl od těch pozdějších, nutně pošetilé. Mohlo být velkolepé a krásné. Bylo velkolepé a krásné, když bylo výsledkem touhy, představivosti a logiky umělce, jakým byl Achnaton. Ještě nenastal čas, kdy by se moudří muži jeho duchovní třídy buď v zoufalství otočili zády ke všem projevům v Čase a zvolili cestu odříkání, nebo bojovali zbraněmi násilí proti sestupnému proudu dějin – „proti Času“ – rovněž v zoufalství.

Jinými slovy, poslední Zlatý věk, který za sebou zanechal Achnaton (a my), byl časově příliš vzdálený na to, aby jakýkoli pokus o jeho obnovení neskončil naprostým neúspěchem. Zatímco na druhé straně svět ještě nebyl zralý – ještě nebyl dost zkažený, ještě nebyl dost viditelně ztracený – aby se moudrý člověk, inspirovaný snem o pozemské Dokonalosti, tj. snem o harmonii mezi zemí a Kosmem, cítil „zahnaný do kouta“ a buď označil každý projev v Čase za věc hříchu a smutku a hledal Dokonalost v úniku z podmínek padlého života skrze vnitřní disciplínu, nebo se držet tohoto světa jako svého domova a bojovat proti rostoucím účinkům Času v pokročilém Temném věku a založit stav „proti Času“, předzvěst, uprostřed tohoto padlého lidstva, příštího Zlatého věku, který je před námi a, a

fortiori, před ním. Nemožný stav „nad Časem“ – stav „Sídla Pravdy“ – byl stále ještě snem, snem možná naposledy v historii tohoto Temného věku, snem, ale přesto v praxi stejně nemožným, jakým byl po tisíciletí, a jakým je, a fortiori, dnes. Jedinečné postavení Achnatona v historii spočívá ve skutečnosti, že je posledním Mužem „nad Časem“, který měl dostatek víry ve zbývající dobrotu lidí (navzdory Pádu) a dostatek odvahy – a dostatek politické moci –, aby se vážně pokusil ho uskutečnit.

***

Říkám „poslední“, neboť všichni ti známí muži „nad Časem“, kteří po něm prohlásili své nekompromisní odsouzení násilí – považujíce je za neslučitelné s věčnou Pravdou –, se zřekli jakékoli světské moci pro sebe samé i jakékoli naděje na dokonalý světský řád v tomto padlém světě. Vzdali se padlého světa jako něčeho, za co se již nedá modlit, a předem odmítli jako odsouzené utopie všechny sny o obnovení dávno zničené harmonie mezi Nebem a Zemí a obrátili se k individuální „duši“ – jediné věci, kterou lze ještě zachránit, a to až do posledního dne Temného věku. Všechna náboženství, která kázali: buddhismus, džinismus, taoismus a nakonec křesťanství (skutečné křesťanství jako čistě osobní víra a disciplína, nikoli jako organizovaná církev), jsou cestami, které vedou individuální duši z potápějící se lodi, z tohoto světa, který je nenapravitelně nevěrný svému nebeskému vzoru: z otroctví Času. A „nenásilí“, které je jim všem společné, není tím, co implikuje ztracené Náboženství slunečního disku – není to zářivá aura pozemského ráje, ale hmatatelný znak toho, že individuální duše se vzdala své solidarity s tímto světem ovládaným Časem, „jeho okázalosti a marnosti“, že jej již

nepřijímá jako svou skutečnou vlast a již proto není povinna uznávat zákon násilí, který je jeho zákonem.

Dalším rysem těchto náboženství pokory a sebezapření, která vznikla z rukou lidí „nad Časem“, je to, že vůbec neberou v úvahu rasu, ať už jako prvek přirozeného Řádu (jak to činilo Náboženství disku), nebo jako faktor spásy (jak to činil a stále činí nejstarší způsob života „proti Času“, který mě napadá – brahmanismus). A to je třeba pochopit: jsou to, jak jsem řekla, cesty ven z tohoto padlého světa; když člověk již nepatří k této zemi, mizí přirozené bariéry v říši života stejně jako ty umělé; sannyasi již nemá žádnou kastu. A v Knize knih je psáno, že „mudrc“ – tj. člověk, který se osvobodil od pout Času – „pohlíží na učeného brahmána, krávu, slona, psa a dokonce i na člověka, který jí psí maso, stejným pohledem“, nebo, podle jiné verze, „vidí v nich Jedinou Realitu“.[238]

Brahmanismus je však, jak jsem již řekla, v podstatě cestou zpět k harmonii a dokonalosti světa, která plně zohledňuje podmínky každého věku, a zejména podmínky současného Temného věku; je to způsob života „proti Času“. Sannyasi, člověk, který se zcela zřekl světa a povznesl se „nad Čas“, nejprve žil ve světě život světa: jako mladý muž bojující o to, aby byl, i v myšlenkách, pánem svých smyslů, jako hospodář s povinnostmi, jako člověk žijící v ústraní. Ve všech těchto třech klasických fázích[239] – dokud se ještě zcela nevzdal světa – určují povinnosti a práva člověka jeho kasta, jeho rasa[240]

[238] Bhagavadgíta, V, verš 18.
[239] Tři ášramy: ášram brahmachárího, ášram grihásthy a ášram vanaprasthy, které obvykle vedou ke čtvrtému: ášramu sannyasiho.
[240] Varna, jeden z běžných sanskrtských názvů pro kastu, znamená „barva“. Druhý název pro ni, „jat“, znamená rasa.

a doba, v níž žije. Čím vyšší je jeho místo v přirozené hierarchii ras, tím náročnější jsou jeho povinnosti: co je povoleno šúdrovi, je zakázáno brahmánovi nebo kšatrijovi – členovi árijských kast. A navíc, čím dále se člověk posouvá v proudu Času, tím přísnější a náročnější jsou povinnosti a tím větší je odpovědnost vyšší rasy, která je předurčena k tomu, aby zde na Zemi vytvořila nový svět dokonalosti, jakmile Temný věk – konečně – skončí. Sňatky, které byly v dřívějších epochách povoleny členům nejvyšších kast – v podstatě těm nejlepším ve společnosti, která je dodnes ovládána ideálem čistoty krve – nejsou podle Manuových zákonů v Temném věku již povoleny. A pro muže narozeného jako brahmán nebo kšatrija je – obvykle – snazší stát se skutečným mudrcem než pro někoho jiného. Ba co víc, ten, kdo „upadl z jógy“ – kdo se upřímně snažil dosáhnout moudrosti Bezčasí, ale selhal – se nakonec „znovuzrodí v čistém a požehnaném domě“ a „poté, co znovu nabyl vlastnosti svého dřívějšího těla, opět usiluje o dokonalost.“[241] Navíc i „mudrc“ – alespoň dokud nepřerušil veškeré vazby s lidskou společností a nestal se pouhým meditujícím asketou – by měl jednat a plnit povinnosti vyplývající z jeho rodu a postavení: bojovat a zabíjet ve jménu spravedlivé věci, pokud patří k rodu válečníků, „neboť pro kšatriju není nic vítanějšího než spravedlivá válka“.[242] Měl by však jednat s naprostým odstupem, „pouze z povinnosti“.[243] Jinými slovy, ve všech dobách kromě té, v níž je zjevený vesmír, říše Času, ještě v souladu s Věčností, by měl být dokonalý Člověk „nad Časem“ zároveň i nejaktivnějším a nejdůkladnějším člověkem „proti Času“, věrným rodu, státu a

[241] Bhagavadgíta, VI, 41–43.
[242] Bhagavadgíta, II, 31.
[243] Bhagavadgíta, III, verše 19, 25, 30.

povinnosti v přirozeném smyslu slova, věrným této zemi v činech, ačkoli v duchu již žije ve Věčnosti.

Achnaton ve své mladické důvěře v člověka a ve svou vlastní moc jako krále a zakladatelé velkých nadpozemských náboženství pokory a odříkání ve své důkladné nedůvěře k lidstvu jako celku, ke všem masovým předpisům a ke všem státům přehlédli skutečnost, že život je neodvratně svázán s podmínkami doby, kterou prochází. A oba selhali dokonce i v přípravě příchodu nového Zlatého věku, kromě krásy svých vlastních životů.

Achnatonův ideál teokratického státu – věčně mírumilovné Království slunce na zemi – byl a zůstává v našem Temném věku nemožností. Od samého počátku nesl pečeť neúspěchu. A „neegyptský“ charakter té konkrétní sluneční Moudrosti, na níž měl být vybudován, byl snad záminkou, ale rozhodně ne hlubší příčinou jeho selhání. (Jiné národy přijaly, nebo měly přijmout a zachovat, alespoň navenek, po staletí náboženství, která nebyla v žádném případě v souladu s povahou jejich lidu: stačí si vzpomenout na árijskou moudrost Véd, kterou dodnes považují za posvátnou miliony Dravidů, synů dávných „Dasyů“, kteří tvoří drtivou většinu hinduistického obyvatelstva, nebo uvážit, jak bylo křesťanství úspěšně vnuceno germánským národům severní Evropy, a to proti jejich vůli, nebo jak si buddhismus pokojně podmanil miliony stoupenců mezi žlutými rasami – zejména jak se mu podařilo stát se jedním z hlavních vyznání válečnického Japonska – či jak se islám rozšířil, rovněž pokojně, na ostrov Jáva.) Příčinu toho, že Náboženství disku nedokázalo přežít ani v nedokonalé podobě, je třeba hledat v jeho vlastních vnitřních rozporech: ve skutečnosti, že spočívá, jak jsem již řekl, na ryze

indoevropském pojetí Božství, a přesto jeho moudrost není moudrostí „proti Času“, válečnické moudrosti, jaká by se hodila mladému rodu předurčenému k otevření dalšího časového cyklu a k vládnutí světu v nadcházejících „dnech Ra“ po zhroucení tohoto Temného věku, není moudrostí „proti Času“ a také není moudrostí zoufalství. Je třeba ji hledat snad ještě hlouběji, v nejhlubších kontrastech Achnatonova vlastního původu, jako potomka aristokracie staršího lidstva (příbuzného Sumerům a Indům z Mohendžodára) a zároveň vzmáhající se árijské rasy.

Egypťané sdíleli s ostatními ušlechtilými rasami předárijského světa hlubokou lásku k míru. To se může jevit jako naprostý rozpor s historií 12. a zejména 18. dynastie.[244] Přesto však tato opakující se období dobývání a trestných výprav do podmaněných zemí, ba i těch 150 let válek, které se táhnou (s jednou výraznou přestávkou)[245] od Sequenen-Ra až po Thutmose IV. – a které lze částečně chápat jako reakci na dvakrát tak dlouhou a hořce nenáviděnou nadvládu semitských dobyvatelů Egypta, hyksóských králů – byly pouhými epizodami v nekonečné historii „Dvou zemí“. Egypťan, stejně jako Ind z civilizace v údolí Indu, bojoval pouze tehdy, když se k tomu cítil donucen, a nikdy s takovou oddaností jako Semité či Árijci.

Achnaton zdědil tuto hluboce zakořeněnou nechuť k násilí, kterou jeho bezprostřední předkové zavrhli. Zdědil ji spolu s vynikajícími árijskými vlastnostmi: tvůrčí inteligencí, silnou vůlí, důsledností a pečlivostí. Tyto vlastnosti mu umožnily

[244] Prohlédněte si velkolepý nápis Senusreta III. (z 16. roku jeho vlády) v Semnehu, 30 mil nad Druhým kataraktem Nilu. A také Thutmose III. vítěznou hymnu v Karnaku.
[245] Mírová vláda královny Hatšepsut.

uchopit myšlenku „Tepla a Světla uvnitř slunečního Disku“ a uctívat ji jako jedinou božskou věc. A dále je využil k prosazování, ve jménu toho úžasně neosobního Boha, ideálu Zlatého věku míru v krásném světě, míru skrze lásku k Životu a Kráse – jinými slovy, k odpovědi, nebo pokusu o odpověď, tady a teď, na prastaré touhy starších ras po tajemném ztraceném ráji na úsvitu našeho časového cyklu.

V něm bylo příliš mnoho měkkosti velmi starého a kultivovaného Jihu, než aby se mohl stát mužem „proti Času“ – bojovníkem, přijímajícím metody tohoto Temného věku a pracujícím s jejich pomocí s ohledem na příští Zlatý věk. A Temný věk nebyl v jeho době ještě dost pokročilý na to, aby bylo možné úplně uniknout životním podmínkám v Čase, což by se pro nekompromisního milovníka míru a života, obdařeného neústupnou logikou a silou vůle, stalo jedinou myslitelnou cestou.

***

A tak, nesčetné roky po posledním Zlatém věku, jehož mlhavá vize byla vzorem jeho nemožné teokracie, a staletí před osvobozujícím zlomem, který ukončí tento současný Věk temnoty, stojí Achnaton, napůl Egypťan, napůl Árijec – poslední přímý potomek jižního královského rodu z Théb a dědic králů Mitanni – osamocen jako sloup světla na velkém zlomu v sestupném proudu Času, který nic nemůže zadržet. Je posledním člověkem, přinejmenším posledním velkým králem a učitelem, „nad Časem“, věrným tomuto sluncem zalitému světu, jako nejranější „synové Ra“ nebo „rajriši“ nejstarší Indie. Po něm není ani možné snít o mírové božské vládě na zemi. (A přišel již o tisíce let příliš pozdě na to, aby jeho sluneční teokracie byla něčím víc než jen snem.) Po něm, alespoň v

západní polovině toho, co je dnes známé jako starý kontinent – od Evropy po Indii –, měly relativně mírumilovné nesemitské jižní národy postupně hrát stále méně aktivní roli ve světových dějinách. Světlá a vitální árijská rasa, která ve své vzdálené severní vlasti vytrvale lpěla na věčném kultu Světla a Života v jejich nejčistší podobě, pokračovala v postupu na jih a na východ, kde vstupovala do kontaktu s jinými kulturami a téměř všude vtiskovala do podmaněných národů pečeť svého tvůrčího génia, přičemž však ve snaze pochopit nové mýty či vysvětlit nové zkušenosti poněkud zapomínala na původní sluneční Moudrost. A také Semité měli rozšířit svůj vliv – zcela odlišný druh vlivu – prostřednictvím politické moci a později prostřednictvím víry soustředěné kolem osobního a transcendentního Boha, což bylo filozofickým protikladem Achnatonova „Tepla a Světla v Disku“. Svržení mitannské nadvlády Ašuruballitem, synem Erba-Adada, krále dosud bezvýznamné Asýrie, za vlády Achnatona, a současně zesílená infiltrace Habiru do Palestiny jsou ranými známkami tohoto nového vzestupu Semitů, zatímco v daleké Indii Árijci vymýšleli kastovní systém, nebo mu dávali nový – rasový – výklad, a uprostřed obrovského cizího prostředí kladli základy nejstarší skutečně racionální civilizace Temného věku: brahmanismu, civilizace „proti Času“, a zatímco o necelé století později měla thesprotijská invaze přinést do Řecka „převážně árijské obyvatelstvo“[246]: nová krev, která měla z vlastního génia a ze staré, stále živé egejské kultury vyvinout helénismus.

Opakuji však, že žádný národ ani žádný člověk se nikdy nepokusil obnovit Achnatonův experiment – stát řízený v rozporu s podmínkami Temného věku, podle víry této země. Ve

[246] Hall, s. 67.

skutečnosti se s postupujícím Temným věkem stávají státy a všechny světské útvary – až na několik zjevných výjimek – stále více útvary „v Čase“, jejichž skutečným cílem je pouze světské blaho vládnoucí rodiny nebo vládnoucí menšiny, či celého národa, aniž by tato rodina, skupina nebo národ byly z hlediska přirozené hierarchie života „nejhodnější“ a aniž by jejich privilegia byla ospravedlněna ve světle kosmické Pravdy. Velcí muži „nad Časem“, kteří se objevují po Achnatonovi, se odvrací od tohoto beznadějného světa a hledají, jak jsem již řekla, spásu nebo „osvobození“ individuální duše, její úplný únik z otroctví Času. Buddhistická sangha a ještě více nesvětské bratrstvo džinistických asketů jsou společenství lidí, kteří záměrně nezanechávají žádné potomky a soustředí veškeré své úsilí na to, aby se sami nikdy znovu nenarodili, pokud to mohou ovlivnit. Království Ježíše Krista „není z tohoto světa“. A ačkoli je podle skutečného, praktického zakladatele křesťanské církve, Pavla z Tarsu, pro křesťana „lepší“ (stejně jako je to, mimochodem, „lepší“ i pro buddhistu nebo džinistu) „oženit se, než hořet“ (vášní), je pro něj ještě lepší, kdykoli je to možné, žít v celibátu. Křesťanská nauka je bezpochyby méně důsledná než buddhistická či džinistická, pokud jde o nenásilí. Tolik přeceňovaná „láska“, kterou káže, je šokujícím způsobem omezena pouze na člověka, ze všech živých bytostí. Ale křesťanský ideál – cíl náboženské disciplíny jak jednotlivého mystika, tak mystické komunity – je také v podstatě asketický a nadpozemský, ve světle kterého je svatý, který není z tohoto světa, považován za nejvyšší typ lidské bytosti, typ, ke kterému by věřící měli směřovat. Zda se od svatého nakonec očekává, že dosáhne stavu nirvány, nebo osobnější blaženosti křesťanského „nebe“, je z hlediska moudrosti zakořeněné v této zemi a věrné jí v podstatě jedno. V obou případech se zachrání

sám, ponechá odsouzenou zemi jejímu osudu – nanejvýš se vrátí (znovuzrodí) z vlastní svobodné vůle jako „bodhisattva“, aby pomohl ostatním duším z noční můry existence v Čase, nebo jim pomáhá přímo ze stupně blaženosti, kterého dosáhl, v souladu s křesťanským dogmatem „společenství svatých“ – solidarity mezi „triumfální“ a „bojující“ církví, což není nic jiného než přirozený fakt vyjádřený náboženským jazykem.

On se však neúčastní toho jediného boje, jehož cílem je připravit příchod dalšího Zlatého věku: boje „proti Času“, tady a teď.

Naopak: velké nadpozemské náboženství, které vyzdvihuje únik z podmínek tohoto Temného věku konkrétně a Času obecně – individuální „spásu“ nebo „osvobození“ – v praxi pouze dosahuje toho, že podmínky Temného věku ještě zhoršuje. Činí tak z prostého důvodu, že odvádí to nejlepší z lidské energie – a především to nejlepší z lidské krve – pryč z této země. První a mnozí z pozdějších známých buddhistických asketů, stejně jako mnozí džinisté, byli brahmáni nebo kšatrijové – Árijci – a mnozí z neprovdaných křesťanských světců byli germánského původu.

Kdyby jen asketická náboženství dokázala skutečně odlákat všechny lidi z této planety, jejich dopad by nebyl tak tragický. V průběhu času by to vedlo k vyhynutí lidstva tím nejnenásilnějším procesem ze všech: prostřednictvím ztráty zájmu o rozmnožování, ztráty touhy žít v tomto světě jako cokoli jiného než jako cestovatelé do příštího světa nebo, mimo smrt, jako cokoli jiného než „osvobozené“ duše – nikoli jako noví živí muži a ženy, dědicové charakteru a možností existujících lidských ras a jejich přírodou předurčených úkolů, bojů a velikosti. Ale pouze menšiny jsou schopny dovést

nekompromisní učení až k jeho posledním logickým důsledkům. A proto, pokud vím, dosud žádné náboženství, jakkoli nesvětského charakteru, nemělo dostatečnou přitažlivost, aby vedlo celou komunitu svých věřících k tomu vymření skrze lhostejnost k životu, o kterém jsem právě hovořila. Vedle dobrého mnicha, který v myšlenkách i činech považuje panenství za lepší než manželství, stojí laik, který si pouze pamatuje, že „je lepší se oženit, než hořet“, a který má rodinu. Mnich – který je často mužem té nejlepší krve – je pro tento svět ztracen, v pozemském smyslu. Laik se stává přímo nebezpečným, jakmile zapomene, že lhostejnost k rase je přípustná nanejvýš pro ty, kdo kráčí asketickou cestou a kdo pohrdají životem jako takovým, pro ty, kdo již v tomto světě „se nežení ani nevdávají“. A on na to dříve či později, v průběhu desetiletí či století, vždy zapomene, neboť žádné jiné nadpozemské vyznání si, pokud vím, nedalo tu práci tuto skutečnost zdůraznit. (Brahmanismus tuto skutečnost zdůraznil. Ale brahmanismus není „nadpozemským vyznáním“, náboženstvím „nad Časem“; je to jediný společenský systém „proti Času“, v jehož rámci je místo pro všechna vyznání [pozemská i nadpozemská] a všechny rasy, od nejnižších až po čisté Árijce, v harmonii, která odráží – nebo se alespoň snaží odrážet – původní harmonii Stvoření.)

Praktickým výsledkem velkých náboženství, která slibují únik z pout Času, praktickým výsledkem učení velkých mužů „nad Časem“ po Achnatonovi je tedy pokles rasové úrovně, a tím i kvality jejich vlastních stoupenců a – skrze ně a jejich obrácené – lidstva obecně: nikoli – bohužel! – vznik generace „sadhuů“ a meditujících světců, po nichž by následovala planeta bez lidí (nepochybně krásnější, než jaká byla po velmi

dlouhou dobu), ale kříženci árijské a mongolské, nebo árijské a židovské krve, a dále nepopsatelná směsice všech ras Dálného a Středního východu, nebo všech ras Blízkého východu a Evropy, vyznávající stále více zvrácené formy buddhismu nebo křesťanství a rozmnožující se, rozmnožující se a stále rozmnožující se stále více zvrácené exempláře dvounohého savce. Jinými slovy: utužování sevření podmínek Temného věku nad světem a další rozpad.

Netřeba dodávat, že tento rozpad podporovaly a využívaly všechny mocnosti „v Čase“, které potřebovaly lidský materiál bez ohledu na jeho kvalitu. Nadpozemské učení, podle něhož má být člověk nade vše považován za „duši“, bylo zneužito k podpoře plánů neoprávněné světské nadvlády samotnou křesťanskou církví i řadou křesťanských panovníků. Typickým, ale zdaleka ne ojedinělým příkladem tohoto oportunismu je politika Albuquerqueho v Goa, která podporovala smíšená manželství mezi portugalskými a indickými křesťany jakékoli kasty. Každý nový míšenec, pokřtěný svatou církví, by byl – alespoň to Albuquerque očekával – budoucím světcem v nebi a mezitím loajálním zastáncem portugalských zájmů. Španělští místokrálové Mexika a Peru podporovali smíšená manželství v podobném duchu, a stejně tak to dělali dlouho před nimi na Blízkém východě byzantští císaři a kalifové z Damašku a Bagdádu. Je to nejpřirozenější politika vládce „v Čase“, jehož náboženství je náhodou bratrstvem víry, bez ohledu na krev – a tím spíše, pokud je toto náboženství, jako islám, nepochybně nadpozemské, ale v žádném případě „nenásilné“.

Následovalo by v praxi Náboženství disku, které bylo rozhodně nenásilné, ale nikoli nadpozemské, stejnou cestu, kdyby přetrvalo? Tato cesta je v rozporu s myšlenkou bohem

předurčeného oddělení ras, kterou naznačují Achnatonova slova: „Ty jsi každého člověka umístil na jeho místo; Ty jsi je stvořil odlišné tvarem, barvou a řečí; jako Rozdělovač jsi oddělil cizí národy jeden od druhého.“[247] Kdo však může předvídat, v co se náboženství promění v rukou ambiciózních a chamtivých přetvářek, když nemá žádný pevný a závazný kodex chování, nic, co by věřící vedlo (pokud víme), kromě intuice umělce, který je v souladu s krásou Stvoření? Víme, že někteří z Achnatonových současníků a vyznávaných stoupenců byli přinejmenším vším jiným než takovými umělci. Je těžké říci, jací by byli jeho další stoupenci a zda by se mezi nimi objevil – mohl objevit – nějaký velký muž, který by v tomto Temném věku zachránil to, co se dalo zachránit z teokracie Zlatého věku mladého krále, a dal jí přísné zákony, které každý organismus Temného věku potřebuje, aby přežil. Vše, co můžeme říci, je, že takový vůdce by nutně musel být – musel by být – mužem „proti Času“, „nad Časem“, bezpochyby, ale také „proti Času“, ne pouze „nad Časem“, jako byl sám Achnaton a jako byli zakladatelé nenásilných, nadpozemských náboženství po něm. Jak jsem řekla, v Temném věku není místo, není možnost existence pro stát „nad Časem“. Ať už je inspirace, filozofie za vládou státu jakkoli nenásilné povahy (světské či nadpozemské), metody musí být tvrdými metodami Temného věku. Jediný člověk, který se těmto metodám ve své buddhistické říši vyhnul – Ašóka – tak mohl učinit pouze proto, že je před svým obrácením k nenásilí sám s plnou vervou uplatňoval.

Jinými slovy, v tomto Temném věku je místo pouze pro náboženství „proti Času“ – na rozdíl od falešných náboženství

[247] Delší Hymnus Slunci.

„v Čase“. Upřímnému, inteligentnímu a naprosto důslednému stoupenci učení, které je na 100 procent „nad Časem“ – a jako takové na 100 procent nenásilné –, zbývá jediná cesta: měl by zmizet. V tomto věku nepatří na tuto planetu; měl by z ní odejít – a nikdy se nevracet. Nenásilí je nejen neslučitelné s existencí jakéhokoli státu, ba dokonce jakéhokoli kolektivního života, v jakémkoli období Času, kromě Zlatého věku (a tím spíše v našem věku), ale je, s výjimkou Zlatého věku, neslučitelné se samotným Životem.

Ze všech stoupenců nenásilných náboženství jsou to právě džinisté, kdo to zřejmě pochopili nejlépe. Stejně jako ostatní se i oni bezpochyby dělí na menšinu mnichů a většinu lidí, kteří žijí – tak nenásilně, jak je to z materiálního hlediska možné – životem tohoto světa. Ale jejich asketové jdou dál než kdokoli jiný, koho znám, na cestě odříkání ve jménu lásky ke všem tvorům. Nespokojí se s pouhým respektováním života zvířat, jako laičtí džinisté a všichni vegetariáni světa, ale klidně odmítají jakýkoli kompromis s tvrdým zákonem života ve všech dobách kromě nepředstavitelného Zlatého věku: zabíjej a jez, zabíjej a žij. A postupně odkládají zeleninu, ovoce a nakonec i vodu a umírají hlady ve jménu skutečné logiky nenásilí – jediné logiky lidí našeho Temného věku, kteří se až do hořkého konce drží své vůle vzdorovat podmínkám existence v Čase.

Existuje jedna důsledná alternativa k tomuto extrémnímu postoji – postoj stejně logický a hrdinský jako on – a tou je filozofický ekvivalent brahmánského racialismu v našem technicky vyspělém a přesto nebezpečně dekadentním světě, moderní vyznání „proti Času“ a „věrné této zemi“ par excellence, nebo, abychom byli přesnější, moderní forma věčné

Moudrosti Světla a Života: Nacionální socialismus, který krátkozrací lidé mylně považují za pouhé politické vyznání a nic víc.

A tato alternativa je – alespoň pro ty, kdo mají árijskou krev a bojovnickou povahu, tedy pro kšatrijy – tou lepší z obou. V Knize knih je totiž napsáno, že sám Bůh – tj. Genius Rasy v lidském převleku – řekl kšatrijskému princi: „Čin je lepší než nečin.“[248]

Emsdetten ve Vestfálsku (Německo), 23. května 1954

[248] Bhagavadgíta, III, verš 8.

Část IV: Slunce i Blesk: Adolf Hitler

Pozdě narozené dítě Světla

Kapitola XII: Pozdě narozené dítě Světla

Bylo to v roce 1889 – v prvním roce vlády císaře Viléma II.

Bismarck – Železný kancléř, tvůrce Druhé německé říše – byl stále u moci, i když už ne na dlouho. Skryté protiněmecké síly, které brzy měly způsobit jeho odvolání a poté postupně oslabit dynamiku, kterou do dění vnesl, již byly v akci, a to už několik let. Ale kromě nich, ba dokonce za nimi, existovaly nevyzpytatelné faktory – morální a mystické síly: právě ty síly rozkladu, které se již více než dvě tisíciletí[249] snažily dovést árijskou rasu ke zkáze. A bylo zapotřebí více než politického génia, ba dokonce více než lidské osobnosti, aby jim v tom zabránila.

Zejména v posledních 100 letech, tj. od vypuknutí Francouzské revoluce, se Evropa propadala rychleji než kdy jindy pod vlivem mezinárodního židovstva a jeho lstivých přisluhovačů: zednářství a různých takzvaných „duchovních“ tajných spolků, které s ním byly přímo či nepřímo spojeny. Staletí nesprávného uplatňování křesťanství – v podstatě nadpozemského vyznání – na pozemské záležitosti připravila půdu pro triumf nejnebezpečnějších pověr: víry v „rovná práva“ „všech lidí“ na život a „štěstí“, víry v občanství a „kulturu“ jako něco odlišného od rasy a důležitějšího než rasa, víra v neomezený „pokrok“ prostřednictvím předpokládané všeobecné přístupnosti „vzdělání“ a v možnost všeobecného míru a „štěstí“ jako výsledku „pokroku“ – úžasné objevy vědy

[249] Když říkám „více než dvě tisíciletí“, mám na mysli to, že rozkladný vliv židovstva na árijskou rasu začal již před příchodem křesťanství. Katastrofální nový hodnotový systém, který vycházel z nesprávně uplatňovaného náboženství zaměřeného na posmrtný život, a šíření samotného vyznání byly důsledky židovského vlivu, nikoli jeho příčinami.

jsou dány do služeb „člověka“, víra v právo člověka jednat proti duchu a záměru Přírody pro své vlastní krátkodobé potěšení nebo zisk. Stále více se zdůrazňovala, vyzdvihovala a propagovala ta zvrácená láska k „člověku“ jako k bytosti odlišné a protikladné všem ostatním tvorům, nebo, abychom byli přesnější, láska k odpudivé, šablonovité představě o „průměrném člověku“, „ani zcela dobrého, ani zcela zlého“, ale slabého, průměrného – co nejvzdálenějšího od prastaré válečnické árijské představy o nadřazeném lidstvu, vyjádřené v pojetí „hrdiny podobného bohům“, abychom použili Homérova slova.

A kolonialismus byl na vrcholu, stejně jako křesťanská misijní činnost. To znamená, že poté, co se Evropa vydala silám rozkladu, rychle jim předávala i zbytek světa a připravovala tak úplně poslední fázi Temného věku: stav biologického chaosu, který je předběžnou podmínkou vlády těch nejhorších a systematického vyhlazení jakékoli přeživší lidské elity krve a charakteru.

***

V té době žil v Braunau, malebném městečku na řece Inn na hranicích Rakouska a Německa, starší, poctivý a pracovitý celník se svou ženou a rodinou.

Městečko s hlavním náměstím, na jehož jedné straně je dodnes k vidění stará fontána, nad níž se tyčí kamenná socha Krista, se svými starými domy a kostely, starými uličkami – čistými, ale často úzkými – a čtyřpatrovou „věží“ – Salzburger Turm –, která již tehdy oddělovala hlavní náměstí od „předměstí“[250], se nijak nelišilo od jiných malých městeček v

[250] Die Vorstadt.

regionu. Pravděpodobně vypadalo téměř stejně jako dnes: malá města se mění méně než ta velká. A celník, který se jmenoval Alois Hitler, žil a reagoval na život jako mnoho jiných úředníků. Obdařen obrovskou silou vůle a vytrvalostí se v mládí vypracoval z vesnického chlapce až na úředníka ve státní správě, což mu připadalo jako vrchol společenského postavení. A nyní, po všech těch letech, jejichž dny se tak zoufale podobaly jeden druhému, mu jeho ponurý život nepřipadal ponurý, neboť neměl čas o něm tak uvažovat. Pečlivě a svědomitě pracoval a pracoval. A dny a roky ubíhaly. Brzy nastane čas, kdy tento poctivý úředník odejde do důchodu s malou penzí.

Mezitím bydlel na „předměstí“, jen pár kroků od Salzburger Turm, ve starém dvoupodlažním domě, který měl na vrcholu každého schodiště malebnou klenutou podestu a prostorné pokoje. Jeho žena Klára byla hezká: blondýnka s nádhernýma modrýma očima. Bylo jí teprve 29 let (byla to jeho třetí žena) a měla vášnivou, přemýšlivou a vyrovnanou povahu, stejně imaginativní a intuitivní, jak byl její manžel neromanticky pečlivý, stejně milující, jak byl on svědomitý, a schopná nekonečné a trvalé obětavosti. Hluboce ho respektovala; byl to její manžel. Ale milovala své děti – a Boha, Boha ve svých dětech. A sama nevěděla, jak moc měla pravdu, tj. jak skutečně božský duch – božské kolektivní Já árijského lidstva, jehož projev se tu a tam objevuje v podobě mimořádného lidského bytí – žil v nejmladším synovi, kterého kojila: jejím čtvrtém dítěti.

Právě ho porodila 20. dubna v 18:18 odpoledne v tom velkém prostorném pokoji ve druhém patře – v tom posledním vpravo na konci úzké chodby –, kde nyní ležela, stále ještě

slabá, ale šťastná. Tři okna se otevírala do ulice. Skrz jejich bezvadně čistá skla a bílé žaluzie proudilo dovnitř teplé sluneční světlo. Dítě spalo. Matka odpočívala. Nevěděla, že se právě stala nástrojem ohromné kosmické Vůle.

O pár set metrů dál – za Salzburger Turm a širokým náměstím obklopeným poměrně vysokými domy – tekla šedomodrá řeka Inn, přítok Dunaje. Přes ni vedl most, stejně jako dnes. Krajina – mírné zelené kopce, tu a tam lesy, úhledné a útulné domy s červenými střechami a občas věž kostela mezi břehem řeky a sytě zelenými svahy v dálce – byla na obou stranách mostu stejná. Lidé byli stejní: Bavoři – Němci. Ale tato strana – kde stálo hlavní náměstí se starou fontánou, Salzburger Turm a „předměstí“ – se nazývala „Rakousko“, druhá strana: Německo.

Dítě spalo; matka odpočívala a byla vděčná za jasné sluneční paprsky a blížící se léto. Až najde čas, bude moci dítě občas vzít ven. Mezitím se modlila ke Královně nebes, aby přežilo: její první tři děti zemřely, jedno po druhém.

***

Dítě dostalo při křtu jméno Adolf.

O třicet pět let později napsal muž, v něhož vyrostl: „Dnes považuji za největší štěstí, že mi osud vybral Braunau-am-Inn za místo narození. Toto městečko leží na hranici dvou německých států, jejichž sjednocení se alespoň nám, mladší generaci, jeví jako úkol, kterému bychom měli zasvětit svůj život a usilovat o něj všemi možnými prostředky!“[251]

[251] Adolf Hitler, Mein Kampf, s. 1.

Zmínil se o „osudu“. Nebýt toho, jak podivně takové tvrzení vyznívá v knize určené milionům Evropanů, kteří se myšlenkou zrození a znovuzrození téměř nezabývají ani o ni nemají zájem, mohl by s neméně, ne-li s větší přesností hovořit o své „vlastní volbě“. Podle Starodávné moudrosti si totiž lidé jeho kvalit volí, zda se narodí, aniž by k tomu byli nuceni, a volí si také místo svého narození.

Neviditelné na modré obloze nad malým pohraničním městečkem vytvořily hvězdy 20. dubna 1889 v 18:18 odpoledne jasný obrazec, který označoval návrat na zem Toho, Kdo se vrací, božského Muže „proti Času“ – vtělené kolektivní Já nadřazeného lidstva – který znovu a znovu, a pokaždé hrdinštěji, stojí osamocen proti stále zrychlujícímu se proudu všeobecného úpadku a připravuje v tvrdém, krvavém boji úsvit následujícího časového cyklu, i když je po několik let či desetiletí zdánlivě odsouzen k neúspěchu.

Neboť novorozené dítě nebylo nikdo jiný než On.

***

Nikdy nebyly okolnosti méně příznivé pro to, aby byl uznán, ba dokonce pro samotnou možnost, že by si uvědomil své poslání v roli předurčeného vládce. Nejenže, jak se všichni snadno shodnou, byla dlouhá cesta od skromného postavení dítěte k tomu, čeho musel dosáhnout, aby mohl v dějinách Západu sehrát politickou roli, k níž byl předurčen, ale nic ho zřejmě nemohlo připravit na splnění jeho ještě většího úkolu, totiž probudit západní árijskou duši k její vlastní přirozené moudrosti. Árijská moudrost ve své vědomé, válečnické podobě, v protikladu ke všem tradičním hodnotám křesťanství, byla v tehdejším západním světě neznámá, natož v Braunau na

Inn – neznámá alespoň všem kromě několika osamělých myslitelů, jako byl Friedrich Nietzsche. Nebeské Síly však daly božskému Dítěti dvě hlavní výsady, díky nimž si toho mělo neuvěřitelně brzy uvědomit a samo od sebe to znovu objevit: zaprvé čistou, zdravou dědičnost, v níž se snoubilo to nejlepší z nordické i keltské krve – ohnivá představivost a mystická intuice Kelta spojená s nordickou silou vůle, důkladností, účinností a smyslem pro spravedlnost (a také s prozíravostí); a spolu s tím vášnivou, neomezenou a nezměrnou lásku k té německé zemi, která se rozprostírala po obou stranách Inn i po obou stranách Dunaje a dále, a k jejímu lidu, jeho pokrevním bratrům: ne k těm, kteří jsou dokonalými vzory vyššího lidstva (neboť v tomto Temném věku žádní nejsou), ale k těm, kteří se jimi stát mohou a stanou, pokud to v sobě mají.

Právě skrze tuto lásku – a pouze skrze ni – se měl povznést k intuitivní jistotě věčné Pravdy, na níž měl vybudovat nacionálněsocialistickou doktrínu, moderní podobu věčného Náboženství života, k té jistotě, která ho odlišuje i od těch nejvýznamnějších politiků a okamžitě ho zařazuje do řady bojujících Proroků, zakladatelů nejzdravějších civilizací, jaké známe, do kategorie mužů „proti Času“, jejichž vize zachycuje za hranicemi našeho nemocného světa, odsouzeného k brzké zkáze, dosud nepředstavitelný nadcházející Zlatý věk, jehož jsou proroky a jehož budou bohy.

Napsáno v Emsdettenu ve Vestfálsku (Německo) dne 14. srpna 1954

Adolf Hitler v počátečních dnech boje

Kapitola XIII: Boj za Pravdu

Ať už je fyzicky naživu či mrtvý, předurčené dítě z Braunau – Adolf Hitler – žije navždy v nacionálním socialismu, svém výtvoru a nedílném vyjádření. Pochopit tento systém znamená pochopit i jeho: vidět ho ve správném světle a zařadit ho – ať už nás osobně přitahuje, či nikoli – na správnou úroveň a do správné třídy mezi plejádou výjimečně velkých mužů. A to je přesně to, co většina nacionálních socialistů, dokonce i těch, kteří po roce 1945 zůstali neochvějní ve svém vyznání víry – dokonce i ti „fanatičtí" – (nemluvě o našich nepřátelích a celém světě, který leží posledních deset let pod jejich vlivem), zjevně nedokážou, a to z nedostatku citu pro kosmické skutečnosti a zejména z nedostatku povědomí o rytmu Času, který vysvětluje všechny zákony dějin, ne-li dokonce i všechny velké události.

Je třeba pečlivě rozlišovat mezi pomíjivou NSDAP – Nacionálněsocialistickou německou stranou práce[252], organizací s jasně vymezenými cíli, která má své místo v německých i evropských dějinách – a věčnou nacionálněsocialistickou ideou.

Strana vznikla (oficiálně) 24. února 1920, ve skutečnosti však již v roce 1919. Byla to revoluční organizace odhodlaná získat moc pro svého Vůdce – a pro své členy –, zbavit Německo otroctví a hanby vyplývající z Versailleské smlouvy a – poprvé v historii Západu – uplatnit v širokém měřítku pevné – věčné – biologické principy v sociálním a politickém životě. Měla však charakteristiky i těch nejlepších organizací našeho Temného věku: jejich přirozenou těžkopádnost, jejich až příliš lidské nedostatky. Mezi 13 miliony členů, které měla na vrcholu

[252] Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei.

své slávy, byli lidé všeho druhu – nebojácní idealisté i oportunisté, hrdinové, ba polobozi, a obrovská většina nezodpovědných, ovčích tvorů a několik vlivných zrádců. Dosáhla mnoho, a přesto selhala. Od roku 1945 přestala existovat jako organizace, a i kdyby byla jednoho dne předurčena k tomu, aby znovu povstala pod svým starým jménem a věčným znakem, nikdy nebude obnovena přesně tak, jak byla dříve. Nemůže být, neboť patří Času, a v Čase se nic nikdy neobnovuje. Neměla by být, neboť obnovení by znamenalo stagnaci, z níž by vyplývala neschopnost čelit novým okolnostem a překonávat nová nebezpečí.

Nacionálněsocialistická idea není strana. Nejenže existovala – „visela ve vzduchu“ – víceméně ve své dnešní podobě již před vznikem strany (prohlášení Friedricha Langeho „Deutsches Bund“ v Heidelbergu dne 9. května 1894 – kdy bylo Adolfu Hitlerovi pět let – má všechny znaky nacionálněsocialistického manifestu, stejně jako prohlášení Hanse Krebse z roku 1904), ale je ve své podstatě stará jako nejstarší kontakt a první střet mezi germánskou rasou a vnějším světem. V zásadě není ničím jiným než vyjádřením kolektivní vůle rasy přežít a vládnout, její připravenosti bojovat a vymýtit vše, co zvenčí či zevnitř brání jejímu přežití a expanzi, jejího zdravého sebeuvědomění – její síly, její mládí – a Božství v ní samé: biologické reality zdůrazňované v politickém a společenském životě, spíše než „politické“ ideje. Dalo by se říci, že Theodorich Veliký jednal v pravém nacionálněsocialistickém duchu, když 1 400 let před slavnými „norimberskými zákony“ udělal vše, co bylo v jeho silách, aby zabránil sňatkům mezi svými Góty a rasově méně čistým – méně árijským – obyvatelstvem dobyté Itálie, natož pak lidmi

zcela neárijského původu. A již mnohokrát a v různých spisech jsem poukazovala na to, že mezi nacionálněsocialistickým přístupem k životu a přístupem starověkých, válečnických Árijců, uctívačů Světla, kteří dobývali severozápadní Indii, zaváděli mezi sebou a podmaněnými národy kastovní systém založený na rasovém principu a modlili se k védským bohům za „mnoho synů“, prosperující stáda a „vítězství nad Dásy s tmavou kůží“ – o Lebensraum – několik tisíc let před rokem 1919, 1933 nebo 1935.

Dalo by se jít ještě o krok dál a říci, že nacionálněsocialistická idea ve své podstatě přesahuje nejen Německo a naši dobu, ale i árijskou rasu a samotné lidstvo i jakoukoli epochu, že v konečném důsledku vyjadřuje tu tajemnou a neomylnou Moudrost, podle níž příroda žije a tvoří: neosobní moudrost pralesa a hlubin oceánu, i sfér v temných polích vesmíru; a že slávou Adolfa Hitlera není pouze to, že se vrátil k této božské Moudrosti – odsuzující pošetilé okouzlení člověka „intelektem“, jeho dětinskou pýchu na „pokrok“ a jeho zločinný pokus o zotročení přírody – ale že z ní učinil základ praktické politiky obnovy celosvětového rozsahu, právě nyní, v našem přeplněném, přecivilizovaném a technicky převyvinutém světě, na samém konci Temného věku.

Jinými slovy, je nemožné pochopit nacionální socialismus, pokud jej nezačleníme do cyklického pojetí dějin, jak jej navrhuje Tradice, tj. pokud v něm nevidíme jen jeden politický systém mezi mnoha jinými – ne pomíjivý „ismus“, produkt pomíjivých okolností – ale poslední (nebo, jak uvidíme, předposlední) úsilí trvalých a nadlidských Sil života v rámci tohoto časového cyklu proti zrychlenému proudu degenerace, který je charakteristický pro jakýkoli pokročilý vývoj v Čase,

nebo, v jedné větě, pokud v něm nevidíme úsilí „proti Času“ na samém konci posledního věku našeho současného cyklu.

Z tohoto úhlu pohledu je celý známý boj za osvobození Německa z otroctví, do kterého ho uvrhla Versailleská smlouva – nacionálněsocialistický boj za „svobodu a chléb“ (a za prostor), za právo německého národa rozvíjet se ve zdravé tvůrčí činnosti – poslední (nebo spíše, jak uvidíme, předposlední) fází věčného boje za Pravdu v rámci současného časového cyklu; forma, kterou tento věčný boj musel v naší epoše, tj. na konci Temného věku, nabýt. A Adolf Hitler je nejhrdinštější z hrdinů, kteří v průběhu dějin stáli v cestě osudovému pádu světa směrem k jeho zkáze, Ten, který se vrací, ve svém posledním zoufalém pokusu zachránit to, co ještě stojí za záchranu, než bude příliš pozdě – typický člověk „proti Času“. Ztělesňuje tu věčnou moudrost přírody, na kterou jsem narážela v předchozím odstavci – jedinou moudrost, která si zaslouží jméno božské, a postavil ji – nikoli lidské argumenty – proti falešné vědě, falešnému náboženství, falešné morálce a samozřejmě také falešným politickým koncepcím naší dekadentní doby a učinil z německého boje za svobodu příležitost k širšímu systematickému boji za osvobození vyššího lidstva z okovů Temného věku. A učinil Znamení Slunce – Znamení Zdraví[253] – Symbolem jak německé, tak árijské regenerace, a Německo, svatou Zemi Západu – Pevností regenerovaného árijství.

Pokud jej považujeme za projev prastaré touhy árijského lidstva osvobodit se – tady a hned – od děsivého determinismu úpadku, pak nacionální socialismus začíná ještě před politickou

[253] Svastika, „Swasthi“ (sanskrt), význam: „zdraví“, „blaho“.

kariérou Adolfa Hitlera. Jeho nezaznamenaný, ale skutečný vývoj jako ztělesněné Ideje – jeho pravá historie – začíná postupným probuzením budoucího německého Vůdce k uvědomění si vlastního hodnotového žebříčku, svých základních tužeb a averzí a svého poslání: probuzením Muže „proti Času“ jako takového.

***

Pokud vím, neexistují – bohužel – žádné záznamy o dětství Adolfa Hitlera. Ať už je to jakkoli poučné, to málo, co se o něm dá zjistit z rozhovoru s jeho nejvstřícnějším starým vychovatelem, panem Mayrhoferem (který stále žije v Leondingu nedaleko Lince a s nímž jsem se dvakrát setkala), a to málo, co sám zmiňuje v knize Mein Kampf (která není autobiografií), nestačí k podpoře tak jednoznačného (a neobvyklého) pohledu na něj, jaký předkládá tato studie. Jediný zjevně spolehlivý obraz života a charakteru budoucího vládce, z let předtím, než se „rozhodl stát se politikem“, lze nalézt ve velmi dobré knize, v níž August Kubizek – jediný přítel, kterého měl v raném mládí – vypráví příběh svého čtyřletého přátelství s ním, konkrétně z let 1904 až 1908.[254]

V těch letech – tedy když mu bylo více než 15 a méně než 19 let – byly hlavní rysy charakteru Adolfa Hitlera již pevně utvořeny a projevovaly se v každém jeho kroku: ve všem, co řekl nebo udělal. Jeho hodnotový žebříček byl již tehdy takový, jaký ho v pozdějších letech odlišil od všech politických vůdců naší doby. A psychologický (skutečný) základ jeho filozofie, zdroj jeho neotřesitelné víry v ni a klíč k celé jeho kariéře – byl

[254] August Kubizek, Adolf Hitler, mein Jugendfreund [Adolf Hitler, můj přítel z mládí] (Göttingen: Leopold Stocker Verlag, 1953).

již jasně daný. Jinými slovy, muž, kterým se měl stát – Muž, kterým za daných okolností nemohl být nikdo jiný – již nabyl tvaru a s jistotou instinktu, s tajemným vnitřním poznáním, s vlastní logikou, která zmátla veškeré lidské výpočty, neporazitelně kráčel po cestě svého ohromného osudu. A rysy rychle se probouzející osobnosti byly nepochybně právě ty, a ta neomylná, záhadná logika, která patřila Muži typu, který jsem v této knize charakterizovala jako „proti Času“: osvícenému, nemilosrdnému a realistickému – mimořádně prozíravému – bojovníkovi za ideál Zlatého věku, v hlubinách našeho Temného věku.

A kdybychom mohli sledovat vývoj Adolfa Hitlera ještě dále do těch nejranějších let, o nichž sám říká, že z hlediska událostí „nenabízejí mnoho k zapamatování“[255], je nejen pravděpodobné, ale jisté, že bychom v něm již od samého počátku jeho života nalezli ty samé, hluboce charakteristické rysy povahy, ty samé základní touhy – tutéž osobu. Lidé jako on nejsou, jak si mnoho lidí myslí, „produktem okolností“, ale předurčenými bytostmi, které dané okolnosti využívají na maximum pro účel, který daleko přesahuje zřejmý, bezprostřední cíl jejich jednání, nebo, abychom mluvili jazykem starodávné Moudrosti – a člověk je nakonec nuceni mluvit tímto jazykem – velkými svobodnými Dušemi[256], již nesvázanými zákonem zrození a znovuzrození, které se rozhodly narodit se v prostředí (v rámci rasy, země, sociální vrstvy), v němž vyrostou ve vůdčí osobnosti a jako takové budou bojovat za okolností, za nichž mohou jednat nejúčinněji, v nejvyšším zájmu Stvoření. Jsou to děti a dospívající „proti

[255] Mein Kampf, s. 2.
[256] V sanskrtu „Mukta Purusha“.

Času“, než zanechají v dějinách stopu svého průchodu jako Muži „proti Času“.

Jednou z nejvýraznějších vlastností lidí „proti Času“ – stejně jako těch, které jsem popsala jako „nad Časem“ – je to, že nezapadají nikam do současného světa, že jejich morální, estetické – i praktické – normy: jejich pojetí štěstí a neštěstí, jejich představa o „úspěchu“ a neúspěchu a o užitečnosti, zkrátka jejich hodnoty, nemají s tímto světem nic společného. A podle všeho, co jeho přítel A. Kubizek vypráví o Adolfově Hitlerově dospívání v Linci, to přesně odpovídá případu budoucího vládce Německa, v té době nepochybně mimořádně nadaného, ale v očích chladnokrevných dospělých „nepraktického“ mladíka, který nedávno opustil střední školu bez dokončení studia a živil v sobě ambici stát se velkým umělcem – malířem nebo snad architektem – s malými materiálními vyhlídkami na jejich naplnění, a který žil ze skromného důchodu své ovdovělé matky, potuloval se po ulicích – nebo po venkově – a občas chodil do divadla (samozřejmě na nejlevnější místa), a dělal gigantické plány a mluvil – již tehdy – s přesvědčivou výmluvností – o věcech, které nezajímaly nikoho kromě něj samotného, zatímco ostatní chlapci si vydělávali na živobytí a pomáhali svým rodinám, nebo se učili něco „užitečného“. „Prostě nezapadal do žádného společenského rámce,“[257] uzavírá A. Kubizek poté, co se pokusil analyzovat důvody, proč se jeho příteli, navzdory schopnostem daleko převyšujícím průměr, nedařilo ani v následujících letech profesně „prosadit“. „Neměl ani nejmenší ambici zajistit si obživu“[258] a žít v pohodlí. Nechtěl žít „v

[257] Kubizek, s. 37.
[258] Kubizek, s. 36.

pohodlí“. Nemyslel – a nikdy ani nemohl myslet – v kategoriích pohodlí nebo osobního „štěstí“. To, co ostatní nazývali „užíváním si života“, mu bylo naprosto cizí.[259] Ani nedokázal „brát věci tak, jak přicházely“, a žít bezstarostně, zcela v přítomnosti.[260] Už v raném věku si intenzivně uvědomoval, že ve světě kolem něj není něco v pořádku – že je to špatně ve všech sférách života, ve všech oblastech myšlení i jednání, od A do Z – a cítil, že je jeho povinností to změnit; ne změnit jen to či ono a zbytek nechat beze změny, ale změnit to nemilosrdně a radikálně, neboť to bylo radikálně špatné, a vybudovat vše znovu, podle zásad odlišných od těch, které dosud převládaly.

A nejednalo se o pouhé přání, o víceméně neurčitou touhu či snění. Byl to záměr, který sledoval s „smrtelnou vážností“[261] a neochvějnou vytrvalostí[262], přičemž se dlouho předem zabýval těmi nejmenšími detaily svých plánů v každém jednotlivém případě, aniž by přitom kdy ztratil ze zřetele ducha a obecné linie svého díla jako celku, a to natolik, že tato „mimořádná vážnost“ a vytrvalost – a nemilosrdná radikálnost[263] – zapůsobily na všechny, kdo ho znali, jako hlavní rys jeho charakteru. Věnoval se tomu – ba co víc, již v těch letech, kdy ještě nebyl politicky aktivní, již v době, kdy sám ještě věřil, že umění zůstane po celý život jeho prvořadým zájmem – s tou horečnatou netrpělivostí, která nachází svůj výraz ve slovech: „Teď, nebo nikdy“, s tou spěšností, která je vlastní každému vážnému úsilí „proti Času“. A tato netrpělivost – toto tragické vědomí, že „zítra bude příliš pozdě“ – měla

[259] Kubizek, s. 37.
[260] Kubizek, s. 43.
[261] Kubizek, s. 43.
[262] Kubizek, s. 52.
[263] Kubizek, s. 203.

poznamenat celou jeho kariéru jako vládce a zakladatele poslední skutečné civilizace v Temném věku. V tom spočívá zdroj a vysvětlení nejdrastičtějších – a nejvíce kritizovaných – kroků Adolfa Hitlera v pozdějším životě a znamení, že nacionální socialismus, ta nejhrdinštější ze všech reakcí proti našemu Temnému věku, historicky stále patří k tomuto věku, ačkoli jeho ducha přesahuje.

***

Ideál, ve jménu kterého se Adolf Hitler neustále bouřil proti prakticky všemu, co v životě vnímal – již jako dospívající, a poté čím dál tím více jako mladý muž a jako muž ve věku 30 let a více – nebyl ničím menším než tím, co jsem v této knize popsala jako „ideál Zlatého věku“ vnitřní vizi zdravého, krásného a také mírového (nutně mírového) světa; skutečného pozemského ráje, věrného obrazu kosmické dokonalosti, v němž spravedlnost vládne jako samozřejmost. O tom nemůže být pochyb, čte-li člověk nejen ten zajímavý příběh o jeho mladých letech, který napsal jeho přítel A. Kubizek, ale také vše, co sám napsal a řekl v pozdějším, aktivním životě. A v době, jako je ta, v níž nyní žijeme – kdy se po celém světě podnikají všechny možné pokusy prezentovat ho nejen jako „válečného štváče“, ale jako „válečného zločince číslo jedna“ – není zbytečné zdůraznit skutečnost, že Adolf Hitler byl, a to nejen na počátku svého probuzení jako „Muž proti Času“, ale po celý svůj život, „zarytým nepřítelem války“[264] jako takový, skutečnost, že byl od přírody „obdařen hlubokou citlivostí a plný sympatií k druhým“[265], že jeho program byl v podstatě konstruktivní, jeho boj, boj za vznešený, pozitivní cíl, jeho cíl:

[264] Kubizek, s. 294.
[265] Kubizek, s. 44.

regenerace vyššího lidstva (jediné části lidstva, která stojí za záchranu) a v konečném důsledku, prostřednictvím přežití tohoto regenerovaného vyššího lidstva, obnovení dávno narušené harmonie mezi kosmickým řádem a společensko-politickými poměry na zemi, tj. obnovení podmínek Zlatého věku, zahájení nejen „nové éry“ pro Německo, ale nového časového cyklu pro celý svět.

V dnešní době není zbytečné připomenout čtenáři veškeré úsilí, které Vůdce vynaložil, aby druhé světové válce zabránil, a to i za cenu velkých ústupků, a poté (když se to ukázalo jako nemožné) ji zastavit, dokud to ještě bylo možné. Není zbytečné připomenout slova, která pronesl ke svému starému příteli Kubizkovi 23. července 1940, tedy v době, kdy se z vojenského hlediska zdálo, že vše jde skvěle, kdy vlajka s hákovým křížem vlála nad veřejnými budovami v hlavních městech sedmi dobytých států: „Tato válka nás vrhá o roky zpět v naší budovatelské práci. Je to politováníhodné. Vždyť jsem se nestal kancléřem Velkoněmecké říše proto, abych vedl válku!“[266] Nejenže byl proti válce jako takové (či kvůli bezvýznamným pohnutkám), ale byl proti jakékoli formě zbytečného násilí, nemluvě o „zbytečném krutém zacházení“, které bylo za Třetí říše podle zákona a (pokud bylo odhaleno) i ve skutečnosti přísně trestným činem.[267] Zpráva o tak pochopitelném výbuchu masové msty, jakým byla „Křišťálová noc“ (8.–9. listopadu 1938) – útoky na Židy a židovský majetek a vypalování

[266] Kubizek, s. 345.

[267] Je například prokázáno, že Martin Sommer byl v roce 1943, tedy za nacionálněsocialistického režimu a na základě rozsudku nacionálněsocialistického soudu, odsouzen ke třem letům vězení za špatné zacházení s internovanými v koncentračním táboře Buchenwald.

synagog v reakci na opakované židovské provokace – ho přivedla „k vrcholu rozhořčení“.[268]

Tato vrozená neochota k bezdůvodnému násilí je rysem společným všem těm, které jsem nazvala lidmi „nad Časem“ (jako například král Achnaton, Buddha nebo Ježíš Kristus), i velkým bojovníkům „proti Času“, zakladatelům nových náboženských a kulturních epoch, jako je Pán Krišna nebo, blíže k naší době, prorok Mohamed, jediným mužům, s nimiž lze Adolfa Hitlera srovnávat, pokud vůbec cítíme potřebu hledat historické paralely.

Je to jeden z příznaků toho, že jeho konečným cílem zůstával – stejně jako jejich – stav hluboce zakořeněné, trvalé (nadlidské) harmonie, nikoli konflikt mezi lidmi; jinými slovy, opakuji, obnovení původních podmínek Zlatého věku na zemi, jediných podmínek, za nichž kdy panovalo absolutní zdraví – což znamená: dokonalost. Pohledem na takový cíl je každé nezbytné násilí „politováníhodnou“ nutností (abych ještě jednou citovala vlastní slova Adolfa Hitlera o druhé světové válce z roku 1940). Každé zbytečné násilí je popřením ducha takového boje „proti Času“, jakým je boj nacionálního socialismu o moc, pošetilou provokací Temných sil, které stojí v cestě jeho úspěchu, a tedy hříchem proti Věci Pravdy. A to je skutečný, hluboký význam hořkých slov Vůdce, adresovaných Dr. Goebbelsovi při zprávě o „Křišťálové noci“: „Vy jste tímto nesmyslem odsunuli nacionální socialismus a zmařili mou práci na mnoho let, ne-li navždy!“[269]

---

[268] Konstantin Hierl, Im Dienst für Deutschland, 1918–1945 [Ve službách Německa] (Heidelberg: Vowinckel, 1954), s. 138.

[269] Hans Grimm, Warum? Woher? aber Wohin? [Proč?, Odkud? ale Kam?] (Lippoldsberg: Klosterhaus, 1954), s. 184.

***

Hlavním citem Adolfa Hitlera je zjevně jeho „bezmezná láska“[270] k Německu a ke všemu, co je německé. „Žil v německém národu; nic pro něj nemělo význam, kromě jeho.“[271] Tato slova, která popisují pocity budoucího vládce již v raném mládí, platí ve všech fázích jeho života. A jeho hlavním intelektuálním, či spíše duchovním rysem je snad ta vrozená, záhadná intuice dějin v nejširším slova smyslu – dějin jako osudu naší planety –, která ho povznáší přímo nad všechny politiky, generály a skutečné krále na úroveň velkých Proroků a dává celé jeho kariéře ten mimořádný, „snový“[272] charakter, o kterém tak trefně hovoří Hans Grimm. Originalita jeho génia spočívá v tom, že prožíval svůj německý patriotismus z kosmického hlediska a dával jak Německu, tak historii naší doby jejich skutečný význam ve světle nejen lidské, ale i kosmické evoluce.

Nevím, zda by Adolf Hitler byl v jakékoli fázi své kariéry schopen přednést odbornou přednášku o cyklickém pojetí dějin podle starověké moudrosti. Jsem si však naprosto jista, že od začátku do konce cítil, myslel a jednal v plném vědomí věčné pravdy – jak biologické, tak metafyzické –, kterou tato koncepce vyjadřuje. Jeho spisy – zejména obecná tvrzení, která formuloval v 11. kapitole první části Mein Kampf –, jeho projevy před a po nástupu k moci a především velká rozhodnutí jeho života dokazují, že tomu tak bylo. Základní principy a celý duch nacionálněsocialistické doktríny dokazují, že tomu tak

[270] Kubizek, s. 292.
[271] Kubizek, s. 115.
[272] „Traumhaft“ je slovo, které Grimm opakovaně používá v knize Warum? Woher? aber Wohin?.

bylo. Neboť čím jiným je tato doktrína, než vášnivým popřením rozšířené víry v „důstojnost“ „člověka“ jako takového (jakéhokoli lidského tvora jakékoli rasy) a neméně rozšířené a neméně svévolné představy o „panství“ člověka nad přírodou a o jeho neomezeném „pokroku“? Popření těchto dogmat ve prospěch aristokratického pojetí vesmíru a zejména dějin, ve světle kterého jsou pouze ušlechtilé rasy (a mezi nimi na prvním místě árijská, nejvznešenější ze všech) schopny kolektivně uskutečnit celé bohatství vyšších lidských možností? A také jejich odmítnutí ve prospěch smělého tvrzení, že dějiny jsou – a vlastně vždy byly – dlouhým procesem více či méně pomalého úpadku od původní dokonalosti ke konečnému stavu chaosu, z něhož se člověk znovu vynoří nikoli prostřednictvím pravidelné, nepřerušované evoluce, ale náhle – tj. revolučními metodami – do stavu zdraví, ctnosti a krásy, tj. pozemské božskosti, která značí jaro (všechna po sobě jdoucí jara) Stvoření?

Pohlédneme-li na to ve své podstatě, je to skutečně především toto. Ba co víc: skutečnost, že tomu tak je, určuje, jak uvidíme, jeho postoj – určuje jeho pozici – vůči různým „otázkám“ naší doby, od nesmírně důležitého, celosvětového židovského problému (který není ani zdaleka „moderní“) až po záležitosti, které se na první pohled zdají týkat pouze Německa. (A právě v tom spočívá skrytý, ale skutečný zdroj jeho neoblíbenosti v tomto Temném věku.)

Ještě dlouho předtím, než se dostal k moci, ba dokonce dlouho předtím, než zahájil svou politickou kariéru, si Adolf Hitler živě uvědomoval tu neslučitelnost mezi touto dobou, tímto světem, jak jej vnímáme, a zdravým, slavným světem svých snů. A hledal realitu toho druhého, pokud ne v

historickém Zlatém věku našeho časového cyklu – tak daleko za námi a tak odlišném od všeho, co známe, že je to prakticky nemyslitelné – tak alespoň v tak vzdálené minulosti, jak daleko sahala jeho představivost: v legendárním věku před úsvitem zaznamenané německé historie, ve věku zobrazeném ve starých germánských ságách. Nestudoval ten věk tak, jak by to udělal student archeologie. Žil v něm prostřednictvím své vlastní vizionářské intuice a prostřednictvím magie hudby Richarda Wagnera, kterou miloval. A zdaleka to nebyl pouhý produkt pomíjivého mladistvého nadšení, toto vědomí světa ság bylo právě tím, co více než cokoli jiného „podmínilo jeho historické a politické názory“.[273] Bylo to vědomí světa, „ke kterému cítil, že skutečně patří“. A „po celý svůj život nenašel nic, za čím by se mohl postavit s takovou oddaností, jako za ten svět, který mu odhalily ságové příběhy německých hrdinů.“[274]

Jinými slovy, jsou to právě zdraví, silní a krásní Němci z hrdinského věku, kteří v jeho očích představovali skutečné Německo, věčné Německo. Možná žili historicky jen několik tisíciletí před začátkem současného Temného věku (v tom, co sanskrtští autoři nazývají Dvapara Yuga, třetí ze čtyř velkých věků), možná již v tomto současném Věku temnoty samotném (myslím tím v jeho úplně první části).

O to ale nejde. Jde o to, že Adolf Hitler, věrný Tradici, věřil v existenci pozemské dokonalosti jako reality jak budoucnosti, tak i velmi, velmi vzdálené minulosti. Jde o to, že ať už žili – nebo jejich historické prototypy – v jakékoli epoše, muži a ženy posvátného „světa ság“ pro něj znamenali, symbolizovali tu pozemskou dokonalost, to lidstvo bez vady, po kterém toužil

[273] Kubizek, s. 99.
[274] Kubizek, s. 99.

celou vroucností svého srdce a ke kterému se člověk přibližuje čím dál tím více, čím dál tím více se vydává proti proudu Času.

A je toho ještě víc. Jakkoli se toto tvrzení může zdát podivné Evropanovi, ba dokonce i samotnému německému čtenáři, „nezměrná láska“ Adolfa Hitlera k jeho národu je něčím větším než běžný patriotismus. Bezpochyby má kořeny v tom přirozeném pocitu pokrevní solidarity, který spojuje většinu lidí – a jistě všechny Němce – s jejich krajany. Zároveň je však přímým výsledkem ohromujícího intuitivního poznání, vyjádřením skutečného vhledu do povahy, smyslu a osudu Německa jako privilegovaného národa mezi všemi národy stejné krve: nejnadanějšího, nejuvědomělejšího, nejvhodnějšího k vládnutí, jedním slovem objektivně nejcennější části árijského lidstva. Navzdory tomu, co si mnozí mohou myslet, ba dokonce navzdory úsudku, který o něm vynesla taková prominentní osobnost nacionálněsocialistického režimu, jakou byl Konstantin Hierl[275], nejde o německý ekvivalent postoje britských šovinistů vyjádřeného ve známém mottu: „Moje země, ať je správná, nebo ne!“

Je pravda, že sám Adolf Hitler v knize Mein Kampf napsal, že kdyby „byl Francouzem“ a kdyby pro něj velikost Francie znamenala totéž, co ve skutečnosti znamenala velikost Německa, „nemohl by a nechtěl by jednat jinak než Clemenceau“.[276] Pokud se však nad ním zamyslíme a pokusíme se interpretovat jeho historickou dráhu ve světle Starodávné Moudrosti (a následně v souvislosti s osudem celého světa), musíme konstatovat: nemohl být Francouzem – ani Angličanem, ani dokonce Skandinávcem. Nemohl být ničím

[275] Hierl, Im Dienst für Deutschland.
[276] Mein Kampf, s. 766.

jiným než Němcem, ba dokonce ničím jiným než pohraničním Němcem, dvojnásobně si vědom tragické nespravedlnosti hranic vytvořených člověkem a přirozené jednoty Říše za nimi a navzdory nim – a přirozené jednoty árijské rasy za hranicemi Říše a navzdory nim. A co víc: člověk musí přiznat, že zdaleka neoslavoval Německo jen proto, že byl Němcem, ale naopak, to on se rozhodl narodit se jako Němec kvůli předurčené – Bohem stanovené – roli, kterou Německo sehrálo a je stále více povoláno sehrát na straně věčných Sil Světla a Života v jejich boji proti Silám rozkladu, nyní, když se blíží konec tohoto Temného věku, protože objektivně řečeno, pozemská spása árijské rasy – regenerace vyššího lidstva – může přijít pouze z Německa a skrze Německo: jediný árijský národ, v němž je rasa stále natolik čistá, že je za daných okolností schopna úplné regenerace, a který zároveň díky nepřetržité zkušenosti s nebezpečím zůstal natolik bdělý, aby mohl být plně probuzen, a natolik bojovný, aby dovedl až do konce boj proti podmínkám Temného věku: věčný boj „proti Času“ za celistvou Pravdu.

Jinými slovy, jak kvalita její biologické podstaty, tak i specifický otisk, který na ní zanechala historie, učinily z Německa jediný národ schopný ujmout se vedení západního árijského světa (ne-li dokonce celého árijského světa) v posledním boji na život a na smrt – v boji o přežití a nadvládu těch nejlepších, kteří jsou předurčeni k tomu, aby se stali zakladateli příštího Zlatého věku, poslední fázi věčného boje „proti Času“, která značí konec současné éry temnoty. A ten inspirovaný muž „proti Času“, který měl na počátku této fáze jednat jménem sil Světla a Života, musel být Němcem, ba dokonce samotným ztělesněním věčného Německa. A tím člověkem byl Adolf Hitler. A on to věděl v hloubi svého srdce.

Byl si dokonale vědom skutečnosti, že jeho politika, jak doma, tak v zahraničí, byla jedinou skutečnou německou politikou, a tedy jedinou myslitelnou v zájmu árijského lidstva jako celku a – v důsledku toho – celé říše Života, jedinou myslitelnou „v zájmu Vesmíru“, abych citovala slova Knihy knih. Neboť pouze zregenerovaný árijský člověk může a zachrání to, co je navzdory všemu v tomto odsouzeném světě hodno záchrany, a vybuduje novou zemi – otevře nový časový cyklus – na základě věčně platných principů. Adolf Hitler to ve svých projevech opakovaně zdůrazňoval. A totéž opakovaně vyjádřil i v knize Mein Kampf, a sice že jedná „v duchu všemohoucího Stvořitele“ a bojuje „za Pánovo dílo“[277], tj. za Pravdu na této zemi: pozemskou Dokonalost, a že jeho „nové myšlenky“ jsou „v souladu s prapůvodním smyslem věcí“.[278]

To, co August Kubizek vypráví o svém životě v Linci a ve Vídni v letech 1904 až 1908, ukazuje, jak brzy si budoucí vládce utvořil jasnou představu o svém konečném cíli – „ideálním státě“ – a uvědomil si podstatu celého programu, který měl jednoho dne představit a s pomocí nadšených milionů lidí rozvinout; jak brzy věděl, jaká bude jeho politika (jaká vlastně jakákoli politika v souladu s Pravdou, tj. s přírodou, může být): zároveň nacionální i sociální, ba socialistická, protože měla být – má být – nacionální v plném smyslu slova, nejprve v smyslu rasovém, a nacionální v tomto smyslu proto, že ta Božskost v nás, která je skutečnou Božskostí, není ničím jiným než skrytou slávou naší rasy v její původní dokonalosti.

Vyzvat Němce a, za hranicemi Říše, Árijce obecně – nejmladší rasu našeho časového cyklu, předurčenou k panování

[277] Mein Kampf, s. 76.
[278] Mein Kampf, s. 440.

nad božským počátkem příštího cyklu –, aby toužili po této dokonalosti na všech rovinách a usilovali o ni veškerou svou osvícenou silou, a aby ji zde a nyní, kolektivně i individuálně, do života (v míře, v jaké je to výjimečně možné, již během Temného věku), pobízet je, aby byli nyní, proti převládajícímu duchu všeobecného zkažení a všeobecného úpadku – proti proudu Času – svědky a zvěstovateli nadcházejícího Úsvitu, a to v národním, či spíše v rasovém měřítku, takový je a zůstává skutečný cíl nacionálního socialismu, hitlerovské víry, jakkoli to dnes, v roce 22[279] po prvním uchopení moci, může většině lidí ještě připadat ohromující.[280] Ať už byly po roce 1918 jakkoli důležité – nebo ať už jsou jakkoli důležité dnes, po roce 1945 –, bezprostřední politické cíle, které nebylo a není možné oddělit od pronásledovaného Weltanschauung (světonázoru), jsou pouhými kroky směřujícími k tomuto jedinému velkému, pozitivnímu a trvalému cíli.

***

Jak jsem již dříve uvedla, Adolf Hitler si již od raného dospívání, a pravděpodobně už od dětství, uvědomoval šokující rozpor mezi „skutečným životem“ – životem v podmínkách Temného věku, který upoutával jeho pozornost tisíci a jedním detailem – a svou vlastní představou pozemské dokonalosti, jejíž živý odraz hledal ve světě starých germánských ság (které se pro něj zhmotnily ve Wagnerových hudebních dramatech) a – jak nám říká Kubizek – v majestátní blondýnce, s níž nikdy nemluvil, ale kterou z dálky idealizoval jako zářivé ztělesnění dokonalé německé ženskosti.[281] Příklady lidského utrpení, ba

[279] Tato slova byla napsána v roce 1955.
[280] Převzetí moci (Machtübernahme) – k němuž došlo 30. ledna 1933.
[281] Kubizek, s. 76 a následující.

co víc – a to nelze nikdy dostatečně zdůraznit – příklady odvěkého vykořisťování zvířat člověkem[282], které by jiný člověk sice odsoudil, ale považoval za nevyhnutelné, nebo je bral jako bezvýznamné, či si jich vůbec nevšímal, mu poskytly příležitost cítit rozhořčení a toužit po zcela nových životních podmínkách. Ale teprve během let drtivé chudoby a naprosté morální osamělosti, které jako mladý muž strávil ve Vídni, se mu zkušenost bídnosti a ošklivosti této současné doby vtiskla do paměti poprvé v celé své tragické hrůze. Popsal to nesmrtelnými slovy.[283] A více než samotný každodenní kontakt s materiální bídou (s materiální bídou, kterou, mimochodem, nejen pozoroval, ale kterou i sám prožíval) mu byl nesnesitelný pohled na ponižující dopady této bídy na jeho národ a jeho malé děti.

V této fázi života Adolfa Hitlera by měly upoutat pozornost každého, kdo chce porozumět jemu samotnému i hnutí, které o deset let později založil – zjevně jako politické hnutí za prosazení práv Německa, ve skutečnosti však také jako morální a metafyzický základ nové civilizace – dvě skutečnosti: za prvé, odtažitost, v níž žil uprostřed okolní bídě a úpadku, a za druhé, důkladnost a nadhled, s nimiž tuto bídu a úpadek studoval, hledal jejich hluboké příčiny pod těmi bezprostředními a povrchními a díky tomuto jasnému poznání si stále více uvědomoval svou vlastní předurčenou roli v tomto Temném věku. „Sociální otázku nelze ‚studovat' shora," píše v Mein Kampf.[284] Člověk musí sám zažít tu samou neustálou nejistotu života, poznat ty samé bolesti hladu, žít ve stejném

[282] Kubizek, s. 61.
[283] Mein Kampf, s. 23, 32 a následující.
[284] Mein Kampf, s. 26.

přeplněném, špinavém a hlučném prostředí jako sociálně vyloučené vrstvy, zkrátka prožít tu bídnost, která je sžírá a ponižuje, aby pochopil, co znamená sociální utrpení. Budoucí německý Vůdce to prožil a trpěl tím osobně, den za dnem, měsíce, roky, aniž by ho to kdy degradovalo nebo dokonce změnilo. Raději „existoval“ na hladových přídělech, než aby obětoval svou nezávislost nebo prodal více, než bylo nezbytně nutné, ze svého drahocenného času, který potřeboval ke studiu knih i lidí a k přemýšlení. A když si vydělal trochu peněz, raději si koupil lístek do divadla – dvě nebo tři hodiny dovolené v krásném světě starých ság, za doprovodu Wagnerovy slavnostní hudby, daleko, daleko od každodenní ponuré bídnosti, která se zdála být navždy jeho osudem – než aby si dopřál vydatné jídlo.[285] Raději se vzdal publicity – i peněz –, než aby dopustil, aby příběh, který napsal, otiskl Žid.[286] Nikdo mu nerozumí, ledaže by to byl skutečný umělec, který je zároveň skutečným revolucionářem: člověk s jediným snem a jediným cílem, jako je on sám. Ale jak dobře mu rozumí každý takový člověk – každý tvůrce a bojovník jeho typu, i když jistě ne jeho rozsahu, tj. každý člověk „proti Času“!

A to není vše. Nejenže žil v nekompromisní věrnosti svým ideálům, nedotčený lákadly materiálního pohodlí a společenských výhod, ale nesdílel ani žádné slabosti běžného lidstva, nemluvě o neřestech toho podsvětí, do něhož ho osud uvrhl, či, mimochodem, o neřestech takzvaných „lepších vrstev“ tohoto padlého lidstva. Důsledně se zdržoval alkoholu a tabáku, a i když si občas mohl dovolit jinou stravu než obvyklý chléb a mléko, jedl pečivo a ovoce, nikoli maso. Jeho

[285] Kubizek, s. 37.
[286] Kubizek, str. 298–299.

hlubší instinkt ho přirozeně přitahoval k tomu druhu jídla, které lidé, v jejichž životě stále hraje velkou roli prastará Tradice, nazývají „čistým“.[287] A závěry hlubokého zamyšlení v něm jen potvrdily ty, které vycházely z hlubšího, zdravého instinktu. Adolf Hitler se v průběhu svého života stával stále přesvědčenějším vegetariánem, a ačkoli mu katastrofa vzala možnost pokusit se „po válce“ prosadit své názory postupně silou zákona, zůstává, pokud vím, jediným vládcem na Západě, který jak z hygienických, tak morálních (a estetických) důvodů kdy vážně uvažoval o možnosti potlačení konzumace masa a tím i o zrušení neustálého děsu jatek. O tom píše Dr. Goebbels ve svých denících[288] a brilantně to potvrzují četná prohlášení připisovaná samotnému Vůdci v Monolozích, které po roce 1945 vydali i nejzarytější nepřátelé nacionálního socialismu, rozhodně ne s úmyslem ho oslavovat.

Jako mladý muž – a to velmi přitažlivý – Adolf Hitler odolal rozmanitým pokušením zkažené metropole – ignoroval námluvy žen, s odporem odmítal nabídky mužů a udržoval posvátný „plamen Života“ (abychom použili slova, která cituje Kubizek) čistý, silný a neustále pod kontrolou ve svém nitru. Činil tak bez sebemenšího úmyslu „umrtvovat tělo“, bez sebemenší touhy „získat zásluhy“ pro spásu své duše, jednoduše proto, že respektoval tuto energii danou člověku pro vyšší účel a každé její bezdůvodné plýtvání považoval za hřích proti Rase a zároveň za znesvěcení božskosti Života. „Plamen života“, cítil, měl být zasvěcen nezištné službě Rase, viditelnému Nástroji věčného života. Měl být používán, stejně jako celá fyzická a morální energie člověka, „v duchu

[287] V sanskrtu: sattwik.
[288] Viz The Goebbels Diaries, zápis ze dne 26. dubna 1942.

Stvořitele“, tj. s ohledem na dosažení dokonalosti na zemi. Celé nacionálněsocialistické učení o pohlaví a sexuálních vztazích, s jeho dobře známým důrazem na absolutní zdraví a rasovou čistotu, jak je stanoveno v knize Mein Kampf[289], má svůj původ a základ v tom skutečně náboženském (ačkoli v žádném případě ne „nadpozemském“) postoji, v tom pohledu „Muže proti Času“, který se navzdory zkaženosti Temného věku snaží zde a nyní znovu nastolit biologické – tj. základní – podmínky pozemského ráje a připravit privilegovanou, přirozenou elitu lidstva na roli, kterou má sehrát při formování božské Rasy nové země, která bude v míru vzkvétat poté, co tento Temný věk skončí.

A všechna pozitivní opatření Adolfa Hitlera, která přijal po svém nástupu k moci s ohledem na fyzickou a morální ochranu svého předurčeného národa, přirozených vůdců árijského lidu: jeho obdivuhodné zákony pro blaho matky a dítěte, pro vytvoření ideálních životních podmínek pro dělnické rodiny, pro výchovu zdravé, sebevědomé a samostatné, hrdé a krásné mládeže, a jeho slavné „norimberské zákony“, podporující růst čistokrevné germánské rasy v Německu (zakazující sexuální vztahy s Židy a ve skutečnosti s jakýmikoli neárijci), nemají žádný jiný původ a žádný jiný význam. Jejich cílem – ba co víc, praktickým cílem nacionálního socialismu jako takového – nebylo a není pouze zlepšit materiální poměry německých dělníků (jakkoli důležitou roli tento bezprostřední cíl nepochybně sehrál v úspěchu Hitlerova hnutí v Německu po první světové válce); nejen učinit nový stát, zahrnující všechny lidi germánské krve – tu „svatou říši všech Němců“[290], o níž

[289] Mein Kampf, str. 444–446.
[290] Kubizek, s. 109; Mein Kampf, s. 439.

Adolf Hitler již hovořil ve svých dospívajících rozhovorech s Augustem Kubizkem – silným a prosperujícím státem, ale radikálně regenerovat německý národ – ten nejuvědomělejší mezi árijci Západu – a zorganizovat jej ve všech sférách života tak, aby z něj vznikla jediná hráz schopná odolat a odrazit hrozivou vlnu podřadného lidstva, jehož vzestup je v tomto, stejně jako v každém časovém cyklu, stále tragičtějším znamením pokročilého stadia Temného věku; schopnou ji odrazit a přenést, po jejím porážce (a zničení, na samém konci Věku temnoty), poklad božského života do slávy nového Začátku.

Jak jsem již řekla, je těžké určit, do jaké míry mohl Adolf Hitler tento názor výslovně vyjádřit. Ve skutečnosti to však byl jeho názor. Zejména si byl po celý svůj život živě vědom naléhavé nutnosti zachovat, ba dokonce za každou cenu prosazovat rasovou aristokracii lidstva – nejlepší prvky árijské rasy –, má-li tato planeta po strašlivém období chaosu (po skončení současného časového cyklu) „se opět nevydat po své dráze éterem zbavená lidstva, stejně jako tomu bylo před miliony let.“[291] Stál osamocen, osobně nedotčen nejhoršími podmínkami Temného věku, ačkoli je znal do hloubky a bolestně, a pozoroval jejich dopady na lidi, v nichž ho jeho neomylná intuice nutila navzdory všemu rozpoznat předurčenou biologickou podstatu nekonečně lepšího lidstva: ty, kteří jimi ještě nejsou, ale kteří (abychom citovali Nietzscheho slova) „se stávají“, nebo jsou alespoň schopni stát se nadlidmi: svůj vlastní německý národ. A s klidem a realismem hledal příčiny fyzické a morální bídnosti, těch mnoha příčin: sobectví vlastnických tříd, lhostejnost či

[291] Mein Kampf, s. 316.

zbabělost lidí u moci, sevření mezinárodního velkého kapitálu nad národním hospodářstvím, vliv židovstva na národní těleso i duši atd., atd., ale pod těmito mnoha příčinami byla jedna jediná příčina: vláda falešných hodnot, oslavování nepravdy, což je synonymum nemoci, ve všech oblastech, vzpoura proti duchu božského řádu přírody. To je to, proti čemu přišel bojovat, aby bylo znovu nastoleno „vládnutí spravedlnosti“.

***

Adolf Hitler prožil svou druhou a ještě otřesnější zkušenost s hrůzami své doby 10. listopadu 1918, když tam stál, napůl oslepený následky působení jedovatého plynu, mezi svými zraněnými kamarády v nemocniční hale v Pasewalku v Pomořansku a od kněze vyslechl nejnovější zprávy: o „listopadové revoluci“ a kapitulaci Německa, o tragickém konci první světové války.

Již před více než čtyřmi lety se s nadšením zapojil do války jako dobrovolník v bavorském pluku, nikoli v rakouském, čímž jasně dal najevo, že je připraven kdykoli zemřít za německý národ a „za Říši, která jej ztělesňuje“[292], avšak nikoli za „habsburský stát“ – ten umělý stát složený z mnoha národností. Válku totiž v žádném případě nepovažoval za rakouskou záležitost, ale za boj německého národa (včetně, přirozeně, těch z Rakouska) „za svou existenci“[293] – za spravedlivou válku. A svou povinnost splnil důkladně a věrně. A ačkoli se již měsíce (zejména od generální stávky v roce 1917) obával – cítil –, že se odehrávají nějaké ďábelské intriky zrádců, aby připravily

[292] Mein Kampf, s. 179.
[293] Mein Kampf, s. 178.

německého frontového vojáka o vítězství, které si zasloužil, přesto takový konec nečekal, a to tak náhle...

Smutek, rozhořčení a dočasná beznaděj, které ho zaplavily, když se náhle dozvěděl o „nejstrašnější skutečnosti svého života“[294], jsou v knize Mein Kampf popsány tak výmluvně, že nic nemůže osvětlit duševní stav budoucího vůdce lépe než rozsáhlá citace jeho vlastních slov:

> Nebylo možné, abych zůstal a dál poslouchal [tj. dál poslouchal ty zprávy]. Obklopila mě temnota, když jsem se potácel a klopýtal zpět do svého oddělení a zabořil bolavou hlavu do přikrývek a polštáře.
>
> Neplakal jsem ode dne, kdy jsem stál u matčina hrobu. Kdykoli se mnou osud v mládí krutě zacházel, můj odhodlaný duch sílil. Během všech těch dlouhých válečných let, kdy si smrt vyžádala mnoho přátel a kamarádů, by bylo téměř hříchem pronést slovo stížnosti - zemřeli za Německo! A nakonec, v posledních dnech toho titánského boje, když mě obklopily vlny jedovatého plynu a začaly mi pronikat do očí a znervózňovala mě představa, že nadobro oslepnu, volal hlas mého svědomí: „Ubožáku, opovažuješ se začít výt, když jsou tu tisíce jiných, jejichž osud je stokrát horší než tvůj?“ A tak jsem mlčky přijal své neštěstí, protože jsem si uvědomoval, že se nedá nic jiného dělat a že mé osobní utrpení není nic ve srovnání s neštěstím otčiny.
>
> Všechno tedy bylo marné. Marné byly všechny oběti a strádání, marný byl hlad a žízeň po nekonečné měsíce, marné byly ty hodiny, kdy jsme se drželi svých pozic, i

[294] Mein Kampf, s. 222.

když nás svíral smrtelný strach, a marná byla smrt dvou milionů lidí. Těch statisíců, kteří vyrazili se srdcem plným víry ve svou otčinu a nikdy se nevrátili - neměly by se nyní otevřít jejich hroby, aby se duchové těchto hrdinů potřísněných blátem a krví mohli vrátit domů a pomstít se těm, kteří tak podle zradili největší oběť, jakou může člověk pro svou vlast přinést? Kvůli tomu snad vojáci v srpnu a září 1914 umírali? Za to, že dobrovolnické pluky následovaly staré kamarády na podzim téhož roku? Kvůli tomu se ti sedmnáctiletí chlapci propadli do země ve Flandrech? Měla snad právě takový smysl oběť, kterou německé matky přinesly své otčině, když se s těžkým srdcem loučily se svými syny, kteří se už nikdy nevrátili? Stalo se to všechno proto, aby banda podlých zločinců mohla vztáhnout ruku na otčinu? . . . Čím víc jsem se snažil si tuto zrůdnou událost ujasnit, tím víc mě pálila hlava vztekem a hanbou. Co byla bolest v mých očích ve srovnání s touto tragédií?

Následující dny bylo strašné snášet a noci byly ještě horší. Věděl jsem, že je vše ztraceno. Jen blázni, lháři nebo zločinci mohli spoléhat na milosrdenství nepřítele. Během těch nocí rostla moje nenávist - nenávist k původcům tohoto zločinu.

V následujících dnech mi byl jasný můj vlastní osud. Musel jsem se smát při pomyšlení na svou osobní budoucnost, která mi ještě nedávno dělala tolik starostí. Nebylo směšné stavět něco na takových základech? Nakonec mi bylo jasné, že došlo k nevyhnutelnému, čehož jsem se dlouho obával, ačkoli jsem neměl to srdce tomu uvěřit.

Císař Vilém II. byl prvním německým císařem, který nabídl marxistickým vůdcům přátelskou ruku, aniž by tušil, že jsou to darebáci beze cti. Zatímco oni drželi císařskou ruku ve své, druhá ruka už sahala po dýce.

S Židy se nelze dohodnout, ale pouze tvrdě „buď - anebo“.

Tehdy jsem se rozhodl věnovat se politice.[295]

Toto srdcervoucí autobiografické vyprávění by se z historického hlediska dalo popsat jako: přechod nacionálního socialismu ze stadia očekávané či latentní ztělesněné myšlenky do stadia myšlenky aktivní.

Ztělesněná Idea je jistě, pokud ne tak stará jako sám Adolf Hitler, tak přinejmenším stejně stará jako jeho první probuzení k sociálně-politickému, ba dokonce k filozofickému uvědomění obecně. A k tomu došlo velmi brzy: již v Linci, ne-li dříve. Přesto však tehdy, i ve Vídni, ačkoli jeho zájem o sociální a politické problémy rostl a rostl s každodenními zkušenostmi s nespravedlností a bídou, a dokonce i v Mnichově po roce 1912, budoucí vládce nadále o sobě uvažoval především jako o budoucím architektovi. Samozřejmě mohly být chvíle, kdy uvažoval, nebo alespoň cítil, jinak. Takové okamžiky – alespoň jeden, a to velký – se vyskytly již v jeho životě v Linci, máme-li věřit Kubizekovu popisu.[296] Umělcův bezprostřední cíl se však brzy znovu vynořil. Ačkoli byly zážitky každodenního života – přinejmenším ve Vídni – nepochybně strašné, nebyly natolik děsivé, aby jej zcela vytlačily z jeho mysli. Ba co víc, během války, kdy si Hitler stále více uvědomoval nutnost postavit proti silám mezinárodního socialismu národní

[295] Mein Kampf, str. 223, 224–25.
[296] Kubizek, s. 140 a následující.

organizaci, která by byla prostá slabostí parlamentního systému, začal vážně uvažovat o tom, že se zapojí do politického dění, a představoval si, jak vystupuje na veřejnosti, „aniž by se vzdal svého povolání“.[297] Nyní bylo o jeho povolání, ba dokonce o jeho umění – neboť v jádru byl a mohl zůstat pouze umělcem – ani řeči. Každá činnost, která neměla přímo a bezprostředně přispět k osvobození Německa od následků a zejména od příčin porážky, nepřicházela v úvahu, a to nejen proto, že Adolf Hitler miloval Německo nade vše, ale také proto, že ta nadlidská intuice, která ho řadí mezi několik velkých vizionářů lidstva, mu říkala, že skutečný, hlubší zájem Německa byl – a je, bezesporu – skutečným zájmem Stvoření – „zájmem Vesmíru“, abych opět citovala nesmrtelná slova Bhagavadgíty. (A není to náhoda – není to pouhá shoda okolností –, že já, ne-německý Árijec úzce spjatý s Anglií, Řeckem a Indií, zdůrazňuji tuto skutečnost. Je to znamení, symbol, první projev úcty celosvětového árijství k nejnovějšímu Muži „proti Času“ a k skutečně vyvolenému národu.)

Z propasti bezmocného zoufalství – z toho lože utrpení, na němž ležel bezejmenný desátník Adolf Hitler a plakal nad osudem Německa, zatímco jeho zaslepené oči hořely v očních důlcích jako rozžhavené uhlíky, z jeho děsivé jistoty, že „vše je ztraceno“, že „vše bylo marné“ – povstala vzdorná vůle ke svobodě a vůle k moci neporazitelného národa a nad tím vším, a ještě větší než to, věčná kosmická Vůle k Dokonalosti v celé své majestátnosti, vůle německého vojáka, který bojoval ve Flandrech, a – totožná s ní, projevující se skrze ni – neosobní a neodolatelná Vůle věčného Bojovníka a Proroka nad Časem a

[297] Mein Kampf, s. 192.

„proti Času“, Vůle Toho, Kdo se vrací věk za věkem, „když je vše ztraceno“, „když zlo vládne nade vším“, aby na zemi znovu nastolil vládu Spravedlnosti.

Od té chvíle měl věčný boj za Pravdu – boj „proti Času“ – vstoupit na Západě do nové fáze. Měl se ztotožnit s politickým bojem za osvobození Německa z otroctví, které mu vnutili vítězové z roku 1918, a také s bojem, který přesahoval politiku, proti příčinám fyzického a morálního úpadku, které ohrožovaly – a stále ohrožují – existenci přirozené aristokracie árijské rasy. A Nacionálněsocialistická německá strana práce – slavná NSDAP, kterou Adolf Hitler brzy vybudoval z malé skupiny idealistů (sedm, včetně něj samotného), původně nazývané „Deutsche Arbeiter Partei“, k níž se připojil v roce 1919 – se měla stát jediným nositelem věčné Síly světla a života uprostřed rostoucí temnoty Temného věku. Říkám: jediným, neboť na rozdíl od všech ostatních takzvaných hnutí obnovy, náboženských i světských, toto politické a přesto nekonečně více než politické hnutí útočilo na samotný kořen historického úpadku jako takového: biologický úpadek, důsledek hříchu proti primárnímu přirozenému přikázání čistoty krve, jinými slovy (z hlediska původní Dokonalosti) nemoc, hmatatelná, fyzická nepravda a ta morální nepravda (ta falešná představa o „člověku“), která za ní stojí.

***

V dějinách lidstva se najde jen málo věcí, které by byly tak krásné jako raná historie nacionálněsocialistického hnutí.

Obrovská síla vůle, roznícená zoufalstvím, z něhož toto hnutí vzešlo, nebyla, jak jsem právě řekla, ničím menším než božskou Vůlí k dokonalosti v jejím posledním (nebo

předposledním) úsilí vést ty nejlepší proti osudovému proudu Času a zachránit skrze ně vše, co v tomto odsouzeném Stvoření ještě stojí za záchranu. Materiální a morální podmínky, za nichž se hnutí formovalo – ubohá, zakouřená místnost[298], v níž sedělo šest neznámých německých dělníků a diskutovalo s nadčlověkem, který je brzy měl vést, spolu s miliony dalších, k znovuzískání národní velikosti, naprostá chudoba těchto mužů, jejich naprostá bezvýznamnost v očích širokého světa a zejména těch dobře mluvících, pohodlných politiků a stranických vůdců, které měli během několika let uvrhnout do zapomnění, jejich hořící víra a, co víc, skutečnost, že jejich Vůdce – Adolf Hitler – byl v držení kosmické pravdy – jsou vysoce symbolické. Veškerý život začíná v temnotě. Všechny věčné věci se rodí v tichosti a daleko od reflektorů publicity, ve víře a v pravdě. A cokoli, co se takovým způsobem nerodí, netrvá. Jakkoli hlučný a rozsáhlý je jeho úspěch, nevydrží zkoušku času a pronásledování, natož pak strašlivý nápor bouře, v níž se časový cyklus chýlí ke konci.

Zcela raný rozvoj nacionálního socialismu jako živé, ztělesněné myšlenky připomínal růst kukuřičného zrna v zemi pokryté sněhem; byl jako pomalý vzestup roztavené lávy v hlubinách spící sopky: nepozorovaný a nezastavitelný. Byl to výsledek přírodní síly, ve skutečnosti nejstarší a nejmocnější ze všech přírodních sil: vrozeného instinktu života k sebezáchově tváří v tvář Silám smrti – síly, která spojuje každý časový cyklus s tím následujícím, přes téměř úplné zničení. Zahájeno v roce 1919, oficiálně založeno na počátku roku 1920, vděčí této

[298] Mein Kampf, s. 240 a následující.

božské síle za svůj impuls, který nic – ani katastrofa roku 1945 – nedokázalo zlomit.

Po celém světě vlády zastupující čistě finanční zájmy s uspokojením hleděly na své nejnovější dílo: Versailleskou mírovou smlouvu, do té doby nejhanebnější oficiální dokument v historii, jehož záměrem bylo navždy zotročit Německo. A ovce následovaly své pastýře. A papoušci opakovali nesmysly – a lži –, které se naučili: „Tato smlouva stvrzuje vítězství těch, kteří vedli tuto válku, aby ukončili všechny války!“ – zatímco rozzuřené davy demonstrovaly v ulicích francouzských měst a křičely: „Německo musí platit!“ Nikdy nebylo tolik projevů, tolik kázání, tolik článků a knih – takový „rozruch“ – o „míru“. A nikdy se vítězové nechovali s takovým vypočítavým barbarstvím.

V nenápadné malé místnosti v zadní části mnichovské kavárny však Adolf Hitler – muž „proti Času“ – promlouval k malé skupince německých dělníků, k drsným mužům čisté krve a pevných ctností, synům národa, mezi nimiž se on – On, Ten, který se vrací – rozhodl (tentokrát) narodit. A jeho slova byla – stejně jako celý jeho život – odpovědí na lži tohoto pokročilého Temného věku. Nemohla se příliš lišit od těch, která čteme v Mein Kampf, ačkoli byla napsána o pět let později. Řekl:

> Pro mě a všechny skutečné nacionální socialisty existuje jen jedna doktrína: Národ a otčina.
>
> Musíme bojovat, abychom zajistili existenci a reprodukci naší rasy a národa, obživu našich dětí, čistotu naší krve a

svobodu a nezávislost otčiny. Jen tak může náš národ splnit poslání, které mu uložil Stvořitel univerza.[299]

Řekl:

Ten, kdo mluví o pozemském poslání německého národa, musí vědět, že toto poslání nelze naplnit jinak než vytvořením státu, jehož nejvyšším cílem je zachovat a podporovat ty ušlechtilejší prvky našeho národa - a vlastně celého lidstva -, které zůstaly nedotčeny.[300]

Řekl:

Německá říše jako stát musí zahrnovat všechny Němce. Jejím úkolem je nejen shromáždit a zachovat naše nejcennější rasové prvky, ale také je pomalu a jistě dovést k dominantnímu postavení.[301]

Řekl:

Národy nikdy nezanikly válkou, nýbrž ztrátou schopnosti odolávat, která je obsažena pouze v čisté krvi rasy.[302]

Byl si vědom úpadku celého lidstva – včetně Německa – v dnešní době. „Bohužel," řekl, „náš německý národ již není rasově homogenní."[303] A vědom si hlavní příčiny úpadku: míšení ras, které je důsledkem zapomenutí na pravdu přírody. A vědom si této pravdy, vyjádřené v nejstarší knize árijské moudrosti, Bhagavadgítě: „Z morálního úpadku žen vyplývá míšení ras; z míšení ras ztráta paměti; ze ztráty paměti ztráta

[299] Mein Kampf, s. 234.
[300] Mein Kampf, s. 439.
[301] Mein Kampf, s. 439.
[302] Mein Kampf, s. 324.
[303] Mein Kampf, str. 436–437.

rozumu; a z toho všeho pramení veškeré zlo.“[304] Byl si toho vědom, nikoli proto, že by četl Knihu (je sporné, zda ji četl, alespoň již v roce 1919), ale proto, že v něm přebývala neosobní Moudrost nejstarších Árijců; proto, že on byl Ten, kdo promlouval v Knize – Ten, který se vrací. A věděl, že Moudrost, kterou kázal jako klíč k pozemskému spasení, „zcela odpovídá původnímu smyslu věcí“[305] a že způsob, jakým kázal – návrat k té pravěké, kosmické Moudrosti v individuálním i kolektivním životě, v myšlení i činech – byl – je – jedinou cestou, kterou může hrstka vyvolených přežít poslední nápor sil rozkladu a stát se zakladateli nového Věku Pravdy. A že tito vyvolení jsou nejlepšími prvky nejmladší velké rasy našeho časového cyklu: árijské. To také věděl. A ačkoli ve svých projevech zdůrazňoval nutnost okamžitě osvobodit Německo od bezprostředních důsledků Versailleské smlouvy – inflace, nezaměstnanost, rostoucí bída –, jeho konečným cílem zůstávalo pozvednout ho na úroveň té organizované moci, kterou lze ve světle tradiční Moudrosti nazvat pouze „státem proti Času“ – ba dokonce „státem proti Času“, umožňujícím těm nejlepším nést jak svou privilegovanou biologickou podstatu, tak i svůj neposkvrněný ideál Zlatého věku skrz a za poslední bouře tohoto Temného věku.

Mluvil s přesvědčivou výmluvností víry, vědom si toho, že má pravdu – že nekonečná budoucnost vesmíru (nejen Německa a Evropy) jasně dokáže, jak moc měl pravdu. Mluvil s divokou výmluvností nouze, vědom si také toho, že boj, který se chystal zahájit, se musel odehrát tehdy, nebo nikdy, že nebylo ani hodiny nazbyt.

---

[304] Bhagavadgíta, I., verš 41 a následující.
[305] Mein Kampf, s. 440.

A pochmurné tváře hladových, zahořklých mužů, kteří bojovali a trpěli, a přesto prohráli, na něj hleděly s tím bezpodmínečným obdivem a důvěrou, které jsou podstatou uctívání – tváře těch šesti a brzy i mnoha dalších, stovek, ve stále širších sálech, které byly vždy příliš malé, aby je pojaly, stovek tisíc pod širým nebem.

„Lidé nepodléhají zkáze kvůli prohraným válkám…“ Tato kouzelná slova – i jiná, která měla stejný význam – zaznívala po celém poraženém Německu. A statisíce lidí se už necítily poražené. Nyní věděly, že byly zrazeny. A bouřili se proti zrádcům a proti Temným silám, které za nimi stály – Temným silám, které oni (německý národ) jednoho dne rozdrtí. Cítili se silní; cítili se mladí – neporazitelní a nesmrtelní. Cítili, čím ti nejlepší z nich skutečně byli – čím byli od počátku árijské historie předurčeni stát se – pány nevídané budoucnosti, hrdými zakladateli nového světa. (Jenže oni – zatím – nevěděli, jakou strašlivou Via dolorosa budou muset projít, aby skutečně naplnili tento ohromující osud.) Shromažďovali se, stále početnější, kolem Muže, jehož inspirativní řeč v nich probudila nejvyšší možnosti radostného hrdinství – a přiměla je vidět staré zapomenuté pravdy v oslnivém novém světle, jehož magický lesk je naplnil sebejistotou: jehož láska k nim byla bezmezná a bezpodmínečná, jako láska Boha. Viděli v něm Vůdce, Mstitele, Spasitele – živoucí ztělesnění svého neporaženého kolektivního Já, kterým skutečně byl. A slepě ho následovali. Jejich láska ho vynesla k moci, jejich láska a jejich nenávist k těm, na které je správně upozornil jako na strůjce ponížení z roku 1918 a veškerého následného utrpení: Židy a služebníky židovstva, činitele Temných sil z přirozenosti či z vlastní vůle, skutečné nepřátele Německa – a celého světa.

***

Jejich skuteční nepřátelé a jediní nepřátelé. Adolf Hitler žádné jiné neoznačil. (A právě to je důvod, proč se proti němu jako jeden muž vzbouřil celý svět – tento odsouzený svět Temného věku, postižený šílenstvím, který vyvyšuje své nepřátele a zabíjí své přátele.) Tato skutečnost je příliš důležitá na to, aby si nezasloužila důkladné vysvětlení.

Nic není vůči nacionálnímu socialismu nespravedlivější než až příliš snadný popis jeho inherentního „antisemitismu“ jako „prostředku, jehož cílem je odvést pozornost německého národa od jeho skutečných vykořisťovatelů“ (tj. německých kapitalistů), nebo jako moderního projevu prastaré „závisti“ gójů – jakýchkoli gójů – při pohledu na nepopiratelný obchodní úspěch Židů. První předpoklad, který komunisté a jejich sympatizanti omílají do omrzení, odhaluje buď naprostý nedostatek dobrých úmyslů, nebo naprosté nepochopení židovské otázky jako takové, a tedy i veškerého vážného a zásadního „antisemitismu“. To druhé lze dobře aplikovat na arménský „antisemitismus“ (nebo na antisemitismus jakýchkoli obchodně šikovných Levantinců, jejichž lstivost dokážou překonat pouze Židé). Nemá to vůbec nic společného s hlubokým, biologickým a tudíž nezmenšitelným nepřátelstvím, které staví proti sobě nacionální socialisty a Židy.

Není pochyb o tom, že tato nepřátelství se poprvé projevila v podobě lidové vzpoury jako reakce na veškerou hmatatelnou škodu, kterou Židé během několika desetiletí způsobili německému národu (a nejeden Němec, jehož rodinu Židé v době inflace po první světové válce uvrhli do bídných poměrů, uvítal bouřlivý antisemitismus mladého hnutí z osobních i národních důvodů); není pochyb o tom, že první věcí, která

učinila samotného Adolfa Hitlera definitivním nepřítelem Židů, byla jeho znalost protiněmecké role, kterou tito sehráli, a to jak politicky, tak sociálně, v Rakousku i v Německu již před rokem 1914, zejména jeho znalost židovského ducha a židovského vedení marxismu a jeho povědomí o přítomnosti Židů v tisku, v divadle atd., za veškerou propagandou, která přímo či nepřímo směřovala ke zničení každého zdravého národního instinktu mezi lidmi německé krve. Jinými slovy, nacionálněsocialistický antisemitismus je – v první řadě – rasová sebeobrana Árijců, energická reakce na škody, které Židé napáchali (a mimochodem od roku 1945 opět páchají) v árijské zemi.

Je však třeba říci ještě více – a to mnohem více. To, co Židé činili a činí (a nemohou jinak než činit), je důsledkem toho, čím jsou – a čím zůstávají i tehdy, když se odvrátí od židovské tradice (nebo předstírají, že tak činí) a stanou se křesťany, teosofy, buddhisty, či prostě „racionalisty“ nebo komunisty. A oni jsou, v podstatě, neodvratně – již v neviditelné Říši, z níž je tento svět tvarů, barev a zvuků pouhou projekcí – naprostým protikladem přirozené árijské elity; temným protějškem nejmladších Dětí Slunce. Stejně rasově uvědomělí jako oni, ne-li – bohužel! – často ještě více, stejně pevně svázaní jeden s druhým prostřednictvím nejpřesvědčivější solidarity, prostřednictvím úplné solidarity (v praktických – finančních a politických – neméně než v náboženských či takzvaných náboženských záležitostech), jaké se v historii, pokud vůbec, setkáváme jen zřídka, ba dokonce stejně oddaní nemilosrdnému kolektivnímu cíli. Jenže jejich vědomí není legitimním vědomím skutečné nadřazenosti a krevní solidarity těch nejlepších z přírody; ne, není to zdravá rasová hrdost a

vlastenectví skutečného národa na svém místě v řádu života. Ani jejich společný cíl není v žádném případě, na rozdíl od stoupenců Adolfa Hitlera, „v souladu s původním smyslem věcí“. Naopak! Židé totiž v první řadě nejsou rasou v pravém slova smyslu – natožpak „Bohem vyvoleným“. Nejsou ani homogenní skupinou Semitů, ani bratrstvem příbuzných semitských typů, mezi nimiž by panoval takový vztah, jaký spojuje Árijce „nordického“, „dinárského“ a jiných typů v rámci německého národa. Stačí se na ně podívat, aby se člověk o tom přesvědčil, ba co víc, podívat se na ně v zemi, kde se v posledních 30 či 40 letech shromažďují ze všech ghett světa ve jménu své společné minulosti a společného národního cítění: v Palestině. Kromě „klasického“ Žida se tam setkáváme s Židy všech fyzických typů, včetně Slovanů, včetně „nordických“ – nepochybně vzácných, ale přesto přítomných a ne nutně poznamenaných dobře známými viditelnými znaky židovského původu. A někteří členové tohoto podivného pseudoetnického a pseudonáboženského světového společenství – jako například takzvaní „černí Židé“ z Kóčin na Malabarském pobřeží – nemají v žilách ani kapku židovské krve[306], ba dokonce ani semitské krve, což jim však nebrání v tom, aby se cítili jako „Židé“.

Židovské světové společenství není – a již po staletí je tomu tak čím dál tím více – semitským národem, nýbrž bezrasovým bratrstvem shromážděným kolem semitského jádra; bezrasovým bratrstvem, které je však z rasového hlediska stejně uvědomělé jako kterýkoli jiný národ, s rostoucím počtem kosmopolitních prvků, jež staví obvyklé rysy bezrasových –

[306] Tito takzvaní „černí Židé“ jsou ve skutečnosti Indové z nižších kast, jejichž předkové kdysi přijali židovskou víru. Dodnes se žení a vdávají pouze mezi sebou.

nevěru, bezohlednost, pohrdání řádem, duši otravující skepticismus – do služeb rasové ideje, kterou částečně zdědili, částečně převzali od svých čistokrevných bratrů ve víře a bratrů ve společných zájmech, a to od Semitů – velmi specifické, podřadné části široké semitské rasy –, u nichž převládá nad všemi válečnickými vlastnostmi mistrovství v rafinovanosti a intrikách.

A jejím kolektivním cílem, sledovaným v průběhu dějin s neúprosnou důsledností, není nic menšího než prosperita a moc Žida, kdekoli na světě, na úkor všech nežidů. Vědomí, že jsou (více či méně) „dětmi Abrahama“, a společný „Zákon“, podle něhož (alespoň nominálně) její členové žijí, mohou tuto komunitu dobře držet pohromadě. Jsou však pouze prostředky k dosažení cíle. A ten cíl – společný kolektivní záměr: skutečná židovská nadvláda – je to, na čem opravdu záleží.

Jedná se o bezbožný záměr, jehož uskutečnění by znamenalo rozpad všech ras a všech pravých národností, všech přirozených společenství, tj. všech těch, která mají pevné rasové základy (nejprve rozpad toho nejnadanějšího a nejuvědomělejšího, toho nejvhodnějšího k vládnutí – árijského – a poté postupně všech ostatních, včetně nakonec semitské jádro samotné židovské komunity) a stále se utahující sevření bezduché peněžní moci – moci bezrasových, obdařených destruktivní inteligencí – nad stále více bastardizovanými a nesčetnými masami Menschenmaterialu, které nemají ani vlastní myšlení, ani vlastní vůli, ani nevinnost a ušlechtilost skutečných zvířat. To je záměr sil temnoty, jejichž vliv roste, jejichž volná hra se stává stále volnější a nestydatější a jejichž vláda se prosazuje jako stále zjevnější realita, zatímco historie běží svým osudovým sestupným kurzem. To je záměr

samotného Času, jako Ničitele veškerého stvoření, jako Smazatele a Zapírače. A právě to je smyslem společenství „v Čase“ par excellence, společenství, které – podobně jako privilegovaná árijská elita shromážděná kolem Adolfa Hitlera – vášnivě hovoří o svém „poslání“ a nazývá se „vyvoleným“ – a právem –, avšak opomíjí uvést, že na rozdíl od čistokrevných stoupenců Muže „proti Času“ nebylo vybráno „Bohem“, ne věčnými Silami Světla a Života, aby sloužilo konstruktivnímu cíli Života, ale Silami smrti, aby prostřednictvím stále rostoucí nevěrnosti původnímu božskému životnímu vzoru, tj. prostřednictvím rostoucí nepravdy, přineslo konec tohoto časového cyklu. Konec bez nového začátku – neboť to je záměr, tendence Sil smrti. Zatímco účelem nacionálněsocialistického hnutí – jeho skutečným, hlubokým účelem, daleko za hranicemi veškeré „politiky“ – byl a zůstává slavný nový začátek – nové vítězství nestvořeného Světla nad Temnými silami, nové vítězství Života v jeho původní pozemské dokonalosti, Řádu v jeho pravém smyslu, navzdory dočasné, nevyhnutelné vládě chaosu, Zlatý věk příštího časového cyklu.

Jedním slovem, ostré nepřátelství mezi nacionálními socialisty a Židy znamená nesrovnatelně více, než jak to kritici Hitlerovy ideologie tak lehkomyslně považují. Neodhaluje obvyklé napětí mezi dvěma soupeřícími „rasovými ideologiemi“, ale jedinečný protiklad mezi dvěma póly myšlení o životě na samém konci současného Temného věku. To je skrytý, ale skutečný důvod, proč je absolutní – a proč jeho hmatatelné projevy byly a při první příležitosti opět budou tak smrtící.

Adolf Hitler to věděl. Nejrozumnější z jeho pravých stoupenců to věděli a vědí. Všemocní vůdci světového židovstva to věděli a vědí.

***

Nacionálněsocialistický boj proti mezinárodnímu židovstvu nabyl za bílého dne podoby mohutné svaté války proti marxismu – nejnovějšímu rozsáhlému hnutí „v Čase“ – a mnohem rafinovanějším a nepřímějším způsobem, avšak se stejně smrtícím odhodláním, podoby neúprosného tažení proti všem duchovním či pseudoduchovním, otevřeným či tajným organizacím, rovněž „v Čase“, jejichž vliv je ve skutečnosti ne menší než vliv marxismu, namířeného proti jakémukoli pokusu o árijskou regeneraci „proti Času“. Probíhal a jednoho dne bude obnoven – neboť žádná politika „denacifikace“ nemůže bránit působení neviditelných sil – s nezbytnými metodami Temného věku.

Boj proti marxismu se jevil a stále jeví – a v praxi nepochybně i je – jako prvořadý úkol nacionálního socialismu, a to pouze proto, že marxismus dnes představuje nejbezprostřednější hrozbu; protože je to nejúspěšnější varianta starého, velmi starého židovského masového jedu určeného ke konzumaci gójům, jehož cílem je přivodit úpadek všech ras, konec veškerého pravého nacionalismu, a k neomezenému nárůstu lidstva ovládaného Židy, stále chudšího a chudšího, v čím dál tím nudnějším – a ošklivějším – světě, zkrátka k dovršení úpadku života na této planetě. Což neznamená, že jiné druhy téhož, jejichž účinky jsou méně zřejmé a méně rychlé, nejsou z dlouhodobého hlediska stejně nebezpečné, ne-li dokonce ještě nebezpečnější.

Velikost nacionálněsocialistického hnutí v tomto ohledu nespočívá ani tak v tom, že bojovalo proti „komunistickému nebezpečí“ energičtěji (a účinněji) než jakákoli jiná strana – nebo církev –, jako spíše v tom, že poukázalo na správný důvod, proč je toto nebezpečí „nebezpečím“ – tím nebezpečím – a bojovalo proti němu právě z tohoto důvodu.

Z pohledu kosmické Moudrosti nepředstavuje komunismus, či spíše marxismus, žádné nebezpečí proto, že by majetným třídám této země hrozil odnětím majetku a následným nepříjemným donucením ke každodenní práci a usiloval o úplné zrušení kapitalistického hospodářství. To – hlavní příčina veškerého „rozruchu“ proti komunistům mimo kruhy nacionálních socialistů – je pouhý detail, a to navíc zcela bezvýznamný. Svět nemá co ztratit zmizením kapitalistů a zkaženého systému, který představují. Naopak! A ačkoli je soukromé vlastnictví, pokud je výsledkem osobní práce a nikoli spekulace, v programu Nacionálněsocialistické strany uznáno jako „legitimní právo jednotlivce“[307], troufám si tvrdit, že i tak by nebylo nenapravitelnou katastrofou, kdyby bylo smeteno bouří radikálních ekonomických změn.

Marxismus rovněž nepředstavuje žádné nebezpečí, protože jeho skuteční stoupenci – lidé, kteří žijí zcela „v Čase“ – nemají příliš času na křesťanskou či jinou metafyziku a zejména je příliš nezajímá, co se s nimi stane po smrti. Ba co víc, není nebezpečný, protože základní učení Karla Marxe o historii – jeho slavný „historický materialismus“ – se pokouší

[307] Viz „Dvacet pět bodů“ v knize Gottfrieda Federa, Das Programm der N.S.D.A.P. und seiner weltanschaulichen Grundgedanken [Program NSDAP a jeho světonázorová podstata] (Mnichov: Zentralverlag der N.S.D.A.P., 1939), s. 35.

vysvětlit veškerý vývoj v Čase bez pomoci hypotézy o „Bohu“ a lidské „duši“. To – hlavní příčina rozruchu proti „komunistickému ateismu“ mezi křesťany a jinými duchovně smýšlejícími lidmi a hlavní výmluva předložená katolickou církví k ospravedlnění svého zákazu „materialistické“ doktríny – je také jen detail. A představa o Bohu, jak ji zastává drtivá většina antikomunistů, je v každém případě vágní, neurčitá a nemá vůbec žádný praktický užitek. Nebezpečí marxismu spočívá, jak poukázal Adolf Hitler ve své knize Mein Kampf[308] a v nesčetných projevech, výhradně – a to bez výjimky – v tom, že jeho pojetí člověka jako pouhého produktu jeho ekonomického prostředí a osudu jako hry čistě ekonomických sil znamená popření významu rasy a osobnosti – popření přirozené hierarchie ras a nezmenšitelných rozdílů v podstatě i hodnotě mezi jednotlivými rasami, stejně jako popření přirozené nerovnosti jednotlivců, a to i v rámci téže rasy. Jinými slovy, spočívá ve skutečnosti, že marxismus je zaměřen na člověka – nikoli na život – a je rovnostářský; v rozporu s duchem Přírody, nikoli v harmonii s ním, falešný z hlediska kosmické moudrosti, stejně jako historické křesťanství (zdroj těch morálních a duchovních hodnot, ve jménu kterých jsou kapitalistické demokracie, nebo spíše předstírají, že jsou, antikomunistické) a stejně jako všechna židovská učení pro árijské použití, ale ne více než to. Spočívá ve skutečnosti, že ze všech takových učení, starověkých i moderních, je marxismus navíc zdaleka nejoblíbenější a nejmilitantnější. Jak jsem řekla: alespoň prozatím nejúspěšnější.

Adolf Hitler správně zdůraznil, že definitivní vítězství takové ideologie by znamenalo konec života na této planetě –

[308] Mein Kampf, s. 420 a následující.

což je přesně cílem nadlidských sil rozkladu, které stojí za světovým židovstvem. Tragédií však je, že by to neznamenalo tak rychlý a důstojný konec, jak by se dalo představit. Znamenalo by to nejprve všeobecné a nenapravitelné zkažení celého lidského druhu a neuvěřitelný nárůst počtu lidských bytostí – „producentů“ – na úkor zbytku života – nárůst, dokud nebudou vyhubena poslední krásná divoká zvířata a vykácen poslední kousek lesa, aby se uvolnilo místo pro další bezcenné dvounohé savce – a poté, až budou vyčerpány všechny možnosti výživy, které může Země poskytnout i s pomocí zdokonalené zemědělské techniky, válka o potravu[309], hořká, divoká válka až do konce (také s pomocí zdokonalené techniky), dokud se odsouzený druh neroztrhá na kusy. Znamenalo by to, jinými slovy, „vládu kvantity“[310] v celé její hrůze, a poté – při absenci jakékoli biologické elity schopné zahájit nový časový cyklus – tečku, alespoň na této planetě, konečné vítězství té tendence ke smrti, která je od počátku vlastní každému projevu v rámci Času. A právě tomu se Adolf Hitler – Muž „proti Času“ – snažil zabránit svým bojem proti komunismu, tj. proti aplikovanému marxismu.

Nekomunistický svět – ba co víc, antikomunistický svět – nepochopil ani podstatu rostoucího nebezpečí, ani skutečný význam nacionálněsocialistického boje. Navíc většina těch, kteří v Německu i mimo něj, před druhou světovou válkou nebo v jejím průběhu, odpověděli na výzvu Adolfa Hitlera k boji

[309] Hans Grimm na to velmi trefně poukázal ve své krásné knize Warum? Woher? aber Wohin?.

[310] Odkaz na dílo René Guénona Le Règne de la Quantité et les Signes des Temps (Paříž: Éditions Traditionnelles, 1945); v angličtině: The Reign of Quantity and the Signs of the Times, přeložil Lord Northbourne (Londýn: Luzac and Co., 1953) – pozn. red.

proti komunistickému nebezpečí, a většina těch, kteří si dnes uvědomují, jak měl pravdu, zřejmě viděla a vidí v jeho boji sotva něco víc než „obranu Západu“.[311] Není to však pouze „Západ“, jehož biologická podstata, a tím pádem i další vývoj, byla a je ohrožena nejnovějším antropocentrickým a egalitářským světonázorem židovského původu, který se stal součástí nejnovější mocné světové organizace – dalo by se říci: nejnovější církve – pod židovským vedením. Je to celá árijská rasa: člověk, který v Kapském Městě, Sydney nebo Ottawě dosud uchoval svou germánskou krev čistou, stejně jako „Evropan“ germánského původu, stejně jako ty árijské menšiny v Asii, na které rasově uvědomělý Evropan příliš často zapomíná nebo je podceňuje: Peršané, do té míry, do jaké odolali, zejména během posledních 1 500 let nejbouřlivějších dějin, prokletí míšení krve; indičtí brahmáni a kšatrijové, které kastovní systém dosud držel stranou a chránil; zejména brahmáni z Kašmíru, alespoň navenek jeden z nejvznešenějších typů árijského lidstva. Jsou to, ba dokonce všechny čisté nebo relativně čisté rasy světa, které jsou ohroženy, včetně neárijských, včetně semitského jádra samotného židovského národa – a nikdo to neví lépe než ti rasově uvědomělí Židé, kdysi držitelé vysoce odpovědných pozic v komunistické straně, kteří byli v posledních několika letech obviněni ze „sionismu“, tj. židovského nacionalismu, a odsouzeni k dlouhým trestům nucených prací, ne-li k smrti.[312] (Adolf Hitler

[311] Možná jde o odkaz na časopis Maurice Bardècheho Défense de l’Occident [Obrana Západu], založený
v roce 1952 – pozn. red.

[312] Podívejte se na obvinění vznesená proti jedenácti Židům v pražském procesu (1952) a proti Anně Paukerové, bývalé rumunské komisařce.

napsal: „Po smrti své oběti upír sám dříve či později zemře.“)[313] Jed lidského, rovnostářského internacionalismu, jehož cílem je přivodit zkázu všech ras – zejména árijské – ve prospěch Židů, se nakonec obrátí i proti jeho původcům. Síly smrti totiž nerozlišují. Nešetří nikoho – ani své vlastní nástroje.) Faktem je, že v kořenech toho pohrdání osobností a zejména rasou, které charakterizuje marxismus, leží domýšlivá víra v „člověka“ jako měřítko všech věcí, v „člověka“ jako „pána přírody“ (nejen její součástí, živým druhem mezi ostatními), a iluze, že cokoli, co má více či méně lidskou podobu, má nespornou hodnotu a musí být ponecháno naživu, ba dokonce udržováno při životě za každou cenu, ta mizerná pověra o „člověku“ – ta „židovská lež“, kterou Adolf Hitler tak brilantně odhalil v jedenácté kapitole Mein Kampf – v protikladu k pravému, aristokratickému Náboženství života.

Ale jak jsem již řekla, lež není výsadou marxistů, ani důsledkem konkrétního pojetí člověka Karla Marxe jako produktu jeho ekonomického prostředí. Je to společný základ všech filozofií zaměřených na člověka a rovnostářských, starých i nových, židovských i nežidovských[314], a zejména židovských filozofií mezinárodního rozsahu, které všechny vytyčují svévolnou hranici mezi „lidmi“ a zbytkem živých tvorů, čímž popírají jednotu říše života a univerzálnost jejích železných zákonů. Je to zejména morální základ historického křesťanství.

Je téměř jedno, jaké hypotézy či dogmata se předkládají, aby to znělo jako pravda. Důležitým faktem zůstává, že

[313] Mein Kampf, s. 358.

[314] „Člověk je větší než cokoli jiného; není nic, co by bylo nad ním“ – toto rčení se připisuje jednomu ze slavných bengálských „vaišnavů“ ze 14. století.

židovská lež – past Temného věku – je přijímána jako pravda protikomunistickými silami Západu mimo nacionálněsocialistické hnutí, především křesťanskými církvemi (o „buržoazních“ politických stranách nemluvě) Faktem zůstává, že tyto síly sdílejí s marxisty samotnými, byť v jiné formě, pověru v „člověka“, zdroj postoje, který vede k úpadku. A proto žádný z nich nebyl ani není antikomunistou v pravém slova smyslu. Nejenže nebojovali a nebojují proti marxismu kvůli skutečnému nebezpečí, které představuje, ale každý z nich by nakonec představoval totéž nebezpečí jako on, kdyby byli dnes stejně bojovní a plní víry jako kdysi. Jsou nanejvýš soupeři dobývajícího marxismu – nebo by jimi rádi byli. Zatímco v nekřesťanských zemích jsou to právě křesťanští misionáři, kdo prostřednictvím alarmujícího nárůstu polovzdělaného, zkaženého obyvatelstva, kypícího nespokojeností (což je bezprostřední důsledek jejich rovnostářského kázání spojeného s lékařskou pomocí), připravují cestu komunismu se zázračnou účinností – a to v celosvětovém měřítku (byť způsobem, který by si sami nejméně přáli) zlo, které temné síly kdysi způsobily na Blízkém východě a v Evropě prostřednictvím samotného křesťanství.

Jinými slovy, nacionálněsocialistický boj proti marxismu je pouze nejviditelnějším aspektem obecného – nekonečně více než politického – smrtelného boje odvážné nové víry ve Světlo a Život proti každé formě nepravdy – každé doktríně stavějící „člověka“ proti Přírodě, každému kultu nedokonalosti, v této poslední části Temného věku. Nelze jej oddělit od boje proti křesťanským církvím, proti zednářství a všem takovým mezinárodním a protinárodním takzvaným „duchovním“

organizacím, které nepatřičně zkreslují a zneužívají učení původně „nadčasová“, aby prosadily cíle Sil smrti.

Jen ten druhý boj musel být rafinovanější, a to z praktických důvodů, které lze snadno pochopit.

***

V knize Mein Kampf se píše:

> Jed lze překonat pouze protijedem a jen povrchní buržoazní mysl si může myslet, že střední cesta je cestou do nebe.[315]
>
> Světonázor, který je inspirován pekelnou nesnášenlivostí, může být zlomen pouze stejným duchem, učením, které je poháněno stejně rozhodnou vůlí a které je samo o sobě čistou a naprosto pravdivou novou myšlenkou.
>
> Dnes můžeme litovat, že příchod křesťanství znamenal příchod prvního duchovního teroru do mnohem svobodnějšího antického světa; nelze však popřít skutečnost, že od té doby je svět prostoupen a ovládán tímto druhem nátlaku a že násilí se láme jen násilím a teror jen terorem. Teprve pak lze konstruktivně vytvořit nový stav.
>
> Politické strany jsou náchylné ke kompromisům, ale světonázory nikdy. Politické strany mají sklon vyjednávat se svými protivníky, ale světonázory hlásají vlastní neomylnost.[316]

[315] Mein Kampf, s. 371.
[316] Mein Kampf, s. 507.

> Úspěch marxismu byl dán dokonalou kombinací politické vůle a bezohledné brutality. To, co vylučovalo nacionalistické Německo z utváření německého vývoje, byl nedostatek rozhodné spolupráce mezi hrubou silou a moudrou politickou vůlí.[317]
>
> Přesvědčení o právu použít i ty nejbrutálnější zbraně je vždy spojeno s vroucí vírou v nutnost vítězství pro nový revoluční řád na Zemi.
>
> Hnutí, které nebojuje za takové nejvyšší cíle a ideály, se nikdy nebude moci uchýlit k té nejzazší zbrani.[318]

Tyto a další podobné věty (v díle, které by se dalo nazvat „Knihou nové árijské víry“, jich najdeme mnohem více) definují s úžasnou přesností nacionálněsocialistické hnutí jako převrat „proti Času“ a poukazují na zásadní rozdíl mezi Adolfem Hitlerem a všemi těmi velkými historickými osobnostmi, které jsem na těchto stránkách popsala jako muže „nad Časem“ a muže „v Čase“ – muže „Slunce“ a muže „Blesku“. Zřetelně ukazují, jak pošetilé je srovnávat zakladatele nacionálního socialismu s Napoleonem – jak to mnozí činili – nebo přijímat dobře míněný, ale neméně mylný – byť zdaleka méně populární – popis, který o něm odvážně podali někteří z jeho anglických stoupenců jako o „politickém Kristu“.[319]

Napoleon není nic jiného než kapesní vydání Čingischána. A přece – z kosmického hlediska – je to člověk stejného ražení jako on: válečník a organizátor, který svůj genius zasvětil

[317] Mein Kampf, s. 596.
[318] Mein Kampf, s. 597.
[319] Tento výraz použila Moly Stamfordová, Angličanka, která byla během války zadržena na základě zákona 18B.

službě své rodině a ničemu jinému, a to v žádném případě ne proto, že by v ní viděl, nebo si myslel, že v ní vidí, nositelku nějaké velké neosobní Ideje, ale prostě proto, že byla jeho. Jinými slovy: člověk zcela „v Čase“. Lidé „v Čase“ buď nemají žádnou ideologii a ani nepředstírají, že nějakou mají, anebo předstírají, že slouží víře „nad Časem“ nebo „proti Času“, a to druhé využívají pro své vlastní účely (jako všichni falešní křesťané, kteří bojovali pro sebe ve jménu Boha, a všichni falešní nacionální socialisté, pro něž byl boj pod vlajkou s hákovým křížem pouze prostředkem k uchopení moci), nebo pak – jako upřímní marxisté – mají ideologii, která je sama o sobě ideologií „v Čase“, ideologií, která je v rozporu s božskou konečností Stvoření, a proto vyjadřuje vůli Sil smrti.

Kristus (ať už byl člověkem a mýtem, nebo jen mýtem, na tom nezáleží) je, podobně jako Buddha, postavou typicky stojící „nad Časem“. Jeho jediný případ použití násilí (proti obchodníkům v chrámu) je buď osobním rozporem historického Ježíše, nebo – což je pravděpodobnější – ústupkem evangelisty vůči všeobecné nenávisti vůči spekulantům a lichvářům. Původní křesťanství – v ostrém protikladu k historickému křesťanství – nachází svůj výraz v Kristových slovech k Pilátovi: „Mé království není z tohoto světa.“ Je, stejně jako všechny mystické doktríny úniku, určeno těm, kteří se odvrací od „světa“, tj. od všech skutečných i možných projevů v Čase, a hledají čistou Bezčasovost, a kteří proto automaticky opouštějí násilí, které je neoddělitelné od Času. (Dokonce i Achnaton – jeden z mála mužů „nad Časem“, kteří nejsou muži úniku, a podle mého vědomí jediný, kdo se ujal neuvěřitelného úkolu založit – nebo se pokusit založit – stát

„nad Časem“ – se zbavil násilí, jak jsme viděli, v míře, v jaké mohl.)

Adolf Hitler je typickým Mužem „proti Času“ – podobně jako Ráma, jako Pán Krišna, ti nejznámější árijští hrdinové, kteří bojovali a vládli v Indii již před tímto Temným Věkem či na jeho počátku, a v naší bližší době jako ta nejvznešenější postava arabského světa, Prorok Mohamed. Jak jsem řekla na začátku této knihy, všichni skutečně velcí muži „proti Času“ jsou nakonec také „nad Časem“, protože jakýkoli ideál integrální Dokonalosti je nutně nadčasový. Jinými slovy, to, o co usilují velcí muži „proti Času“ – Adolf Hitler stejně jako ostatní – je „Bůh“, Dokonalost mimo Čas jako Archetyp a Princip toho dokonalého, hmatatelného řádu života, který se snaží přivést – přivést zpět, nebo spíše urychlit jeho návrat – do světa. Ale oni důkladně vědí, že žádné změny na této zemi, a zejména žádné změny směrem k pravěké Dokonalosti, a co víc, na konci tohoto Temného věku, nelze uskutečnit bez násilí. Vědí – neomylně – že čím více jsou síly rozkladu a smrti úspěšné, tj. čím více pokročil Temný věk, tím více je násilí nezbytné k tomu, aby se přerušil proud úpadku, přinejmenším aby se zastavil spěch Času, jako svědek (a aktivní předzvěst) nadcházejícího slavného Úsvitu příštího časového cyklu. A oni tuto fyzickou nutnost přijímají. Na rozdíl dokonce i od těch mužů „nad Časem“, kteří, jako například egyptský Achnaton, sní o pozemském „Božím království“, jsou připraveni použít násilí – „největší brutalitu“, abychom citovali slova samotného Adolfa Hitlera – do té míry, do jaké to poslouží posvátnému účelu: „zničení zločinců a nastolení vlády spravedlnosti na zemi“, o čemž se hovoří v Bhagavadgítě, základu sociopolitického řádu, který je „v souladu s původním smyslem

věcí“ – věrný věčnému kosmickému Řádu – jak opět Adolf Hitler s křišťálově jasným vhledem pochopil a prohlásil.

Samotná skutečnost historické existence – existence v Čase – staví před dilema všechny, kdo již usilují o Dokonalost; buď se musí zcela odvrátit od tohoto světa plného sporů a hledat věčné vnitřní Království míru, které není z tohoto světa, anebo, pokud touží po pozemském ráji, ho hledat za každou cenu proti proudu Času, proti obrovskému a stále rostoucímu tlaku Sil smrti v průběhu jakéhokoli časového cyklu, a to zejména blízko jeho konce, ale pak, daleko od toho, aby se zřekli násilí, bojovat proti silám rozkladu stejnými nemilosrdnými zbraněmi, jaké používají ony, násilím; silou kvantity a, je-li to nutné – je-li to účelné – dokonce i lžemi, zbraněmi Temného věku, jedinými, které se mohou a budou vyrovnat těm jejich.

Po staletí, možná po tisíciletí – možná už od toho dne, kdy Pán Krišna na bitevním poli u Kurukshetry hlásal evangelium odtažitého násilí, vyznání každého hrdiny „proti Času“ – nikdo nepochopil toto dilema tak jasně a nepostavil se mu s takovou odvahou a důsledností jako Adolf Hitler. A pokud to člověk také nepochopí, pokud si alespoň neuvědomí, že se jedná o dilema – tj. že nelze jít oběma směry a že poté, co si člověk vybere, musí kráčet po zvolené cestě až do konce – nebude schopen správně nahlížet ani na vývoj nacionálního socialismu (před rokem 1933, v letech 1933–1945 ani po roce 1945), ani historii druhé světové války, která s ním úzce souvisí, ani následnou historii naší doby ve správném světle. A jakýkoli úsudek, který by člověk poté vynesl, bude z kosmického – a tím spíše z historického – hlediska mylný.

***

Adolf Hitler se rozhodl použít zbraně Temného věku, protože – na rozdíl od toho druhého nekompromisního bojovníka za Pravdu, egyptského Achnatona, který žil 3 300 let před ním – si plně uvědomoval, že v tomto světě neexistuje mírový únik ze sevření Temných sil. Uvědomil si to, když zažil, že jeho německý národ a spolu s ním celá árijská rasa – nejmladší tvůrčí rasa našeho časového cyklu a po staletí jediná tvůrčí rasa, ta nejlepší – byla ve své existenci ohrožena agenty Sil smrti, zahnána do kouta, a že jejich definitivní pád a zmizení by znamenalo definitivní pád vyššího organizovaného života na této planetě, bez naděje na vzkříšení. Tato zkušenost nezačala v den, kdy bylo Adolfu Hitlerovi sděleno, že Německo prohrálo první světovou válku. Byla mu známá již léta. Ale zpráva o prohrané válce a poté o hanebných Versailleských a Saint-Germainských smlouvách, které Německu vnutili vítězové, a pohled na následné utrpení jí dodaly další hloubku, další naléhavost a další obrovský vliv na něj. Rostoucí pocit naléhavosti, horečnatý spěch – podobný tomu, který lze vysledovat při stavbě hlavního města ideálního státu krále Achnatona – ho hnal vpřed a do konce určoval celou jeho politiku v jejích pozitivních i negativních aspektech, doma i v zahraničí.

Jeho evangelium germánské hrdosti a slavného, zdravého pozemského života – „svoboda a chléb“ – spolu s tvrdými údery pěstí raných úderných oddílů, které udržovaly pořádek na jeho veřejných shromážděních a v případě potřeby za něj bojovaly v ulicích, zlomily veškerý odpor, který mu stál v cestě k moci. V tom spojení mystického vhledu, elementární logiky a dobře organizované brutality – pravdy a mládí –, které charakterizuje nacionální socialismus, byla vznešenost, která oslovovala masy

i ty nejlepší z nejlepších lidí: ty výjimečně inteligentní a spolehlivé muže, kteří si ve své psychické struktuře zachovali surovou vitalitu mas. Dočasné neúspěchy[320] jen podnítily hořké odhodlání obou. A boj, který začal v roce 1919, byl ohromujícím triumfem. 30. ledna 1933 byl Adolf Hitler zvolen říšským kancléřem. O několik měsíců později mu měl Říšský sněm udělit „neomezené pravomoci“, aby mohl bez překážek přetvořit celý stát a řídit německou zahraniční politiku podle svého programu – což také důsledně činil v míře, v jaké to bylo možné, navzdory podvratným aktivitám dobře skryté a – bohužel! – mimořádně účinné bandy zrádců v samotném Německu a navzdory rostoucímu nepřátelství celého světa, tj. proti tlaku spojených sil tohoto Temného věku.

Je omylem domnívat se, že „po určité době“ se nacionálněsocialistický stát „měl“ – nebo vůbec mohl – vyhnout tomu, aby se proměnil v „policejní stát“, tj. ve stát trvale ovládaný pocitem nouze. Jinými slovy, je chybou domnívat se, že v roce 1933 – či 1934 – byl boj „u konce“ a stav nouze patřil minulosti. Od okamžiku, kdy Adolf Hitler získal volnou ruku k přetvoření Německé říše podle svých ideálů, vstoupil nacionálněsocialistický boj pouze do nové fáze. Už to nebyl boj o moc. Ale stále to byl boj za Pravdu, za kosmickou Pravdu aplikovanou na sociální problémy a na politiku v našem pokročilém temném věku, tj. boj za Pravdu s nevyhnutelnými metodami Temného věku. A právě z tohoto důvodu – protože je to stát „proti Času“ par excellence – mohl (a může, pokud by se znovu zformoval během tohoto Temného věku) být nacionálněsocialistický stát pouze státem spočívajícím na železné donucovací a vojenské organizaci, státem, v němž se

[320] Například neúspěch puče z 9. listopadu 1923.

každý svobodný občan cítí jako voják – dobrovolný voják, rád se podřizující integrální (vnitřní i vnější) disciplíně, pro příchod a obranu ideální Říše Adolfa Hitlera (Království Pravdy „proti Času“) – a v němž každý nepřítel nového Řádu žije pod neustálou hrozbou udání a zatčení, nucených prací v koncentračním táboře nebo smrti, což se jeden známý nepřítel Hitlerovy víry pokusil pomlouvat pod názvem „stát SS“.[321] (Toto slovo je ve skutečnosti tím největším komplimentem, jaký lze vyslovit slavnému revolučnímu státu „proti Času“.)

„Revoluce,“ říká Konstantin Hierl, jeden z mužů, jimž v praktické rovině vděčí nacionálněsocialistický režim nejvíce, „může být pouze přechodným stavem [ein Übergangszustand]“. A dodává: „I absolutní systém vlády spojený s nacionálněsocialistickou revolucí měl být pouze přechodem a nemohl být hlavním cílem německé revoluce.“[322]

Je pravda, že revoluce v obvyklém slova smyslu – jako například Francouzská revoluce nebo Ruská revoluce, které nejsou ničím jiným než přechodem od daných poměrů „v Čase“ k jiným poměrům, rovněž „v Čase“, kroky na sestupné cestě dějin – mohou být pouze „přechodnými stavy“. Z kosmického hlediska je však chybou – možná pochopitelnou, avšak zásadní – považovat nacionálněsocialistický převrat za pouhou „německou revoluci“ stejného typu jako ty výše zmíněné. Jako převrat „proti Času“ byla nacionálněsocialistická revoluce – a dokud její vedoucí Idea žije ve vědomí bojovné menšiny,

[321] Toto je název jedné z knih Eugena Kogona namířených proti Třetí říši. [Eugen Kogon, Der SS-Staat. Das System der deutschen Konzentrationslager (Stát SS: Systém německých koncentračních táborů) (Mnichov: Karl Albert, 1946) – pozn. red.]
[322] Hierl, Im Dienst für Deutschland, str. 121–122.

zůstává – bezpochyby přechodem, avšak přechodem mezi pokročilými podmínkami Temného věku a podmínkami nadcházejícího Zlatého věku, které jsou však stěží představitelné. A proto teprve s koncem Temného věku – s koncem každého vlivu sil rozkladu a následně s koncem veškerého odporu proti Pravdě, kterou zastupuje – může a bude „absolutní systém vlády“ s ním spojený přestat mít své opodstatnění a nacionálněsocialistický výjimečný stav „proti Času“ ustoupí normální formě (která bude pak formou Zlatého věku) společenského života: forma určená pro hrstku – velmi malou hrstku – božských mužů a žen, z nejčistší krve, nesporných pánů krásné, obnovené země, která je více než dost prostorná, aby pojala je i jejich potomky po mnoho generací, a uživit je, aniž by museli zabíjet, ubližovat nebo vykořisťovat jakékoli živé stvoření, slavné naplnění právě těch ideálů dokonalého zdraví a nadlidské síly a krásy, které se hrdinská Třetí říše snažila včera prosadit, proti proudu Času, zbraněmi Temného věku.

To je skutečný význam vlastních slov Adolfa Hitlera o „humánní pacifistické ideji“, podle níž má každý lidský život mít tak obrovskou „hodnotu“. „Pacifisticko-humanitární ideál může být vskutku vynikající, ale pouze tehdy, když se tomu nejvyspělejšímu typu člověka podaří podmanit si svět do té míry, že se stane jediným vládcem Země,“ píše ve své knize Mein Kampf.[323] „Tato myšlenka tedy nemůže způsobit žádnou škodu, jelikož její uplatnění“ (tj. její uplatnění v dnešní podobě) „bude vzácné a nakonec nemožné“ – „nemožné“ právě proto, že tehdy již (alespoň po mnoho tisíciletí) nebudou existovat žádné politicky nebezpečné či rasově podřadné prvky, které by

[323] Mein Kampf, s. 315.

mohly zkazit ty nejlepší a narušit harmonii mezi skutečným životem a jeho božským vzorem. Ale nyní „nejvyšší typ člověka“ – nejlepší z nejlepších mezi rasou vyvolenou přírodou – zdaleka není „jediným vládcem této země“. Nyní se stále nacházíme v Temném věku – a propadáme se do něj stále hlouběji. A proto přichází logický závěr inspirovaného člověka, zakladatele státu Temného věku „proti Času“: „Also erst Kampf, und dann vielleicht Pazifismus“ – „Takže nejprve boj a pak možná pacifismus.“[324]

Téměř všichni, až na pár výjimek, zcela nepochopili – a miliony lidí zcela neprávem odsoudily – donucovací metody Třetí říše a její drastická opatření, jejichž cílem bylo ochránit západní árijství před židovským nebezpečím (a před vlivem jakéhokoli antropocentrického, mezinárodního světonázoru, které jsou na Západě všechny židovskými výtvory). Nerozuměli jim právě proto, že odmítli uznat nekonečně větší než politický význam nacionálního socialismu a vidět v něm to, co jsem nazvala převratem „proti Času“. A odsoudili je, protože, jak jsem uvedla na začátku této knihy, evoluce v Čase jde ruku v ruce nikoli s úbytkem násilí (naopak!), ale s neustálým úbytkem upřímnosti ohledně násilí a porozumění jeho správnému použití. Odsoudili je, zatímco tolerovali (a častěji než ne i bránili) nejrůznější hrůzy, mimo jiné vivisekci, ten nejponižující ze všech zločinů proti Životu. Oni je – možná nevědomky, ale ve skutečnosti – odsoudili, protože drastická donucovací a preventivní opatření, která přijal nacionálněsocialistický stát proti skutečným či potenciálním činitelům Temných sil, měla, pokud byla přijata v duchu Vůdce, jejich plné ospravedlnění ve světle kosmické Pravdy, kterou náš

[324] Mein Kampf, str. 315–316.

Temný věk popírá; protože se k nim uchýlil ne proto, aby se pokusil najít prostředky k uzdravení nemocné lidskosti nebo k prodloužení života a požitků zkažených, ale aby zde a nyní umožnil nový svět silných, v němž by byly neznámé neřesti a nemoci; protože se k nim uchýlil ne „kvůli trpícímu lidstvu“ — lidstva v jeho současném, opovrženíhodném stavu—ale „v zájmu Vesmíru“ v tom smyslu, v jakém jsou tato slova použita v Bhagavadgítě.

Ba co víc, jelikož muži, jimž bylo svěřeno provést tyto kroky, tak činili nezištně a bez vášně, jednoduše proto, že věděli, že je to jejich povinnost jako árijských bojovníků za věc Pravdy, jednali přesně tak, jak Blahoslavený nabádal válečníky, aby jednali. A lze s jistotou říci, že navzdory všem jednotlivým případům nevěrnosti duchu odtažitého násilí (případům, s nimiž se v tak pokročilé fázi Temného věku, v němž žijeme, nutně musíme počítat) žádný stát v historii jako celek neztělesňoval morální pohled Bhagavadgíty tak, jako to učinila Třetí říše.

To stačilo typickým lidem Temného věku – lidem, jejichž antropocentrický morální pohled je přesným opakem toho, který je vyjádřen jak v nejstarší knize árijské moudrosti, tak ve slovech, činech a nařízeních Adolfa Hitlera –, aby se cítili osobně ohroženi pouhou existencí takové organizované moci „proti Času“ a aby ji nenáviděli.

A tato nenávist je, jak uvidíme, skutečnou příčinou druhé světové války.

***

Celá konstruktivní politika Adolfa Hitlera – vše, co učinil, aby ruční i duševní práci dodal důstojnost šťastné a oddané služby a aby život každého pracujícího učinil zdravým,

sebevědomým a zajímavým; vše, co udělal pro blaho matek a dětí; vše, co udělal pro pěstování tělesné zdatnosti a charakterových vlastností u chlapců a dívek od šesti let v různých oddílech krásně organizovaných pan-germánských mládežnických sdružení – slavné Hitlerjugend a B.D.M.[325] — a poté, ve věku 16 let, v oddílech Pracovní služby[326] po dobu šesti měsíců (nebo déle) a v dalších organizacích, které je připravovaly na privilegium stát se hodnými občany hrdé nové Říše; vše, co učinil, jednak prostřednictvím obdivuhodných Norimberských zákonů (1935) a na druhé straně prostřednictvím nejaktivnější podpory raných sňatků a radostně přijímaného rasového výběru, aby povznesl sexuální vztahy z hanebného statusu „zábavy“ či dřiny nebo „obchodu“ zpět k bezvášnivé povinnosti zdravých a čistokrevných vůči své rase, v cti, nevinnosti a radosti; vše to, říkám, ba celá struktura nacionálněsocialistického státu – jeho samotná existence – měla jediný a jediný cíl: vychovat z nejlepších Němců národ nadlidí v Nietzscheánském smyslu slova, národ „hrdinů podobných bohům“, abych zopakovala slova Homéra.

A jak jsem již řekla, Vůdce sledoval tento cíl nejen proto, že Němci byli jeho lidem, ale proto, že jeho nadpolitický, ba nadlidský vhled mu je ukázal jako jediný národ, který je dostatečně čistokrevný a zároveň dostatečně bojovný, aby se stal zachráncem árijské rasy, tady a teď, v její současné nouzi, a aby se stali nástroji jejího znovuzrození a přežití, za bouřlivým koncem našeho časového cyklu.

Známá nacionálněsocialistická politika německé expanze na východ je logickým důsledkem snah Adolfa Hitlera o

[325] Bund Deutscher Mädel.
[326] Arbeitsdienst, respektive Reichsarbeitsdienst (R.A.D.).

zvýšení nejen biologické kvality svého národa (prostřednictvím rasové selekce), ale také jeho porodnosti, přičemž zároveň dělal vše pro to, aby se vyhnul konfliktu s Anglií, tj. odmítal si pro Německo nárokovat zámořské kolonie. Bylo to tak jasné a důsledné, jak jen to mohlo být: pokud měl každý zdravý a čistokrevný Němec mít tolik dětí, kolik jen mohl – čím více, tím lépe – (a k tomu je nacionálněsocialistický stát nabádal), pak ten roční přírůstek obyvatelstva musel někde a nějak žít. A pokud měla být odrazována emigrace do zámoří (aby se zabránilo jakékoli ekonomické rivalitě s Anglií v dobách, kdy ještě existovalo Britské impérium), pak si rostoucí miliony musely najít jiné útočiště, neboť Německo bylo každopádně, a to již před nástupem Adolfa Hitlera k moci, příliš malé pro svou populaci. Novým útočištěm měl být „Východ“ – úrodné obilné oblasti Ukrajiny a ještě dále: neomezené rozlohy Ruska.

Tato politika byla špatně pochopena, a to i v silně antikomunistických kruzích, a byla kritizována, často téměř stejně ostře jako odvážný postoj nacionálněsocialistického státu proti židovské hrozbě. Adolf Hitler byl již před válkou popisován jako „válečný štváč“ a upřímná reakce německého lidu na jeho výzvu k „více dětem“ jako k „výrobě kanónenfutru“... to vše proto, že nikdo mimo nacionálněsocialistickou menšinu nepochopil význam této výzvy ani dalekozraké Ostpolitik.

Abychom plně porozuměli obojímu, musíme – opět – nahlížet na nacionální socialismus z hlediska kosmické evoluce a rozpoznat v něm velké Hnutí „proti Času“ na samém konci posledního Věku našeho časového cyklu. Musíme si uvědomit, že v průběhu časového cyklu, ale zejména s blížícím se koncem, se počet lidí po celém světě zvyšuje, zatímco jejich kvalita klesá

neméně alarmujícím způsobem. Každý časový cyklus by se dal stručně a obrazně popsat jako přechod člověka z rajské zahrady do obrovské mezinárodní chudinské čtvrti. Tento přechod je nepostřehnutelný; trvá nesčetné množství let. A přece si o něm člověk udělá představu, pokud se ohlédne dostatečně daleko do minulosti. Odehrává se na úkor nejvznešenějších forem nelidského života, zatímco formy zcela podřadné drží krok s padlým člověkem.[327] A to jde ruku v ruce se stále arogantnějším – a rouhavějším – prosazováním člověka proti přírodě, se stále zhoubnější touhou člověka vzepřít se božskému smyslu Stvoření: zamýšlenému přežití nejzdravějších jedinců každého druhu – lidí i ostatních tvorů –, aby zaplavil zemi svým vlastním potomstvem stále horší a horší kvality.

Tato hříšná vůle, která se s postupem času spojila s otevřenou nenávistí vůči věčnému, přirozenému řádu, našla svůj nejnovější hlavní výraz v systému falešných hodnot, jenž s odstupem 2 000 let stojí za křesťanskou i komunistickou revolucí – v systému, podle něhož je „člověk“ vším a lidské „štěstí“ je cílem veškeré žádoucí činnosti – a ve stále větší snaze nezastavit pošetilé uplatňování „vědy“ k prodloužení či zachování nadbytečných životů – ó ne! – ale naopak ji podporovat a poté organizovat každým dnem stále obrovštější Menschenmaterial ve prospěch sil rozkladu. Tito, tj. jejich agenti, se sice snaží odstranit obrovskou mezinárodní chudinskou čtvrť, kterou se svět stal, ale... jen proto, aby z obyvatel chudinských čtvrtí – v konečném důsledku – vycvičili tovární roboty s jediným ideálem: práce, práce, práce,

[327] Několik století před naším letopočtem – z kosmického hlediska je to jako včera – se v lesích a pouštích klasického Východu ještě hojně vyskytovali lvi. Ti byli postupně vyhubeni. Naproti tomu hmyz a vši se na Blízkém východě vyskytují a daří se jim dnes stejně hojně jako ve starověku.

„výroba“, stále více výroby a levné požitky – stále více požitků – množství a stále více množství... až stále více milionů zkažených světových občanů zcela zabije Přírodu ve jménu „člověka“; dokud nezmizí pouště, lesy, nedotčené horské pevnosti, rozlehlé krajiny bez lidských sídel a bez zvuku taneční hudby z rádia; dokud nezmizí džungle – neboť i ten nejhloupější člověk má v očích komunisty, stejně jako v očích křesťana a všech stoupenců ideologií zaměřených na člověka, větší cenu než ten nejvznešenější královský bengálský tygr nebo než ten nejkrásnější banyán.

V očích těch, kdo věří v kvalitu (v očích těch, kdo litují rostoucího rozporu mezi skutečným životem a jeho božským vzorem, jenž charakterizuje vývoj v čase), má však jakýkoli bengálský tygr, ba dokonce jakákoli zdravá kočka – jakýkoli zdravý strom, jakýkoli dokonalý vzorek zjevného života – mnohem větší hodnotu než ošklivý, zdegenerovaný lidský bastard. Pouze člověk ve své dokonalosti – nadřazený člověk „podobný bohům“, nikoli ten sešlý slaboch, kterého tato domýšlivá doba vyvyšuje – má být považován za „nejvyšší stvoření“, „Boží obraz“ atd. Nacionální socialismus – a to je kořen jeho konfliktu s komunismem, stejně jako s křesťanstvím, jak se k nám dostalo – usiluje o to, aby tuto koncepci člověka přivedl zpět do živé reality a připravit znovuzrození takového lidského typu prostřednictvím zachování a posílení toho nejlepšího v naší upadlé době, nikoli na úkor ostatních zdravých a krásných tvorů této země, ale bezpochyby – a bez výčitek svědomí – na úkor těch mas rasově podřadného lidstva, které temné síly nyní organizují s pomocí Židů, svých stálých představitelů, pod znakem srpu a kladiva. Neboť tyto organizované masy představují, jak jasně rozpoznal

Hans Grimm – bohužel až po katastrofě roku 1945 – zítřejší hrozbu pro samotnou existenci vyššího lidstva (v žádném případě ne hrozbu „Asie“ pro „Evropu“! – ale hrozba bezrasových mas pro čistokrevné Árijce v Evropě a Asii, Americe a Jižní Africe a Austrálii a pro čistokrevné a ušlechtilé neárijce, rovněž na celém světě).

To znamená – opakuji, protože to nelze dostatečně zdůraznit – hluboký rozpor mezi nacionálním socialismem a marxismem, ba dokonce mezi nacionálním socialismem a všemi na člověku založenými, rovnostářskými ideologiemi, z nichž je marxismus pouze tou nejnovější a nejdůslednější. Jde o rozpor mezi ideálem Zlatého věku, který klade důraz na kvalitu na všech úrovních existence, a snem Temného věku o organizované lidské kvantitě, která pohltí veškerý život, až nakonec sama upadne do chaosu a smrti.

Nyní se však nacházíme v Temném věku – a co víc, blížíme se k jeho konci. To je skutečnost, kterou nic nemůže změnit. A stejně jako „tyranii lze zlomit pouze větší tyranií a teror pouze terorem“[328], tak i počet lze porazit pouze počtem. A tak i dopad dobře organizovaných, bezrasových mas, oddaných falešné myšlence, lze zadržet a překonat pouze silnějším dopadem ještě lépe organizovaných, disciplinovaných milionů té nejlepší árijské krve, inspirovaných fanatickou vírou ve věčnou kosmickou Pravdu (nebo alespoň v tolik z ní, kolik potřebují znát, aby roznítili svou bojovou účinnost na maximum).

Pravdu, kterou Adolf Hitler předal svému národu, aby se stal a zůstal oporou árijství proti náporu zkaženého světa, který

[328] Mein Kampf, s. 507.

byl indoktrinován marxismem (nejnovějším židovským revolučním krédem „v Čase“), lze shrnout do několika jednoduchých vět: „My Němci jsme jedinými možnými vůdci západního árijství. To je naše ‚Bohem dané‘ – přírodou dané – poslání. Jsme proto cenní – nenahraditelní. Proto musíme žít, žít a vzkvétat, rozmnožovat se a zároveň vychovávat elitu. Rozmnožovat se za každou cenu (v této době je totiž čistokrevné množství surovinou, z níž tu a tam vyvstává kvalita; velcí muži se často rodí v početných rodinách). Proto: staňte se čistokrevným množstvím, přiveďte na svět co nejvíce zdravých árijských dětí! Ale my jsme národ bez prostoru. A potřebujeme prostor pro mnoho dětí, prostor, abychom mohli žít a naplnit své poslání. Nechceme se stát nepřáteli Anglie. Angličané jsou, stejně jako my, nordické krve (nebo alespoň z větší části). Lidé stejné nejlepší krve by měli spolupracovat s ohledem na stejný vznešený cíl: vládu toho nejlepšího z jejich společné nejlepší krve. Je to původní záměr Přírody, duch věčného Řádu, proti kterému nechceme hřešit. Anglii lze (doufáme) přivést k tomuto názoru. Rusko se však stalo pevností marxismu – té nenáviděné židovské pasti. Je to kromě toho rozlehlá, bohatá země; může nám poskytnout dostatek prostoru a všechny možnosti, abychom se stali obrovským národem. Obrovským a výjimečné kvality, a proto neporazitelným, pány této země spolu s našimi nordickými bratry, Angličany. Proto: expanze na Východ – Ostpolitik!“

Nebyla to kosmická Pravda v celé své úplnosti, jak to intuitivně vnímal sám Adolf Hitler. Byla to však její část. A část – jeden z jejích aspektů – prostá jakékoli příměsi nepravdy, prostá jakýchkoli ústupků morálním pověrám této doby. Mohla poskytnout dostatečný základ pro začátek nejprve západní a

poté – postupně – celosvětové panárijské spolupráce (včetně árijských prvků samotného Ruska a Asie) proti silám rozkladu a jejich představitelům, tj. „proti Času“, kdyby jen Anglie nezradila svou vlastní krev a úmyslně nevyvolala druhou světovou válku.

Skutečnost, že veškeré snahy Adolfa Hitlera vyhnout se válce – nebo ji rychle a vítězně, přinejmenším čestně ukončit – zůstaly marné, v žádném případě nedokazuje jeho neschopnost jako státníka či stratéga. Dokazuje to pouze to, že síly rozkladu – spojené síly našeho Temného věku, ztělesněné všemocným mezinárodním židovstvem – byly navzdory jeho prozíravosti, navzdory jeho genialitě, pro něj příliš silné, že k jejich zlomení byl zapotřebí ještě tvrdší „Muž proti Času“ než on, jinými slovy, že on není posledním Mužem „proti Času“.

Věděl to sám, už od počátků boje. A nic neukazuje jasněji, jak si byl vědom svého místa a významu v dějinách našeho časového cyklu, než slova, která v roce 1928 pronesl k Hansi Grimmovi v průběhu rozhovoru, který trval hodinu a čtvrt:

> Vím, že se musí objevit nějaký člověk, který bude schopen našim problémům poskytnout konečné řešení. Hledal jsem takového člověka. Nikde jsem ho nenašel. A proto jsem se pustil do přípravných prací [die Vorarbeit], pouze do těch nejnaléhavějších, neboť vím, že já sám tím člověkem nejsem. A vím také, co mi k tomu chybí [abych jím byl]. Ale ten druhý stále zůstává stranou, nikdo se nehlásí a není čas ztrácet čas.[329]

Nebo, abychom to vyjádřili jazykem nejstarší Tradice, Ten, Kdo se vrací, věk za věkem, „kdykoli je spravedlnost

[329] Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, s. 14.

potlačena“ – Ten, Kdo se v něm skutečně vrátil, aby v naší době znovu prosadil věčnou kosmickou Pravdu prostřednictvím nejhrdinnějšího a nejvíce nepochopeného ze všech politických i nadpolitických bojů – by se musel vrátit ještě alespoň jednou během současného časového cyklu. Neboť tento Temný věk neměl skončit za života Adolfa Hitlera.

Emsdetten ve Vestfálsku (Německo), 4. května 1955

Mluvil s divokou výmluvností nouze

Kapitola XIV: Svět proti svému Spasiteli

Nikdo netoužil po míru více než Adolf Hitler. Nikdo ho nepotřeboval více než on. Potřeboval ho, aby mohl upevnit a rozšířit své velkolepé dílo, aby mohl překlenout pochopitelné, avšak přesto poněkud znepokojivé rozdíly v názorech mezi starými německými vládnoucími třídami a orgány – šlechtou a bohatou vyšší střední třídou, „inteligencí“, církví, ale zejména generálního štábu pruské tradice (zcela nebo téměř zcela rekrutovaného z řad staré, pozemkové šlechty) – na jedné straně a říšských a krajských vůdců a obecně vedoucích osobností Nového řádu na straně druhé – pomalu vymizely a aby došlo ke syntéze toho nejlepšího ze všech německých národních sil pod znakem Svastiky; potřeboval to k zajištění nerušeného růstu zdravé a nekompromisní nové generace mužů a žen – bojovníků a matek – narozených a vychovaných ve slavné nacionálněsocialistické atmosféře a bez jakýchkoli výhrad oddaných jeho ideálům; aby mohl pokračovat v realizaci svého obdivuhodného sociálního programu a – aniž by si toho lidé téměř všimli – postupně přimět německý národ, aby přijal etickou a, v hlubším smyslu slova, náboženskou revoluci, kterou v této zemi představuje nacionální socialismus: návrat k rasovým, tj. přirozeným hodnotám a obecně k té moudrosti zaměřené na život, kterou tato nová doktrína implikuje, po patnácti stech letech na člověka zaměřené, rovnostářské, protipřírodní a protinárodní židovsko-křesťanské pověry. Potřeboval mír, aby mohl pod vedením obnovené Německé říše pomalu, ale neodolatelně vytvořit Velkou říši zahrnující všechny lidi germánské krve a nakonec všechny lidi árijské krve v Evropě i mimo ni a přetvořit celý svět podle principu Bohem stanovené rasové hierarchie a vlády nejlepších.

A nikdo se o mír nesnažil tak usilovně a vytrvale jako on – sice ne z nějakých humanitárních pohnutek, ale z těch rozumných, praktických důvodů, které jsem právě zmínila: kvůli úspěchu svého životního díla, nebo jinými slovy v zájmu Velkoněmecké říše, v zájmu árijské věci, tj. v zájmu celého Vesmíru.

Avšak věčné síly rozkladu a smrti – ty, které jsem popsala jako síly „v Čase“ a které vedly (a od roku 1945 vedou ještě fatálněji než kdy jindy) všechny rasy k jejich zkáze – mohutně stály v cestě Muži „proti Času“ a jeho snu o árijské obnově. A jejich představitelé – Židé jako celek a vědomí či nevědomí, ochotní či neochotní služebníci mezinárodního židovstva: zednáři vysokých i nízkých stupňů, členové a sympatizanti nejrůznějších pseudoduchovních společností ve službách židovských zájmů či židovských ideálů (nebo obojího), vyznavači nejrůznějších antropocentrických, rovnostářských vyznání jakéhokoli původu, postižení upřímným, avšak falešným pojetím dějin, a všelijací lidé připravení obětovat jakoukoli možnost obecné regenerace ve prospěch zachování osobních či kolektivních výhod materiální či morální povahy – potřebovali válku, aby zmařili nacionálněsocialistickou revoluci v zárodku, aby zlomili její hybnou sílu dříve, než stačila přinést vnitřní a definitivní proměnu Německa, a dříve, než se rozšířila do dalších zemí árijské krve; čím dříve, tím lépe. Potřebovali válku, aby sami nebyli donuceni vzdát se veškerého vlivu a aby přestali existovat, a to nejen politicky, ale i kulturně a duchovně. A udělali vše, co mohli, aby válku rozpoutali navzdory snahám Adolfa Hitlera jí zabránit, a udělali vše, co mohli, aby ji prodloužili, jakmile jednou začala. A uspěli a vyhráli válku, nikoli kvůli nějaké jeho vině, ale jednoduše

proto, že svět ještě nedosáhl – a dosud nedosáhl – konce současného Temného věku, protože, jak jsem již řekla, Adolf Hitler není posledním Mužem „proti Času“ a protože je skutečností – ba dokonce nevyhnutelným důsledkem zákonů historického vývoje –, že všichni Muži „proti Času“ selžou, s výjimkou toho úplně posledního: toho, koho sanskrtská Písma nazývají „Kalki“.

Jinými slovy, z toho vyššího úhlu pohledu, z něhož se veškerá „politika“ jeví jako důsledek, nikdy jako příčina, je světová válka v letech 1939–1945 uprostřed gigantického boje protikladů, bez začátku a konce, který tvoří kosmickou historii, tragickým lokálním příkladem osudového vítězství satanských sil – tj. sil nepravdy – blízko konce Věku temnoty.

***

„Ribbentrope, přineste mi smlouvu o spojenectví s Anglií!“[330] V dějinách diplomatických vztahů nikdy nezazněla upřímnější slova než tato – poslední, která Adolf Hitler v roce 1936 adresoval muži, kterého vysílal do Londýna jako německého velvyslance, aby znovu prozkoumal všechny možnosti, které by mohly vést k dohodě s Anglií.

Adolf Hitler se skutečně od počátku svého veřejného života snažil o „dohodu s Anglií“, ba dokonce o „anglické spojenectví“. Již v roce 1924 ve své nesmrtelné knize Mein Kampf jasně vytyčil hlavní linie této nové politiky („nové“ alespoň po první světové válce). A co víc, jakkoli byla tato politika z čistě politického hlediska nepochybně oprávněná,

[330] Joachim von Ribbentrop, Zwischen London und Moskau: Erinnerungen und letzte Aufzeichnungen. Vydáno z pozůstalosti Annelies von Ribbentropovou (Leoni am Starnberger See: Druffel-Verlag, 1954), s. 93.

měla – jako vše, co Vůdce činil – rozhodně více než politický význam a více než politický dosah a byla ještě oprávněnější z hlediska Přírody, tj. živé pravdy. Opírala se o pevný biologický fakt společné krve. A ačkoli se to, přiznejme si, značně lišilo od kontinentální politiky Adolfa Hitlera – ačkoli tam například nešlo o to, aby lidé stejné krve spadali pod „stejný stát“ –, přesto by to bylo možné formulovat ve větách, které by působivě připomínaly ty, jež na první stránce knihy Mein Kampf prohlašují legitimitu připojení Rakouska k Německé říši; Mám na mysli: inspirovaný Vůdce by jistě tvrdil, že „i kdyby to z ekonomického hlediska bylo lhostejné, ba dokonce i kdyby to bylo jednoznačně nevýhodné“[331], mělo by se v Německu usilovat o spojenectví s Anglií, neboť „lidé podobné krve“ by měli stát při sobě.

Jednalo se – opět v naprostém souladu s principy a celkovým charakterem nacionálního socialismu – o zcela revoluční politiku. Revoluční nejen proto, že znamenala zlom s nedávnou minulostí a – zdánlivě – návrat ke starší politické tradici, ale také proto, že byla výsledkem postoje, který byl v naprostém rozporu s postojem všech evropských politiků za posledních nejméně 1 500 let, a návratem k duchu a odpovídajícím zvykům dávno zapomenuté doby, jejíž zdravý rozum na jedné straně a na druhé straně až příliš pozemské obchodní úvahy, a v níž společná krev byla, jak se sluší a patří – jak to zamýšlela Příroda – nejpevnějším myslitelným základem přátelství a konstruktivní spolupráce; jinými slovy, protože to byl zlom s tou nepravdou – tím vzpourou člověka

[331] Mein Kampf, s. 1.

proti Přírodě –, která je charakteristickým (a stále viditelnějším) rysem našeho Temného věku.

Systém politických spojenectví, který až dosud převládal a který stále převládal, byl skutečně – stejně jako prakticky všechny lidské instituce této doby – poznamenán nepravdou. Společná dogmatická víra (v prvním tisíciletí křesťanské éry a o něco později) a poté stále více společné (nebo domnělé společné) materiální zájmy byly, bez ohledu na pokrevní příbuznost a častěji než ne v flagrantním rozporu s jakoukoli představou přirozené pokrevní solidarity, hlavním pojítkem mezi spojeneckými mocnostmi. Karel Veliký a jeho válečníci bojovali s požehnáním katolické církve – nejstarší mezinárodní (a protinárodní) moci v Evropě – proti Langobardům, proti Sasům, lidem germánského původu, jako byli oni sami, což bylo samo o sobě dost zlé. A o 700 let později se František I., král Francie – v každém případě árijský král – kvůli dynastické chamtivosti spojil s Turky proti Německé říši, což bylo ještě horší, pokud to vůbec mohlo být horší. A v pozdější historii hrály úvahy o pouhém materiálním zisku stále větší roli při určování postoje vlád vůči sobě navzájem a při určování „přátel“ a „nepřátel“ národů, aniž by zmíněný zisk ve skutečnosti patřil komukoli jinému než několika mezinárodním – židovským nebo bezrasovým – velkopodnikatelům – což znamenalo úplné oddělení „politiky“ od národního života v pravém slova smyslu. Typická mentalita Temného věku[332], která stála za tímto nezdravým stavem věcí, byla již na sklonku 19. století mentalita vlivné britské menšiny, která ve jménu

[332] „Když společnost dospěje do stadia, v němž majetek určuje společenské postavení a bohatství se stává jediným zdrojem ctnosti… pak se nacházíme v Kali Yuze, neboli temném věku“ (Višnu Purána).

zavádějícího a výlučně komerčního nacionalismu prosazovala tu nejextrémnější protiněmeckou politiku. Těžko by se dalo najít jasnější a cyničtější vyjádření tohoto postoje než v eseji Sira Philipa Chalmerse Mitchella „Biologický pohled na naši zahraniční politiku z pohledu biologa“, publikované v čísle London Saturday Review z 1. února 1896 a nedávno citované in extenso Hansem Grimmem.[333] Zde se nejen zdůrazňují obchodní zájmy Anglie, jako by byly tím nejdůležitějším; nejenže je Německo – prosperující, a proto nebezpečný obchodní rival – označováno za hlavního nepřítele Anglie navzdory nepopiratelné biologické podobnosti, ale právě tato biologická podobnost, toto společenství krve a z něj vyplývající společenství přirozenosti, tato podobnost v trvalých, hlubších vlastnostech, je údajně tím faktem, který činí válku mezi Anglií a Německem nevyhnutelnou, ba dokonce způsobuje, že tato válka bude válkou na život a na smrt[334]; právě tato skutečnost vedla Sira Philipa Chalmerse Mitchella, profesora biologie – a později (v letech 1916 až 1919) člena britského generálního štábu –, k tomu, aby parafrázoval a vztáhl na sesterský národ Anglie slavná nemilosrdná slova, která kdysi římský Cato při každé příležitosti opakoval proti Kartágu, semitskému rivalovi Říma, a prohlásil: „Delenda est Germania“ – „Německo musí být zničeno.“

Je těžké s jistotou říci, zda Adolf Hitler o existenci tohoto podivně poučného díla anglické literatury věděl, či nikoli. Možná ano; esej byla již v době svého vydání předána

[333] Jak ve svém díle Die Erzbischofsschrift. Antwort eines Deutschen (Göttingen: Plesse, 1950) [v angličtině: Answer of a German: An Open Letter to the Archbishop of Canterbury, překl. Lyton Hudson (Dublin: Euphorion Books, 1952) – pozn. red.], tak i v knize Warum? Woher? aber Wohin?.
[334] Viz text eseje.

německým diplomatickým a vojenským kruhům, v nichž ji – kromě několika výjimečných mužů, jako byl admirál Tirpitz – nikdo, bohužel, ani tehdy, ani později nebral vážně. Možná o něm nevěděl. Ale i tak si byl dokonale vědom rozšířeného postoje, který nyní tak nezaměnitelně vyjadřuje, to pověrčivé nepřátelství vůči Německu, zakořeněné ve strachu z toho, že bude obchodně „předběhnuto“, což je, s drobnými rozdílnými okolnostmi, postoj Eyre Crowea a, blíže k nám, Sira Roberta Vansittarta, Duffa Coopera, Edena a Winstona Churchilla.

Byl si toho vědom, a přesto od počátku svého veřejného působení, znovu a znovu – ba co víc, jak uvidíme, dokonce i během války – podával Anglii ruku v gestu přátelství – v duchu naprostého, bezpodmínečného a naprosto upřímného smíření, bez stínu hořkosti, natož pomstychtivosti. Udělal vše, co bylo v jeho silách, ne aby „uklidnil“ paní sedmi moří, jejíž síly se ani nebál, ani nejevil nenávist, ale aby si získal její důvěru a spolupráci v naprosté dobré víře; aby zlomil ten pověrčivý strach z mocného Německa, který chytří nebo někdy i nezodpovědní agenti Temných sil vštěpovali jejímu lidu po dobu nejméně 40 let, a aby v nich probudil spící vědomí bratrství krve, hlubšího, pravdivějšího a silnějšího než jakékoli obchodní nebo úzce politické skutečnosti – věčného, zatímco zisk a moc jsou časově omezené.

Vlády a církve, pokud ve skutečnosti neztělesňují a adekvátně nevyjadřují kolektivní duši národa, jsou rovněž vázány na svou dobu. Možná žila Anglie pod politickým režimem zcela odlišným od toho – ba dokonce přímo opačným – než jaký Adolf Hitler nastolil v Německu. Ale to byla věc druhořadá. Německo samo žilo až do roku 1933 pod jiným režimem. A je docela možné, že i skutečný „lidový režim“ v

Anglii – v anglickém nacionálněsocialistickém státě, pokud by někdy vznikl – by se v mnoha ohledech zásadně lišil od německého nacionálněsocialistického režimu. Možná by hluboce zakořeněné morální a náboženské předsudky (slepá oddanost časem prověřeným institucím a myšlenkám) po léta – či po staletí – bránily Angličanům přijmout některé z tvrdých a jednoduchých biologických pravd, na nichž je založen skutečný nacionální socialismus, a z celého srdce sdílet ten pohanský hodnotový žebříček, který je, přísně vzato, od něj neoddělitelný. Avšak i to bylo z hlediska trvalé, přirozené reality, tj. z hlediska Vidoucího, záležitostí druhořadou. To nic neměnilo na skutečnosti, že Anglie, vezmeme-li v úvahu její zámořské kolonie, byla před druhou světovou válkou – navzdory zjevné slabosti, omylům a zločinům; navzdory tomu, že sotva před 40 lety vedla tu nejhanebnější válku proti Búrům v Jižní Africe; navzdory tomu, že prostřednictvím svých misionářů a škol vnesla mikrob demokracie (a nechtěně i komunismu) do země, jako je Indie – velká vládnoucí árijská mocnost. Její impérium bylo jako historická realita jedním z velkých hmotných úspěchů nordické rasy – nemyslitelné bez charakterových vlastností těch nejlepších mužů, kteří jej vybudovali a kteří jej řídili: odvážnost, vytrvalost, smysl pro odpovědnost a čest, organizační genialita spojená s nezištným idealismem: nordické vlastnosti.

Adolf Hitler opakovaně prohlašoval, že je odhodlán respektovat celistvost Britského impéria. Opakovaně prohlašoval, že německý nacionálněsocialistický stát má považovat veškerou koloniální politiku z období před rokem 1914 i jakoukoli formu agresivní obchodní konkurence s Anglií za věc minulosti. A myslel to zcela vážně. Myslel to vážně,

protože bezpochyby viděl v tom „spojenectví s Anglií“, o jehož „obnovení“ tak horlivě naléhal na J. von Ribbentropa, záruku mírového rozvoje Německa a dalšího nerušeného vývoje a expanze nacionálního socialismu – což byl nejvyšší zájem Německa, jak v bezprostřední, tak v dlouhodobé perspektivě. Myslel to vážně také proto, že přátelská spolupráce dvou vedoucích národů s nordickou krví se mu jevila, z více než politického hlediska, jako nezaměnitelný diktát rozumu, jako cesta v souladu se smyslem života (který by měl být také smyslem „politiky“, má-li ta přestat být pouhými obchodními intrikami), a politikou, která byla proto v bezprostředním i dlouhodobém zájmu nadřazeného lidstva v biologickém smyslu slova, a následně „v zájmu Vesmíru“, abychom opět citovali starodávná posvátná slova Bhagavadgíty. Podal ruku Anglii jak jako moudrý, prozíravý státník, tak jako „Muž proti Času“.

Avšak přední představitelé Anglie – a řada mužů ve vysokých funkcích v Německu – nebyli jen krátkozrakými politiky, ale také aktivními přisluhovači věčných Temných sil. Úsilí Adolfa Hitlera bylo systematicky mařeno jejich tvrdohlavým společným nepřátelstvím i nepřátelstvím neviditelných sil rozkladu a smrti, které za nimi stály.

***

Kdyby se J. von Ribbentropovi podařilo uzavřít tu anglo-německou alianci, po které Adolf Hitler tak toužil, k druhé světové válce by nedošlo. A skryté síly rozkladu by musely vymyslet nějaký jiný způsob, jak tento současný svět posunout o krok blíže ke svému zániku. Vytvoření mimořádně účinné nacionálněsocialistické vládnoucí elity v Německu by zajistilo stabilitu režimu a navíc definitivní přijetí nové hodnotové škály a nového pojetí života „v souladu s prapůvodním smyslem

věcí“, nejprve v národě Adolfa Hitlera a poté – postupně – také u všech národů árijské krve; jinými slovy, přineslo by to všeobecné povstání indoevropské rasy (a díky jejímu vlivu všech ušlechtilých ras) proti osudovému, sestupnému tlaku Času. Úspěch takového povstání by znamenal konec tohoto Temného věku a pod božskou Svastikou, Znakem Slunce, Znakem Života v jeho původní slávě, „nové nebe a nová země.“ Ale, jak jsem již řekla, právě tomu se Síly smrti musely pokusit zabránit. Pokoušely se o to s ďábelskou obratností, vědomy si toho, že to byla možná jejich poslední šance na rozsáhlý úspěch na zemi v rámci současného časového cyklu.

Zkušenosti J. von Ribbentropa s anglickými vládními činiteli byly nepřetržitou řadou zklamání. Stálý státní tajemník sir (později lord) Robert Vansittart, kterého doufal přesvědčit o výhodách úzké anglo-německé spolupráce, se ukázal být ve svém protiněmeckém postoji neústupný – o to více to bylo nepochopitelné, že se ani nepokusil tento postoj nějak logicky zdůvodnit.[335] „Ve Vansittartu,“ napsal německý velvyslanec krátce před svou mučednickou smrtí v Norimberku o deset let později:

> Měl jsem pocit, že před sebou mám muže s naprosto neochvějným názorem, typického představitele ministerstva zahraničí, který nejenže zastával teorii „rovnováhy sil“, ale také ztělesňoval zásadu sira Eyre Crowea: „Ať se stane cokoli, nikdy neuzavírejte dohody s Německem!“ Měl jsem jasný dojem, že tento muž se ani

[335] Ribbentrop, s. 96.

jednou nepokusí přiblížit naše dvě země k sobě. Každé slovo na něj prostě dopadalo na hluché uši.[336]

Winston Churchill, ačkoli byl přiznaně otevřenější, nebyl o nic méně neústupně proti jakémukoli anglo-německému spojenectví. Samotná představa mocného Německa v něm vyvolávala hořkost, ba dokonce nenávist. A byl odhodlán udělat vše, co bylo v jeho silách, aby zabránil tomu, aby se jeho noční můra stala trvalou realitou. „Pokud Německo příliš zesílí, bude znovu poraženo," prohlásil bez zábran během několikahodinového rozhovoru s J. von Ribbentropem v roce 1937. A když mu velvyslanec připomněl, že Německo má přátele, dodal: „Ach, nakonec je dokážeme docela dobře přimět,"[337] čímž předpověděl to, co se – bohužel! – skutečně mělo odehrát o několik let později. Jako jeden z nejchytřejších a nejúčinnějších představitelů sil vedoucích k rozpadu na sklonku tohoto Temného věku rozuměl jak mentalitě profesionálních politiků, tak i mentalitě tupého, namyšleného, nevyrovnaného a lehkomyslného průměrného člověka: těm zásadním lidským faktorům, které stojí za „veřejným míněním" a světovou politikou v demokratickém zřízení.

Naděje, které by člověk mohl čerpat z přátelského postoje krále Eduarda VIII. vůči Německu, byly náhle smeteny ze stolu královou známou abdikací v roce 1937. „Touto abdikací," uvádí bývalý německý velvyslanec ve zmíněných pamětech, „ztratila anglo-německá aliance svou možnost."[338] A zbývající možnosti se nenaplnily. Závisely na vlivu, který mohla ve vládních kruzích a na veřejnost uplatnit menšina rasově uvědomělých,

[336] Ribbentrop, s. 97.
[337] Ribbentrop, s. 97.
[338] Ribbentrop, s. 104.

nezaujatých a prozíravých Angličanů, kteří neměli žádnou spojitost s otevřenými či tajnými židovskými nebo prožidovskými světovými organizacemi – mužů, jako byl sir Oswald Mosley a někteří z nejosvícenějších členů londýnského Anglo-German Fellowship – a tento vliv byl prakticky zanedbatelný. V britských vládních kruzích bylo zdravé nové Německo Adolfa Hitlera – nepochybně mylně, ale až příliš skutečně – vnímáno s nedůvěrou jako rostoucí hrozba. A právě obdiv, který tisíce Angličanů nemohly potlačit vůči sociálním úspěchům tohoto inspirativního vládce, ustupoval – s pomocí tisku – postupně nelibosti nad myšlenkou vedoucího postavení, ke kterému se Německo pod jeho vedením dostalo, ekonomicky i politicky, během pouhých tří či čtyř let a bez války. Rostoucí prosperita a moc sesterského národa byly jistě nejvýmluvnějším holdem hrdé víře v „krev a půdu“, která nyní naplňovala srdce a životy jeho obyvatel. V Anglii si samozřejmě všichni přáli mír. Kdo by si ho nepřál po světové válce, jakou byla ta z let 1914–1918? A bylo – nebo mělo být – zcela jasné, že anglo-německá aliance by znamenala trvalý mír. Přesto se však v hloubi duše tušilo, že takový mír by mohl Německu jen pomoci stát se stále silnějším a silnějším a nacionálnímu socialismu získat prestiž uvnitř i za hranicemi Říše. Britům se totiž po staletí vštěpovalo, že každá země, která se na evropském kontinentu dostala do popředí, představuje „hrozbu pro Anglii“. To nebyl pouze názor ministerstva zahraničí; vyrostlo to v rozšířenou britskou pověru, kterou bylo těžší vykořenit než jakýkoli „názor“. Německu proto (a ať už to bylo v zájmu míru či nikoli) nesmělo být dovoleno stát se „příliš silným“.

Bylo snadné – opět s pomocí všemocného tisku – přimět průměrného Angličana, aby v této věci sdílel názor pana

(později sira) Winstona Churchilla. O to snadnější, že nové Německo bylo nepředstavitelné bez jeho nacionálněsocialistického vyznání a že průměrnému Angličanovi bylo z několika stran zpočátku nenápadně a poté zcela otevřeně vštěpováno, že toto vyznání má „nebezpečný“ dopad, který přesahuje politickou rovinu, ba dokonce je jednoznačně protikřesťanský (což byla nepochybně pravda, i když v mnohem hlubším smyslu, než jaký zdůrazňovaly novinové články a propagandistické letáky).[339] Organizace, které tyto aktivity financovaly, měly ve skutečnosti větší zájem na poškození Německa než na záchraně „křesťanské civilizace“ – nemluvě o podstatě původního křesťanství (nadpozemském učení „nad Časem“), které nebylo v žádném případě ohroženo. Ale zbožné argumenty byly rafinované – čím nelogičtější, tím rafinovanější, a byly dobře promyšlené tak, aby zapůsobily na nemyslící masy a na polointeligentní lidi s mylnými názory. A přinesly ovoce. K tomu se přidával stále „nekompromisnější postoj“[340], který Adolf Hitler sám začal zaujímat vůči křesťanským církvím – tj. jeho velmi jasná snaha zabránit jakémukoli vměšování církví do státních záležitostí –, což nutně poskytovalo munici pro antinacistickou propagandu. To vedlo k největšímu napětí mezi nacionálněsocialistickým státem a Vatikánem „a k mobilizaci všech sil církví proti nám, a to i v protestantských zemích“, píše J. von Ribbentrop, „což je z hlediska zahraniční politiky velmi významný a nevýhodný vývoj.“[341]

[339] Z nich je třeba zmínit brožury vydávané organizací „The Friends of Europe“, které obsahují citáty z děl nacionálněsocialistických autorů.
[340] Ribbentrop, s. 127.
[341] Ribbentrop, s. 127.

Stále více se tak ukazovalo, že „spojenectví s Anglií“, o které se Adolf Hitler tak usilovně snažil, bylo psychologicky nemožné. Proti němu stáli nejen nejvlivnější muži v britském ministerstvu zahraničí, ale i „celková atmosféra“ v celé zemi. Několik týdnů před svým povýšením z pozice velvyslance v Londýně na ministra zahraničí Německé říše, tj. již na konci roku 1937[342], zaslal J. von Ribbentrop Adolfu Hitlerovi podrobnou zprávu[343], na jejímž konci se mimo jiné nacházejí následující věty: „Už nevěřím v možnost dohody s Anglií. Anglie nechce ve svém sousedství žádné mocné Německo...“; „Zde se silně věří v účinnost nacionálního socialismu“ (tj. věří se, že dá Německu stále více moci).

> Eduard VIII. byl donucen abdikovat, protože nebylo jisté, zda by podpořil politiku nepřátelství vůči Německu. Chamberlain nyní jmenoval Vansittarta, našeho nejvýznamnějšího a nejtvrdšího protivníka, do funkce, která mu umožňuje hrát vedoucí roli v diplomatické hře proti Německu. Ať se mezitím z taktických důvodů snažíme o porozumění s námi sebevíc, každý budoucí den, kdy naše politické úvahy nebudou zásadně určovány myšlenkou na Anglii jako na našeho nejnebezpečnějšího protivníka, bude ziskem pro naše nepřátele.[344]

Skutečně nezbývalo nic jiného, než se smířit s tím, že velký sen Adolfa Hitlera o árijském světovém vedení, založeném na pevné a mírové spolupráci dvou hlavních evropských národů germánského původu, nebyl – a alespoň po velmi dlouhou dobu ani pravděpodobně nebude – snem Anglie.

---

[342] Dne 4. února 1938 byl jmenován říšským ministrem zahraničí.
[343] Deutsche Botschaft, Londýn, A. 5522.
[344] Citováno podle Ribbentropa, str. 122–123.

Byla to bezpochyby škoda, a to větší, než si v té době pravděpodobně uvědomovalo těch několik rasově uvědomělých Angličanů. Ale byla to skutečnost. Anglické vládnoucí třídy byly zcela v zajetí mezinárodního židovstva, které ve svém vlastním zájmu lstivě využívalo jak jejich praktický strach z mocného Německa, tak jejich morální námitky (nebo takzvané námitky) proti nacionálněsocialistickému pohledu na život, zejména proti nacionálněsocialistickému antisemitismu. A britský lid, zbavený prostřednictvím celého moderního aparátu podmíněnosti své přirozené schopnosti pochybovat, analyzovat a svobodně se rozhodovat, věřil tomu, co mu bylo řečeno, a reagoval na světové události tak, jak to od něj očekávali jeho neviditelní páni – Židé. Jednoho dne se možná probudí – až bude příliš pozdě. (A Adolf Hitler, Muž „proti Času“, nejprve jasnovidec a poté politik, nikdy nepřestal věřit, že takový den přijde.) Mezitím však jejich vládci zajistili, aby pohled na velkolepé probuzení Německa nevytrhl tyto národy z jejich pohodlné apatie – alespoň ne dost rychle na to, aby odhalily triky, jimiž byly oklamávány, a odmítly následovat své zlé pastýře na cestě bratrovražedné války.

Neschopen zlomit židovský vliv v Anglii, Adolf Hitler posílil své vazby se dvěma národy, s nimiž Německo ideologicky souhlasilo: Japonskem a fašistickou Itálií, které s ním – první v listopadu 1936, druhé o rok později – podepsaly Antikominternovský pakt, jehož podpis Anglie vytrvale odmítala.[345]

[345] Ribbentrop, s. 112.

Přesto, právě proto, že byl nejprve vizionářem a teprve poté politikem; protože za dnešní požidovštělou Anglií cítil navzdory všemu skutečnou, věčnou Anglii a za věčnou Anglií podstatu posvátného árijství, nikdy se nevzdal starého snu o přátelství a nikdy nepřestal doufat ve „změnu postoje“ na britské straně.

***

Zárodky druhé světové války byly obsaženy ve Versailleské smlouvě. Jedinou šancí na trvalý mír nebylo pouze úplné přepracování tohoto hanebného dokumentu, ale definitivní potlačení ducha, který jej zplodil – tedy odstranění toho starého, chorobného strachu a bezdůvodné nenávisti vůči silnému Německu ze srdcí většiny Evropanů. Ve skutečnosti nebyla tato nechvalně proslulá smlouva nikdy revidována a politická mapa Evropy nikdy nezískala zpět rozumný tvar na základě toho „práva národů na sebeurčení“, které vítězové z roku 1918 tak často a hlasitě prohlašovali. A místo toho, aby byly potlačeny nebo alespoň ponechány vyhynout, byly strach a nenávist systematicky a velmi lstivě pěstovány v Anglii, ve Francii, v menších evropských zemích, které bojovaly na straně Spojenců během první světové války, v těch, které zůstaly neutrální, ve Spojených státech amerických – ze všech zemí právě v té, která měla nejméně důvodů cítit se „ohrožena“ Velkoněmeckou říší za Atlantickým oceánem – a, jakkoli se to může zdát podivné, v řadě mimoevropských zemí, jako je Indie, jejíž obyvatelstvo nemělo vůbec nic společného s pohraničními problémy střední a východní Evropy a nemělo (kromě jedné či dvou zářivých individuálních výjimek) ani nejmenší ponětí o

evropských dějinách[346], zemí, kterým navíc Německo nikdy neublížilo, zatímco Anglie ano... a jak!

Pod vlivem těch představitelů temných sil, kteří připravili dosud největší zločin v diplomatické historii a kteří nyní dohlíželi na jeho dovršení, bylo obyvatelstvu celého světa mimo „fašistické země“ systematicky vnucováno zapomenout nebo mu bylo bráněno dozvědět se skutečnost, že „Rakušané“ – zástupci malého německého jádra, které po staletí drželo pohromadě a vládlo mnoha různorodým národnostním skupinám zahrnutým v „Království Rakouska a Uherska“ – byli a vždy byli Němci; a že jejich parlament bezprostředně po rozpadu rakousko-uherského státu na konci první světové války (dlouho předtím, než se Adolf Hitler dostal k moci, ba dokonce předtím, než jeho strana vznikla) jednomyslně odhlasoval sjednocení Rakouska s Německem. Byli přinuceni zapomenout nebo jim bylo zabráněno dozvědět se, že nikdy neexistovaly a nikdy nemohly existovat žádné takové bytosti jako „Čechoslováci“ a že „Československo“ byl zcela umělý stát[347], zřízený na příkaz Spojenců v roce 1919 z Čechů, Slováků, Rusínů, Karpatských Ukrajinců atd., kteří všichni nechtěli žít pod českou vládou, a z více než tří milionů velmi neochotných Němců, odtržených od své vlasti díky Versailleské smlouvě a více rozhořčených nad českou nadvládou než všechny ostatní složky tohoto směšného státu dohromady; a skutečnost, že jediným důvodem pro vytvoření takového státu – proti biologii, proti historii, proti geografii, proti ekonomice, proti přírodě –

[346] Abychom byli spravedliví, je třeba poznamenat, že mnozí z těch „Američanů“ – synové evropských emigrantů – a západoevropané, kteří se podíleli na vypracování Versailleské smlouvy, nevěděli o historii a geografii střední Evropy o nic víc, než kolik toho pravděpodobně ví nějaký indický dělník.

[347] „Historická lež“, abych citovala slova Hanse Krebse.

bylo jeho určené působení jako trvalého trnu v oku již tak zmrzačené Německé říše. Byli záměrně udržováni v nevědomosti o každodenních provokacích Čechů v německých Sudetech a kdekoli jinde, kde Němci v novém státě žili, a byli rovněž udržováni v nevědomosti o útlaku, který Češi vyvíjeli na ostatní, nečeské složky „Československa“: Slováky, Rusíny, Karpatské Ukrajince atd. Lidé po celém světě byli systematicky udržováni v nevědomosti o tom, že „nové Polsko“, které vítězové z roku 1918 po více než 150 letech znovu uvedli do existence, zdaleka nebylo homogenně polské, ale zahrnovalo významné německé a ruské menšiny; o skutečnosti, že „koridor“ spojující jeho větší část s Baltským mořem – a oddělující Východní Prusko od zbytku Německa – byl německým územím, jehož obyvatelé byli vystaveni neustálým šikanám ze strany Poláků, a že Danzig bylo německé město. Byli přinuceni zapomenout – nebo jim bylo zabráněno se dozvědět –, že Sársko a území na Memelu byly součástí Německa; že Porýní – okupované Francouzi od roku 1923 – bylo rovněž součástí Německa. A veškeré úsilí, které Adolf Hitler vynaložil, aby bez války prolomil pás nepřátelských států a nepřátelských ozbrojených sil, který vítězové z roku 1918 utáhli kolem Německé říše; veškeré úsilí, které vynaložil, aby pro Německo bez války vybojoval postavení „rovného zacházení“ — Gleichberechtigung — mezi předními národy Západu; opětovné připojení Sárska po plebiscitu, v němž v roce 1935 hlasovalo 99 procent obyvatel pro Německo; mírové znovuzabrání Porýní v roce 1936; opětovné začlenění Rakouska (v březnu 1938) a o několik měsíců později Sudet do Říše, nemluvě o dřívějším vystoupení Německa ze Společnosti národů a jeho rozhodnutí ve prospěch branné povinnosti poté, co byly odmítnuty všechny upřímné návrhy Adolfa Hitlera na

všeobecné odzbrojení, jim bylo všude — ať už v londýnských novinách, v těch newyorských nebo v těch v Kalkatě — prezentováno jako výsledek oživení „německého militarismu“ a jako důkaz „hrozby pro civilizaci“.

Jak již bylo řečeno, Anglie nejenže nepřijala přátelskou ruku, kterou jí podal Adolf Hitler, ale naopak se stále více a více neústupně držela svého rozhodnutí s Německem za žádných okolností nejednat, tj. stále více se fatálně ubírala směrem, o který se v její zahraniční politice snažili sir (později lord) Robert Vansittart a pan (později sir) Winston Churchill a další. Ba co víc, existují vážné důvody se domnívat, že útrapy, které německé obyvatelstvo v Sudetech a v polském „koridoru“ utrpělo ze strany Čechů a Poláků, byly častěji než ne podporovány, ne-li přímo vyprovokovány tajnými agenty britské „zpravodajské služby“. Jinými slovy, Anglie nejenže dělala vše, co mohla, aby vytvořila podmínky, které s největší pravděpodobností povedou k válce, ale také se předem postarala o to, aby mohla jednoho dne – opět jako v roce 1918 – svalit vinu za ni na Německo, tentokrát konkrétně na nacistické Německo. Její nejdůležitější evropský satelit – Francie – a světová velmoc, jejímž satelitem se sama (rychleji, než očekávala) stala – USA – jí v této špinavé hře účinně pomáhaly.

Přesto by válka – možná – nebyla nevyhnutelná, nebýt dobře organizované skupiny německých zrádců na vysokých pozicích – von Weizsäcker a Kordt, oba zastávající vedoucí funkce na německém ministerstvu zahraničí; generál Beck a generál Halder, oba postupně náčelníci německého generálního štábu; Oberstleutnant H. Boehm-Tettelbach a další důstojníci první třídy německé armády; Wilhelm Canaris, šéf německé

vojenské rozvědky, a řada dalších, z nichž některá jména se měla přes noc stát široce známými v souvislosti s pokusem o atentát na Adolfa Hitlera 20. července 1944; a také několik militantních křesťanů, kněží i laiků, kteří si byli až příliš dobře vědomi skutečnosti, že definitivní vítězství nacionálního socialismu by nemohlo znamenat nic jiného než konec křesťanství a „křesťanské civilizace“, a kteří byli odhodláni takovému vývoji zabránit za každou cenu, i za cenu zničení Německa, muži, jejichž pocity měl Bonhoeffer během války vyjádřit velmi jasnou větou: „Raději zničené Německo než nacionálněsocialistické!“

Tyto prvky byly mnohem důležitější, než se obecně předpokládá. Poválečná politická literatura – a především různé podrobné „memoáry“, tedy popisy minulých činů samotných přeživších zrádců – dokazují, že celý aparát nacionálněsocialistického státu jimi byl doslova prolezlý. A tito lidé byli aktivní dlouho před válkou, vlastně od samého dne, kdy se Adolf Hitler dostal k moci. A byli v neustálém tajném kontaktu s nejzarytějšími nepřáteli Německa v diplomatických kruzích v zahraničí.

Udělali vše, co bylo v jejich silách, aby podpořili zahraniční a zejména britské politiky v jejich tvrdohlavém a krátkozrakém úsilí za každou cenu zabránit dalšímu naplňování územního programu Adolfa Hitlera – v jejich odhodlání „zastavit Hitlera“, jak se říkalo, zatímco šest milionů Němců z Rakouska, stejně jako předtím obyvatelé Sárska, uvítalo s nebývalým nadšením své začlenění do společné vlasti. Pravidelně informovali představitele britského ministerstva

zahraničí o plánech Adolfa Hitlera[348] a zároveň v nich vyvolávali falešný dojem, že nacionálněsocialistický režim v žádném případě nevyjadřuje skutečnou volbu německého lidu a že bude při vypuknutí války velmi snadno svržen. A kdykoli mezi Velkou Británií a Německem vzniklo napětí, vysílali do Londýna tajné vyslance s přesnými pokyny, aby britskou vládu přiměli, „aby neustoupila“. Tak byli například v srpnu 1938 vysláni Ewald von Kleist-Schmenzin a o dva týdny později nadporučík Hans Boehm-Tettelbach, první z nich jménem generála Becka, druhý jménem generála Haldera (nástupce generála Becka ve funkci náčelníka německého generálního štábu), aby navázali kontakt „s lidmi, kteří mají nejbližší vazby na ministerstvo zahraničí“, a „požádali britskou vládu, aby kategoricky odmítla všechny další Hitlerovy požadavky“[349], zejména „aby Anglie zůstala neústupná v sudetské otázce“.[350] Dnes je známo, že Ewald von Kleist-Schmenzin v období od 17. do 24. srpna navštívil několik předních britských politiků, kteří byli známí svým protiněmeckým postojem – zejména Sira Roberta Vansittarta a Winstona Churchilla – a že s sebou přivezl „soukromý“ dopis Winstona Churchilla adresovaný Wilhelmu Canarisovi, jednomu z nejvlivnějších německých zrádců, o kterém již byla řeč.[351] Dnes je známo, že německý státní tajemník von Weizsäcker – který se sám ve svých pamětech, které sepsal o dvanáct let později, chlubí svou „neustálou

[348] Viz Ernst Ulrich von Weizsäcker, Erinnerungen [Vzpomínky] (Mnichov: List, 1950).

[349] To sám tvrdí Hans Boehm-Tettelbach. Viz Rheinische Post z 10. července 1948.

[350] Ribbentrop, s. 141.

[351] Viz kniha Iana Colvina Master Spy: The Incredible Story of Wilhelm Canaris, v níž autor popisuje, jak Wilhelm Canaris, ačkoli působil jako Hitlerův šéf zpravodajské služby, byl tajným agentem Britů (New York: McGraw-Hill, 1952).

aktivitou“ spočívající v „bránění zahraniční politice“ – se také na počátku září 1938 snažil ze všech sil, aby britskou vládu přesvědčil (prostřednictvím Carla Burckhardta, vysokého komisaře Společnosti národů pro Danzig, který zprávu okamžitě předal siru G. Warnerovi, britskému vyslanci v Bernu, jenž ji následně telegraficky zaslal britskému ministerstvu zahraničí) nutnost vyslat do Německa nikoli Chamberlaina, ale „nějakého energického vojáka, který umí křičet a bouchat holí o stůl, když je to třeba“[352] — tj. muže, který by místo podpisu známé Mnichovské dohody s Adolfem Hitlerem přerušil jednání a zřejmě vyvolal válku: společný cíl všech nepřátel nacionálněsocialistického nového řádu.

Toto – což je jen malý výběr z obrovského (a neustále rostoucího) množství důkazů, které jsou dnes k dispozici – dokazuje, že pokud byl skutečně tak ústupný člověk, jakým byl pan Chamberlain, dvakrát vyslán z Londýna, aby se setkal s Adolfem Hitlerem, a byla mu svěřena pravomoc podepsat Mnichovskou dohodu, čímž zajistil mír (alespoň na další rok), rozhodně to nebyla vina německých antinacistů. Důvod, proč britská vláda vyslala Chamberlaina – a ne „energického vojáka“, kterého by si pan von Weizsäcker přál – a důvod, proč Chamberlain nakonec uznal připojení Sudet k Německé říši, je přesně ten samý, který dva měsíce předtím – tj. před posledními intrikami německých zrádců s cílem vyprovokovat válku – vedl k vyslání lorda Runcimana do Prahy jako možného prostředníka mezi Čechy a německou sudetskou stranou, k spokojenosti obou stran (i Německé říše), a to konkrétně:

[352] Viz Heinz Holdack, Was Wirklich Geschah: Die diplomatischen Hintergründe der deutschen Kriegspolitik [Co se skutečně stalo: Diplomatické souvislosti německé válečné politiky] (Mnichov: Nymphenburger Verlag, 1949), s. 95.

nutnost, aby Anglie získala čas – „ještě jednou něco udělat pro mír“ –, protože ještě nebyla připravena na válku[353], nebo, přesněji řečeno, protože vůdci mezinárodního židovstva stojící za britskými politiky ještě nedokončili své přípravy na světovou válku. Což neznamenalo, že britská vláda nebyla odhodlána jít do války, dříve či později; války, aby „zastavila Hitlera“, protože učinil Německo – obávaného obchodního rivala – svobodným a mocným, a války, aby „zastavila Hitlera“, protože dal německou moc do služeb takové více než politické pravdy, jakou tento pokročilý Temný věk nenávidí nejvíce.

Adolf Hitler s radostí vykládal Mnichovskou dohodu jako první rozhodující krok směrem k té širší a trvalé anglo-německé spolupráci, po které tak upřímně toužil. Nebylo to snad výslovně uvedeno ve „Společném prohlášení“, které on i britský premiér podepsali 30. září jako doplňkový dokument zdůrazňující smysl a význam této dohody?

> Dohodu podepsanou včera večer i (předchozí) anglo-německou dohodu o námořnictvu považujeme za symboly touhy obou našich národů, aby již nikdy mezi sebou nevedly válku. Jsme odhodláni řešit i další otázky, které se našich zemí týkají, cestou jednání a odstraňovat případné příčiny názorových rozdílů, abychom tak přispěli k zajištění míru v Evropě.[354]

Němečtí zrádci byli s výsledkem mnichovské konference méně spokojeni. Museli se vzdát svých nadějí, že „odstraní

[353] Ribbentrop, s. 140.
[354] Ribbentrop, s. 310.

Hitlera“ – na jak dlouho? To nevěděli.[355] Pokračovali však ve svých temných intrikách, a to jak v Německu, tak v každé cizí zemi, na jejíž politiku mohli přímo či nepřímo působit, a neúnavně se snažili vyvolávat či posilovat nejrůznější formy nenávisti vůči muži, jemuž přísahali věrnost, a vůči režimu, jemuž se navenek hlásili. Pokud jde o Anglii, její postoj k novému Německu – státu proti Času – se navzdory všem upřímným a vážným snahám Adolfa Hitlera stával stále méně přátelským, ne-li přímo stále více nepřátelským. Pouhé tři dny po právě citované slavnostní deklaraci oznámil Chamberlain v Dolní sněmovně rozhodnutí vlády Velké Británie vyzbrojit se za každou cenu. Poté, „7. prosince 1938, byla Mnichovská dohoda díky vetu britského ministra pro kolonie – nepochybně ne bez souhlasu jeho vlády – zbavena veškeré platnosti v souvislosti s otázkou kolonií a mandátních území a ‚cesta vyjednávání‘ mezi Anglií a Německem byla v tomto ohledu uzavřena.“ . . . „Zároveň,“ píše J. von Ribbentrop ve svých pamětech:

> Britská vláda zahájila politiku ještě užší spolupráce s Francií a Spojené státy americké byly jednoznačně vyzvány, aby se připojily ke koalici proti Německu. Cílem této nové politiky bylo zcela zjevně obklíčení Německa. V Anglii se válečná psychóza šířila již před připojením zbytků Československa k Říši. Evropský politický horizont byl systematicky prohledáván ve snaze najít možnosti protiněmeckých spojenectví. To, co mi [von Ribbentropovi] Churchill předpověděl v roce 1937, se nyní

[355] Erich Kordt, Wahn und Wirklichkeit: Die Aussenpolitik des Dritten Reiches [Sny a realita: Zahraniční politika Třetí říše] (Stuttgart: Union Deutsche Verlagsgesellschaft, 1947), str. 128 a následující.

dělo. Německo se podle britského názoru stalo příliš silným a mělo být znovu poraženo.[356]

Němečtí zrádci ve vysokých funkcích nesou, opakuji, nemalou odpovědnost za tento tragický vývoj. Jsem osobně přesvědčena, že kdyby Anglie neměla ponětí o jejich činnosti, nevyhlásila by Německu v roce 1939 válku a že „národ by se spokojil s řešením otázky koridoru vynuceným násilím“.[357] Jinými slovy, válka mezi Německem a Polskem by nepřerostla ve válku mezi Anglií a Německem.

Jsem však také přesvědčena, že válka mezi Anglií (s jejím evropským satelitem: Francií) a Německem mohla být (a byla by) lokalizována a skončila v roce 1940, po vítězné kampani ve Francii, nebýt nepřítele nesrovnatelně mocnějšího než všichni frustrovaní němečtí důstojníci (a intelektuálové) a krátkozrací, staromódní britští politici a podnikatelé dohromady, a to: vůdce protinacistických sil (otevřeně či tajně) po celém světě, nepřítel: Žid.

Ten – a kdokoli kdekoli na světě, kdo se nechal přímo či nepřímo ovlivnit jím – je zodpovědný za to, že válka mezi Anglií a Německem neskončila – nemohla skončit – v roce 1940 čestným mírem, který Adolf Hitler velkoryse nabídl sesterskému národu, ke kterému necítil nenávist, ale že se dále a dále šířila a stala se druhou světovou válkou.

***

[356] Ribbentrop, str. 146–147.

[357] Friedrich Lenz, Der ekle Wurm der deutschen Zwietracht: Politische Probleme rund um den 20. Juli 1944 [Odporný červ německého sváru: Politické problémy kolem 20. července 1944] (1952), s. 100.

(Původně) neexistoval – ať už v mysli samotného Adolfa Hitlera, nebo v mysli kteréhokoli z jeho stoupenců, kteří měli slovo při výkladu a uplatňování jeho učení – ani ten nejmenší záměr pronásledovat Židy. Samozřejmě se mohly vyskytnout jednotlivé případy násilí ze strany řadových nacionálněsocialistických bojovníků proti zástupcům této obzvláště odporné a naprosto nežádoucí skupiny cizinců – sporadické projevy dlouho potlačované (a zcela pochopitelné) národní nenávisti nebo méně chvályhodné osobní pomsty, které však nebyly podporovány vůdci mladého hnutí ani ospravedlňovány ve světle nacionálně světonázoru. K systematickému pronásledování Židů nedocházelo – nemluvě o jejich plánovaném vyhlazení. Tak drastická opatření, jako byly hromadné „likvidace“ – nebo hromadné sterilizace – nebyla v plánu.

Adolf Hitler pouze poukázal na mezinárodní židovství – jistě na mezinárodní židovské finance, avšak nejen na ně, nýbrž na samotné Židy (a poloviční Židy) a na židovského ducha – jako na zlověstnou sílu, která stála za zradou Německa během první světové války, za jeho porážkou v roce 1918 a následným ponížením a utrpením, a jako na duši celé versailleské politiky – což bylo, historicky vzato, naprosto pravdivé. A vše, co chtěl, bylo zbavit Německo (a pokud možno i Evropu) židovské nákazy – ve všech jejích podobách a ve všech oblastech: politicky a ekonomicky, bezpochyby, ale také biologicky a duchovně. (Ve skutečnosti si od samého počátku uvědomoval – a to proto, že byl nesrovnatelně více než „politik“ –, že biologické oddělení od Židů a osvobození od jejich vlivu v morální a duchovní oblasti automaticky znamenalo i jejich politické a ekonomické zbavení se.)

Ve čtvrtém bodě slavných dvaceti pěti bodů – neotřesitelného základu programu Nacionálněsocialistické strany – vyvrátil tu starou a až příliš rozšířenou lež, která spočívá v tom, že Žida, jenž hovoří jazykem cizího národa, v jehož středu se narodil a vyrostl, nazýváme příslušníkem tohoto národa. A odvážně prohlásil, že kvůli své krvi nemůže být žádný Žid – bez ohledu na své schopnosti či úspěchy a bez ohledu na to, jak dlouho je jeho rodina usazena v Německu – německým občanem. Tím položil – poprvé na Západě od úpadku řecko-římského světa (tj. od doby, kdy se neárijec mohl, pokud chtěl, stát římským občanem) a od dob zdravého gotického království Theodora Velikého – základy přirozeného a racionálního státu, státu podle diktátu Života.

V tom dlouhém, nudném procesu úpadku, jímž jsou (s krátkou, velmi krátkou přestávkou za vlády toho výjimečného germánského krále) dějiny Západu od chvíle, kdy římské občanství ztratilo svůj smysl a hodnotu, šlo o revoluci – a jakou! Ale nebyl to akt nepřátelství vůči Židům. Byla to zdravá a osvícená reakce proti pošetilosti každé „naturalizace“, do té míry, do jaké je naturalizace urážkou biologie, prohlášením věčné pravdy krve proti dlouho přijímané, ale přesto šokující lži ztělesněné ve všech takových lidmi vytvořených předpisech, které se jí vzpírají. Jinými slovy, byl to čin „proti Času“, proti stále rostoucí nepravdě našeho Temného věku. (Skutečnost, že v bodě č. 4 jsou zmíněni Židé, a nikoli negři, Hotentoti ani Papuánci, je dána pouze přítomností prvních jako jediné neárijské komunity žijící v Německu a hrající roli v německém životě.)

Již v době boje o moc vyzýval každý nacionálněsocialistický bojovník německý lid, aby

nenakupoval v židovských obchodech, nevěřil novinám financovaným Židy atd., zkrátka aby se všemi možnými prostředky osvobodil z židovského jha, a to i prostřednictvím individuální iniciativy, bez pomoci zákonů, které neexistovaly. Je třeba přiznat, že to bylo přirozené v kampani vedené ve jménu národní svobody – přirozené a ani nové, ani ojedinělé. Reakcí na to však byl po celém světě (a nejen v komunistických kruzích) stále hlasitější protest proti nacionálněsocialistickému „antisemitismu“.

Je zajímavé, že v daleké Indii Mahátma Gándhí, prorok „nenásilí“ – muž, který se v mnoha ohledech ostře lišil od Adolfa Hitlera, ale přesto byl stejně jako on mužem „proti Času“ – také od roku 1919 nabádal své stoupence, aby „bojkotovali britské zboží“ stejně jako „západní“ – tj. křesťansko-kapitalistické – vzdělání a zvyky; aby si sami přadli bavlnu, utkali si oblečení a vrátili se k prostému životu starých časů; aby se osvobodili jak od ekonomické závislosti, tak od morální korupce vyplývající z cizího jha. Nikdo mu to nevyčítal. Mnozí v samotné Anglii – a někteří z nejvýznamnějších Angličanů v Indii, jejichž úkolem bylo bránit jeho činnosti – ho nemohli přestat obdivovat. Jedinou kritikou, kterou na sebe přitáhl (většinou od marxistů nebo sympatizantů marxismu), bylo, že je nepřítelem „pokroku“ a utopistou, jehož pasivní odpor není správnou odpovědí na „koloniální útlak“. Nikdo mu však nevyčítal, že se snažil zbavit svůj lid cizí nadvlády – nikdo, ani samotní Angličané.

Židovská nadvláda v Německu (a v celé Evropě) však byla – a od roku 1945 opět je – mnohem horší než britská nadvláda v Indii nebo, mimochodem, než jakákoli zjevná a brutální cizí nadvláda v jakékoli dobyté zemi. Byla – a je – neviditelná a

anonymní, nepociťovaná masami (které nemají ani čas, ani chuť hledat skryté zlo a jeho skryté příčiny) ani většinou takzvaných myslících lidí, a tím pádem o to nebezpečnější; o to více zabíjející duši. (Ve skutečnosti nebyl skutečným zločinem Anglie proti Indii ani tak její neslýchané vykořisťování zdrojů země, jako spíše zavedení – či posílení – toho pošetilého vyvyšování „člověka“ v opozici k přírodě, což je, jak jsem již řekla, podstatou židovského ducha ve srovnání s árijským a co mělo připravit půdu pro pozdější marxistický vliv.) Přesto byl boj Mahátmy Gándhího vnímán se sympatií nebo alespoň s lhostejností, zatímco boj Adolfa Hitlera s rostoucím neklidem, nedůvěrou a brzy i s otevřeným nepřátelstvím. Byl citován čtvrtý bod stranického programu a všechna odvážná – a jak trefná! – prohlášení Adolfa Hitlera o hanebné roli, kterou Židé sehráli ve světových dějinách (v polovině případů bez kontextu), a byla zdůrazňována jako zlověstné známky návratu k „barbarství“. A ačkoli jim zatím nebyla způsobena žádná újma, řada Židů žijících v Německu opustila zemi z vlastní vůle, se srdcem naplněným nenávistí k tomu novému, svobodnému árijskému světu, který cítili, jak roste všude kolem nich a navzdory nim, k tomu novému světu, který již brzy nebudou moci podle libosti korumpovat a vykořisťovat. A svou nenávist si nesli kamkoli šli a zahájili všemi prostředky, které měli k dispozici – všemi prostředky, které nenávist dokáže vymyslet a které peníze dokážou zajistit – celosvětovou kampaň proti nacionálnímu socialismu – již tehdy, ještě před nástupem Adolfa Hitlera k moci. Každý pravý nacionální socialista, který v té době náhodou žil mimo Německo kdekoli na světě, kde existují takové věci jako noviny, časopisy, knihy, kina a veřejné přednášky (rozhlasové přijímače ještě nebyly tak populární, jak se brzy staly), si tuto skutečnost pamatuje až

příliš dobře.[358] Ostatní lidé – z nichž 99 procent mělo být tak či onak ovlivněno židovskou propagandou – si to možná ani nemusí pamatovat, což jen dokazuje, jak rafinovaná a důmyslná tato propaganda byla.

Každý Žid s rasovým uvědoměním – a každý Žid na světě (ať už čistokrevný, či nikoli) má rasové povědomí – vnímal zprávu o legálním a zcela demokratickém vítězství Adolfa Hitlera v posledních říšských volbách Výmarské republiky a o jeho neméně legálním a demokratickém jmenování říšským kancléřem dne 30. ledna 1933 jako osobní urážku ze strany celého německého národa (jehož drtivá většina zjevně stála za nacionálněsocialistickým Vůdcem) a jako porážku židovského národa: jejich první do očí bijící porážku za mnoho století a výmluvné varování pro ně. Všichni byli odhodláni udělat vše pro to, aby narušili tento nyní ustálený fakt árijské vlády v Německu (neboť nástup Adolfa Hitlera k moci znamenal především toto) a za každou cenu zničit jakoukoli možnost německé vlády v Evropě (což by znamenalo konec dlouhé, neviditelné židovské nadvlády nad Západem, ba dokonce tajného vlivu Židů ve světě). Hans Grimm v nedávno vydané knize citoval slova, která „významný anglicky mluvící Žid v Austrálii“ adresoval „známému německému admirálovi“ 31. ledna 1933, tj. hned den po „uchopení moci“: „Slyšel jste, že prezident Hindenburg v souladu s výsledky voleb do Říšského sněmu jmenoval nacionálního socialistu Hitlera říšským kancléřem. Nuže, v této souvislosti vám dávám své slovo a

[358] Já sama jsem ta léta před převzetím moci strávila částečně ve Francii, částečně v Řecku a částečně v jižní Indii – a na tu atmosféru (i na několik událostí, které potvrzují to, co jsem zde napsala) si pamatuji velmi živě.

vzpomeňte si na mě později: my Židé uděláme vše pro to, abychom tuto skutečnost vymazali z existence!“[359]

A skutečně byla založena organizace pod názvem „Mezinárodní židovská hospodářská federace pro boj proti hitlerovskému útlaku Židů“ a v červenci 1933 byl v Amsterdamu jejím předsedou zvolen Samuel Untermeyer. Projev Samuela Untermeyera v New Yorku, který pronesl necelý měsíc poté, představuje první oficiální vyhlášení války novému Německu Adolfa Hitlera. A v dokonalém souladu s povahou a záměrem svého národa – samotného potomstva „Otce lží“[360] – a s duchem této temné doby, v níž jsou všechny přirozené hodnoty převráceny, nazývá Žid tuto válku, která má být vedena neúprosně „až do konce“ proti mladému státu „proti Času“, „svatou válkou“... „ve jménu lidstva“. A zmiňuje se o „milionech nežidovských přátel“, od nichž, jak moc dobře věděl, může jeho lid očekávat kolaboraci. A zapomíná zmínit skutečné a jediné motivy své kampaně: nenávist a strach z jakéhokoli skutečného árijského probuzení – jediné motivy, které ve skutečnosti stály za všemi ostatními (které zdůrazňuje), totiž touha zabránit „hladovění a vyhlazování“ Židů a „zatlouct poslední hřebík do rakve, v níž mají zmizet bigotnost a fanatismus“, byly falešné. Jak jasně poukazuje Hans Grimm – který nikdy nebyl stoupencem Adolfa Hitlera – „v Německu nebylo až do roku 1938 vysloveno jediné zodpovědné slovo o hladovění, zabíjení nebo vyhlazování [Židů] a nebyl podniknut jediný krok tímto směrem.“[361] A postoj nacionálních socialistů

[359] Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, s. 187.
[360] Evangelium podle svatého Jana, 20, verš 44.
[361] Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, str. 187–188.

k Židům před rokem 1938 i po něm neměl – a nemá – v žádném případě nic společného s „bigotností“ nebo „fanatismem“.

V roce 1938 – tedy ještě před válkou s Polskem – nově založený stát Izrael oficiálně vyhlásil Německu válku, opět jménem všech Židů na světě. Tento druhý akt otevřeného nepřátelství byl, stejně jako ten první, prezentován jako odpověď na údajné „pronásledování Židů“ Adolfem Hitlerem, které ještě ani nezačalo. Ve skutečnosti měl za cíl ještě jednou vtisknout do myslí Židů široko daleko (prostřednictvím obrovského prestiže státu Izrael, symbolu jejich jednoty a centra jejich nadějí), že nacionálněsocialistické Německo, hrdá pevnost probouzejícího se árijství, zůstává jejich nepřítelem číslo jedna; jejich nepřítelem, ať už udělalo cokoli nebo neudělalo nic, jednoduše proto, že bylo pevností těch sil, které byly, jsou a vždy budou naprostým protikladem jejich kolektivního já. Cílem bylo také vtisknout do myslí těch „milionů nežidovských přátel“ Židů (jejichž poslušnost Samuel Untermeyer tak správně odhadl), že první výkřik izraelského lidu – „Bohu vlastní národ“, podle posvátné knihy všech křesťanů – z Palestiny – „Svaté země“ – po 2 000 letech mlčení, byl kletbou proti „nacistům“, kteří byli jak „bezbožní“, tak „nelidští“. (A takový výkřik mohl být pouze výkřikem spravedlnosti; nebo alespoň se očekávalo, že „miliony nežidovských přátel“ – křesťané, milovníci „člověka“, nenávidící všechny revoluce v oblasti základních hodnot – tomu uvěří.)

Ve skutečnosti se pro židovskou věc udělalo mnoho již od doby, kdy první němečtí Židé – prozíraví lidé, kteří si (navíc) mohli dovolit cestovat – usoudili, že se tam pro ně situace jednoho dne pravděpodobně příliš vyhrotí, a odešli do zahraničí

se svým celým majetkem ještě před rokem 1933. Bylo toho hodně, a to díky nepřiměřenému, ale téměř magickému účinku určitých prázdných, a přesto nesmírně populárních slov, jako jsou „lidstvo“, „svoboda“, „demokracie“ atd.; díky nezměrné důvěřivosti většiny lidí, kteří umí číst; a díky mistrovské pružnosti, s jakou Židé využili obou těchto negativních rysů tohoto závěrečného období našeho Temného věku. „Lidskost“, „svoboda jednotlivce“ a „úcta k lidské osobě“ byly na Západě okamžitě spojovány s křesťanstvím a s „kulturní tradicí Evropy“, která byla (nebo měla být) drahá všem.

Jak jsem již řekla, Židé nebyli – zatím – ve Třetí říši terčem žádných zvlášť drastických opatření. Prostě už nebyli z právního hlediska považováni za „Němce“. Už nesměli učit na školách a univerzitách ani financovat noviny pro německé čtenáře; nesměli být herci, právníky, profesionálními hudebníky, spisovateli atd. pro německou veřejnost – tj. ovlivňovat to, co Němci považovali za umění nebo literaturu, co považovali za „dobré“ nebo „špatné“ či za morálně správné nebo nesprávné. Jedním slovem, od nastolení nacionálněsocialistické vlády jim bylo zakázáno strkat nos do skutečného života země, ve které žili, ale která nikdy nebyla a nikdy nemohla být jejich. Od září 1935 – od vyhlášení obdivuhodných norimberských zákonů na zachování rasové čistoty – jim bylo rovněž zakázáno uzavírat sňatky s Němci nebo, mimochodem, mít s nimi sexuální vztahy, byť mimo manželské pouto. (Za nacionálněsocialistického režimu byl potrat v případě čistokrevného árijského dítěte považováno za vraždu a přísně trestáno, zatímco dosud nenarozený plod hanebného spojení měl být – a právem – zničen. A Němec, který si před přijetím norimberských zákonů vzal za ženu Židovku,

se s ní musel buď rozvést, nebo ji nechat sterilizovat.) Ale, jak říká Hans Grimm, „tyto předpisy neměly nic společného se zlovolným antisemitismem.“[362] Tyto zákony se totiž nevztahovaly pouze na Židy, ale na všechny příslušníky neárijské rasy, jak dokládá systematická sterilizace dětí s polovičním německým a polovičním negroidním původem – hanebné pozůstatky okupace Německa africkými žoldáky po první světové válce. A právě Židé měli být těmi posledními na světě, kdo by tyto nové zákony kritizovali, oni, kteří na rozdíl od tolika „lepších“ ras zůstali věrni svému kmenovému Bohu, Jehovovi, o kterém se – stejně jako o všech kmenových bozích všech zemí a všech dob – říká, že považuje míšení krve za ohavnost[363], oni, kteří sami v roce 1953 zákonem ve státě Izrael zakázali sňatky mezi Židy a nežidy.[364]

A přesto… byly moudré „norimberské zákony“ kdekoli to bylo možné prezentovány celému světu jako pokus o „omezení svobody jednotlivce“ – jako „urážka lidské důstojnosti“ atd.; propouštění židovských nebo polovičních židovských vládních úředníků a státních zaměstnanců, novinářů, herců, divadelních manažerů, soudců, lékařů, profesorů atd. – zejména Alberta Einsteina, jehož „teorie relativity“, „vysvětlená“ laikům v tisících levných brožur, byla považována za zázrak naší doby – jako činy divoké rasové nenávisti, což nebyly. Pár německých písní, sice antisemitských, ale v žádném případě ne krvavějších než některé řecké písně, které znám proti Turkům nebo proti Bulharům (nebo turecké písně proti Řekům), či než známá francouzská národní hymna „La Marseillaise“, nebo jakékoli

[362] Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, s. 188.
[363] Viz Starý zákon, kniha Ezdráš, kapitola 9.
[364] Skuteční Židé z Kóčinu na Malabarském pobřeží se nežení se svými souvěrci místního původu, takzvanými „černými Židy“.

válečné písně na této planetě, byly přeloženy do řady jazyků a opakovaně citovány jako „důkazy“ „vražedného ducha“ nacionálního socialismu. Dokonce i zrušení „košer“ jatek – té stálé židovské hrůzy – bylo často kritizováno jako „útok na náboženskou svobodu“ – kritizováno, navíc, mnohými z těch, kteří považovali zrušení starého indického rituálu sati Brity za chvályhodný krok. Tu a tam vznikaly spolky, které nesestávaly ze Židů, ale z dobromyslných Árijců, kteří byli pod dvojím zavádějícím vlivem svého tehdejšího tisku ovládaného Židy a staletími antropocentrického náboženství zakořeněného v judaismu. Tyto spolky měly jasný cíl: zachránit duši světa ze spárů Adolfa Hitlera – ve skutečnosti zabránit Adolfu Hitlerovi v tom, aby zachránil árijského člověka, tělem i duší, ve všech zemích, z neustále se utahujícího sevření mezinárodního židovstva. Jedno z těchto sdružení – „Přátelé Evropy“ – vydalo kolem roku 1935 v podobě brožury sérii výňatků z děl nacionálněsocialistických spisovatelů s komentáři dokazujícími, že světonázor Adolfa Hitlera je popřením základního hodnotového žebříčku, který Evropa přijala spolu s křesťanskou vírou (což skutečně je). Židé a jejich „miliony nežidovských přátel“ však na tuto skutečnost nekladli důraz s cílem zachránit křesťanskou lásku (která, jelikož je „nadčasová“, nemůže být ohrožena) či historické křesťanství (které sehrálo svou roli a stejně vymírá – nebo se postupně slévá se svým přirozeným a logickým pozemským nástupcem: marxismus), ale pouze s cílem jakýmikoli prostředky bránit zdravé (byť opožděné) reakci lepšího Západu proti silám úpadku – vládnoucím silám Temného věku a původcům jak staré, tak nové podoby věčné židovské lži.

***

Na Východě museli Židé postupovat rafinovaněji. Křesťanství je tam méně populární a existují země, jako je Indie, kde je (alespoň teoreticky) základním hodnotovým měřítkem život – ba co víc (v případě Indie), kde je hluboce zakořeněná víra v přirozenou hierarchii ras a v Bohem danou nadřazenost árijců vírou trvající tisíciletí, podpořenou neotřesitelným metafyzickým dogmatem o nekonečném znovuzrození.

Myslím, že není zbytečné říci zde pár slov o tom, co podle mého skromného názoru mělo rozhodující vliv na vývoj událostí v následujících letech, a to konkrétně o roli, kterou v Indii sehráli Židé a jejich přátelé v letech před druhou světovou válkou.

Většina těch Židů z Německa, kteří se v Bombaji – zpravidla po roce 1933, ale přesto, jakkoli to může znít podivně, se vším svým majetkem – hrnula z kajut první třídy velkých zaoceánských parníků, měla jen velmi omezené znalosti o historii a náboženstvích Asie obecně či Indie zvláště a ani neměla chuť se s nimi nějak blíže seznamovat. Tajemný subkontinent mnoha ras, na kterém přistáli a který byl tehdy pod britskou vládou, vypadal každopádně příliš ubohý a bezmocný na to, aby stálo za to získat ho jako spojence v Untermeyerově „svaté válce“ proti Třetí říši. Jeho miliony polohladovějících lidí nemohly mít žádný názor na nic mimo jejich vlastní každodenní boj o přežití, natož na problémy vzdálených národů. A i kdyby měly, ten názor se nepočítal, protože byli chudí. Ale byli tu bohatí a vlivní Evropané a také pár bohatých Indů, v jejichž rukou ležela ekonomika toho němého subkontinentu. Evropané, většinou Angličané (nebo Skotové), byli bílí, nosili evropské oblečení, bydleli v krásných domech,

měli vlastní kluby, do nichž Indové neměli přístup, hráli golf – nebo bridž – a ve volném čase četli noviny. Židé z Německa byli také bílí (více či méně), nosili evropské oblečení a mohli si dovolit bydlet v krásných domech. A kupodivu ti hrdí angličtí obchodníci a úředníci státní správy, kteří se od Indů drželi stranou – a považovali je za „barevné lidi“, i když někteří z nich měli árijskou krev a nebyli o nic tmavší než mnozí Italové –, nebyli proti tomu, aby přivítali jako „Evropany“, a to navzdory zjevně neárijským rysům, které většina z nich měla, bohaté muže a ženy se světlou nebo přiměřeně světlou pletí, kteří byli až do roku 1933 „německými občany“. Šéfové bavlnářských a jutových podniků, členové klubů „pouze pro Evropany“ a samotní úředníci neměli velký zájem o rasové charakteristiky hlubší a významnější než „bílý“ nebo „barevný“. Duch velké árijské revoluce, která se odehrávala v Evropě proti všem nepatřičným aktům „naturalizace“, jim byl zcela cizí. Copak již nepřivítali bohaté anglicky mluvící arménské obyvatele Indie – „britské poddané“ – jako vhodné pro vstup do té exkluzivní společnosti – té tropické Evropy –, kterou tvořili? A nejen Arméni, ale i bohatí anglicky mluvící Židé, z nichž někteří patřili k té šlechtě peněz, která ve Velké Británii pomalu vytlačuje starou šlechtu založenou na válečnických zásluhách![365] (No, královna Viktorie přece šla příkladem, když takovou přízeň prokázala Disraelimu, ne?) Tak proč tedy nepřivítat i ty „pronásledované“ Židy, kteří přijeli – první třídou! – až z Německa, a říct jim, že opakované projevy obdivu Adolfa Hitlera k Britskému impériu jako k výdobytku nordického génia, jeho úcta k Anglii a jeho touha žít s ní v míru,

[365] Příklad: Sir David Ezra, obyvatel Kalkaty; a lord Reading, někdejší indický místokrál.

ba dokonce mít ji za svého nejdůvěryhodnějšího spojence, to vše byl Quatsch[366] – pouhý trik, jak získat čas, a že jeho cílem byla „světová nadvláda“ na úkor Anglie? Šéfové bavlnářského a jutového průmyslu – prosté duše s velmi chabými historickými znalostmi, navzdory všem svým projevům hrdosti a moci – uvěřili židovským bankéřům a majitelům nočních klubů, kteří mluvili o „zájmech Anglie“ stejným tónem jako Winston Churchill a sir Robert Vansittart a kteří přerušovali nudu tropické Evropy pikantními popisy „nacistické tyranie“. Nikdy se neobtěžovali zjistit, zda jsou tyto popisy pravdivé, či nikoli. V tropické Evropě je člověk líný... mimo pracovní dobu příliš líný na to, aby přemýšlel, natož aby kritizoval...

Brzy se nově příchozí – jejichž počet se každý měsíc zvyšoval – spojili s dalšími bohatými Židy žijícími v Indii, kteří o této zemi věděli více než oni, a začali s nimi plánovat, jakým nejlepším způsobem by mohli přispět k „svaté válce“. A v deníku Calcutta Statesman a dalších anglicky psaných novinách určených britským a anglo-indickým čtenářům se objevovaly články vyjadřující pochybnosti o upřímnosti Adolfa Hitlera v jeho jednáních s Anglií; články obviňující ho z „agrese“ pokaždé, když se nějaké německé území, které bylo Versailleskou smlouvou podřízeno cizí správě, ochotně a mírově vrátilo do Říše; články, které ho stále otevřeněji představovaly jako nepřítele.

Ale to není vše. Ostrovy tropické Evropy v Bombaji, Kalkatě a Madrasu nikdy nebyly Indií. Naopak, mezi Indií a těmi, kdo ztělesňovali cizí nadvládu a (což bylo mnohem horší) způsob života, který byl z hinduistického hlediska v mnoha

[366] Nesmysl – pozn. red.

ohledech šokující, panovalo neustálé napětí. V případě války mezi Anglií a Třetí říší – a nikdo nevěděl lépe než Židé, že válka jednoho dne vypukne: sami ji připravovali – by Indie (logicky) stála proti Anglii, tedy na straně Německa. Problémem pro Židy bylo získat na svou stranu anglické (a anglo-indické – tropickoevropské) veřejné mínění, aniž by tím automaticky postavili samotnou Indii proti sobě. (Byli Židé, kteří věděli, že by neměli podceňovat váhu, kterou by miliony Hindů mohly vnést do váhy osudu.)

Zůstal by to neřešitelný problém, nebýt dvou skutečností: zaprvé, samotné prastaré indické reakce proti árijskému vlivu – pravděpodobně stejně staré jako samotné árijské dobytí a nepochybně patrné ve všech těch starověkých i moderních indických náboženstvích a učeních o „nenásilí“, která buď kastovní systém zcela odmítají, nebo jej zbavují veškerého rasového významu; a kromě toho mezi oficiálními i neoficiálními zástupci Třetí říše v Indii panoval politováníhodný nedostatek vhledu do (a možná dokonce i podcenění) druhé – árijské – stránky indickéTradice a ohromných možností, které v ní ležely.

To, co jsem právě nazvala „vlastní reakcí Indie na árijský vliv“, není nic jiného než ta hluboce zakořeněná neochota k jakémukoli boji „proti Času“, která zřejmě leží v základu obrovské části indické zkušenosti (a kultury) v průběhu celé historie. Nejde o nic agresivního, ani pozitivně antiárijského – tak málo, že někteří z nejdokonalejších mistrů, v jejichž životech, náboženských učeních nebo literárních dílech se to projevilo, byli Árijci podle krve: muži z válečnické, knížecí kasty – kšatrijové – jako Buddha nebo Mahávíra, nebo brahmáni, jako Čaitanja, či v naší době vynikající básník

Rabíndranáth Thákur. Je to prostě postoj lidí, kteří žijí nebo touží žít „nad Časem“, buď proto, že je to poslední útočiště každého, kdo dovede logické myšlení do konce poté, co ztratil víru v tento svět, nebo proto, že je to spontánní postoj mírumilovných a život milujících snílků, nebo proto, že představuje pro některé části lidstva – jak se domnívám, že tomu tak je u mimořádně citlivé a intuitivní dravidské rasy, jejíž masy vždy oslavovaly světce a básníky nenásilí, ne-li i odříkání – jedinou přirozenou alternativu k čistě smyslovému životu „v Čase“. V Indii je však – a vždy byla, přinejmenším během posledních dvou a půl až tří tisíciletí – zdaleka nejrozšířenější, ať už je její vysvětlení z hlediska etnologie, psychologie nebo obou oborů jakékoli. A rozhodně se jedná o něco zcela jiného než o tu odvážnou filozofii jednání, považovanou za „lepší než nečinnost“, a o klidné, ale rozhodné přijetí násilí jako nutnosti tohoto pozemského života v naší době, což se jeví jako nejvýznamnější dar mladé árijské rasy již starému subkontinentu v antice a co je bezpochyby druhou stranou indické klasické tradice.

Tuto pozoruhodnou dualitu v indickém pohledu na život a tuto tendenci staršího mystického a morálního postoje, který je blízký obrovskému neárijskému substrátu indického obyvatelstva, získávat stále větší význam na úkor toho druhého, mistrovsky využívali agenti Temných sil v průběhu staletí. Jemné působení Židů v určitých vlivných indických kruzích – zejména v kruzích indického Kongresu – před válkou a během ní je pouze nejnovější fází tohoto využívání.

V praxi se s nadpozemskými indickými filozofiemi a náboženstvími nenásilí stalo v podstatě totéž, co se na Západě stalo s původní křesťanskou vírou, tou duchovní cestou pro lidi,

kteří se snaží žít, stejně jako jejich Mistr, „nad Časem“: v tomto světě Temného věku se staly záminkou pro ignorování přirozeného oddělení ras, pro zanedbávání povinnosti udržovat čistotu své krve a navíc – a to mnohem více než křesťanství v Evropě – pro zaujetí pokryteckého postoje k násilí. Buddhisté a později (alespoň v Bengálsku) vaišnavové začali ve jménu univerzální lásky pohrdat nejen literou, ale i duchem kastovního systému. A tato stará tendence nabrala nový spád již v první polovině 19. století mezi takzvanými „vzdělanými“ Hindy, tj. mezi určitými Hindy, kteří prošli „západním“, nebo, abychom byli přesnější, židovsko-křesťanským vlivem, a zejména (častěji, než by se chtělo věřit) vlivem světového zednářství. Tato nejnebezpečnější tajná organizace našeho temného věku, ovládaná Židy od toho dne, kdy byli Židé do ní přijati, byla (a stále je) zcela oddaná prosazování jediného cíle mezinárodního židovstva: trvalé a mírové – ekonomické i kulturní – nadvlády Žida nad světem zbaveným veškeré rasové hrdosti a veškeré touhy bojovat. Bylo by velmi zajímavé zjistit, kolik významných vůdců hnutí Brahmo-Samaj a dalších podobných organizací „reformovaných“ hinduistů bylo v posledních více než sto letech přímo či nepřímo spojeno se zednářstvím, s rosenkruciánským řádem nebo s jakýmkoli jiným „duchovním“ spolkem podobného typu, který stál pod filozofickým (a finančním) vedením Židů.

Ve druhé polovině téhož století byla založena Teosofická společnost, mezinárodní organizace, která má (v konečném důsledku) stejné skryté cíle a stejné vedení jako zednářství (k němuž patří také značná část jejích členů), a to na dvojím základě: na svévolné, synkretické doktríně, částečně indického původu, prezentované jako „okultní“, a . . . víry v rovná práva

„všech lidí“ bez ohledu na rasu – staré židovské lži pro nežidy. Dodnes má své sídlo v Indii – v Adyaru, nedaleko Madrasu – a zastává úzkou spolupráci mezi takzvanými „osvícenými“ Hindy a neméně „osvícenými“ lidmi ze Západu – lidmi ze Západu, kteří mají rozumět „indickému poselství“, ale kteří ve skutečnosti vykládají hinduistická písma způsobem, který nejlépe vyhovuje tajným cílům společnosti, a kteří (kdykoli mohou) zasahují do indické politiky.[367] Stejně jako „reformované“ hinduistické organizace, které jsou výsledkem židovsko-křesťanského vlivu na indickou inteligenci, učinila vše, co bylo v jejích silách, aby popřela význam pojmu rasy v hinduistické tradici, aby bojovala proti výkladu slova „árijský“ v rasovém smyslu, kdekoli se v hinduistických spisech vyskytuje, a zbavit učení o Odpoutaném násilí – učení Bhágavadgíty – jeho skutečného rozsahu, aby této posvátné knize – v rozporu s duchem největšího indického hrdiny, který je jak „nad“ Časem, tak „proti“ Času, Pána Krišny – takový „přísně symbolický“ význam, který nemůže ospravedlnit to surové, hmotné násilí, které bojovníci „proti Času“ (ať už jsou také „nad Časem“, jak tomu u všech takových velkých bojovníků nutně bývá) musí dnes, blízko konce Věku temnoty, projevovat. Ortodoxní a skutečně osvícený, rasově uvědomělý a božsky uvědomělý brahmán Lokomanya Tilak, jehož celé dílo svědčí o jednotě východního a západního árijství a o síle árijského génia, přirovnal Dr. Annie Besantovou k legendární démonce Putně, jejíž otrávené mléko mělo zabít Krišnu, předurčeného válečníka a učitele odpoutaného násilí, když byl ještě dítětem.

[367] Annie Besantová, která po léta zastávala funkci předsedkyně Teosofické společnosti, byla v roce 1917 zvolena předsedkyní Indického národního kongresu.

Samotná Teosofická společnost možná v Indii sehrála jen vedlejší roli (navzdory veřejným modlitbám, které tam její předseda, dr. Arundale, pronesl za vítězství protinacistických sil během druhé světové války). Ale duch, který se ztělesňuje v ní a v jiných takzvaných „duchovních“ organizacích, které tvrdí, že odstraňují Bohem stanovenou nerovnost jak mezi lidmi, tak mezi lidskými rasami, a to neméně než zákon násilného jednání (nyní, v tomto Temném věku), jinými slovy, duch všech skupin, které popírají nebo odmítají věčný boj „proti Času“, do značné míry zkorumpoval vědomé vrstvy této země. Naučil tisíce Hindů lhát sobě i světu a přijímat pouze takové formy boje „proti Času“, které používají morální násilí jako zbraň (nazývajíce jej „nenásilím“, jak to činil Mahátma Gándhí – ve skutečnosti musel, kvůli svému úspěchu v současné Indii) a nenávidět jakékoli upřímné uznání nutnosti materiálního násilí ve službě Věci života, stejně jako jakékoli upřímné uznání nerovnosti ras a nerovnosti rodových práv, které jsou svázány se životem a předurčeny životem – včetně takzvaného „práva“ „všech lidí“ na život.

Nakonec nepochybně božské Dítě – síly Světla a Života, které v sobě nosí – stejně jako v hinduistické legendě zabije jedovatou démonku lži. Mezitím se však jed rozšířil velmi daleko. Pomalu, ale jistě předem poštval tisíce „vzdělaných Hindů“ proti jakékoli živé – současné – inkarnaci Toho, Kdo se vrací znovu a znovu, aby bojoval proti silám rozkladu a smrti a „ustanovil na zemi vládu Spravedlnosti“ prostřednictvím otevřeně přijímaných metod Temného věku – jediných vhodných v době, ve které žijeme. Připravil je, aby spolkli chytrou morální a kulturní židovskou propagandu z let před rokem 1939 a všechny lži následující morální a politické

kampaně proti nacionálnímu socialismu a Třetí říši, a to až do dnešního dne. Umožnil Židům, aby před válkou, během ní i po ní získali na svou stranu myšlenkové síly a síly vůle, které by jinak působily na podporu árijského probuzení na Západě, nebo by alespoň zůstaly neutrální.

Židé z Německa, kteří si již před válkou začínali získávat uznání v určitých hinduistických kruzích, nebyli ti samí, kteří se setkávali s bohatými Evropany – a probritskými Armény a židovskými obyvateli Indie, jimž se všem říkalo „Britové“ – v klubech a na bridžových večírcích. Měli méně peněz. Někteří (alespoň tak tvrdili) neměli dokonce vůbec žádné peníze a prosili dobrosrdečné Hindy, aby jim pomohli sehnat práci, pokud možno v jejich oboru. „Přišli o všechno“ – v každém případě ztratili své dřívější právo vykonávat povolání lékařů, právníků, herci, profesoři nebo novináři v kdysi tak tolerantní „zemi myslitelů a básníků“, která se díky vítězství nacionálního socialismu náhle proměnila v obrovský vojenský tábor, kde nebylo slyšet nic jiného než pravidelné dupání vojenských bot a impozantní ozvěny válečných písní, kde už jistě nebylo místo pro jejich vytříbenou intelektualitu ani jejich citlivou péči o „lidstvo“. Byli „pronásledováni“ – nebo alespoň tak tvrdili – ještě více než ostatní Židé. A na rozdíl od nich byla většina z nich „vzdělaná“, ne-li přímo erudovaná – nebo se tak alespoň tvářila –, měla alespoň základní znalosti indické filozofie a indických zvyků, z čehož těžíla co nejvíce. Bylo je možné najít na místech, kde bylo nejvíce pravděpodobné, že se člověk dostane do kontaktu se „vzdělanými“ nebo, co víc, vlivnými Hindy: Hindové, na jedné straně dostatečně otevření, aby uvítali přátelství (a obdiv) indianizovaných cizinců, na druhé straně dostatečně vázaní na Tradici, aby byli považováni, ať už

několika lidmi nebo mnoha, za skutečné zastánce hinduismu: místa jako Adyar, Shantiniketan nebo Sabarmati (a později Sevagram), Gándhího sídlo. Někteří z nich tato tři místa navštívili a zůstali tam poměrně dlouhou dobu, čímž navázali další kontakty pro sebe nebo pro své přátele. (Jedna z nich – Margaret Spiegelová, alias Amala Bhen – strávila dva roky u Gándhího nohou, neohrabaně přadla bavlněnou přízi, důkladně se naučila gudžarátštinu a kdykoli mohla, vyprávěla lidem, jakým naprostým popřením Mahátmovy doktríny bylo nové Německo Adolfa Hitlera, a poté – v roce 1935 – přišla do Šantiniketanu, aby vštípila další nenávist k nacionálnímu socialismu studentům, jejichž „učitelkou němčiny“, a nakonec se stala profesorkou na Elphinston College v Bombaji.) Ostatní si prostě našly pohodlně zajištěné hinduistické manžely, nebo – pokud šlo o muže – staly se „svatými muži“: buddhistickými mnichy, oddanými višnuisty, neškodnými a samotářskými teosofy oddanými „hinduistickému způsobu života“, kteří netoužili po ničem jiném než po „duchovnosti“. Židovské ženy, kterým chyběl půvab, se také staly svatými nebo charitativními – nebo obojím. Nabízely svou láskyplnou horlivost (a technickou zdatnost, pokud nějakou měly) hinduistickým organizacím zabývajícím se sociální pomocí a staly se oblíbenými jako přítelkyně chudých, utěšitelky nemocných, pěstounky a učitelky sirotků – andělé soucitu! Sirotci patřící k nejvzdálenějším kastám byli přirozeně vychováváni tak, aby společně jedli, pracovali a hráli si, v rozporu se zvyky ortodoxních Hindů, ale v souladu s názory „reformovaných“ hinduistických vůdců. A tajně se doufalo, že někteří z nich – co nejvíce – se jednoho dne také ožení v rozporu s časem prověřeným zvykem a starou touhou po čistotě krve, díky níž v Indii 6 000 let po árijských osadách védských dob stále existují

Árijci. Nejzarytější nepřátelé moderní árijské víry zvrátili to, co udělali védští Árijci; zničili, nakolik by mohli, stopy árijské nadvlády v Asii.

Tak na vzdáleném indickém subkontinentu – který by logicky měl být baštou árijských sil proti intrikám obou stran – hráli méně bohatí Židé stejně důležitou roli jako jejich zdánlivě vlivnější rasoví bratři. Tiše – dalo by se říci pokorně – ale neúnavně přispívali k utváření toho zkaženého světa, v němž má vědomí „lidské důstojnosti“ nahradit dřívější rasovou hrdost; vtahovali do toho světa vše, co mohli, z toho lepšího, co Indie nabízela. A získávali si oblibu mezi Hindy – alespoň mezi určitými Hindy – protože jim pomáhali (nebo se zdálo, že jim pomáhají) a protože jim lichotili. A když od roku 1933 a zejména od roku 1935 – díky židovskému tisku a literatuře a úsilí „milionů nežidovských přátel“ pana Untermeyera – (zednáři a podobní) – se od jednoho konce světa k druhému stávalo stále zřetelnější, že Adolf Hitler „pronásleduje Židy“, mnoho Hindů, kteří měli slovo v indických záležitostech, bylo okamžitě připraveno na něj pohlížet, pokud ne – zatím – jako na „monstrum“, tak každopádně jako na nebezpečného tyrana. Židé! – tak dobří a laskaví lidé jako „Amala Bhen“, oddaná žákyně Gándhího, jejíž fotografii po boku proroka nenásilí viděl každý čtenář novin; nebo jako slečna Gomparstová, schopná sociální pracovnice Bengálské humanitární asociace, která vedla (a pokud vím, stále vede) dětský domov a ošetřovnu uprostřed slumů severní Kalkaty; nebo jako ten světlovlasý mnich, Govinda, který psal odborné články o buddhistické metafyzice a kterého bylo možné vidět, jak prochází trávníky Shantiniketanu v žlutých rouchách pod impozantním barmským slunečníkem! . . . nebo jako ty sympatické

„memsahibky“ v sárí, které dávaly hinduistická jména svým napůl indickým, napůl židovským dětem a přijaly indické zvyky do takové míry, že některé z nich se dokonce staly snesitelnými členkami „společných rodin“![368] Opravdu, jak mohl! – jak se opovážil! Možná byli i samotní Britové tyrani (a který Ind s národním cítěním je vnímal jinak?). Ale jistě měli pravdu, když volali svět – stále hlasitěji – aby „zastavil Hitlera“.

Samozřejmě ne všichni Hindové byli oklamáni chytrou přizpůsobivostí Židů indickým zvyklostem, jejich skutečným či domnělým zájmem o „indickou filozofii“ a jejich komentáři k novému Německu. Miliony lidí, kteří neuměli číst a byli zcela lhostejní k vnějšímu světu, si ani neuvědomovaly existenci protinacistické kampaně nenávisti. Někteří ji prokoukli a pohrdali jí. Alespoň jeden – ctihodný brahmán, veřejnosti málo známý, avšak jedna z nejvýznamnějších osobností moderní Árijavarty, Šrí Asit Krišna Mukherdží – proti ní od samého počátku bojoval „zuby nehty“ prostřednictvím čtrnáctidenníku The New Mercury, který vydával v Kalkatě v letech 1935 až 1937 (ve spolupráci s německým konzulátem), a později – po celou dobu války i po ní, až do dnešních dnů – dokazoval svou neochvějnou loajalitu árijské věci. Ostatní, prostí lidé postrádající takové politické povědomí a často negramotní, přesto cítili, že ten inspirovaný západní vládce, kterého tolik sahebů zdánlivě nenávidělo, byl jediným vládcem na světě, který vyznával a žil doktrínu Oddaného jednání kázanou v Bhagavadgítě. A obdivovali ho. Říkali, že přišel nahradit Bibli tou nejposvátnější Knihou árijské moudrosti mezi Árijci

[368] „Společná rodina“ je v Indii rodina, v níž několik bratrů žije společně – pod jednou střechou – se svými rodiči, manželkami a dětmi.

Západu.[369] Všichni však byli bezmocní. Bezmocní, protože byli izolovaní a odříznutí od revolučních sil života, které působily na Západě. Podpora poskytnutá časopisu „The New Mercury“ představovala prakticky jediný hmatatelný pokus, jaký kdy úřady Třetí říše podnikly, aby na ideologické rovině spolupracovaly s rasově uvědomělou árijskou menšinou v Indii. A neznám jediného evropského nacionálního socialistu, kromě mě, který by si dal za cíl porazit Židy na jejich vlastním území a pokusit se získat Indii – včetně neárijské Indie – pro panárijskou věc, kázáním moderní filozofie Svastiky – jednoty života v rozmanitosti; božské hierarchie ras; ideálu čistoty krve a nezištného boje za vytvoření vyššího lidstva; moudrost Adolfa Hitlera a starověkých árijských dobyvatelů Árijavarty – v indickém oděvu, v indických jazycích a z hlediska indické tradice; prezentující své úsilí jako vůli osvobodit Indii od vlivu protiracialistických doktrín rovnosti: zkresleného křesťanství a islámu a marxismu (všechny tři jsou ve skutečnosti více či méně hluboce zakořeněny v židovském myšlení).

***

Mezinárodní, všudypřítomný Žid neomezil svou prozíravou propagandu pouze na Hindy. Rozvíjel ji i mezi muslimy – navzdory dávnému nepřátelství mezi Hindy a

[369] Mladý sluha se jmenoval Khudiram. Podrobnější popis tohoto příběhu najdete v článku Savitri Devi „Hitlerismus a hinduismus“ v online archivu Savitri Devi: http://www.savitridevi.org/hindudom.html. Esej byla původně publikována pod názvem „Hitlerism and the Hindu World“ v časopise The National Socialist, č. 2 (podzim 1980), str. 18–20. Srov. Gold in the Furnace: Experiences in Post-War Germany, 3. vyd., ed. R. G. Fowler (Atlanta: The Savitri Devi Archive, 2006), s. 5 a 278; Defiance: The Prison Memoirs of Savitri Devi, ed. R. G. Fowler (Atlanta: The Savitri Devi Archive, 2008), str. 202–203 a 337; a And Time Rolls On: The Savitri Devi Interviews, ed. R. G. Fowler (Atlanta: The Savitri Devi Archive, 2005), s. 123.— red.

muslimy (což ho vůbec nezajímalo) a navíc navzdory trvalému napětí mezi Araby a Židy v Palestině a jejím okolí, které trvá od slavné Balfourovy deklarace, a navzdory přirozené sympatii každého následovníka Proroka k Arabům. Pokračoval v ní – jiným způsobem a s rostoucí pomocí svých přátel marxistů – mezi Číňany a Annamity a dalšími lidmi žluté rasy, mezi Filipínci a Malajci a „vzdělanými“ negry a míšenci. Pokračoval v tom všude a vždy soustředil své úsilí na ty správné lidi, tj. na ty, kteří byli zároveň dostatečně důvěřiví, aby brali za samozřejmé cokoli, co jim bylo řečeno o Třetí říši a její „rasové nenávisti“, a dostatečně vlivní, aby ostatní považovali jakýkoli názor, který by vyjádřili, za ten správný. Slogan „lidskosti“ a „lidských práv“ – starý slogan Francouzské revoluce – působil jako kouzlo. S jeho pomocí Žid překonal všechny překážky a probudil v sobě z bezstarostné lhostejnosti pocity agresivního rozhořčení, které se čím dál více blížily k horlivosti křižáků. To málo, co ten druhý udělal, aby jeho hře čelil (pokud vůbec něco udělal), nemělo žádný trvalý účinek.

Návštěva několika významných členů Nacionálněsocialistické strany v čele s vůdcem Hitlerjugend, samotným Baldurem von Schirachem, v Damašku v roce 1937 byla (abychom zmínili alespoň tento jeden příklad) jen částečným úspěchem. Na několik dní narušila duševní klid francouzského vysokého komisaře v Sýrii, který nebyl nacistou a který tyto vážené hosty spíše snášel, než aby je vítal. Byla to příležitost k cenným osobním kontaktům s několika arabskými osobnostmi, z nichž některé měly pomoci Německu během války a možná i po ní, avšak žádná z nich nebyla dostatečně mocná, aby přiklonila celý muslimský svět na stranu Adolfa Hitlera – což je z pohledu islámu přiznejme si to, obtížný úkol,

neboť jak mohou věřící v jakkoli bojovnou víru, ke které se může připojit kdokoli, z celého srdce zastávat árijský racialismus (nebo vůbec jakýkoli racialismus, mimochodem)? To nejvíc, co mohl ten nejupřímnější antisemitský Arab – včetně jeruzalémského velkého muftího – udělat, bylo stát se politickým spojencem Německa proti Židům. A tím byl – navzdory rasovým rozdílům – možná o krok blíž německému nacionálnímu socialismu, než kdy byli známý indický nacionalista Subhas Chandra Bose nebo kterýkoli z dalších politických spojenců Adolfa Hitlera proti Anglii.[370] Ale ty tisíce dobře míněných, avšak špatně informovaných hinduistů, muslimů, Číňanů, Indočíňanů, Malajců, gramotných obyvatel středoasijských stepí a „vzdělaných“ Afričanů, na které zapůsobil laciný antikolonialismus, který jim ve jménu „lidských práv“ kázali mezinárodní Židé a jejich přátelé (zejména marxisté) a kteří na základě chytrých překroucených citátů a nesprávných interpretací Mein Kampf považovali nacionální socialismus za novou formu „odporného imperialismu“, byli – bohužel – pevněji svázáni se zlověstnými protinacistickými silami, než byli kdokoli z neárijských (ba dokonce než mnozí z árijských) přátel nového Německa svázáni se silami Světla a Života. A opakuji, podle mého vědomí nebylo učiněno nic nebo prakticky nic ze strany oficiálních představitelů Třetí říše ani z vlastní iniciativy plnohodnotných evropských stoupenců Adolfa Hitlera (s jednou individuální výjimkou)[371], aby si získali ty miliony možná tupých, ale přesto existujících, a proto – v neviditelné

[370] Kdyby Adolf Hitler na poslední chvíli uzavřel s Anglií dohodu proti Rusku, stačilo by to k tomu, aby se od jeho spojenectví odtrhli ti Indové, kteří byli pouze protibritsky naladěni, aniž by měli árijské povědomí.
[371] Manžel Sávitrí Déví, Dr. Asit Krišna Mukherdží – pozn. red.

říši – do jisté míry účinných lidských center psychické energie a síly vůle. (Nyní se v těch několika evropských novinách, které hájí skutečné zájmy Árijců, a na tajných shromážděních německých nacionálních socialistů z roku 1955 – těch pravých, kteří obstáli ve zkoušce porážky – poprvé otevřeně prohlašuje, že kolonialismus ve své staré, obecně přijímané podobě je neslučitelný se skutečným „etnickým“ – národoveckým – přístupem k životu a politice. Tehdy – před 20 a více lety – jsem byla sama v Indii, pokud vím, jedinou evropskou nacionální socialistkou, která zdůrazňovala tuto pravdu a poukazovala na to, že ideologický pakt Adolfa Hitlera s Japonskem[372] představuje první krok ke spolupráci rasově uvědomělé aristokracie árijského národa a nejvznešenějších neárijských ras v novém světě, který se formoval pod znamením Svastiky.)

Mezi národy žluté rasy bylo Japonsko, chráněné svou prastarou šintoistickou filozofií – východoasijským ekvivalentem nacionálněsocialistického kultu „krve a půdy“ – a tichou, avšak prozíravou a dalekosáhlou činností Tóyamy[373], ve skutečnosti jediným, které se víceméně zcela vyhnulo nákaze protinacistické propagandy. Japonsko však zůstává neárijským národem. Jeho ideologická sympatie k tomu árijskému způsobu života, který jeden Japonec v roce 1941 tak přesně charakterizoval jako „západní šintoismus“, ho nespojovala s Německem takovým způsobem, jakým by se

[372] Pakt Antikomiterny, podepsaný v roce 1936.

[373] Pravděpodobně se jedná o odkaz na Tōyamu Mitsuru (1855–1944), pravicového japonského politika, který v roce 1881 založil Genyosha, nacionalistické tajné sdružení prosazující japonskou imperiální expanzi a využívající jako prostředky terorismus a atentáty. V roce 1901 jeho stoupenci založili nástupnickou organizaci, Společnost černého draka (Kokuryūkai), která sledovala stejné cíle. — Pozn. red.

Anglie mohla cítit spojena, kdyby se jen dokázala vymanit z vlivu sira Eyre Crowea, sira Roberta Vansittarta a Winstona Churchilla atd. a od vlivu těch stovek bohatých Židů z Německa, kteří v letech 1933 až 1939 doslova „napadli“ Londýn a všechna velká britská města. Japonsko šlo svou vlastní cestou – a to i přesto, že 25. listopadu 1936 podepsalo Pakt proti Kominterně; a to i přesto, že později – 27. září 1940 – mělo podepsat skutečnou smlouvu o přátelství s Adolfem Hitlerem. Ačkoli byla tato aliance cenná, představovala pouze „druhou nejlepší možnost“ poté, co se dlouho vytoužená „anglická aliance“ – díky atmosféře, kterou v Anglii a prakticky po celém světě vytvořili Židé a jejich přátelé – ukázala jako psychologicky nemožná.

Druhý německý spojenec, fašistická Itálie, byl nespolehlivý, jak tragicky dokázaly další dějiny. A temné síly „v Čase“ – ty samé, které jsou ztělesněny v mezinárodním židovstvu – tam byly, navzdory fašismu, nesmírně aktivní prostřednictvím katolické církve: dvojče svobodného zednářství (jakkoli šokující se tato slova mohou zdát zbožným katolíkům a jakkoli mohou být v rozporu se všemi veřejnými prohlášeními, jak katolických vůdců, tak i mistrů lóží, týkajících se oddělení těchto dvou organizací, ba dokonce jejich vzájemné nepřátelství). Jediný mocný muž v Římě, s jehož neochvějnou spoluprací mohl Adolf Hitler absolutně počítat – Mussolini, jeho osobní přítel – nebyl fašistickou Itálií a ve skutečnosti byl méně mocný, než se zdálo. A fašismus sám o sobě nebyl nacionálním socialismem, na rozdíl od toho, co si zdá se myslí tolik nenávistníků obou. Byl to politický – a ekonomický – systém, nikoli více než politické vyznání, a inspiroval hnutí praktického a bezprostředního – časově

omezeného – významu, nikoli hnutí kosmického rozsahu. Nekladl důraz na tu nejdůležitější myšlenku rasy a ideál rasové čistoty, jak to činí nacionální socialismus.

Jinými slovy, navzdory Paktu proti Kominterně a dalším vazbám na Itálii a Japonsko bylo nacionálněsocialistické Německo prakticky osamocené, osamocené přinejmenším v neviditelné sféře kvality a smyslu – v oblasti aspirace, vůle a významu, v té sféře „energie“, v níž jsou hmotné události záhadně, avšak matematicky – nevyhnutelně určovány, jedinou árijskou mocností, která si byla svého přirozeného poslání vědomá stejně jako si toho byli (a jsou) vědomi hlavní představitelé Temných sil – Židé –, jediným árijským státem „proti Času“. A co víc: Vůdce a, neřekla bych „muži z jeho okolí“ (neboť mezi nimi byli lidé s různými odstíny nacionálněsocialistické ortodoxie a také s různou mírou loajality), ale „jeho skuteční učedníci“ (ať už se nacházeli v jeho bezprostředním okolí nebo jinde) byli osamoceni: menšina v samotném Německu, navzdory obrovské popularitě Adolfa Hitlera, a ve světě obecně neuvěřitelně malý počet oddaných revolucionářů, bojujících proti zjevným i hlubším charakteristikám tohoto závěrečného období Temného věku.

Židé měli na druhé straně – díky lži, do níž se Západ i Východ po staletí propadají; díky té pošetilé pověře o „člověku“, která všude nahradila zdravou úctu k Božskému, jak se projevuje ve všem životě, ale zejména v „hrdinovi podobném bohům“ – celý svět víceméně na své straně; „pasivně“ na své straně, pokud ne „aktivně“. Křesťanské církve a antiklerikální zednářství, komunisté a všichni ti, kdo stále hájí buržoazní kapitalismus, naivní pacifisté i ti nejchytřejší z válečných štváčů, všichni internacionalisté a všichni protiněmečtí (nebo

protievropští) krátkozrací nacionalisté se s nimi postupně spojovali ve jménu „lidskosti“ proti nadlidské Moudrosti ztělesněné v revolučním státě „proti Času“.

Tento ohromující úspěch Temných sil byl bezpochyby částečně způsoben pružností jejich agentů, kteří – podobně jako Pavel z Tarsu, jeden z nejvýznamnějších z nich v dějinách lidstva – jednali „jako Řekové s Řeky a jako Židé s Židy“. (Člověk by měl ďáblu přiznat, co mu patří, a uznat, že on – Pán zlověstných sil – je geniální obchodník a že jeho děti jsou po něm!) Hlavní a hlubší příčina jejich vítězství však spočívá ve skutečnosti, že v tomto posledním období Temného věku patří tento svět stále více a více nenávratně silám podvodu; ve skutečnosti, že toto je jejich čas par excellence – kterému může učinit přítrž pouze poslední Muž „proti Času“ (kterého hinduisté nazývají „Kalki“) – a jejich panství, pomalu dobývané lžemi a podvody v průběhu tisíciletí; jejich panství, které pouze Kalki může získat zpět pro Síly Světla a Života; a že Adolf Hitler nebyl „Kalki“ – nebyl „tím“ jediným, tím posledním. On to věděl, ačkoli byl předposledním Vtělením Toho, Kdo se vrací. A přiznal to svým vlastním způsobem, nejpozději již v roce 1928, v tom významném rozhovoru s Hansem Grimmem, který jsem již zmínila.

***

V listopadu 1938, tedy po Mnichovské dohodě a před událostmi, které měly vést k druhé světové válce, navštívil Oswald Pirow, tehdejší ministr obrany Jihoafrické unie, jménem generála Smutse jak Chamberlaina, tak Adolfa Hitlera. Měl zprostředkovat trvalé porozumění mezi Anglií a Německem. Ve zprávě, kterou v roce 1951 zveřejnil o svém

úsilí pod názvem „Byla druhá světová válka nevyhnutelná?“, lze číst tyto velmi poučné věty:

> Již při mém prvním rozhovoru s Chamberlainem mi bylo jasné, proč si obě vlády nerozuměly. Nešlo o nedostatek dobré vůle ze strany Chamberlaina: ten vsadil celou svou budoucí politickou kariéru na dohodu s Německem a byl za tímto účelem připraven učinit velké ústupky. Mezi Chamberlainovou dobrou vůlí a reálnou situací však stála, pevná jako skála, židovská otázka. Britský premiér musel počítat s jednou stranou – svou vlastní Konzervativní stranou – a zejména s veřejností, na kterou měla celosvětová židovská propaganda obrovský vliv. Pokud se tuto agitaci nepodařilo uklidnit, byly ústupky Německu pro Chamberlaina nemyslitelné. Faktory, které stály proti Chamberlainově mírové politice, byly: celosvětová propaganda Židů, hořká nad veškerou míru, politický egoismus Churchilla a jeho stoupenců, polokomunistické tendence Labouristické strany a válečné štvaní britských šovinistů, povzbuzovaných německými zrádci. V listopadu 1938 se této pozoruhodné koalici ještě nepodařilo otřást Chamberlainovou politickou pozicí, jak se to stalo později. Přesvědčila však britskou veřejnost, že Adolf Hitler je největším pronásledovatelem lidí všech dob a že jakékoli dohody s ním mohou vést pouze k dalšímu ponížení.[374]

A opakuji – neboť to dnes nelze dostatečně zdůraznit – do té doby nebyli Židé ve Třetí říši pronásledováni. Sám Eugen Kogon – fanatický nepřítel nacionálního socialismu, jakého

[374] Oswald Pirow, „Was the Second World War Unavoidable?“ (citováno Grimmem v knize Warum? Woher? aber Wohin?, s. 192).

svět ještě neviděl – přiznává ve své jedovaté knize The S.S. State, kterou vydal v roce 1946 proti Hitlerovu režimu, že až do listopadu 1938 došlo v novém Německu pouze k „jednotlivým případům“ obtěžování Židů. A co víc, Adolf Hitler neměl vůbec v úmyslu „pronásledovat“ – natož „vyhladit“ – ty hanebné cizince, o nichž věděl, že jsou původci německé porážky v roce 1918 a smrtelnými nepřáteli německého národa i árijského lidstva jako celku. Bohužel! – dovolil tisícům z nich opustit zemi se vším svým majetkem. A byl připraven zařídit, aby všichni odešli a vzali si s sebou tolik peněz, kolik bylo možné z Německa náhle vyvézt, aniž by to mělo tragické důsledky pro německou ekonomiku.[375] Nebyl si vědom škod, které by mohli způsobit Německu, jakmile se dostanou do zahraničí. Celosvětová propaganda, kterou financovali ti z nich, kteří již emigrovali, byla příliš zřejmá na to, aby o ní nevěděl. Byl však velkorysý. A věřil v loajalitu svého vlastního národa, který miloval. A důvěřoval síle té nádherné německé mládeže, která rostla před jeho očima, plná víry v něj a v jeho věčné ideály; plná vůle žít jako oddaná elita ve službě těmto ideálům a připravená zemřít, bude-li to nutné, aby nové Německo mohlo žít. Věděl, že pokud za ním budou stát jako jeden muž a budou se držet jeho zásad, nemá německý lid důvod se vnějšího světa bát. Nevěděl, kolik vlivných zrádců německé krve již sloužilo Temným silám – proti němu a proti vlastnímu národu – ani jak daleko sahal židovský vliv, který působil tajně, nenápadně (a o to účinněji) prostřednictvím okultních organizací, které zakázal (zednářství a všechna s ním spojená sdružení), a prostřednictvím křesťanských církví v samotném Německu.

[375] Židovský majetek v Německu byl odhadován na tisíc milionů [jednu miliardu] liber.

Jeho konstruktivní plány – v biologické, sociální, ekonomické a kulturní, nemluvě o náboženské sféře –, které mohly skutečně vést pouze k neporazitelnosti Německé říše, potřebovaly čas, aby mohly být uskutečněny. Věčné pravdy, které hlásal (po patnácti stech letech falešného učení), potřebovaly čas, aby se opět staly – nejprve mezi Němci a poté mezi všemi lidmi nordického původu – nespornými a samozřejmými články všeobecné víry. Temné síly byly každopádně odhodlány nedopřát Adolfu Hitlerovi ani času, ani klidu. Působily ze všech stran a dělaly vše pro to, aby znemožnily trvalé porozumění mezi Anglií a Německem, zejména aby zabránily jakémukoli dalšímu osobnímu kontaktu mezi Adolfem Hitlerem a Nevillem Chamberlainem: jedinému vývoji, který podle Oswalda Pirowa mohl ještě v poslední chvíli změnit celou atmosféru (a to za předpokladu, že by se Chamberlainovi podařilo zůstat u moci). Chvíli to vypadalo, že se jim to navzdory všemu nepodaří. Pak jim však náhle přišel na pomoc zdánlivě nečekaný – ve skutečnosti však chytře připravený – incident: ataše německého velvyslanectví v Paříži, von Rath, byl 7. listopadu 1938 bez jakéhokoli zjevného důvodu zavražděn Židem.[376]

Nebylo to první provokativní jednání ze strany zapřisáhlých nepřátel Třetí říše jakožto vedoucí síly obnoveného árijského národa. Již nějakou dobu předtím se Gustloff, krajský vůdce NSDAP ve Švýcarsku, stal rovněž obětí židovského vraha.[377] A pak tu byly každodenní urážky ze strany židovského tisku z celého světa namířené proti všemu, co Němci považovali za posvátné. A pak tu bylo Untermeyerovo

[376] Ernst vom Rath (1909–1938), který pracoval na německém velvyslanectví v Paříži, se stal obětí židovského atentátníka Herschela Grynszpana.— Pozn. red.
[377] Wilhelm Gustloff (1895–1936), předseda Švýcarské nacionálněsocialistické strany, byl zavražděn Židem Davidem Frankfurterem. — Pozn. red.

formální vyhlášení války – na základě lživých důvodů – již v srpnu 1933.[378] To byla jen „poslední kapka“, která „překypila pohár“. Až do té doby zůstávaly četné a rozmanité – a stále hlasitější – projevy židovského nepřátelství vůči Německu bez odezvy, s výjimkou několika děsivých článků (a výmluvných karikatur) v listu Der Stürmer. Tato provokace vyvolala v celé Třetí říši bouři rozhořčení, čehož využili někteří z nejimpulzivnějších vůdců nacionálněsocialistických bojových formací a v noci z 8. na 9. listopadu zorganizovali pod vedením samotného Dr. Goebbelse takzvanou „Křišťálovou noc“: rozbíjení židovských obchodů, vypalování synagog, s veškerým hrubým zacházením s jednotlivými Židy, jaké si lze představit; od večera do rána, po celém Německu, hotová orgie pronásledování Židů. Následujícího dne Vůdce propukl ve spravedlivém rozhořčení nad zprávou o tomto zbytečném a vším možným jen ne nestranném násilí, jehož následky mohl dobře předvídat. Již jsem citovala slova, která adresoval Dr. Goebbelsovi: „Vy jste tímto nesmyslem odsunuli nacionální socialismus a zmařili mou práci na mnoho let, ne-li navždy!“[379]

Jeho naprosté odsouzení pogromu však nezabránilo ani nezmírnilo vlnu nenávisti, kterou tato zpráva vyvolala po celém světě. Rozhodně to nebylo poprvé v historii, kdy se vražda muže – vlastně dvou mužů – ve vysokém postavení, spáchaná cizincem, stala záminkou k tvrdým odvetným opatřením proti soukmenovcům vraha.[380] Až do té doby se nezainteresované

[378] Stalo se to v březnu 1933. Viz M. Raphael Johnson, „The Jewish Declaration of War on Germany: The Economic Boycott of 1933“, The Barnes Review, leden–únor 2001. — Pozn. red.

[379] Citováno v Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, s. 184.

[380] Například násilné střety, k nimž došlo v Lyonu proti Italům poté, co Ital Caserio v roce 1905 zavraždil prezidenta Francouzské republiky Carnota.

národy od takových záležitostí obecně držely stranou. Tentokrát však byli vrahovi krajané Židé. A v tomto světě na konci Temného věku, ovládaném Židy, je cokoli, co se Židům stane, záležitostí celého světa. Nejenže Židé doslova „pěnili vzteky“ (abych citovala slova O. Pirowa), ale i čtenáři novin v nejrůznějších zemích reagovali, jako by se právě před jejich očima odehrála ta nejstrašnější událost za posledních 10 000 let. V Anglii a v USA „veřejné mínění“ – tak důležité v demokraciích! – vzplanulo v antinacistickém výkřiku a bouřilo proti jakékoli spolupráci s Třetí říší – tím představitelem „barbarství“ uprostřed našeho „civilizovaného“ století! Britský velvyslanec v Berlíně byl povolán zpět, „aby podal zprávu o událostech“. Chamberlainova pozice byla otřesena, dny jeho politické kariéry byly sečteny. O oficiální misi Oswalda Pirowa do Berlína jako prostředníka již nemohlo být ani řeči. A neoficiální cesta, na kterou se tam vydal – v dohodě s Chamberlainem, navzdory všemu – byla předem předurčena k neúspěchu. Než se Oswald Pirow vrátil do Londýna, aby britskému premiérovi sdělil, že Adolf Hitler má stále dobré úmysly a je připraven jednat s Anglií, „byla Chamberlainova situace natolik složitá, že se neodvážil učinit první krok a oslovit Hitlera.“[381] Tito dva muži, jejichž spolupráce mohla podle Oswalda Pirowa „zachránit Evropu“, se už nikdy neměli setkat. Na druhou stranu byl americký velvyslanec v Berlíně 13. listopadu 1938 odvolán a diplomatické vztahy mezi USA a Německem byly přerušeny. Druhá světová válka – za kterou, jak uvidíme, nesou USA odpovědnost přinejmenším stejně jako samotná Anglie, ne-li dokonce větší – byla nyní nevyhnutelná. Možná ještě nebylo jasné, který lokální konflikt se stane její

[381] Oswald Pirow, „Was the Second World War Unavoidable?“

příčinou a záminkou. Bylo však již jisté, že jí nic nemůže zabránit.

***

Adolf Hitler během druhé světové války

Franklin Roosevelt, mimořádně významný zednář[382], byl v lednu 1933, tedy v době nástupu Adolfa Hitlera k moci, uveden do úřadu prezidenta USA. S ním převzali vládu nad Spojenými státy americkými skrytí agenti světového židovstva – a za nimi věčné Temné síly „v Čase“ – ty samé, které již budovaly v Rusku i mimo něj marxistickou Eurasii.

S vědomím těchto skutečností je zajímavé sledovat od samého počátku známky rostoucího nepřátelství, které USA projevovaly vůči nacionálněsocialistickému Německu: zpočátku šlo pouze o projevy nepřátelství – plnou podporu francouzského stanoviska proti německému na každé konferenci o odzbrojení a vyslání notorického nepřítele Německa Williama Dodda do Berlína jako amerického velvyslance – poté, 5. dubna 1937, Rooseveltův známý „karanténní“ projev v Chicagu proti „agresivním“ autoritářským státům: Japonsku, Itálii, Německu, ale nikoli Sovětskému Rusku; poté, na počátku roku 1938, jeho výzva k intenzivnějšímu zbrojení (k „obraně světa“ před případným „návratem k barbarství“, jak zdůrazňovaly americké noviny); poté přerušení diplomatických vztahů, o kterém jsem se zmínila, a horečná činnost amerických velvyslanců v Londýně i v Paříži s cílem vyvolat válku mezi Anglií (s Francií po boku) a Třetí říší – válku za každou cenu, válku dříve, než nacionální socialismus (kosmická Moudrost aplikovaná na moderní politické a více než politické problémy) stačil učinit Třetí říši nezranitelnou.

„V USA již dlouhou dobu působily mocné síly, které naléhaly na zemi, aby vedla válku proti Německu,“ píše J. von

[382] Dosáhl „32. stupně“ zasvěcení – nejvyššího stupně, jakého může v tomto světovém bratrstvu dosáhnout člověk, který není židovského původu.

Ribbentrop ve svých pamětech.[383] A na základě úředních dokumentů zabavených Němci ve Varšavě a v Paříži – zejména na základě zpráv plných „velmi poučných detailů“, které polský velvyslanec ve Washingtonu, hrabě Jerzy Potocki, zasílal své vládě – dokazuje tak jasně a zřetelně, jak jen to jde, že již na jaře 1939 měl prezident Roosevelt do značné míry dokončeny přípravy na účast Ameriky v nadcházející válce proti Německu[384] a že se rozhodl „nezúčastnit se války od samého začátku, ale ukončit ji poté, co ji Anglie a Francie zahájí.“[385] William C. Bullitt, americký velvyslanec v Paříži, a jeho londýnský kolega Joe Kennedy dostali pokyn vyvinout tlak na obě vlády (francouzskou i britskou) a trvat na tom, aby „ukončily veškerou politiku ústupků vůči totalitním státům a nevedly s nimi žádné rozhovory směřující k územním změnám“.[386] Měli navíc poskytnout „morální záruku, že USA opustily svou izolační politiku a jsou připraveny v případě války aktivně stát na straně Anglie a Francie a dát jim k dispozici veškeré své finanční prostředky a suroviny.“[387]

Ve světle těchto a dalších neméně výmluvných a autoritativních dokumentů je člověk – bez ohledu na to, jaký postoj by mohl osobně zaujmout k nacionálnímu socialismu – nucen vidět v evropském vývoji osudového roku 1939 výsledek skutečného světového spiknutí proti nacionálněsocialistickému Německu. Každá řeč o „Hitlerově agresivní politice“ je buď

[383] Ribbentrop, s. 165.
[384] Ribbentrop, str. 165–166.
[385] Zpráva ze dne 16. ledna 1939 (od hraběte Jerzyho Potockého). Zpráva 1-F-10, únor 1939 (od Lukasiewicze, polského velvyslance v Paříži).
[386] Zpráva 3/SZ tjn 4 ze dne 16. ledna 1939 (hrabě Jerzy Potocki).
[387] Stejná zpráva 3/SZ tjn 4 ze dne 16. ledna 1939, zaslaná z polského velvyslanectví ve Washingtonu.

nestydatou, do očí bijící lží, nebo... hloupým ženským žvaněním. Adolf Hitler zůstal ve svých vztazích s vnějším světem po svém nástupu k moci – před válkou i během ní – stejně jako během svého boje proti zkažené Výmarské republice „v mezích zákonnosti až do hořkého konce“. A jeho politika spočívala v aktivní a soucitné ochraně všech skutečných národních společenství, tj. všech etnických společenství, a nikoli v jejich ničení. A ti vůdci menšinových skupin, kteří byli dostatečně moudří, aby pochopili, že Versailleská smlouva byla svým pohrdáním etnografií, historií a geografií – svým pohrdáním samotnou přírodou – urážkou důstojnosti jejich vlastního lidu a zároveň zločinem proti Německu, v největším ze všech Němců ochotně spatřovali zastánce každého skutečného, zdravého nacionalismu. Prezident Tiso se na něj v březnu 1939 obrátil s prosbou o ochranu nového Slovenského štátu, který 6. října 1938 vyhlásil svou nezávislost na Češích. A o měsíc dříve ho profesor Tuka, další slovenský vůdce, naléhavě prosil o pomoc proti pražské vládě: „Vkládám osud svého lidu do vašich rukou, můj Vůdče! Můj lid od vás očekává své úplné osvobození“[388] (od české nadvlády). A co víc, tváří v tvář skutečnosti, že umělý československý stát se rozpadal zevnitř (a to kvůli naprosté neochotě jeho složek táhnout za jeden provaz), Hácha, jeho prezident, a Chvalkovský, jeho ministr zahraničí, a celá česká vláda, s níž se Hacha poradil, souhlasili s rozhodnutím Adolfa Hitlera prohlásit „Čechy a Moravu“ za „Protektorát Říše“ a vyslat německé jednotky k obsazení území. „Jménem Čechů nezaznělo ani slovo protestu

[388] Ribbentrop, s. 148.

a Hácha vydal pokyn, aby byla německá armáda přijata s přátelským přijetím.“[389]

Jediný protest přišel 18. března z Paříže a z Londýna – tři dny poté, co Chamberlain před Dolní sněmovnou jasně prohlásil, že tyto události v žádném případě nepředstavují porušení Mnichovské dohody a že Velká Británie se v žádném případě nemůže cítit povinna bránit existenci státu, který se rozpadl zevnitř. Britský a francouzský velvyslanec byli odvoláni z Berlína, aby „podali zprávu o situaci“. A v USA i ve všech ostatních zemích znovu zdůrazňovaly prudké novinové články a rozhlasové komentáře nutnost „zastavit Hitlera“ v zájmu „svobodného světa“. Upřímné rozhořčení milionů lidí všech ras bylo systematicky vyvoláváno a směřováno proti Třetí říši, čímž se svět o další krok přiblížil válce, kterou připravovaly Temné síly.

Dlouhotrvající napětí mezi Německem a Polskem – další důsledek nesmyslné situace, kterou vytvořila Versailleská smlouva – mělo nakonec vést k válce. Mohlo být ukončeno čestnou dohodou. A Adolf Hitler udělal vše, co bylo v jeho silách, aby se tak stalo. Návrhy, které předložil Polsku prostřednictvím polského velvyslance Lipského s ohledem na uzavření poctivé smlouvy o dobrém sousedství, nebyly jen rozumné, ale i velkorysé. Je pravda, že trval na tom, aby Danzig – toto staré německé město – byl uznán jako nedílná součást Německé říše. Na druhou stranu byl však připraven vzdát se všech nároků na „koridor“ spojující Polsko s mořem přes německé území, za předpokladu, že by extrateritoriální dálnice a několik extrateritoriálních železničních tratí, které by jím

[389] Ribbentrop, s. 150.

procházely, zajistily nerušené spojení Východního Pruska se zbytkem Říše. A Polákům nabídl vlastní extrateritoriální silnici a železnici, stejně jako svobodný přístav v oblasti Danzigu.[390] Jedinou překážkou, která bránila dalšímu jednání mezi ním a polskou vládou (navzdory neúspěchu mise J. von Ribbentropa ve Varšavě v lednu 1939), byla náhlá „záruka“ Anglie ohledně nedotknutelnosti polských hranic, jak byly stanoveny Versailleskou smlouvou. Ze zprávy, kterou zaslal Raczynski, polský velvyslanec v Londýně, své vládě dne 29. března 1939 a kterou Němci nalezli ve Varšavě během tažení v Polsku na podzim téhož roku, je zřejmé, že anglický slib pomoci v případě „útoku“ na Polsko (tj. anglický slib vyhlásit válku Německu – a zahájit světovou válku – pokud by Německo obsadilo Danzig) „mu byl dán, přinejmenším ústně, již 24. března.“ 26. března – o dva dny později – předal Lipski, polský velvyslanec v Berlíně, J. von Ribbentropovi „memorandum“, v němž jménem své vlády odmítl všechny návrhy, které Německo učinilo ohledně Danzigu a „koridoru“. „Jakýkoli další pokus o realizaci německých plánů, a zejména jakýkoli další pokus o připojení Danzigu k Říši, znamená válku s Polskem,“ prohlásil.[391] 6. dubna podepsal polský ministr zahraničí Beck v Londýně s Anglií a Francií „dočasnou dohodu“, kterou brzy nahradil trvalý pakt, který si všichni pamatují.

Tento pakt, namířený výhradně proti Německu a nikoli proti jakémukoli jinému možnému „agresorovi“ Polska, byl pro

[390] Ribbentrop, str. 155–156. Adolf Hitler ve svých konečných návrzích požadoval, aby se v „koridoru“ konalo lidové hlasování a aby stát, ke kterému by se obyvatelstvo nerozhodlo připojit – ať už by to bylo Polsko, nebo Německo –, obdržel jako kompenzaci extrateritoriální dálnici a železniční trať vedoucí přes sporné území.

[391] Ribbentrop, s. 162.

Anglii morálním ospravedlněním – a německá okupace Danzigu pak příležitostí, kterou si Anglie zvolila – k vyhlášení druhé světové války. Ve skutečnosti však, jak hojně dokazují četné dokumenty zveřejněné po válce, byla Anglii „záruka neporušitelnosti polských hranic“ vnucena (stejně jako Polsku jeho vlastní tvrdohlavost v otázce Danzigu) smečkou Židů a otroků židovství, která vládla USA od Rooseveltova zvolení prezidentem.[392] Nemělo to žádný smysl ani žádný jiný účel než být tou nejlepší představitelnou záminkou pro druhou světovou válku proti Německu. Skutečnou příčinou druhé světové války byla a zůstává nenávist Židů a jejich „milionů nežidovských přátel“ a ochotných či neochotných nástrojů – nenávist každého prosťáčka, který se nechal oklamat židovskými lžemi – vůči Muži a státu „proti Času“, kteří ztělesňovali pravého árijského ducha a byli předchůdci celosvětového árijského probuzení.

***

Jedinou možností, jak Adolf Hitler mohl zabránit úplnému obklíčení Německa, bylo – navzdory hlubokým rozdílům, které od počátku stavěly nacionální socialismus proti marxismu – obrátit se na Rusko. Neměl na výběr.

Nebýt nesmyslného postoje Anglie vůči němu a jeho lidu – ba dokonce skutečného šílenství, které se jí podařilo vdechnout do politického života pod neustálým tlakem Rooseveltových agentů – je možné, že by „bojoval proti Rusku bez jakéhokoli pozdějšího konfliktu s Anglií“[393], jak se zdá, že

[392] Viz kniha profesora Charlese Calana Tansila Back Door to War: The Roosevelt Foreign Policy, 1933–1941 (Chicago: Regnery, 1952). Viz také James Forrestal, The Forrestal Diaries, ed. Walter Milis (New York: The Viking Press, 1951), s. 121.

[393] The Forrestal Diaries, s. 121. Citováno v Ribbentrop, s. 168.

věřil sám Joe Kennedy, americký velvyslanec v Londýně. Možná, říkám, protože mladá Říše potřebovala prostor pro svou rostoucí populaci; a také proto, že nebylo možné, aby skutečný nacionální socialismus a jeho ostrý a nemilosrdný protiklad, skutečný marxismus, existovaly vedle sebe navždy.

V dané situaci byl Vůdce nucen tuto koexistenci prozatím akceptovat, aby se mohl v roce 1939 pokusit zabránit tomu, co bylo předurčeno k tomu, aby se zhmotnilo v roce 1941, a to: obávané koalici kapitalismu a marxismu (nebo spíše židovskými plutokraty ovládaného Západu a rovněž židovskými plutokraty ovládaného sovětského státu) proti Německu, pevnosti nacionálního socialismu a naději na probuzení árijství. Lze litovat skutečnosti, že to nemohl přijmout, nebo alespoň toho, že to netrvalo déle: žádná vnější síla by nemohla rozbít mocný blok tvořený Německem, Sovětským Ruskem a Japonskem. Takový blok, ekonomicky soběstačný, by byl neporazitelný, kdyby nebyl předurčen k tomu, aby se dříve či později rozpadl zevnitř, jelikož byl výsledkem nepřirozeného spojenectví. Je tragédií, že jeho rozpad nebylo možné odložit alespoň do definitivního vítězného konce války s Anglií (a poté pravděpodobně i s USA). Skutečnost, že Stalin a Molotov nebyli Židé; ba co víc, skutečnost, že byli – možná – spíše Rusy (a panslavisty v původním smyslu slova) než marxisty, umožnila podpis rusko-německé smlouvy ze dne 23. srpna 1939. Skutečnost, že židovský vliv byl v Rusku stejně silný (i když ne vždy tak zřejmý) jako v Anglii nebo v USA a že se projevoval v nejbližším Stalinově okolí, stojí za tvrdohlavým postojem Ruska k územním otázkám od samého počátku a vysvětluje jeho porušení paktu a všechny známky rostoucího nepřátelství,

které měly vést Vůdce k vyhlášení války svému spojenci za méně než dva roky. Pakt byl, politicky řečeno, moudrým krokem. Znamenal realistické uznání společných zájmů navzdory značně odlišným přesvědčením. Musel být porušen, pokud měli nepřátelé nacionálního socialismu vyhrát válku. A Žid nakonec využil starou panslovanskou tendenci Ruska proti Třetí říši – bez ohledu na jakýkoli světonázor – stejně chytře, jako využil mylný a zavádějící patriotismus Britů, Francouzů, Norů a Nizozemců proti témuž.

Mezitím však, dokud trvalo toto nepřirozené, avšak politicky mistrovské spojenectví, měl Adolf Hitler k boji pouze jednoho nepřítele, a to západní formu antinacismu ztělesněnou Anglií, v níž vládli Židé... neboť nepříjemná polská záležitost byla brilantně vyřešena během tří týdnů a Francie byla sražena na kolena zhruba do šesti týdnů.

***

Tato kapitola není historií druhé světové války, ale pouze skromným pokusem odhalit a poukázat, ve světle kosmického vývoje, na skryté, avšak zásadní – skutečné – faktory, které stály za sledem událostí. Mnohá z těchto faktů, které byly v době norimberského procesu záměrně potlačeny Spojenci, byla od té doby zmíněna vojáky a diplomaty – německými i jinými – v seriózních odborných pamětech bez sebemenšího náznaku emocí. Všechny podporují tezi, kterou jsem již přednesla, a sice tu, že druhá světová válka zdaleka není „zločinem“ Adolfa Hitlera ani v žádném případě výsledkem jeho politiky, ale je výsledkem světového spiknutí Sil „v Čase“, tj. Temných sil, proti němu a jeho ideálům Zlatého věku; proti jeho důslednému úsilí „ustavit na zemi vládu spravedlnosti“ metodami tohoto

Věku temnoty, tj. vybudovat stát a skrze tento stát světový řád „proti Času“.

Nyní je prokázáno, že poslední zoufalé snahy Adolfa Hitlera vyhnout se válce s Polskem – jeho poslední a velkorysé návrhy, vysílané ze všech německých rozhlasových stanic 31. srpna 1939 v 21:15, a známé jako „Šestnáct bodů“ – byly zmařeny britským prohlášením varšavské vládě, že Anglie považuje jakoukoli další návštěvu polského ministra zahraničí Becka v Berlíně – tj. jakékoli další jednání s Adolfem Hitlerem – za „nežádoucí“.[394] Nyní je prokázáno, že jedině Velká Británie stála v cestě Mussoliniho snaze zajistit mír, byť na poslední chvíli, prostřednictvím mezinárodní konference na základě všeobecné revize Versailleské smlouvy, která byla hlavním zdrojem veškerého politického napětí.[395] Dnes je prokázáno, že německá okupace Dánska dne 9. dubna 1940 a okupace Norska byly pouze dočasnými a nezbytnými vojenskými opatřeními, která měla zabránit a zmařit již dříve plánovanou okupaci těchto zemí britskými jednotkami, a že navíc jak Norsko, tak Dánsko se již před 9. dubnem vzdaly své neutrality uzavřením tajných dohod s Anglií.[396] Je prokázáno, že takzvaný německý „útok“ na Nizozemsko a Belgii nebyl vůbec žádným „útokem“, nýbrž čistě aktem sebeobrany, vzhledem k tomu, že oba státy již přistoupily k „opatřením vojenského charakteru“ zaměřeným na poskytnutí pomoci Anglii a Francii, které byly s Německem ve válce. Nyní je prokázáno, že ani jediné vojenské rozhodnutí jménem Třetí říše – ani německá intervence v Řecku dne 27. března 1941, jejímž cílem bylo zabránit obnovení spojenecké

[394] Ribbentrop, s. 200.
[395] Ribbentrop, s. 201.
[396] Ribbentrop, s. 213.

taktiky z let 1915–1916; ani „útok“ na Rusko 22. června 1941 – nebylo učiněno v duchu „agrese“, ale že všechna byla motivována (a ospravedlněna) předchozími a snadno vysledovatelnými projevy bezdůvodného nepřátelství ze strany údajných „obětí“ Německa.

„Bůh ví, že jsem usiloval o mír!“ prohlásil Vůdce před německým Říšským sněmem ve svém památném projevu ze 4. května 1941, v němž nenechal nikoho na pochybách ohledně důvodů, které ho donutily nařídit okupaci Řecka:

> Bůh ví, že jsem usiloval o mír! Když však pan Halifax sarkasticky prohlašuje, že se na tom všichni shodují, a chlubí se tím, že jsme byli donuceni k válce, jako by to byl nějaký výjimečný triumf britského státnického umění, nemohu na takovou zlobu reagovat jinak, než že budu chránit zájmy Říše všemi prostředky, které máme, díky Bohu, k dispozici![397]

Ať už jsou komentáře propagandy ve službách Temných sil jakékoli, nestranná historie – ba co víc, nemilosrdná logika samotného života, která leží v základu té nekonečné sítě příčin a následků, jež historie popisuje – jednoho dne potvrdí tato slova předposledního božského Muže „proti Času“. Věčné Síly – Ty Zářící, které skrze něj působily, i samotné Síly Temnoty a Smrti, Síly „v Čase“, proti nimž bojoval, věděly, že měl pravdu; věděly, že zájem jeho mladé Říše byl a zůstává zájmem vyššího Stvoření. Ale, jak jsem již řekla, prakticky celý svět byl přemluven, aby věřil, že je podvodníkem a tyranem. A nejenom průměrný člověk, který nemyslí a bere vše, co čte v ranních novinách, jako svatou pravdu, ale i mnozí jinak pozoruhodní

[397] Projev Adolfa Hitlera v Říšském sněmu, 4. května 1941.

lidé, kteří by měli mít větší přehled, se nechali oklamat obviněním z „bezohledné agrese“ vzneseným proti Německu a širším (a vágnějším) obviněním z „nelidskosti“ vzneseným proti hrdému novému vyznání Svastiky. Takový výjimečný muž, jako byl Gándhí – vzácná směsice obchodní prozíravosti a svatých aspirací – prohlásil při vypuknutí války, že jeho sympatie patří Anglii a Francii „z čistě humanitárního hlediska“. A v usnesení, které Všeindický kongresový výbor přijal ve Wardze dne 8. srpna 1942 a v němž trval na stažení britské nadvlády z Indie, bylo uvedeno, že „svobodná Indie zajistí úspěch v boji proti nacismu, fašismu a imperialismu“ a že „svobodná Indie“ (jejíž prozatímní vláda měla být okamžitě sestavena v případě nesplnění požadavku na stažení) bude „spojencem Spojených národů“. Podpořena Gándhího morální autoritou určila taková prohlášení postoj milionů lidí vůči Adolfu Hitlerovi a nacionálnímu socialismu. Napáchala nezměrné škody.

Není divu, že necelých pět let poté, co slavná Leibstandarte Adolfa Hitlera – nádherná předzvěst Zlatého věku lidstva, o kterém snil – pochodovala po bulváru Champs-Élysées v dobytém Paříži, bylo nacistické Německo donuceno kapitulovat „bezpodmínečně“. Zázrakem je, že tváří v tvář prakticky osamocené odolávalo zuřivé nenávisti celého světa a bránilo se tak dlouho, jak jen mohlo. Zázrakem je, že navzdory otevřené zuřivosti a tajným intrikám nepřítele; navzdory náporu Rudé armády (stejně fanaticky přesvědčené o své „pravdě“ jako každý německý voják o té své); navzdory zrádcům na frontě i doma (všem, od antinacistických diplomatů, generálů a církevních knížat – mužů z 20. července, a Dibellius, a von Galen, arcibiskup z Münsteru, a zlověstný teolog Bonhoeffer a

všichni přední zednáři – až po tu nejskromnější prostou starou ženu, která byla zděšena krutostí svého vnuka vůči „ubohým Židům“); navzdory dvěma gigantickým nepřátelským mocenským blokům – komunistickému a kapitalistickému světu –, které se k němu každým dnem přibližovaly, se nacionálněsocialistické Německo nevzdalo dříve. Je s podivem, že její armády postoupily tak daleko do tolika dobytých zemí; a že ony i německý lid si zachovaly víru v Adolfa Hitlera až do konce a – do značné míry – i přes deset let systematické „převýchovy“ po skončení války, až do dnešního dne.

***

Adolf Hitler nejenže udělal vše, co bylo v jeho silách, aby válce zabránil, ale udělal také vše, co bylo v jeho silách, aby ji zastavil. Znovu a znovu – nejprve v říjnu 1939, bezprostředně po vítězném skončení tažení v Polsku; poté 22. června 1940, bezprostředně po uzavření příměří s poraženou Francií – podal ruku Anglii; ne ruku prosícího, natož ruku člověka, který se bojí, ale ruku prozíravého a velkorysého vítěze, jehož celý život se točil kolem tvůrčí myšlenky, jehož program byl konstruktivní a který neměl žádný spor se svými zmatenými pokrevními bratry z vlastního lidu, ba naopak, který v nich, navzdory jejich nenávisti k jeho jménu, viděl své budoucí přátele a spolupracovníky.

A téměř měsíc před svou druhou nabídkou míru Anglii dal Vůdce nordickému bratrskému národu již hmatatelný důkaz své velkorysosti – ba dokonce svého přátelství, navzdory všemu, uprostřed nejhořčejšího boje – a to tak mimořádný, že historici neváhali jej označit za „zázrak“. Spojenecké armády – Britský expediční sbor a zbytky francouzských vojsk – prchaly před německým postupem co nejrychleji směrem k Dunkirku;

prchaly před Němci k moři. A německý vrchní velitel, generál von Brauchitsch, vydal 23. května rozkaz obklíčit je ze všech stran a vzít je všechny do zajetí, než stihnou nalodit se. Z vojenského hlediska – a z běžného politického hlediska; z hlediska okamžitého úspěchu – to bylo to, co se mělo udělat. Adolf Hitler se však nečekaně objevil ve velitelství generála von Rundstedta v Charleville a zrušil rozkaz k útoku na Dunkirk. Německé obrněné divize – jak „A“ armádní skupina, tak i „D“ armádní skupina, která pod velením generála von Bocka postupovala na Dunkirk od východu – měly zpomalit tempo a ponechat mezi svými předními jednotkami a prchajícím nepřítelem vzdálenost deseti kilometrů. Tyto protichůdné rozkazy, „které zadržely německý postup na dva dny a daly Britům čas na to, aby bezpečně dopravili domů nejcennější část své armády“[398], jsou naprosto nepochopitelné, pokud člověk odvážně nepřizná, že byly diktovány úvahami, které daleko přesahují oblast „politiky“ i strategie, úvahami nikoli státníka, ale jasnovidce.

Generálové nevěděli, co si mají myslet, ale poslechli: rozkaz je rozkaz.

Pro každého, kdo ve jménu panárijského pohledu na věc (nebo prostě ve jménu zájmů „Evropy“) stál – a stojí – bez výhrad na straně nacionálněsocialistického Německa, byla tragédie této situace – a zpětně i nadále zůstává – k zešílení. Zajetí nebo zničení celého britského expedičního sboru v Dunkirku a okamžitá invaze do Velké Británie – výsadkovými jednotkami, pokud by řádné vylodění bylo kvůli britské flotile

[398] Kleist, Auch Du warst dabei. Ein Buch des Ärgernisses und der Hoffnung [I ty jsi tam byl: Kniha skandálu a naděje] (Heidelberg: Vowinckel 1952), s. 278 (citováno v Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, str. 364–365).

nemožné – mohly, jak se zdá, ukončit válku: rozdrtit zkaženou, Židy ovládanou západoevropskou demokracii, než by ji USA stihly zachránit, a sjednotit celou Evropu pod silnou rukou největšího Evropana všech dob. A tato nová jednota v duchu nacionálního socialismu by učinila z Evropy oporu vyššího lidstva, nikoli „proti Asii“, ale proti Temným silám „v Čase“, ztělesněným v nejnovější a nejnižší formě staré pověry o „hodnotě každého člověka“: marxismu; proti Temným silám, které s pomocí marxistické doktríny ohrožují Evropu, Asii a celý svět. A sám Vůdce tuto možnost zničil jediným slovem.

Takový je přinejmenším spontánní (a povrchní) názor průměrného Árijce s rasovým povědomím, ať už jde o německého či zahraničního stoupence Adolfa Hitlera. To však nebyl názor samotného Adolfa Hitlera. Vůdcova intuice, která přesahovala politiku i strategii, sahala „daleko za jakýkoli rychle uzavřený, dočasný mír“.[399] Pochopila – ať už byl sám schopen tuto vizi věcí vyjádřit navenek, či nikoli – jediný skutečný pozemský mír, jaký kdy byl a jaký kdy může být: mír nadcházejícího Zlatého věku, toho dávno minulého posledního a všech následujících Zlatých věků; mír této země vždy tehdy, když je viditelný světový řád v plné harmonii s „původním smyslem věcí“[400] tj. s neviditelným a věčným kosmickým Řádem, jak tomu ve skutečnosti je při každém velkém novém Začátku a v žádném jiném čase. Tento mír vylučuje takovou hořkost, jaká nevyhnutelně vzniká v důsledku ponížení velkého národa. Adolf Hitler proto udělal vše, co mohl, aby ušetřil Anglii ponížení totální porážky. Záhadné rozkazy, které vydal v ten osudný 23. květen 1940 – v den, kdy Německo „začalo

[399] Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, s. 367.
[400] Mein Kampf, s. 440.

prohrávat válku“[401] – a ohromně velkorysé mírové návrhy, které o měsíc později předložil Angličanům, nemají žádný jiný význam.

Mnohými nepochopený, osamělý hrdinský let Rudolfa Hesse do Skotska, který podnikl 10. května 1941 jako zoufalý, vlastním rozhodnutím mírotvůrce, nemá žádný jiný význam. Z Hessovy strany to nebyl ani unáhlený čin poloblázna (jak to muselo být oficiálně popsáno z praktických důvodů a jak si to sám Rudolf Hess přál, aby to bylo popsáno v případě neúspěchu), a ještě méně pokus o vzpouru proti politice Vůdce; snaha ukončit válku proti jeho vůli. Právě naopak! Rudolf Hess podnikl svůj dlouho plánovaný let nepochybně bez vědomí Adolfa Hitlera, jak jasně dokazují všechny podrobnosti události (a zejména Hessův poslední dopis Vůdci) Od samého počátku ho však vedla neochvějná jistota, že jeho čin je jedinečnou šancí – pokud vůbec nějaká existuje – k tomu, aby navzdory nejnepříznivějším okolnostem dosáhl toho, co Vůdce vždy marně chtěl a o co vždy usiloval: trvalého míru s Anglií – sesterským národem, navzdory všem urážkám ze strany její vlády a tisku ovládaných Židy; velkou árijskou mocností, navzdory její zradě árijské věci – konstruktivní spolupráci s Anglií, prvním krokem ke konstruktivní spolupráci všech národů nejlepší nordické krve.

Rudolf Hess selhal – alespoň v rovině viditelných skutečností – stejně jako byl k selhání předurčen sám Adolf Hitler, a to ze stejného základního důvodu: totiž proto, že je, stejně jako on, jedním z těch nekompromisních idealistů a mužů činu, jejichž vnímání trvalých pozemských realit převyšuje a

[401] Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, s. 367.

zastíní vizi i té nejnaléhavější nouze; jeden z těch mužů, „proti Času“ – jak „Slunce“, tak „Blesk“ –, kteří mají ve své povaze příliš málo „Blesku“ v poměru k jejich obrovskému množství „Slunce“. (Ve skutečnosti se zdá, že ze všech Vůdcových paladinů mu nikdo – ani Hermann Göring, ani Goebbels, který mu byl tak vášnivě oddaný – není tak hluboce podobný jako Rudolf Hess.)

Odpovědí Anglie na opakované mírové návrhy Adolfa Hitlera bylo, po kategorickém „ne“, zintenzivnění válečného úsilí a zpřísnění válečných metod.[402] Odpovědí Anglie na naléhavou výzvu Rudolfa Hesse, aby se zachovala odpovědně vůči mrtvým, živým i těm, kteří se teprve narodí, byla… cela v Toweru (a později v Norimberku a nakonec ve Spandau, kde se nachází dodnes) pro tohoto odvážného, samosvěřeného posla míru. Odpovědí Anglie na veškeré porozumění a přátelství, které jí od samého počátku prokazovalo nacionálněsocialistické Německo, její odpovědí na upřímné vyznání víry Adolfa Hitlera v anglo-německou spolupráci; její odpovědí na jeho neslýchanou velkorysost v Dunkirku byla. . . válka až do konce: stovky a tisíce bombardérů – jedna vlna za druhou, v těsných formacích – sypaly noc co noc (a často i ve dne) proudy ohně a síry na německá města, a na druhé straně – neomezená, nadšená pomoc sovětskému Rusku, jakmile mu Adolf Hitler vyhlásil válku. Odpověď Anglie na opakované prosby německého Vůdce o upřímnou panevropskou antibolševistickou solidaritu zakořeněnou ve vědomí společné árijské krve (nebo alespoň jejího vysokého podílu) zazněla v Churchillově jásotu nad

[402] Dnes je prokázáno, že Anglie zahájila masivní bombardování civilního obyvatelstva 11. května 1940; viz k tomuto tématu knihu J. M. Spaighta Bombing Vindicated (Londýn, Geoffrey Bles, 1944).

zprávou o „druhé frontě“, díky níž byly nyní německé síly rozděleny. Churchill – antikomunista, ale ještě zapálenější antinacista – prohlásil: „Věc sovětského Ruska je nyní věcí každého Angličana.“ Odpovědí Anglie byla v srpnu 1941 Atlantická charta – otevřené spojenectví s hlavním nástrojem židovstva v USA, prezidentem Rooseveltem, který (ačkoli USA ještě nebyly ve válce s Německem) nyní nařídil střílet na každou německou loď, kterou Američané potkali na volném moři. Odpovědí Anglie byly o dva roky později Jaltská a poté Postupimská dohoda mezi Churchillem, Rooseveltem a Stalinem: zlověstná koalice západních plutokracií a marxistické říše – všech sil „v Čase“ – proti nacionálněsocialistickému Německu; chladnokrevné plánování rozčlenění a navždy trvajícího zotročení Německa; a neúprosný postup křižáků nenávisti z východu i ze západu, dokud se jejich dvě armády čítající stovky tisíc, v jedné z nichž byli i Angličané, nesetkaly a nespojily se nad mučednickou zemí. Odpovědí Anglie bylo, prostřednictvím britských žalobců spolu s dalšími, hanebné zkreslení historie v norimberském procesu, odsouzení mírotvůrce Rudolfa Hesse za „zločiny proti míru“ a prodloužení celé hanebné propagandy proti nacionálněsocialistické doktríně i německému národu až do dnešních dnů.

Možná, že Spojené státy americké, ovládané Židy, sehrály pod vedením zednáře Franklina Roosevelta při přípravě, průběhu a strašlivém vyústění druhé světové války ještě větší roli než Anglie. Anglie je však národem, jemuž Adolf Hitler znovu a znovu, s nejupřímnějšími a nejnaléhavějšími úmysly, podával ruku ve jménu přirozeného bratrství nordické krve, ve jménu mírové obnovy Západu. Její zločin proti němu, proti jeho

lidu, proti sobě samé a celé árijské rase je proto větší než zločin kteréhokoli jiného ze Spojenců z roku 1945. A nic – absolutně nic – to nikdy nemůže napravit.

***

Jak jsem již řekla, je tragédií, že nepřirozené, avšak z hlediska okamžitého prospěchu brilantně koncipované spojenectví Německa, Sovětského svazu a Japonska nevydrželo alespoň do vítězného konce války s Anglií – a v případě nutnosti i s USA. Ať si však mnozí lidé (a zejména stoupenci komunismu) myslí cokoli, není to vina Adolfa Hitlera, že se tak nestalo. Rusko – nikoli Německo – jako první porušilo pakt z srpna 1939. Porušilo jej ve spěchu expandovat na západ a na jih, směrem k pobřeží Baltského moře a k Balkánu a Středozemnímu moři (Jadranu a Egejskému moři); jinými slovy, v návratu ke své staré tendenci k panslavismu, byť i na úkor neslovanských obyvatel. Nebo by snad bylo přesnější říci, že sjednocené síly světového židovstva, zastoupené v Sovětském svazu téměř stejně silně jako v USA, využily tuto starou ruskou tendenci (stejně jako využily krátkozraký šovinismus a obchodní žárlivost Anglie) k dosažení svého vlastního cíle: obklíčení a zničení nacionálněsocialistického Německa – což byl osobní názor Adolfa Hitlera.[403]

Okupace pobaltských států[404] a jejich konečné připojení k Sovětskému svazu ve dnech 3., 5. a 6. srpna 1940, v rozporu se Stalinovou dohodou s J. von Ribbentropem, že „nezmění vnitřní strukturu“ území, která přijme do své „sféry zájmů“; ruská okupace celé Besarábie – včetně Severní Bukoviny s

[403] Ribbentrop, s. 242.

[404] Litvy – včetně té části, která byla v paktu označena jako německá „sféra zájmů“ – v červnu 1940 a krátce nato Lotyšsko a Estonsko.

převážně německým obyvatelstvem – a poté nepřiměřené podmínky, které Molotov (během své návštěvy v Berlíně v listopadu 1940) stanovil pro navrhované přiklonění Ruska k Ose[405] a v neposlední řadě podpora, kterou Stalin poskytl Simovičovi a dalším členům protiněmeckého spiknutí, kteří v březnu 1941 převzali moc v Jugoslávii a brzy vyhlásili Německu válku, to vše přispělo k obnovení a postupnému zvyšování napětí mezi Třetí říší a vůdci marxistické říše až k bodu zlomu, které Pakt podepsaný 23. srpna 1939 dočasně potlačil. Poslední zásah, který bezprostředně následoval po podpisu smlouvy ve Vídni, která měla učinit Jugoslávii členem Osy, byl Vůdcem vnímán jako akt nepřátelství a vyvolal v něm obzvláště silný odpor.[406] Jednalo se bezpochyby, jak ve skutečnosti, tak i v duchu, o flagrantní porušení paktu z roku 1939.

Bylo to však právě odmítnutí Adolfa Hitlera přijmout Molotovovy podmínky v listopadu 1940, které tento nepřátelský komunistický zásah umožnilo, neboť zmařilo veškeré naděje na užší spolupráci se Sovětským svazem. Pravdou je, že taková spolupráce mohla trvat pouze tak dlouho, dokud byly politické (a zejména strategické) potřeby dostatečně naléhavé, aby zastínily hluboký rozpor mezi oběma režimy, ba dokonce mezi oběma ideologiemi nového Ruska a nového Německa: marxismem a jeho protikladem, nacionálním socialismem. Sotva se dalo očekávat, že by vydržela déle než krátkou dobu po vítězném skončení války se západními otroky světového židovstva. Problémem bylo nanejvýš to, jak ji do té doby udržet. A jediným praktickým způsobem, jak ji udržet,

[405] Viz kniha Chestera Wilmota The Struggle for Europe (Londýn: Colins, 1952).
[406] Ribbentrop, s. 225.

bylo ustoupit – alespoň prozatím – ve všech bodech; přijmout podmínky ruského velvyslance, aniž by se o nich vůbec diskutovalo.

Ačkoli byly tyto podmínky přehnané – stažení všech německých vojsk z Finska; uzavření dodatečné smlouvy mezi Ruskem a Bulharskem (tj. postupné začlenění Bulharska do marxistické říše); udělení strategických základen na Bosporu a Dardanelách Rusku; uznání sovětské sféry vlivu jižně od Kavkazu; a vzdání se japonských privilegií na severním Sachalinu – se dnes mnohým průměrným pozorovatelům, ať už jsou sami upřímnými nacionálními socialisty, mohou jevit jako směšně mírné ve srovnání s hroznými důsledky katastrofy z roku 1945. Zpětně se člověk nechá zlákat k myšlence, že snad stálo za to přijmout i takové podmínky, než riskovat otevření druhé fronty, a to ještě jak obrovské?

Správná odpověď – jediná odpověď – na tuto otázku zní: „Z čistě politického (nebo vojenského) hlediska“ – z hlediska bezprostřední nutnosti, bez ohledu na další důsledky – ano; nebylo to bezpochyby; z více než politického hlediska nesobeckého jasnovidce – tj. „v zájmu Vesmíru“, abychom použili jazyk prastaré Knihy árijské moudrosti, Bhagavadgíty, jejíž duch je v naší době ztělesněn v pravém nacionálním socialismu – ne, a tisíckrát ne.

Je pozoruhodné, že tím, že si zvolil válku s Ruskem namísto spojenectví s Ruskem na úkor Finska a Bulharska a všech zemí ohrožených nepatřičnou expanzí marxistické říše (v konečném důsledku na úkor celého světa) Adolf Hitler jednal, jak již několikrát v důležitých situacích, proti radám svého okolí, a to nejen většiny svých generálů, ale i svého ministra zahraničí J. von Ribbentropa, který podepsal pakt z srpna 1939.

„Během těchto měsíců“ (před vyhlášením války Rusku) říká tento ve svých pamětech:

> Navzdory všemu jsem nevynechal jedinou příležitost, jak se pokusit o uzavření definitivního německo-ruského spojenectví. Věřím, že bych tohoto cíle dosáhl, ať už by byly potíže jakékoli, nebýt protikladu těchto dvou ideologií, kvůli kterému nebylo možné provádět žádnou zahraniční politiku. Nejprve z ideologického hlediska a poté kvůli postoji Ruska, kvůli jeho vojenským přípravám spojeným s jeho požadavky, se v mysli Adolfa Hitlera vnucovala představa obrovského nebezpečí. Kromě toho na něj znepokojivě působily zprávy o anglo-ruských rozhovorech, o návštěvě sira Stafforda Crippse a o jeho jednáních s kremelskou vládou.[407]

Jinými slovy, Vůdce podstoupil strašlivé riziko otevření druhé fronty, než aby se sám – a s ním i německý lid, v jehož jménu válku vedl – stal zodpovědným za takové rozšíření sovětského vlivu, které by i po úplném německém vítězství na Západě automaticky postavilo polovinu světa pod kontrolu mocné pevnosti marxismu. Jednal s plným vědomím přirozeného poslání Německa jako opory jak árijské rasy, tak věčných árijských hodnot, zakořeněných v této rase, proti každé možné hrozbě sil rozkladu, ať už z východu, nebo ze západu. Taková hrozba byla v červnu 1941 přiznaně zřetelnější na Západě než na Východě; Rusko se připravovalo na válku, ale Anglie byla ve válce s Třetí říší. Ba co víc, bylo stále zřetelnější, že se USA brzy připojí k boji na straně Anglie. A Vůdce věděl, v jakém nebezpečí by se Německo ocitlo, kdyby Amerika a

[407] Ribbentrop, s. 237.

Rusko „současně vrhly proti němu celou svou sílu“.[408] Přesto si však byl vědom i toho, že spojenectví s Ruskem, stvrzené jeho souhlasem s koexistencí nacionálněsocialistického Německa – či dokonce nacionálněsocialistické Evropy – a obrovské marxistické říše táhnoucí se od Egejského moře až k Beringovu průlivu, by v dlouhodobém horizontu nebylo žádnou zárukou proti pohlcení árijského člověka tou ošklivou, bezrasým a bezcharakterním podlidstvem, které je typické pro konec tohoto Temného věku. Věděl to přesně proto, že jako někdo, kdo byl nesrovnatelně více než jen politik, důkladně chápal nadpolitický význam války, která mu byla vnucena: nešlo o obvyklý střet mezi soupeřícími ambicemi podobné povahy, ale o celosvětovou koalici všech sil, které jsem nazvala „v Čase“, proti jedinému modernímu státu „proti Času“: nacionálněsocialistickému státu. Věděl, že marxismus – a nikoli zředěné (a navíc zastaralé) formy židovského jedu pro árijskou spotřebu známé jako křesťanství a západní demokracie – je konečnou vírou zaměřenou na člověka ve službách Temných sil; doktrínou, která má lidstvo pobídnout k tomu, aby učinilo svůj poslední krok po staré cestě vedoucí od pravěké Dokonalosti k osudové hloubce degenerace a nakonec ke smrti. Jistě nemohlo – a nemůže – dojít k definitivnímu soužití mocného nacionálněsocialistického řádu ani s marxistickým řádem, ani s kapitalistickým řádem západního typu. Z těchto dvou je však nejnebezpečnější marxistický řád, jenž je podle neúprosné logiky postupujícího úpadku energickým mladým nástupcem toho druhého. Posílit postavení Ruska jako vítězné marxistické mocnosti, aby si zajistilo jeho dočasné spojenectví proti Západu, mohlo se jevit státníkovi (byl-li to génius), který

[408] Ribbentrop, s. 239.

by byl státníkem a ničím víc – řekněme německému protějšku Winstona Churchilla – pouze jako nepříjemná politická nutnost v rámci chytré diplomatické hry. Adolfu Hitlerovi, Prorokovi, Muži „proti Času“ – Tomu, který se vrací ve svém moderním oděvu – se to jevilo jako samotná zrada německého poslání, ba dokonce jako samotné popření samotného Německa. Žádné spektakulární vítězství nad Anglií a USA by totiž nové Německo, skutečné Německo – Německo, pevnost nacionálněsocialistické víry; jediný moderní národ „proti Času“ – neuchránilo před útoky marxistické říše odhodlané k ideologické a politické expanzi, kterou by držení klíčových pozic v Evropě a Asii učinilo impozantní. Německý protějšek Winstona Churchilla by byl nepochybně hypnotizován bezprostředním zájmem Říše (nebo tím, co se za něj vydávalo) a ztratil by ze zřetele význam Říše. Muž „proti Času“ věděl, že tyto dvě věci nelze oddělit. Věděl, že ačkoli bylo ruské spojenectví v praktické rovině nepochybně cenné, nesmělo být získáno za cenu ztráty možnosti porazit marxismus v budoucnosti; neboť obroda árijského lidu předpokládá porážku zástupců Temných sil na všech frontách a konec všech podob prastaré židovské lži.

A když přijal odpovědnost a rizika dvojího boje, učinil 22. června 1941 tragické rozhodnutí vyhlásit válku expandujícímu Sovětskému svazu. Nepochybně doufal, že jej během několika měsíců donutí ke kapitulaci, načež by měl volné ruce k tomu, aby pokračoval v boji proti otrokům světového židovstva na Západě, s nekonečnými zdroji k dispozici. Byl si však vědom závažnosti svého rozhodnutí. „Pokud budeme někdy nuceni prorazit dveře na Východě, nevíme, jaká síla se za nimi skrývá,“

řekl J. von Ribbentropovi.[409] A přesto vydal rozkaz k „průlomu“ – neboť to bylo jediné, co mohl učinit, v souladu s neústupnou, více než politickou, ba více než lidskou logikou své osobnosti, svého poslání i poslání Německa; v souladu s kosmickou logikou „proti Času“, která určovala růst a úspěch nacionálního socialismu a která nyní vyvolávala tento osudový zvrat v dějinách.

***

Ruská kampaň s sebou přinášela nepopiratelné přírodní obtíže. Člověk musel mimo jiné počítat s krutými podmínkami způsobenými ruským podnebím – s mrazivou zimou, která chránila Rusko před všemi útočníky (s výjimkou Mongolů). A nevyčerpatelná pracovní síla, kterou si Sovětský svaz mohl dovolit, bez ohledu na ztráty, nasadit do boje – ta zfanatizovaná Rudá armáda složená ze všech ras severní a střední Asie (a samotného Ruska) pod velmi účinným ruským velením – byla nepochybně obrovskou silou. Sílu představovaly také ty stovky tisíc partyzánů, kteří, naplněni stejnou neochvějnou vírou v marxistickou ideologii nebo prostě v „Matku Rus“, vedli neúprosnou partyzánskou válku proti německým okupačním jednotkám.

Přesto během obzvláště kruté zimy 1941–1942 německá armáda vítězně obstála ve zkoušce nebývalých útrap; extrémně nízké teploty – 35 až 40 stupňů pod bodem mrazu – spolu s neobvykle primitivními životními podmínkami v isbách zamořených škůdci. A ačkoli jí nepříznivé počasí zabránilo dobýt Moskvu, dosáhla v průběhu roku 1942 tak vzdálené frontové linie, jaké dosud žádný evropský útočník postupující

[409] Ribbentrop, s. 240.

na východ v těchto zeměpisných šířkách nedosáhl. Vlajka s hákovým křížem vlála nad věčným sněhem Kavkazu, na vrcholu hory Elbrus, na obou březích Volhy a na pobřeží Kaspického moře. A činnost ruských partyzánů se zatím vůbec nevyvinula v hrozbu. Normální vývoj tažení by ji nepochybně zredukoval na nulu a zajistil Německu úplné vítězství nad marxistickou říší a trvalou kontrolu nad neomezenými východními prostory, zdrojem nekonečného množství surovin pro rostoucí průmysl Velké říše.

Na druhé straně Japonsko – které se svým známým útokem na Pearl Harbor vstoupilo do války 7. prosince 1941 – dobylo ostrovy v Tichém oceánu a celou jihovýchodní Asii: Indočínu, Malajsko včetně britské významné východní pevnosti Singapuru a Barmu, až k hranicím Ásámu a Bengálska, ba dokonce i za ně. A na chvíli se zdálo, že naděje, že se dvě postupující armády, nositelky dvou praporů Slunce, setkají a pozdraví se na indické půdě a že Adolf Hitler brzy přijme ve starém Indraprasthě, sídle legendárních árijských králů – dnes císařském Dillí – slavnostní přísahu věrnosti celého árijského světa (Evropy a árijské Asie), zatímco jeho japonští spojenci budou organizovat Dálný východ, ta neuvěřitelná naděje, říkám, ten nádherný sen o slávě, se nezdála neopodstatněná. Žádná míra zoufalé účinnosti ze strany fanatické, disciplinované, ale nedostatečně vybavené Rudé armády – a jistě ani žádný počet neinspirativních usnesení indických kongresmanů odsuzujících v jednom dechu „nacismus, fašismus a imperialismus“ a žádná „ochota svobodné Indie stát

se spojencem Spojených národů“[410] – by zřejmě nemohly stát v cestě jeho uskutečnění.

Ve skutečnosti však tato velkolepá naděje netrvala dlouho. Místo rychlého a definitivního vítězství nad marxistickou říší – vítězství, které by Německu umožnilo soustředit veškeré válečné úsilí na západní frontu – přišla v lednu 1943 katastrofa u Stalingradu, kde byla 6. armáda a mnoho tisíc pomocných jednotek (celkem 22 divizí) uvězněna a rozdrcena, navzdory činům nadlidského hrdinství. A poté, po tomto tragickém zlomu ve vývoji války v Rusku, následovala řada neúspěchů: zastavení německých sil před Leningradem, zastavení německé ofenzívy na Kavkaze a postupné dobytí Kursku, Belgorodu, Rostova, Charkova, Krasgorodu a Pavlogradu Rusy v průběhu února 1943.

S upřímností a nadhledem, které ho charakterizovaly, nemohl Adolf Hitler nevnímat v této zoufalé a úspěšné reakci nejtvrdšího ze všech německých nepřátel další do očí bijící důkaz toho, „co může jeden jediný člověk znamenat pro celý národ“. Jakýkoli národ, prohlásil svému ministru zahraničí J. von Ribbentropovi, „by se po takových porážkách, jaké německá armáda uštědřila Rusům v letech 1941–1942, zhroutil. Současná ruská vítězství jsou dílem železné osobnosti, samotného Stalina, jehož neochvějná vůle a odvaha vyburcovaly jeho lid k obnovenému odporu.“ . . . „Stalin,“ řekl, byl „jeho velkým protivníkem, a to jak v ideologické, tak i ve vojenské oblasti.“ A s přirozenou rytířskostí skutečného válečníka dodal, že kdyby se mu tento nezdolný protivník někdy dostal do rukou, „respektoval by ho a přidělil by mu jako

[410] Viz usnesení Výboru Všeindického kongresu z srpna 1942.

sídlo nejkrásnější zámek v Německu.“[411] (Člověk si nemůže pomoci a musí porovnat zacházení, které by bylo vyhrazeno Stalinovi v případě vítězství nacionálních socialistů, s tím, jaké ve skutečnosti po válce uplatnili vůči členům německé vlády spojení vůdci demokracie a marxismu – křižáci světového židovstva –, nemluvě o neméně krutém způsobu, jakým by naložili se samotným Adolfem Hitlerem, kdyby se jim podařilo ho zajmout. Snad nikde jinde není kontrast mezi inspirovaným Mužem „proti Času“ a ubohými, krátkozrakými muži „v Čase“ na konci této temné éry patrnější.)

Ve Vůdcově velkorysé poctě Stalinově velikosti jako rozhodujícímu faktoru vývoje druhé světové války je pravda – a to hodně pravdy. Tato velikost však nestačí k vysvětlení osudového obratu, jehož tragédie ve Stalingradu je pouze jedním z prvních příznaků. Ani, opakuji, to nelze vysvětlit nevyčerpatelnými lidskými zdroji Ruska ve spojení s drsnými klimatickými podmínkami. Úplné a cynické vysvětlení této skutečnosti bylo podáno při několika příležitostech, mimo jiné při oslavách amerického „Dne nezávislosti“, 4. července 1950, samotným panem (od té doby sirem) Winstonem Churchillem: „Pouze Amerika a Anglie zabránily Hitlerovi zatlačit Stalina za Ural.“[412]

Jinými slovy, žádná síla lidí sjednocených v duchu zoufalého odporu by nedokázala zabránit německé armádě v dobytí Ruska (a v pokračování jejího vítězného tažení přes Střední Asii a Afghánistán až k nejvýchodnějším hranicím Alexandrovy říše a dále), nebýt přímé i nepřímé pomoci, kterou

[411] Ribbentrop, s. 263.
[412] Churchillův projev ze 4. července 1950. Je citován v knize Grimma Warum? Woher? aber Wohin?, s. 385.

komunistům poskytly Spojené státy a Anglie; kdyby nebylo fantastického množství zbraní, munice a výstroje, které USA poslaly, aby učinily ruské (a jiné) partyzány stále nebezpečnějšími a Rudou armádu neporazitelnou; kdyby nebylo stále užší a účinnější spolupráce dvou zlověstných nástrojů světového židovstva na Západě – Roosevelta a Churchilla – a jejich oklamaných lidí s marxistickou říší v politické, strategické a psychologické oblasti: intenzivnější bombardování německého civilního obyvatelstva britskými a americkými letadly a intenzivnější protiněmecká propaganda financovaná Anglií a USA (a zejména Židy z těchto zemí) ve všech zemích okupovaných německou armádou i v dalších zemích po celém světě, vyzývající celý svět k účasti na „křížové výpravě“ proti nacionálnímu socialismu; britské vylodění v Libyi; vylodění Spojenců na Sicílii a o rok později v Normandii; a tvrdohlavé odmítání západních demokracií ukončit válku, dokud se Německo „bezpodmínečně“ nevzdá; jednou větou řečeno, nebýt ochoty, s jakou Anglie a USA – a prakticky celá zeměkoule pod vlivem jejich ohromné propagandy – přijaly (a podle toho se i chovaly) prohlášení, které Winston Churchill vysílal v reakci na zprávu o vyhlášení války Rusku Adolfem Hitlerem (a o to působivější to bylo, že britský premiér byl všeobecně znám jako antikomunista): „Věc sovětského Ruska je nyní věcí každého Angličana, ba dokonce celého svobodu milujícího světa.“

Historické milníky ve vývoji společného „tažení“ proti nacionálněsocialistickému Německu – pokrytecká Atlantická charta již z poloviny srpna 1941; a poté známé postupné dohody z Casablanky v lednu 1943, z Teheránu v listopadu téhož roku, z Jalty v únoru 1945 a nakonec z Postupimi v srpnu 1945,

jejichž účelem bylo utáhnout sevření Sil smrti nad světem od pólu k pólu – jsou všechny bezprostředními a logickými důsledky ducha této věty. Stejně tak i neméně historické hrůzy, které se měly odehrát na německé půdě a jinde po dvou vítězných vlnách zničení – Rudá armáda a Eisenhowerovi „křižáci do Evropy“ (a jejich britští, francouzští, belgičtí, polští a čeští satelitní spojenci) – se setkali a smísili na kouřících troskách hrdé Třetí říše: v Drážďanech, přeplněných uprchlíky, vražda půl milionu mužů, žen a dětí pod anglo-americkými bombami v té ponuré noci 13. února 1945; k žalostnému exodu 18 milionů Němců – rovněž mužů, žen a dětí – z východních provincií odtržených od Říše, aby byly předány Polákům, Rusům nebo Čechům, s plným souhlasem západních spojenců Sovětského svazu; zvěrstva spáchaná Rudou armádou a vojáky kapitalistických demokracií Západu v Německu, jakož i protiněmeckými partyzány ve všech zemích Evropy; zatýkání, mučení a vraždění (nebo dlouhodobé věznění) tisíců nacionálních socialistů, od mučedníků z Norimberku až po nejskromnější stoupence Adolfa Hitlera, za to, že svou povinnost plnili důsledně a věrně; a až do roku 1948 zločinný pokus zničit německý průmysl a vyhladovět německý lid nebo ho donutit k emigraci; a až do dnešního dne – ve skutečnosti, i když už ne jen podle názvu – ta zlověstná fraška známá jako „denacifikace“ a „převýchova“ německého národa: systematický pokus zlomit hrdost, ba dokonce zabít duši nejvznešenějšího národa Západu.

Krátce po japonském útoku na Pearl Harbor, který vedl k vyhlášení války Spojeným státům ze strany Německa, tedy více než rok předtím, než měla válka vstoupit do své kritické a rozhodující fáze, řekl J. von Ribbentrop Adolfu Hitlerovi:

„Máme ještě rok času na to, abychom Rusku odřízli zásoby, které dostává z Ameriky přes Murmansk a Perský záliv, zatímco Japonsko musí obsadit Vladivostok. Pokud se to nepodaří a pokud se americké zbraně a ruská pracovní síla spojí, pak válka vstoupí do fáze, ve které pro nás bude velmi těžké ji vyhrát.“[413] A Vůdce „tuto poznámku přijal mlčky a nijak se k ní nevyjádřil“.[414] Neřekl ani slovo, protože nebylo co říct. J. von Ribbentrop mluvil pravdu – pravdu, která byla skutečně tragická. A Adolf Hitler to věděl. A věděl také, že na tom nic nezmění.

J. von Ribbentrop viděl a popsal situaci z politického a strategického hlediska. Adolf Hitler ji vnímal, či spíše intuitivně cítil, jako výsledek působení sil, které byly nesrovnatelně více než jen politické. Je pošetilé domnívat se, že by se mohl vyhnout obtížím, na které ho diplomat upozorňoval, tím, že by USA nevyhlásil válku. USA mu a nacionálněsocialistickému Německu vyhlásily válku, fakticky, i když ne oficiálně, již v roce 1937[415], a od roku 1939 stále více a otevřeněji pomáhaly Anglii v jejím válečném úsilí. Ve skutečnosti byly spojenci Anglie – a Ruska – ještě předtím, než Adolf Hitler formálně vyhlásil válku jako odpověď na tuto alianci a jako akt solidarity s Japonskem. Německý Vůdce nemohl nic jiného dělat, než čelit velké události naší epochy se vší svou – a jeho národa – odhodláním a bojovat až do hořkého konce ve válce, v níž šlo o existenci Německa. „Velkou událostí naší epochy“ mám na mysli koalici Temných sil celého světa – těch sil, které jsem nazvala silami „v Čase“ – proti jediné živé připomínce všech

[413] Ribbentrop, s. 260.
[414] Ribbentrop, s. 260.
[415] Ribbentrop, s. 164.

slavných velkých Počátků minulosti a jedinému živému poslu nadcházejícího: státu „proti Času“ na samém konci tohoto Věku temnoty.

A Adolf Hitler, ten jasnozřivý, muž „proti Času“ – tvůrce, ba dokonce duše toho mimořádného státu – věděl, že tato koalice, jejíž pozemskými strůjci byli bezpochyby Židé, avšak nic víc než pouhými strůjci, byla a zůstává kosmickým faktem; znamením doby. A právě proto se k ní postavil tak, jak se postavil: až do konce odmítal jakýkoli kompromis se Sovětským Ruskem, navzdory opakovaným návrhům J. von Ribbentropa[416], a jakýkoli kompromis se západními agenty světového židovstva, navzdory opakovaným návrhům dalších významných mužů Nacionálněsocialistické strany a, co víc, svých generálů; a zacházel stále nemilosrdněji – prostřednictvím říšského vůdce SS Heinricha Himmlera, jemuž svěřil větší pravomoci – se všemi skutečnými či potenciálními nepřáteli Nového řádu, a mezi nimi (kromě německých zrádců, které se podařilo odhalit) se dvěma hlavními druhy morálních otroků židovství – křesťany a komunisty – a zejména se samotnými Židy. „Jak válka postupovala,“ uvádí J. von Ribbentrop, „Vůdce se stále více upevňoval ve svém názoru, že je výsledkem mezinárodního židovského spiknutí proti Německu.“[417] Řekla bych dokonce více: Adolf Hitler nejenže v židovském národu viděl skryté strůjce této i minulé světové války, ale (jak dokládají jeho spisy i celá jeho kariéra) dokonale chápal jejich skutečný, hlubší význam ve světových dějinách; jejich kosmický význam jako dědičné ztělesnění nejtemnějších sil „v Čase“, hlavních činitelů stále rychlejšího úpadku a zkázy

[416] Ribbentrop, str. 236–239.
[417] Ribbentrop, s. 211.

přirozeně vyšších ras, což je o to působivější, čím více se blíží konec současného časového cyklu.

A proto věděl – a od samého počátku při každé příležitosti prohlašoval –, že boj, který vedl jménem Německa, byl pro německý národ i pro árijské lidstvo obecně bojem na život a na smrt.

***

Ukázalo se, že je prakticky nemožné zabránit tomu, aby se americké dodávky dostaly do Ruska během jednoho roku. A Japonsko nejenže nedobylo Vladivostok, ale ani nevyhlásilo válku nejtvrdšímu protivníkovi Německa (s nímž 13. dubna 1941 uzavřelo pakt o neútočení). Japonsko, jak jsem uvedla na začátku této studie, šlo svou vlastní cestou – cestou, kterou považovalo za nejvhodnější k zajištění své nadvlády nad východní a jihovýchodní Asií a k vyřešení svého vlastního problému „životního prostoru“ – aniž by si uvědomilo, že jeho aktivní příspěvek k porážce Ruska, v koordinaci s novým válečným úsilím Německa, by ho v dlouhodobém horizontu přiblížil k jeho cíli více než všechna jeho spektakulární vítězství v Jižních mořích, Malajsku a Barmě. Pokud jde o Itálii – jejíž partnerství bylo pro Německo od samého počátku spíše přítěží než výhodou – méně než šest týdnů po Mussoliniho pádu z moci spěchala zradit svého velkého spojence v jeho „nejkritičtější hodině“[418], stejně jako tomu bylo v první světové válce. Vytvoření nové – samostatné – fašistické vlády v severní Itálii (po dramatickém osvobození Mussoliniho ze zajetí Skorzenym) nemělo žádný praktický význam. Na konci roku 1943 zůstalo

[418] Mussolini byl svržen v červenci 1943; Itálie kapitulovala a 8. září 1943 vstoupila do války na straně Spojených
národů (pod vedením Badogliovy vlády).

nacionálněsocialistické Německo osamocené – sevřené mezi dvěma spojenými polovinami světa, který se bouřil proti věčné Ideji, kterou Německo v průběhu dějin více či méně vědomě ztělesňovalo a kterou nyní hlásalo hlasitěji a vzdorněji než kdy jindy prostřednictvím Adolfa Hitlera; osamocené v boji nikoli na „dvou“, ale na tisíci frontách: proti regulérním armádám a proti partyzánům v Rusku, v Řecku, v Itálii, v Africe, ve Francii, v Belgii, v Holandsku, v Norsku – všude – a doma proti stále ničivějším britským a americkým bombardérům a stále aktivnějším a arogantnějším německým zrádcům, antinacistům všeho druhu; osamoceně čelit síle myšlenek, síle vůle a síle nenávisti milionů a milionů mužů, žen a dětí všech národností a všech ras; celého lidstva temného věku, odhodlaného ke vlastní degeneraci a zkáze; poznamenaného znamením zatracení a právě proto slepého a šíleného: velebícího své nepřátele a pohrdajícího svými skutečnými spasiteli. A je těžké říci, který z nepřátelských faktorů – „křižáci“ z východu i ze západu; němečtí zrádci doma i na všech frontách; neúprosné proudy ohně, které muži anglosaské krve noc co noc sypali na bezbranné německé civilisty a zabili jich přes tři miliony; nebo pošetilé, ale upřímné (a proto účinné) rozhořčení milionů zdánlivě bezmocných lidí ze všech zemí, kteří opakovaně slýchali z rozhlasu o „nacistických monstrech“ – sehrál klíčovou roli v katastrofě roku 1945.

Vzhledem k tomu, že dění v neviditelném světě určuje dění ve světě viditelném, lze s jistotou říci, že neúnavná nenávist je z kosmického hlediska stejně účinná jako síla zbraní. Vítězní Spojenci – nebo spíše Židé, kteří celé divadlo řídili – prosadili po válce na norimberském procesu princip „kolektivní odpovědnosti“ a (jakkoli to může znít podivně z úst někoho,

kdo tento slavný proces označil za jednu z největších hanebností dějin) měli v tomto ohledu, opět z kosmického hlediska, naprostou pravdu. Každý, jehož srdce a vůle vynesly Adolfa Hitlera k moci, jehož hlas ho oslavoval jako zakladatele a Vůdce nového světa, byl a zůstává morálně zodpovědný za vše, co bylo, je nebo kdy bude učiněno v jeho jménu a v jeho duchu. Jsem první, kdo tuto skutečnost přijímá. A přijímám ji s radostí, s hrdostí, pokud jde o mě osobně. Na druhou stranu nelze princip kolektivní odpovědnosti omezit na žádnou konkrétní skupinu lidí s vyloučením jiných skupin. Platí pro všechny, kdo přiznávají pouto solidarity s bratry ve víře – ať už jsou to bratři v nenávisti – a zejména pro všechny antinacisty, ať už jsou špatně informovaní či nikoli, inteligentní či nikoli, schopní či neschopní posuzovat v plné svobodě. Desetileté dítě, které sedělo před rádiem svých rodičů v Kalkatě nebo Šanghaji a radovalo se ze zprávy o vylodění Spojenců v Normandii – 6. června 1944 –, nese odpovědnost za světovou katastrofu roku 1945. Desetileté dítě, které v Sydney, Melbourne nebo San Franciscu přidalo svůj hlas k chorálu nenávisti proti obžalovaným v Norimberku, je zodpovědné za smrt (nebo dlouhé vězení) těchto mužů a nese svůj podíl na hanbě tohoto historického procesu. Jak jsem již řekla, druhá světová válka není ničím jiným než monstrózním zločinem, za který nese kolektivní odpovědnost prakticky celý svět – kolektivním zločinem celého světa proti jeho Spasiteli, Adolfu Hitlerovi, proti nacionálněsocialistickému Německu, proti árijskému člověku a možnostem, které v něm spočívají. Je to zločin celého světa, který se zcela podřídil zákonu Času, tj. zákonu rozkladu a smrti, proti poslednímu – nebo předposlednímu – velkolepému projevu prastaré protichůdné tendence „proti

Času“, kterou přirozená aristokracie krve a charakteru – elita árijské rasy – ztělesňuje, stále vědoměji, již po staletí.

Mezi miliony lidí, kteří za to nesou vinu, zaujímají němečtí antinacisté – od těch vysokých důstojníků, kteří se 20. července 1944 pokusili o atentát na Adolfa Hitlera, až po ty nejbezvýznamnější a nejméně aktivní odpůrce nacionálněsocialistického režimu – zvláštní místo, či spíše mají zvláštní význam. Jako Němci – vlastní krajané Vůdce, které tak miloval – představují více než kdokoli jiný promarnění přirozených árijských ctností ve službě lži; sevření Temného věku i nad nejvznešenější rasou této země; znesvěcení árijské mysli falešnými učeními o „lidskosti“ a principy, které jsou v rozporu se zákony a smyslem života. A je třeba dodat, že spolu s nimi, a v téměř stejné míře, představují totéž všichni antinacisté nordického původu – Norové, Dánové, Holanďané nebo Britové (či Američané nordického původu, jako například sám zlověstný „křižák do Evropy“ Dwight Eisenhower). Nacionálněsocialistické Německo totiž nevedlo válku, která mu byla vnucena, pouze pro sebe, ale pro celé vyšší lidstvo; za znovuprosazení věčných přirozených hodnot a přirozené lidské hierarchie, tj. za vládu skutečně vyššího lidstva na této zemi (bez ohledu na „národnost“ v úzkém slova smyslu).

Když Adolf Hitler hovořil o budoucnosti Evropy svých snů a o skvělé árijské elitě, která ji měla vést, řekl, že „záleží jen málo“ na tom, zda je člen této elity „Rakušan nebo Nor“.[419] V jeho očích záleželo pouze na tom, aby vládnoucí aristokracie byla – fyzicky, morálně i kulturně – skutečně árijská. Stejná myšlenka, totiž že nacionálněsocialistické Německo bylo pouze

[419] „Tisch Gespräche“ [Monology] Adolfa Hitlera, vydané po válce.

prvním krokem k obnovené nacionálněsocialistické Evropě, je nejjasněji vyjádřena v posledním známém textu, který tento Muž nadiktoval „v boji s Časem“: v jeho „politickém testamentu“.[420] A lze dodat, že nacionálněsocialistická Evropa je logicky jen prvním krokem k rasově uvědomělému a oprávněně hrdému panárijskému společenství, organizovanému podle zásad Adolfa Hitlera – s uznáním jeho osoby jako věčného Vůdce – a zaujímajícímu ve světě místo, které mu přidělila Příroda.

Jak jsem napsala v jiné knize[421], každý člověk árijské krve – ať už je to čistokrevný Evropan nebo Ind z vyšší kasty –, který během druhé světové války bojoval proti Německu a tím bránil uskutečnění tohoto slavného programu, je, téměř stejně jako samotní němečtí antinacisté, zrádcem své vlastní – naší společné – rasy.

***

Jiní popsali – nebo se pokusili popsat – mnohem lépe, než bych to kdy dokázala já (když jsem tam nebyla), poslední dny Třetí říše: nezastavitelný postup dvou zuřivých invazních armád (a jejich pomocných jednotek) do samého srdce země, kde roky nebývalého bombardování nezanechaly nic než ruiny; hrůzu posledních a nejzuřivějších náletů, které vše rozvrátily, zatímco proudy a proudy uprchlíků se valily na západ (uvědomujíc si, že se navzdory všemu mají méně čeho bát od Američanů – nepřátel nacionálního socialismu, v něž nelze vkládat žádnou víru – než od Rusů, kteří bojovali v plném vědomí své oddanosti opačné víře); hrůza posledních zoufalých

[420] Vydal L. Battersby.
[421] V knize Pilgrimage (Kalkata: Savitri Devi Mukherji, 1958), napsané v letech 1953–1954, Úvod.

bitev, jejichž cílem bylo na chvíli znehybnit nepřítele, o kterém se nyní vědělo, že zvítězí; a morální zhroucení – děsivá, prázdná beznaděj, hořký pocit, že byli oklamáni a podvedeni – milionů lidí, v jejichž srdcích byla víra v nacionální socialismus neoddělitelná od jistoty o neporazitelnosti Německa: „morální trosky“, ještě tragičtější a trvalejší než ty hmotné. Jiní popsali nebo se pokusili popsat hrůzu posledních dnů Berlína pod neúprosnou palbou ruských děl – Berlína, který z výšky „vypadal jako kráter obrovské sopky“.[422]

Uprostřed hořícího hlavního města se rozprostíraly rozlehlé a přesto nedotčené zahrady Říšského kancléřství. Tam, obklopen několika svými věrnými, ve svém podzemním „bunkru“, prožil Adolf Hitler, muž „proti Času“, zdánlivý konec celého svého životního díla i všech svých snů a začátek dlouhého utrpení svého národa. Do vnějšího světa se dostaly více či méně přesné zprávy o jeho posledních známých gestech a slovech. Právě jsem zmínila zveřejnění jeho „politického testamentu“. Nikdo však nepopsal v celé jeho nadlidské velikosti poslední skutečnou vnitřní fázi – tragické selhání, a přesto (při pohledu z hlediska daleko přesahujícího pohled politika) vyvrcholení – jeho oddaného života.

Po celou dobu války i před ní, po celých dvacet pět let, vedl Adolf Hitler boj Německa (a árijského lidu) – moderní podobu věčného boje za vítězství Světla a Života – proti spojeným silám celého světa. A neztratil víru ve vítězství, ani když se zdálo, že se vše obrátilo proti němu a jeho lidu: ani po Stalingradu; ani po vylodění Spojenců v Normandii; ani poté, co Rusové a Američané a jejich přisluhovači vtrhli do Německa

[422] To jsou slova známé německé letkyně Hanny Reitschové, která to viděla.

z východu i ze západu a každý den postupovali hlouběji do srdce rozervané a zničené země, navzdory zoufalému odporu a marným protiútokům. „Žil ve snu,“[423] napsal jeden francouzský autor ve své srdcervoucí knize. A v jistém smyslu je to pravda – částečně proto, že záměrní zrádci ho úmyslně drželi v nevědomosti o skutečné situaci na všech frontách, ve všech okupovaných zemích a prakticky ve všech klíčových oblastech domácího života (jak jasně vyplývá z různých velmi otevřených válečných pamětí), a částečně proto, že on sám byl spíše vizionářem než politikem. Věděl, že je klamán a zrazen – „Podívej, jak mi lžou, a už jak dlouho!“ prohlásil v roce 1944 hrdinovi Luftwaffe Hansi-Ulrichu Rudelovi po rozhovoru, v němž mu ten podal správný obraz o válečném úseku, kde sám bojoval. Ale až velmi pozdě – příliš pozdě – zjistil, do jaké míry ho zradili. (Sám to přiznal ve svém posledním projevu.) Důvěra, kterou vkládal do každého Němce, který se zdál být zcela oddaný nacionálněsocialistické ideji, byla naprostá. A zrádci toho využili.

Také on „žil ve snu“, tak jako to činili všichni velcí Proroci od počátku věků. Ačkoli si byl vědom absolutní pravdivosti svého učení i naprosté oprávněnosti svého poslání i poslání svého lidu a věděl, že pravda nakonec zvítězí, byl v pokušení podcenit sílu Sil smrti, které mají v souladu se zákonem evoluce v Čase uvrhnout svět do záhuby, než může nastat nový Zlatý věk (a s ním nový časový cyklus). Jasná vize věčné, nekonečně více než politické, pozemské reality (pozemské reality „v souladu s prapůvodním významem věcí“), o kterou usiloval po celou svou kariéru, ho po léta činila slepým k hrozným

[423] Georges Blond, L’Agonie de l’Allemagne, 1944–1945 [Agonie Německa, 1944–1945] (Paříž: Fayard, 1952).

znamením blížící se katastrofy. Jistota, že Německá říše, jak ji sám chtěl, znovu založil a na konci tohoto Temného věku zorganizoval, byla prvním krokem k slavné pozemské říši znovuobjevené Dokonalosti – k zregenerovanému Árijství očekávaného Zlatého věku – a že příchod tohoto Království bohů na zemi byl stejně matematicky jistou skutečností jako východ slunce po každé noci, způsobila, že alespoň po celá léta zapomenul, že Třetí říše – stát „proti Času“, jeho vlastní výtvor – musela zmizet, než mohla znovu povstat, proměněna ve stát Zlatého věku.

V průběhu války si nepochybně stále více uvědomoval ohromnou sílu sil, které proti němu stály, a to jak v zahraničí, tak doma; stále více si uvědomoval rozšířenou a skrytou zradu; a zejména byl stále více přesvědčen o zlověstné roli, kterou v průběhu událostí sehrálo světové židovstvo.[424] Od roku 1942 se – ba co víc, díky stále užší spolupráci s Heinrichem Himmlerem – konečně! – začal zabývat židovskou otázkou a řešit ji s jistou dávkou té bezohlednosti, s jakou měla být řešena už před lety. Ale bylo už příliš pozdě. Ta opožděná nemilosrdnost – to zpožděné probuzení spravedlivé „bleskové“ stránky jeho povahy, u něj, kdo, jak jsem řekla na začátku této knihy, měl ve své povaze více „Slunce“ než „Blesku“ – již nemohla Říši zachránit. Masová likvidace asi 750 000 Židů[425] z Německa a dalších evropských zemí v plynových komorách Osvětimi a několika dalších koncentračních táborů nezabránila vlivným Židům, žijícím v bezpečí v USA, v Anglii, v Rusku, v Indii, v Palestině – kdekoli na světě – nasměrovat zuřivost celého

[424] Ribbentrop, s. 273.

[425] Toto číslo mi sdělil důstojník SS. Židovský časopis „Shem“ – určený židovským čtenářům – však uvádí pouze asi polovinu tohoto počtu.

lidstva, včetně árijských národů, proti novému Německu. (A po válce, když se v zahraničí rozkřiklo, že bylo popraveno několik Židů – kteří byli, bohužel! – mimochodem, ne nutně těch nejnebezpečnějších – se v zahraničí, číslo 750 000 se přes noc změnilo na 6 500 000 a dokonce 8 000 000, a to jen proto, aby vítězní Spojenci, „křižáci lidskosti“, měli záminku k mučení a zabíjení co největšího počtu stoupenců Adolfa Hitlera. Zatímco tisíce těch nejzlovolnějších Židů díky ohromující velkorysosti Vůdce opustily Německo již před válkou.)

Stejně tak ani tvrdost, s jakou bylo naloženo se spiklenci proti nacionálněsocialistickému režimu, kteří byli odhaleni ke konci války – například s účastníky činu z 20. července –, nezabránila ostatním v tom, aby pokračovali ve svých zrádných činnostech, aniž by byli odhaleni. Ani to nemohlo napravit všechnu škodu, kterou od počátku režimu napáchali ti muži na vysokých pozicích, kteří tajně usilovali o jeho zničení za každou cenu, i za cenu zničení samotného Německa spolu s ním. Tvrdý, exemplární zásah proti těmto živlům také přišel příliš pozdě. A co víc: nedůvěra Adolfa Hitlera ke všem vrstvám vlastního lidu, s výjimkou poctivých, prostých dělníků, kteří mu zůstali věrní dodnes,[426], přišla příliš pozdě. A to, opakuji, proto, že na rozdíl od proroka Mohameda, na rozdíl od Pána Krišny a všech lidí „proti Času“ – jak „Slunce“, tak „Blesk“ –, kteří zemřeli vítězně, měl náš Vůdce ve své osobnosti příliš mnoho slunečního svitu v poměru ke své „bleskové“ síle.

A nyní nastal konec. Adolf Hitler již „nežil ve snu“. Věděl, že rozhodující protiútok – ardennská ofenzíva – nedokázal zastavit postup západních Spojenců. Věděl, že Rusové naopak

[426] Tato nedůvěra vůči všem kromě dělnické třídy se často projevuje ve Vůdcových „Tischgespräche“ – monolozích, které byly po válce vydány.

prorazili a překročili řeku Odru a že se soustřeďují kolem Berlína. V zoufalé snaze doufat proti vší naději neustále zmiňoval armádu generála Wencka – která ve skutečnosti již neexistovala – a čekal, až se objeví a osvobodí hlavní město Říše. Ale v hloubi srdce věděl, že generál Wenck nepřijde; že válka skončila – a byla prohraná. A dokázal si dobře představit strašlivé utrpení, které nyní jeho lid čeká z rukou představitelů Temných sil – jejich nepřátel i jeho.

***

Ruské zbraně nepřestávaly střílet. A Berlín dál hořel. Hořel už celé dny. Proměnil se v opravdové peklo.

V hlubinách svého „bunkru“ pod dosud nedotčenými zahradami kancléřství – Adolf Hitler slyšel hřmění výbuchů a skrze rozervanou a zdevastovanou zem cítil smrtelné křeče svého hlavního města. A věděl, že je to konec.

Uvnitř „bunkru“ čekalo spolu s ním několik věrných – Eva Braunová, která se nikdy nevystavovala pozornosti veřejnosti během „velkých dnů“, ale která ho milovala a nyní byla jeho manželkou; doktor Goebbels se svou rodinou; generál Krebs, admirál Voss, Martin Bormann a někteří další –, aby se zabili, jakmile se objeví Rusové. U vchodu do zahrad a do „bunkru“ – na okraji toho řvoucího a planoucího pekla, které se valilo stále blíž a blíž, neodolatelné jako oceán lávy – drželi stráž muži SS, připraveni zemřít. Zůstali tam s takovou nehybností a takovou povinnou oddaností jako ti staří římští strážci, kteří v roce 79 n. l. stáli u bran Pompejí – tam, kde jim to jejich velitelé nařídili – pod sprškou hořícího popela z náhle vybuchující sopky; na dohled od proudů roztavené horniny, až do konce; dokud neztratili vědomí a nepadli k zemi pod svou zbrojí, zatímco

postupující láva se valila přes ně. Ale proudem, který se měl valit přes těla těchto posledních obránců Třetí říše a zaplavit polovinu (a brzy snad i celou) Evropu, byla nevyčerpatelná Rudá armáda; nejhrozivější lidský nástroj ve službách sil ničení. Z hrdinského státu „proti Času“ – výtvoru Adolfa Hitlera – po jeho zániku nezůstala ani stopa. A právě ti muži nordické krve, zrádci své rasy, ti „křižáci Evropy“, kteří nyní vítali a napomáhali jejímu postupu, budou jednoho dne – brzy – před ní smeteni.

Nevědomy té atmosféry kosmické katastrofy (neboť o takovou se jednalo), která byla přirovnávána k živoucímu „Soumraku bohů“, si šest Goebbelsových dětí – dvanáctiletá Helga, jedenáctiletá Hilde, devítiletý Helmut, Holde (sedm let), Hedda (pět let) a Heide (tři roky) – díky své hrdinné matce oblečené stejně hezky jako v době míru – hrály na schovávanou v chodbách poslední nedobyté pevnosti nacionálněsocialistického Německa. Někdy si s nimi hrál Vůdce nebo ti členové SS, kteří neměli službu, anebo jim vyprávěli příběhy. Den nebo dva před koncem přiletěla slavná letkyně Hanna Reitschová s generálem von Greimem do „bunkru“ a zůstala tam s ním několik hodin. Magda Goebbelsová jí mimo jiné řekla: „Věří ve Vůdce a ve Třetí říši; až ty přestanou existovat, nebude na světě místo pro mých šest dětí.“ A dodala: „Nechť mi nebe dá dostatek odvahy, abych je zabila!“ Tato obdivuhodná žena je skutečně zabila. A ona a doktor Goebbels se poté zabili.

Podle textu, který byl zveřejněn jako jeho „politický testament“, a podle výpovědí několika osob, které byly v „bunkru“ přítomny téměř až do samého konce, učinili totéž Adolf Hitler a jeho manželka Eva. Podle jiných, stejně

věrohodných domněnek, opustili „bunkr“ včas – ne proto, aby zachránili sami sebe, ale aby jednoho dne mohli pokračovat v boji – a zakladatel nacionálněsocialistické víry stále dýchá někde na této zemi, několik let po zničení díla svého života, připraven inspirovat nové povstání svých věrných k moci a předsedat novému triumfu Svastiky, který nic nemůže zastavit. Neexistuje žádný skutečný důkaz ani pro jednu, ani pro druhou možnost, ale pouze – jak plynou roky bez jakéhokoli náznaku, že by byl naživu – stále silnější pravděpodobnost, že Vůdce totální obětování Německa nepřežil.

Pro jeho stoupence to může být nepochybně skličující skutečnost, ba dokonce srdcervoucí pro ty z nich, kteří nikdy neměli tu čest a radost ho spatřit. Z kosmického hlediska na tom však příliš nezáleží; význam Adolfa Hitlera totiž zůstává stejný, ať už je ve své tělesné podobě viditelný či neviditelný, živý či mrtvý. Ať už je živý nebo mrtvý, zůstává hrdinou, který v naší strašlivé epoše – těsně před koncem Temného věku současného časového cyklu – stál osamocen v čele svého privilegovaného národa proti stále zuřivějšímu sestupnému proudu Času; proti celému světu, který se stal (jako v každém následujícím Temném věku) doménou sil rozkladu a smrti, oslavujícím a poslouchajícím jejich představitele, zatímco nenáviděl každého skutečného Posla Života. Ať už je živý nebo mrtvý, obětoval se pro svůj lid; a jeho oběť (a oběť jeho národa za celou árijskou rasu) je v obou případech stejně úplná – ba co víc, pokud je živý, jeho život musel být po všechny ty roky mnohonásobně horší než smrt. Ať už je živý nebo mrtvý, je to On, Kdo se vrací „věk za věkem, když je spravedlnost potlačena, když zlo triumfuje, aby na zemi nastolil Vládu Spravedlnosti“[427]; Muž

[427] Bhagavadgíta, IV, verše 7 a 8.

„proti Času“, který v průběhu dějin znovu a znovu, a pokaždé metodami doby, v níž se objevuje, bojuje za ten ideál úplné dokonalosti – absolutního zdraví –, který žádný věk kromě Zlatého věku – „Věku pravdy“ – nemůže žít v celosvětovém měřítku, v celé své slávě. Ať už je živý, nebo mrtvý, je věčný a vrátí se, neboť on je Ten, kdo promlouval napříč věky prostřednictvím nejstaršího známého spisu árijské moudrosti, Bhagavadgíty.

V „bunkru“ v zahradách Kanceláře – poslední hmotné baště nacionálního socialismu uprostřed hořícího Berlína – nadiktoval svůj „politický testament“. Těžko říci, zda znění, které máme k dispozici, je správné, či nikoli. Pokud, jak někteří tvrdí, Vůdce katastrofu přežil, stačila by pouhá zmínka o jeho „dobrovolné smrti“ v tomto dokumentu k tomu, aby byl nepřesný. Ale ať už je znění jakékoli, ba co víc, ať už jsou sporná samotná fakta jakákoli, duch posledního známého poselství Adolfa Hitlera a vyrovnanost, kterou z něj vyzařuje – klidná, neotřesitelná jistota, že i v nejtemnější hodině pravda nakonec zvítězí, navzdory všemu – jsou skutečné. Skutečná je slavná vize „sjednocené a nacionálněsocialistické Evropy“, jejíž vytvoření představuje „dílo příštích století“. Skutečné je vědomí a hrdost na historické poslání Německa, zejména na poslání té skvělé německé mládeže, která nesla jméno Adolfa Hitlera jako průkopníka, inspirátora, vůdce a organizátora obnoveného árijského lidstva uvnitř i za geografickými hranicemi Říše. Skutečné, a nikoli nové; neboť myšlenka Říše, ve smyslu přesahujícím politiku, vždy zaujímala hlavní místo v životě Adolfa Hitlera.

V Kubizekově srpnové biografii, která zachycuje jeho mládí, se nachází pasáž, která je natolik významná, že ji

nemohu necitovat téměř v plném znění. Jedná se o popis noční procházky na Freienberg (kopec tyčící se nad Lincem) uprostřed noci, těsně poté, co budoucí Vůdce a jeho přítel společně zhlédli v opeře představení Wagnerovy opery Rienzi. „Byli jsme sami," píše Kubizek:

> Město pod námi zmizelo v mlze. Jako by ho poháněla nějaká neviditelná síla, vylezl Adolf Hitler na vrchol Freienbergu. Teprve teď jsem si uvědomil, že už nestojíme v osamění a temnotě, neboť nad námi zářily hvězdy.
>
> Adolf stál přede mnou. Vzal mě za obě ruce a pevně je stiskl – gesto, které dosud nikdy neudělal. Z tlaku jeho rukou jsem cítil, jak je dojatý. Jeho oči horečně jiskřily. Slova mu neplula z úst s obvyklou lehkostí, ale tryskala drsně a vášnivě. Z jeho hlasu jsem vycítil ještě více než ze způsobu, jakým mi držel ruce, jak ho událost, kterou prožil (představení Rienzi v Opeře), hluboce otřásla.
>
> Postupně začal mluvit volněji. Slova přicházela rychleji. Nikdy předtím a ani nikdy poté jsem neslyšel Adolfa Hitlera mluvit tak, jak mluvil tehdy, když jsme stáli sami pod hvězdami, jako bychom byli jedinými bytostmi na zemi.
>
> Je pro mě nemožné zopakovat slova, která můj přítel v tu chvíli pronesl.
>
> V tu chvíli mě napadlo něco zcela pozoruhodného, čehož jsem si dosud nevšiml, ani když ke mně promlouval s takovou vášní: bylo to, jako by skrze něj promlouvalo jiné Já; jiné Já, jehož přítomnost ho dojímala stejně jako mě. V žádném případě by se o něm nedalo říci (jak se to někdy stává u brilantních řečníků), že by byl opojen vlastními

slovy. Naopak! Měl jsem pocit, že prožíval s úžasem, řekl bych, že byl sám posedlý tím, co z něj vybuchovalo s elementární silou. Nedovolím si k tomuto postřehu žádný komentář. Ale byl to stav extáze, stav úplného transu, v němž, aniž by o tom nebo o daném případě mluvil, promítl svůj zážitek z představení Rienzi do slavné vize na jiné rovině, která mu byla vlastní. Ba co víc: dojem, který z toho představení získal, byl pouhým vnějším podnětem, který ho přiměl k řeči. Jako povodeň, která se valí přes protrženou přehradu, tak se mu slova hrnula z úst. Ve vznešených, neodolatelných obrazech mi odhalil svou vlastní budoucnost i budoucnost našeho národa.

Do té doby jsem byl přesvědčen, že se můj přítel chce stát umělcem, malířem nebo architektem. V tu chvíli o ničem takovém nemohla být ani řeč. Zabýval se něčím vyšším, čemu jsem ještě nedokázal porozumět… Nyní mluvil o poslání, které jednoho dne dostane od našeho lidu, aby jej vyvedl z otroctví k vrcholům svobody… Muselo uplynout mnoho let, než jsem si uvědomil, co ta hvězdná hodina, oddělená od všech pozemských věcí, pro mého přítele znamenala.[428]

Je zdrcující vzpomenout si ve světle „politického testamentu“ na tu mimořádnou událost z doby, kdy byl Adolf Hitler sedmnáctiletým mladíkem. Klid, který vyzařuje z posledního známého vzkazu Vůdce, nadiktovaného pod palbou ruských děl, působí o to působivěji. Je to klid té jasné hvězdné noci, která ho obklopovala a pronikala do něj, když si před 40 lety poprvé plně uvědomil své poslání. Tehdy ho ohromila

[428] Kubizek, str. 140–141.

vznešenost jeho osudu. A tajemné vyšší Já, které mu jej zjevilo, se mu jevilo jako „jiné Já“, ne jako jeho vlastní. Nyní věděl, že obě jsou jedno a totéž. Nyní byl osud naplněn. Cesta slávy a smutku došla ke svému konci. Za pár hodin – možná za pár minut – tam bude nepřítel a poslední symbolická bašta nacionálněsocialistického Německa – „bunkr“ v zahradách Říšské kanceláře – bude zaplavena.

A přece… Nyní, uprostřed hřmění výbuchů a řinčení rozpadajících se budov – plamenů a trosek druhé světové války – byl klidnější než tehdy, na vrcholu Freienbergu pod hvězdami; osvobozen od dočasné divoké beznaděje, která ho zachvátila při zprávě o ruském postupu západně od Odry, Adolf Hitler hleděl do budoucnosti. A ta budoucnost – jeho vlastní, budoucnost nacionálního socialismu i Německa, které se nyní navždy stalo pevností nové víry – nebyla ničím menším než věčností; věčností Pravdy, ve své majestátnosti ještě neotřesitelnější (a uklidňující) než samotná Mléčná dráha.

Rusové by mohli přijít a jejich „stateční Spojenci“ ze Západu by se s nimi mohli setkat a radovat se s nimi nad popelem Třetí říše (jak to ostatně předvedli Winston Churchill a jeho dcera Sarah, které bylo možné o několik dní později spatřit, jak se chichotají s ruskými důstojníky před troskami Říšského sněmu); Berlín mohl být smeten – nebo „bolševizován“ – a Německo, rozdělené na dvě nebo čtyři části, mohlo po dlouhá léta trpět takovou zkouškou, jakou dosud žádný národ v historii nezažil. Navzdory všemu nacionální socialismus, moderní vyjádření kosmické Pravdy aplikované na sociopolitické a kulturní problémy, vydrží a zvítězí. „Hrdinství našich vojáků, kteří ke mně chovají city neochvějného kamarádství, je zárukou, že jednoho dne vznikne

nacionálněsocialistické Německo a sjednocená nacionálněsocialistická Evropa," napsal Adolf Hitler ve svém „politickém testamentu". „Ať si moji věrní uvědomují, že úkolem nadcházejících století je vybudovat nacionálněsocialistickou Evropu, a ať vždy staví společný zájem nad svůj vlastní! ... Ať oni – Němci i ne-Němci (všechny síly nacionálněsocialistické Evropy) – zůstávají rasově uvědomělí a bez slabosti odolávají jedu, který se chystá zkorumpovat a zabít všechny národy: duchu mezinárodního židovstva."[429]

Tragický stát „proti Času", který vybudoval jako jedinou možnou hráz proti věčným silám rozkladu a který nyní ležel v troskách, se jednoho dne znovu zvedne v celoevropském (či dokonce panárijském) měřítku, v plné síle a slávě znovu nabytého mládí. Vstane pod vedením Toho, kdo má učinit konec tomuto Temnému věku; Toho, který se vrací, v Jeho posledním aspektu – stejně tak „Slunce" jako „Blesk", zatímco Adolf Hitler, více „Slunce" než „Blesk", je pouze Jeho předposledním vtělením. Vznikne znovu jako budoucí teokracie Zlatého věku – teokracie zevnitř, pozemské království árijských bohů z masa a kostí.

A ten strašlivý konec? Agonie pyšné Třetí říše? To byl jen začátek Via dolorosa vedoucí k velkému Novému začátku. Všechny hrůzy současnosti i bezprostřední budoucnosti pominou. Peklo, v němž měl německý národ po léta žít, pomine. Nacionální socialismus znovu povstane, protože je věrný kosmické Realitě a protože to, co je pravdivé, nepomine. Německá Via dolorosa byla ve skutečnosti Cestou k

[429] „Politický testament" Adolfa Hitlera.

nadcházející slávě. Musela být absolvována, pokud měl tento privilegovaný národ naplnit své poslání beze zbytku, tj. pokud měl být národem, který zemřel pro nejvyšší lidskou rasu, kterou ztělesňoval, a který znovu povstane, aby převzal vedení těch přeživších Árijců, kteří – konečně! – pochopí jeho poselství života a ponesou ho s sebou do nádhery nastupujícího Zlatého věku.

Ach, teď – teď pod neustálou palbou a hřměním ruského dělostřelectva; teď, na pokraji katastrofy – jak jasně tomu rozuměl ten Muž „proti Času“!

Nad ním a nad kouřem ruských děl a hořícího města, nad hlukem výbuchů, miliony a miliony mil daleko, hvězdy – ty samé hvězdy, které před 40 lety osvětlovaly první prorockou extázi toho mladíka – zářily v celé své slávě v nekonečné prázdnotě. A Muž „proti Času“, který je nemohl vidět, věděl, že jeho nacionálněsocialistická moudrost, založená na samotných zákonech života; jeho moudrost, kterou tento odsouzený svět proklel a zavrhl, byla a navzdory všemu zůstane stejně neotřesitelná a věčná jako jejich věčný tanec.

Muž proti Času

Kapitola XV: Bohové na Zemi

Dnes – deset let po katastrofě z roku 1945 –, kdy se polovina světa třese strachy před tím, čemu říká „komunistické nebezpečí“, se nic nezdá být zastaralejší než staré spojenectví kapitalistických států se Sovětským svazem (a komunistickými silami všech zemí) proti nacionálněsocialistickému Německu. Lidé, kteří nikdy neměli nic společného s nacionálním socialismem – upřímní katolíci, kteří jsou zároveň upřímnými francouzskými vlastenci, jako například profesor Maurice Bardèche – odhalují hloupost protiněmecké politiky západních demokracií, která vedla k válce, a nespravedlnost a pošetilost norimberského procesu – té glorifikace zrady – a pošetilost snahy o „denacifikaci“, která, pokud bude úspěšná, může Německo pouze vrhnout do náruče Sovětského Ruska. Ba co víc, takový notorický antinacista, jako byl sir Winston Churchill, veřejně přiznal jen pár let po skončení války, že západní Spojenci „zabili špatné prase“, čímž – v do očí bijícím rozporu se svými vlastními dřívějšími slovy a činy – naznačil, že by bylo rozumnější, kdyby nepřátelé komunismu pomohli nacionálněsocialistickému Německu rozdrtit Rusko, místo aby pomáhali Rusku rozdrtit nacionálněsocialistické Německo a poté „bolševizovat“ polovinu Evropy a poté tři čtvrtiny Asie. Zlověstná celosvětová koalice, bez níž by Adolf Hitler tuto válku nepochybně vyhrál, se jeví čím dál tím více jako nevýhodná dohoda, v níž přední diplomaté sovětského Ruska – a Stalin (ten starý lišák!) v čele s nimi – s mistrovskou obratností „oblafli“ své důvěřivé partnery z kapitalistického tábora. A anglosasští politici, kteří připravili dohody z Teheránu, Jalty a Postupimi, a ti, kdo je podepsali, a ti, kdo je uvítali, a miliony ovcí čtoucích noviny, kterým se to v tehdejším

protinacistickém opojení (a v následující atmosféře procesů s „válečnými zločinci“ a „denacifikace“) je považovali za úžasné, se nyní cítí malí a zahořklí při myšlence, že byli „podvedeni“ – ba co víc, tak důkladně „podvedeni“! – a začínají nenávidět Sovětské Rusko, pevnost dobývajícího komunismu, stejně násilně – a stejně neinteligentně – jako kdy nenáviděli nacionálněsocialistické Německo.

Mnozí političtí sympatizanti nacionálního socialismu v Německu i mimo něj sledují tuto skutečnost se skrytým uspokojením a říkají: „Kolo se otáčí – tím lépe!“ To však není pravda; alespoň ne v tom smyslu, v jakém je to míněno. Není to pravda, protože je v rozporu se zákony vývoje v Čase – se zákony Života –, aby se svět, nebo dokonce polovina světa, zastavil na své cestě ke zkáze a pokusil se vrátit zpět, proti proudu dějin. Kolo dějin se otáčí. Nikdy s tím nepřestalo. Ale neotáčí se směrem k všeobecnému přijetí, natož k rozsáhlé glorifikaci nacionálního socialismu, typické Moudrosti „proti Času“. Naopak! Otáčí se tak, jak se otáčí od pádu člověka, tj. od konce dávno minulého posledního Zlatého věku, ve směru proudu Času: směrem k nepravdě, k chaosu, k degeneraci a smrti – stále dál a dál od Moudrosti spásy ztělesněné, věk za věkem, ve všech pravých Mužích „proti Času“ a v dnešní době v Adolfu Hitlerovi a jeho učednících. Nemůže se obrátit jinak, dokud se neprojeví poslední Muž „proti Času“ – vítězný Ničitel a Stvořitel, stejně tak „Slunce“ jako „Blesk“, který učiní konec tomuto lidstvu a tomuto Věku temnoty a otevře nadcházející časový cyklus.

To, co v mnoha lidech vyvolává iluzi, že rostoucí antikomunismus velké části poválečného lidstva je nutně spojen (nebo že se jednoho dne může spojit) se změnou postoje světa

k nacionálnímu socialismu, je blažená nevědomost o skutečné povaze tohoto světonázoru. Jedná se zejména o omyl, který spočívá v tom, že je považován za čistě politickou doktrínu, zatímco ve skutečnosti je to nekonečně více než jen to; o nevědomost o jeho charakteru „proti Času“, tj. o jeho kosmickém významu a místě. Je to také nevědomost o skutečné povaze celosvětové protinacistické koalice, která způsobila druhou světovou válku a nakonec zlomila moc Třetí říše. Tato osudová koalice nenávisti proti Hitlerově víře je také něčím víc než jen politickým. Je to, jak jsem se snažila ukázat v předchozí kapitole, logické spojenectví všech zástupců Temných sil proti jediné doktríně „proti Času“ a jedinému státu „proti Času“ v naší epoše. Temné síly jsou dnes, po válce – po svém vítězství – stejně živé a stejně aktivní jako během války nebo před ní; ba dokonce ještě více, protože každý den nás přibližuje k nevyhnutelnému „konci světa“. Skutečnost, že se jejich různí představitelé začali mezi sebou hádat, neznamená, že přestali být tím, čím vždy byli, totiž představiteli rozkladu a smrti – a ještě méně, že by se někdo z nich náhle stal představitelem regenerace. Všichni – bez výjimky – nyní přestávají vnímat svou hlubokou podobnost, zveličují své rozdíly a zapomínají na společný původ i společný cíl, a to jen proto, že jediná překážka, která jim stála v cestě – nacionálněsocialistický stát s tou neotřesitelnou Moudrostí „proti Času“, na níž spočívaly všechny jeho instituce – již neexistuje. Kdyby se před jejich zkázou znovu zvedl, automaticky by se proti němu sjednotili.

Spojení kapitalistického světa s pevností marxismu se nyní může politicky jevit jako špatný obchod pro „křesťanský Západ“. Ve skutečnosti – z hlediska kosmické pravdy – to bylo a zůstává nejpřirozenějším a nejrozumnějším spojenectvím:

spojenectvím všech těch, kdo věří staré židovské lži, proti těm, kdo ji odvážně a bouřlivě odhalují; spojenectvím všech těch, kdo sdílejí pověru o hodnotě dvounohého savce jako takového, proti těm, kdo v rozporu s duchem tohoto i všech padlých věků, proti tendenci dějin – „proti Času“ – nemilosrdnou doktrínu lidské selekce a Odtažitého násilí, vedoucí k království živých bohů na zemi. Ba co víc: z ideologického hlediska to byl ze strany bývalých „galatních spojenců“ Ruska krok diktovaný neomylným instinktem sebezáchovy. Ti, jejichž životní filozofie spočívá na staré a zastaralé podobě lidmi vytvořeného a na člověka zaměřeného vyznání – na křesťanských hodnotách, ať už také na křesťanské metafyzice či nikoli –, se uchýlili, aby ochránili svůj samotný smysl existence a bránili vše, co byli zvyklí milovat, k těm, kdo vyznávají totéž lidské vyznání v jeho nové, mladé, materialistické podobě, a zcela správně cítili, že jen oni jim mohou pomoci, má-li toto vyznání a vše, co pro ně znamenalo – láska k člověku, kult člověka, soucit s člověkem takovým, jaký je, se všemi jeho slabostmi, a umělá bariéra mezi ním a zbytkem stvoření – přežít. Uchýlili se k nim spontánně, tak jako staří lidé utíkají k mladým a silným, aby je ochránili před jinými mladými a silnými z jiného světa.

Teď, když musí zaplatit cenu za ruskou pomoc – cenu za přežití svých drahocenných „lidských hodnot“, které jim na čas mohlo zachránit pouze Rusko (Rusko, které je, když se nad tím hlouběji zamyslíme, sdílí) – a když jim tato cena připadá příliš vysoká, vidí v ní „komunistické nebezpečí“. Zapomínají, kdo byl jejich kdysi jediným možným spojencem proti tomuto nebezpečí a co pro ně znamenal. Zapomínají, že cena, kterou by mu museli (v dlouhodobém horizontu) zaplatit za to, aby byli navždy osvobozeni od „hrozby Asie“ mobilizované pod

vedením Ruska, nebyla ničím jiným než definitivní a neodvolatelnou rezignací na ten na člověku založený hodnotový žebříček, který je jim dražší než cokoli jiného. Komunismus je totiž přirozeným produktem vývoje kapitalistické demokracie, zatímco nacionální socialismus je jejím naprostým popřením – vzpourou proti jejímu duchu. Marxistické hodnoty – soustředěné kolem lásky ke všem lidem bez ohledu na rasu (ke všem lidem jako k potenciálním „dělníkům“) – jsou křesťanskými hodnotami v technicky vyspělém světě, v němž pojem „nesmrtelné duše“ rychle ztrácí veškerou přitažlivost. Nacionálněsocialistické hodnoty jsou popřením těchto hodnot, stejně jako všech hodnot zaměřených na člověka.

Západní Spojenci z roku 1945 věří, že nacionální socialismus je mrtvý. Proto se cítí v bezpečí, když se hádají se Sovětským svazem a hovoří o „komunistickém nebezpečí“. Nejmladší projev jejich vlastních hodnot „v Čase“ je děsí, protože již neexistuje mocný stát „proti Času“, nositel věčných hodnot zaměřených na život a popírající jejich hodnoty, který by jim svou pouhou existencí připomínal to, co z jejich pohledu jistě představuje největší nebezpečí ze všech, a to nevyhnutelný příchod posledního Muže „proti Času“ a úsvit nového časového cyklu.

***

Ve své pozoruhodné knize Warum? Woher? aber Wohin? píše Hans Grimm, který nikdy nebyl nacionálním socialistou, ale který rozumí povaze a velikosti poslání Adolfa Hitlera lépe než mnozí Němci, kteří se kdysi za nacionální socialisty považovali, mimo jiné:

> A kdyby byl [tj. Vůdce] schopen od samého počátku s plným vědomím říci: „V důsledku lidské plodnosti, z níž falešný ‚humanitarismus' odstranil omezující zásahy přírody, čelíme udušení Evropy pod přívalem invazivních mas z východu. My Němci jsme ohroženi jako první. Můžeme a musíme proti této masové záplavě postavit hráz. Abychom k tomu byli schopni, musíme se znovu, fyzicky i morálně, zakořenit v sobě a ve svém národu a skoncovat s nesmyslnými spory o moc mezi našimi vlastními lidmi; poté nám musí být přidělen životní prostor odpovídající našemu počtu a schopnostem, tak jako mají ostatní, nebo si musíme tento životní prostor dobýt tam, kde nehrozí zničení žádného cenného stvoření. A to se nyní musí stát naším přijatým morálním cílem, neboť bezohledné rozmnožování spojené s masovým nivelizováním znamená zrychlené upadání do rozkladu. Stvořitel však stvořil člověka zdravého na těle, duchu i duši a přeje si, aby takový zůstal, a každý pohled na přírodu kolem nás – na přírodu neupravenou člověkem, v níž mohou přežít pouze ti zdraví a životaschopní – tento názor potvrzuje." ... Kdyby se to odvážil říci po úspěšném uchopení moci... nebránil by se pak celý svět ještě rychleji, než tomu ve skutečnosti bylo, proti němu, proti jeho institucím a proti nám?[430]

V těchto slovech spočívá tajemství zdánlivě podivné koalice, která rozpoutala druhou světovou válku, která pronásledovala nacionální socialismus tak dlouho, jak jen mohla po porážce Německa, a která jej – navzdory všem prohlášením o „antikomunismu" ze strany západních

[430] Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, str. 155–156.

demokracií – stále pronásleduje a přinejmenším brání jeho svobodnému projevu. Prostřednictvím zlověstného spojenectví západních plutokracií a marxistické říše – spojenectví křesťanství, jak se k nám dostalo (a také humanitárního svobodného myšlení), a komunismu – proti nacionálněsocialistickému Německu se padlý svět tohoto pokročilého Temného věku ve skutečnosti jen „bránil“; bránil chybné principy, které po staletí stále dokonaleji ovládaly jeho myšlenky, city a život; chybné – protipřírodní – hodnoty, které jeho svědomí postupně vyvinulo nebo přijalo od dávných dob, kdy se začal projevovat úpadek, a které stále rafinovaněji oslavovalo, jak úpadek narůstal a šířil se; bránil svou samotnou existenci jako svět Temného věku „v Čase“.

Ve dvou předchozích kapitolách jsem se pokusila vysvětlit[431], co to znamená, a zdůraznila jsem, že stav dnešního lidstva (včetně těch nejvznešenějších ras) je přirozeným a nevyhnutelným výsledkem tisíciletí a tisíciletí stále se prohlubujícího odcizení od prapůvodního božského vzoru vesmíru, jinými slovy od prapůvodního života v Pravdě. Snažila jsem se také ukázat roli, kterou v našem pokročilém Temném věku hraje ten mimořádný národ, Židé, ve kterém lze historicky vidět jejich zvlášť významnou vládu.

Na počátku našeho časového cyklu (jak to ukazuje mýtus o rajské zahradě, který si křesťané vypůjčili od Židů a ti zase z pradávných nežidovských zdrojů) byl člověk – člověk Zlatého věku, v celé svém původním zdraví a kráse – dokonalou součástí dokonalého Stvoření, v harmonii sám se sebou i s ním; s každou živou bytostí, kterou zpočátku respektoval. „Hřích“ –

[431] V kapitole 1 a v kapitole 14.

příčina úpadku – nespočíval v lidské vzpouře proti „Bohu“ milujícímu člověka, odlišnému od Vesmíru a jeho „Stvořiteli“ tak, jak je řemeslník tvůrcem hrnce nebo hodinek, ale ve vzpouře proti té božské živé Přírodě, jejíž součástí byl a zůstává a není nic jiného než touto součástí. Spočívala v implicitním nároku člověka ovládat a dokonce „měnit“ Přírodu pro své vlastní účely a, jak čas plynul a „civilizace“ se šířila, v jeho rostoucím pohrdání tichým každodenním příkladem, který mu dávaly méně vyvinuté (ale také méně zkažené) živé druhy, stále věrné duchu a účelu Stvoření; v jeho záměrném porušování zákonů Života kvůli požitku, dočasnému pohodlí nebo pouhé pověře. Jinými slovy, spočíval – a spočívá – v obětování božského celku ve prospěch části, budoucnosti ve prospěch přítomnosti[432], Vesmíru ve prospěch „člověka“ a celého lidského rodu ve prospěch jednotlivce, a také v obětování vlastní nesmrtelnosti jednotlivce v rámci jeho rodu a jeho vlastního poslání v univerzálním plánu ve prospěch pomíjivého rozmaru nebo malého, sobeckého „šťastného života“.

Je patrné, že v tomto Temném věku – jediném, jehož historický vývoj můžeme do jisté míry sledovat – se náboženství samo o sobě všude (alespoň v praxi, ne-li i dogmaticky) stává stále více zaměřeným na člověka a stále více individualistickým.

Bhagavadgíta, která je bezpochyby zaměřena na život – evangelium odtažitého jednání „v zájmu celého Stvoření“ (a nikoli pouze „člověka“) – vyjadřuje, bez ohledu na to, v jaké době byla ve své současné podobě sepsána, moudrost věků, které předcházely našemu, moudrost „mimo Čas“ i „proti

[432] Francouzský logik M. Edmond Goblot definoval hřích jako „obětování budoucnosti ve prospěch přítomnosti“.

Času“. (Epos, do kterého je vložena, je Tradicí významně umístěn před náš Temný věk.) Velká náboženství úniku, která vznikla ve starověké Indii – buddhismus, džinismus – jsou bezpochyby zaměřena na život. Jsou to však náboženství úniku, doktríny integrálního pesimismu, které ve skutečnosti nemají žádný vztah k této zemi. V praxi mají jejich oddaní, v Indii i mimo ni, a dokonce i jejich asketové, málo společného s tou skutečně univerzální a aktivní láskou, která vedla Blahoslaveného Buddhu v jednom z jeho mnoha úžasných životů (jak vyprávějí Jataky) k tomu, aby obětoval své vlastní tělo, aby nakrmil hladovou tygřici; málo společného, ba co víc, s morálním postojem, který za touto legendou stojí. Stačí se v buddhistických zemích podívat na všeobecnou lhostejnost k utrpení všech tvorů, za které kolemjdoucí nejsou přímo zodpovědní, a na lhostejnost většiny džinistů nebo takzvaných džinistů k utrpení zvířat jiných než krav, aby se o tom člověk přesvědčil. Kromě toho odmítají nejen tradiční formu, ale i samotného ducha kastovního systému: myšlenku přirozené hierarchie lidských ras. Odmítají ji v dokonalém souladu s logikou svého postoje úniku ze života. Výsledkem toho je však – jak jsem se pokusila ukázat v jiné knize[433] – pokles biologické kvality celé té skupiny, která se nezavázala ke skutečnému mnišskému životu. A toto snížení kvality zase vytváří půdu pro rozvoj filozofie zaměřené na člověka v praxi, byť v rozporu s logikou původních vír.

Avšak právě v křesťanství a islámu, velkých mezinárodních náboženstvích prosazujících rovnost, zakořeněných v židovském myšlení, se tendence k upřednostňování člověka, charakteristická pro náš hříšný svět

[433] Viz Gold in the Furnace, str. 147–151.

(a zejména pro pokročilý Temný věk), projevuje v plné síle. Tam, daleko od toho, aby byla atributem věřících, v rozporu s filozofií, kterou se od nich očekává, že budou vyznávat, je podpořena tím, co je snad základním dogmatem těchto náboženství (tak zásadním, že s výjimkou výjimečných případů přežívá jako morální postulát v srdcích těch, kteří odmítli všechny „články víry“ kdysi s ním spojené), a to: dogmatem „lidské důstojnosti“, tj. nezpochybnitelná víra v „člověka“, bez ohledu na rasu nebo osobní hodnotu, jako ve stvoření odlišné od všech ostatních stvoření; v Božího miláčka, nekonečně cenného. Je to ve skutečnosti právě toto dogma – výraz par excellence obecné lidské tendence „v Čase“ –, které zajistilo těmto náboženstvím jejich obrovský úspěch na Blízkém východě a na Západě (kam se rozšířila), i na Dálném východě a v celém světě, kde je jejich morální vliv nepopiratelný, a to i tam, kde se setkávala a stále setkává s nejfanatičtější opozicí.

Nelze – a zdá se, že ani by se nemělo – domnívat se, že tito dva proroci, které náboženství vyzdvihují jako své zakladatele, bezvýhradně vyznávali toto již staré dogma popírající jednotu života. V této knize (i jinde) jsem uvedla, že osobně považuji Ježíše Krista, jehož původ je přinejmenším nejistý a jehož učení není ani v nejmenším židovské, za člověka „nad Časem“, a proroka Mohameda (který na rozdíl od něj snil o novém řádu spravedlnosti na zemi a k jeho nastolení použil násilí) za člověka „proti Času“. Žádný skutečně velký vůdce tohoto typu nemůže s padlým lidstvem sdílet víru, která je v rozporu s harmonickou nedělitelností Stvoření. Není to však Ježíš Kristus, ale Pavel z Tarsu, kdo dal křesťanství impuls k tomu, aby se stalo náboženstvím dobývajícím svět, a křesťanstvu jeho historický charakter společenství „v Čase“, když využil (a tím

jej znetvořil a přizpůsobil podmínkám Temného věku) nauku původně „nad Časem“, určenou pro malé skupiny od světského života odtržených oddaných, nikdy však pro pochybné „věřící“ církve čítající miliony. Co se týče velkého válečnického muže „proti Času“, Mohameda, zakladatele teokracie v tomto světě, kterou měl zřídit otevřeným používáním metod tohoto světa a, co víc, tohoto Temného věku (a ne tím, že by předstíral, že jimi pohrdá, zatímco je přesto používá, jak to činily křesťanské církve), již jsem o něm řekla: byl obdařen větší silou „Blesku“ než „Slunce“ – což je právě důvod, proč byl v našem Temném věku schopen zvítězit ještě za svého života. Obrovské ústupky, které učinil slabostem a pověrám Temného věku – zejména dogmatu o „důstojnosti každého člověka“ a z toho vyplývající představě společenství víry, které se má rozšířit po celé zemi a zničit nebo pohltit všechna dřívější společenství krve – byly zbraněmi v jeho rukou; zbraněmi, bez nichž by nikdy nepřemohl svého rivala, křesťanství, v severní Africe i v západní Asii a nepoložil základy islámské civilizace.

Toto dnes tak široce přijímané dogma nelze nutně připsat židovskému původu. Náboženské knihy, které nemají s judaismem vůbec žádnou souvislost – například Popol Vuh mayských Quichů ze Střední Ameriky – kladou na něj důraz s neméně velkou naléhavostí a možná dokonce s ještě větší dětskou upřímností než Bible. Chandidas a někteří další představitelé bengálského višnuismu 14. a 15. století se k němu implicitně – a někdy i explicitně – hlásili. A pokud je duch, který se v něm projevuje, právě tím, co v mlhách nedosažitelné minulosti vyvolalo pád lidstva Zlatého věku (jak by se mělo věřit v souladu s logikou vývoje v Čase) – pak je mnohem starší než samotní Židé. Je však jisté, že se stal jedním z

nejzřetelnějších postulátů židovského myšlení od samého počátku a že se prosazoval stále více s rozvojem filozofické spekulace mezi Židy a se zjevným (nebo nenápadným) růstem vlivu židovského myšlení v pokročilém období Temného věku. Člověk je podle židovské tradice, bez ohledu na rasu a osobní hodnotu, „stvořen k Božímu obrazu“, zatímco ostatní stvoření, jakkoli dokonalá a ušlechtilá, jím nejsou. A kabala definuje člověka – rovněž bez ohledu na rasu a osobní hodnotu či schopnosti – jako „stvoření, které samo tvoří“, v dvojím protikladu k Bohu – Nestvořenému, který tvoří – a k celému nehumánnímu živému světu, „stvoření, která netvoří“. A od doby, kdy se navenek helénizovaní Židé usadili v kosmopolitní, řecky mluvící Alexandrii a začali systematicky „propojovat“ řecké myšlenky se svými vlastními „esoterickými“ doktrínami – tj. od 4. století př. n. l. – až po současnost, lze celý vývoj myšlení a náboženství, alespoň na Západě, opakuji, definovat jako soustředěný kolem stále tyranské víry v takzvanou „důstojnost člověka“ v protikladu ke všem ostatním živým tvorům.

Toto přesvědčení je jednak výsledkem osudového míšení ras, které charakterizuje padlé lidstvo obecně a zejména lidstvo Temného věku, a jednak je zároveň původcem stále hlubšího fyzického a mravního úpadku prostřednictvím dalšího míšení – dalšího hřešení proti krvi nadřazených ras ve jménu mylného pojetí života. A v očích každého, kdo studuje historii ve světle kosmické Pravdy, by mělo být 4. století před Kristem – počátek „helénistického období“ v análech Blízkého východu, které jsou neoddělitelné od análů císařského Říma a „křesťanského Západu“ – považováno za počátek poslední části současného Temného věku, jehož konci se nyní blížíme. Zrychlený úpadek

bezpochyby již nastal v řeckém světě (stejně jako jinde) před založením Alexandrie. Nastal a šířil se – jako zlověstné znamení doby. Ale zmatek, který začal v roce 323 př. n. l. – po Alexandrově náhlé smrti – mu dal nový impuls (v rozporu s duchem a záměry Dobyvatele).

Ten lépe než kdokoli z jeho nejvstřícnějších současníků pochopil nutnost překonat ten striktně helénský – byť panhelénský – patriotismus, to ostré rozlišení mezi Řeky a ne-Řeky, vyjádřené slovy: „Pas me Hellen Barbaros.“[434] Přestože však zdaleka nebyl příkladem takového internacionalismu, jaký by mu mnozí moderní ideologové nepochybně rádi připisovali, vymezil velmi jasnou hranici mezi jedním druhem „ne-Řeků“ a ostatními. Podporoval své čistokrevné Makedonce, aby se ženili s perskými ženami – Árijkami jako oni sami, které pouze mluvily jiným jazykem a měly odlišné zvyky –, ale, což je dost významné, nikoli se ženami jiných ras. A obě jeho vlastní cizí manželky byly árijské krve. Jinými slovy, ať už v této souvislosti jednal s plným a jasným vědomím, nebo na základě nějaké vágní intuice – intuice génia, jakkoli vágní mohla být –, zdá se, že byl v našem pokročilém Temném věku jedním z prvních velkých předchůdců skutečného racialismu v protikladu k úzkému státnímu patriotismu, praktickým zastáncem myšlenky, že rasová podobnost by měla pomáhat bourat umělé bariéry mezi lidmi, a navíc je, jak to je, jedinou realitou, ve jménu které je potlačení takových dlouho přijímaných bariér ospravedlněno. Neměli bychom ho činit odpovědným za šokující míšení krví, k němuž docházelo po něm po celém Blízkém východě v dosud nevídané míře. Bylo to předurčeno – jak jsem řekla: znamení doby. A důsledky

[434] „Kdo není Řek, je barbar“ – pozn. red.

rychle se šířícího antropocentrického přístupu k životu, za jehož všeobecné rozšíření nesou nejtěžší odpovědnost řecky mluvící Židé ze všech důležitých obchodních a kulturních center helénského světa, zejména z Alexandrie.

Jsou to právě oni – otevřeně racialističtí vůči vlastnímu národu, avšak aktivní propagátoři protiracialistického internacionalismu uprostřed jiných národů –, tento věčný „kvas rozkladu“, vyvolení představitelé Sil smrti v našem pokročilém Temném věku, kteří prostřednictvím rozmanitých „esoterických“ adaptací hebrejských myšlenek do řecké filozofie (a zároveň prostřednictvím intenzivního styku se ženami všech ras ve všech přístavech Středozemního moře) dvojí podmínky pro rozvoj velkého mezinárodního, na člověka zaměřeného, protirasového a protipřírodního náboženství, jehož záměrem bylo v průběhu staletí vydat Západ – a prostřednictvím růstu západního vlivu i celý svět: hemžící se zkaženými masami a inteligencí zcela získanou pro filozofii zaměřenou na člověka – do jejich rukou. Ať už s vědomím či bez vědomí – jistě s vědomím a pod tlakem těch neviditelných Temných sil, které vládnou viditelnému světu stále absolutněji, jak jedno tisíciletí střídá druhé ve Věku temnoty – umožnili kariéru muži, jako byl Žid Filón, zvaný také Filón Platónský[435], který vydláždil cestu, po níž měli kráčet církevní otcové a po nich tolik křesťanských spisovatelů. Jejich intelektuální internacionalismus, zakořeněný v myšlence „lidské důstojnosti“, kterou tak dokonale vyjadřuje židovská kabala, vzdaloval přemýšlivé Řeky z Alexandrie a Blízkého východu od vzoru, snů a ducha toho blonďatého mladého válečníka ze severu, jemuž Řecko ve své kolektivní hrdosti prokazovalo

[435] Filón učil v Alexandrii v první polovině 1. století n. l.

božské pocty. A pomalu nahrazovali svůj stále více zastaralý státní patriotismus nikoli vědomím a hrdostí na širší bratrství podobné krve zahrnující Helény a Peršany (a nakonec všechny Árijce), ale pověrou o „člověku“ obecně – „člověku“ jako něčem odlišném a protikladném jak stvořené přírodě, tak Božství. A tak byli jejich potomci, méně než 300 let po smrti makedonského hrdiny, ochotni přijmout nové znění staré židovské lži – Pavlovo poselství: „Bůh stvořil všechny národy z jedné krve“[436] – přinejmenším ochotni vyslechnout je s usmívající se vyrovnaností lhostejnosti, zatímco jejich děti či vnoučata je přijaly z celého srdce.

Stará lež padlých věků – pověra o „člověku“, která je ve skutečnosti starší než Židé – zkazila krev a zabila ducha nejen Helénů, ale i mnoha dalších árijských národů, počínaje Římany. Je to prokletí moderního světa.

Křesťanství také není jediným výrazem, který přijala, aby se rozšířila do široka a daleko, využívajíc zatracené domýšlivosti a nepřekonatelné zbabělosti většiny lidí: jejich posedlosti chtít se nějakým způsobem cítit osobně důležitými – v něčích očích – a chtít se „držet“ něčeho, když čelí tajemství smrti. Několik východních náboženství „spásy“, zejména nové formy velmi starodávných kultů Kybely a Mitry, které se stejně jako křesťanství soustředily na „nekonečnou hodnotu individuální lidské duše“ bez ohledu na tělo, které oživuje, mělo spolu s mladým náboženstvím ukřižovaného Ježíše své stoupence v Římské říši. Žádné z nich však nemělo ten dobývající fanatismus, kterému křesťanství vděčilo díky tradici „žárlivého Boha“ Židů. Žádné z nich se neprohlašovalo, jako

[436] Skutky apoštolů 17:26.

křesťanství, nikoli za jednu z cest mezi jinými, ale za jedinou cestu ke spáse. Žádné jiné náboženství nebylo jako ono připraveno použít jakékoli metody Temného věku, aby se v Říši i mimo ni povzneslo na úroveň jediného vyznání. Jinými slovy, žádné jiné se jako ono již nestalo, ani nebylo při první naskytlé příležitosti schopno stát se v takové míře jako ono impozantní organizací „v Čase“. A právě proto Konstantin, ten prozíravý politik, poskytl křesťanům svou císařskou ochranu: hledači spásy, kteří byli tak dobře přizpůsobeni podmínkám úspěchu v tomto světě, měli největší šanci rychle poskytnout Říši alespoň nějakou jednotu víry – což bylo lepší než žádná jednota. A to je také důvod, proč tolik králů a válečníků nejlepšího rodu – osobně ti poslední, od nichž by se dalo očekávat, že se budou držet buď nadpozemského, mírumilovného vyznání „nad Časem“, jakým křesťanství původně bylo, nebo rovnostářského, nepřirozeného náboženství, z něhož ho udělal Pavel – hledalo přátelství s církví, žádalo o křest a, co víc, vnutili novou, cizí víru zdravým národům severní Evropy, které ji zpočátku nechtěly, ale přesto ji přijaly a dříve či později si na ni zvykly, neboť i ony musely jít cestou úpadku, v souladu se zákonem evoluce v Čase a vůlí Temných sil, vládců naší doby.

Nejjistějším morálním faktorem úpadku není vskutku nic jiného než ta stará pověra o „člověku“ – ta nezdravá láska k padlému člověku takovému, jaký je, jak ho vidíme všude kolem sebe, ta nezdravá touha „zachránit“ za každou cenu i ten nejošklivější exemplář lidstva, zkrátka ta nezdravá víra v „důstojnost všech lidí“, kterou Židé sice možná nevymysleli, ale kterou hlásali stále hlasitěji a vyzdvihovali stále systematičtěji před celým světem, ve všech mezinárodních myšlenkových proudech či náboženstvích, která založili nebo

pomohli založit, či ovlivnili, zejména v křesťanství, jak se k nám dostalo. To je tak pravdivé, že zmíněná pověra (neboť o ni jde) se jeví jako nejsilnější a nejodolnější prvek – skutečně živý prvek – oficiálního náboženství Západu. Žádné typicky křesťanské dogma, žádný článek víry v teologickém smyslu slova, neprošel ve veřejném povědomí zkouškou staletí tak jako ona; žádný se s časem v takzvaných křesťanských zemích i jinde – po celém světě – nestal tak jako ona samozřejmou pravdou pro stoupence nejrůznějších náboženství i pro lidi, kteří se k žádnému náboženství nehlásí. Každá další bouře, která otřásala prestiží samotného dogmatického křesťanství, ji nejenže nepoškodila, ale naopak posílila. Nikdy nebyla zpochybněna, natož odmítnuta, ani těmi nejodvážnějšími „racionalisty“, jejichž myšlenkovým krédem byla právě pochybnost a nestranné zkoumání. (Naopak, někteří z nich, jako například Descartes, z ní učinili základ celé své filozofie.) Byla a je rovněž vyzdvihována odpůrci katolické církve, jako byli teisté francouzské revoluce, a kritiky všech nadpozemských vír, jako byli komunisté 20. století. Jedním slovem, je to – a stále důkladněji a stále vědoměji – společná víra prakticky všech lidí pokročilého Temného věku: těch, kteří vyznávají nějaké vyznání původně „nad Časem“, i těch, jejichž filozofie je nezaměnitelně a otevřeně „v Čase“ (neboť všechna vyznání původně „nad Časem“ – či dokonce „proti Času“ – zrodila v tomto věku, kdykoli byla úspěšná, církve a civilizace rozhodně „v Čase“, církve a civilizace založené na kompromisech s Temnými silami).

Pouze tři skupiny lidí jsou od něj osvobozeny: menšina lidí „v Čase“, vědomě sobeckých, jako jsou ti, kdo se honí za penězi a mocí a kteří by obětovali kohokoli a cokoli – celý svět – pro

své osobní cíle; menšina kontemplativních myslitelů a světců „nad Časem“, jako jsou ti, kdo si uvědomili jednotu svého hlubšího bytí se vším živým; a konečně menšina bojovníků „proti Času“, oddaných neústupnému ideálu zaměřenému na život.

Lidé z první z těchto skupin skrývají svou cynickou sebestřednost za hlučným verbálním vyznáváním dogmatu o „důstojnosti všech lidí“. Jsou, ba co víc – zatímco se v zájmu dosažení svého cíle přímo či nepřímo podílejí na utrpení a smrti nesčetného množství lidí – nejhorlivějšími zastánci tohoto vzácného dogmatu a propagátory stále širší víry v něj. Kdo by si kdy troufl na ně zaútočit, aby ho bránil? Kontemplativní světci a myslitelé jsou, ať už je pravda, k níž dospěli, jakákoli, příliš vysoko nad světem – příliš nečinní –, než aby je bylo možné považovat za nebezpečné. Vědí, že je třeba čekat na příchod Zlatého věku, aby se věčná Pravda opět plně odrazila v institucích tohoto světa. A jim nevadí čekat. Ale militantní menšina „proti Času“, která nejen v myšlenkách, ale i v činech, tady a teď, popírá samotný základ všech lidských vyznání ve jménu pravdivější moudrosti zaměřené na život, automaticky vzbuzuje proti sobě a svým ideálům sjednocený hněv všech sil rozkladu. Svět Temného věku přestává (na čas) být rozdělený proti sobě samému, aby proti němu – z kosmického hlediska, proti svému skutečnému nepříteli – vedl válku bez kompromisů, bez naděje na „čestný mír“, skutečnou válku na vyhlazení. Taková byla povaha a účel koalice komunistů a antikomunistů, Židů a křesťanů, zednářů a katolíků, lidí všech ras a všech vyznání proti nacionálněsocialistickému Německu: státu „proti Času“ par excellence.

***

Hlučný „antikomunismus“ celé řady známých antinacistů, počínaje prezidentem Eisenhowerem a sirem Winstonem Churchillem, by na nás dnes neměl dělat dojem. Z hlediska bezprostředních, praktických zájmů může být sice zcela upřímný, ale z hlediska trvalé – absolutní – reality je pouze povrchní.

V očích krátkozrakých politiků – a všichni politici, kteří nejsou ničím jiným než politiky, jsou nutně krátkozrací – se rozložení sil zcela změnilo od chvíle, kdy se celosvětová protinacistická koalice, jejíž posledními počiny byly jaltská a postupimská dohoda, norimberský proces a Německu vnucená „denacifikace“, začala rozpadat na dvě části, tj. přibližně od roku 1948. Od té doby – jak si představují – je nacionální socialismus mimo hru. A antikomunisté (tisíce „bývalých nacionálních socialistů“ a miliony jednoznačných antinacistů ze všech zemí) tvoří víceméně jeden blok – takzvaný „svobodný svět“ – pod americkým vedením, proti komunistům z Evropy, Asie a Afriky (a Ameriky) – druhému bloku – pod ruským vedením. Vypadá to, jako by tomu tak bylo. A jelikož je „svobodný svět“ víceméně ochoten přijmout „bývalé nacisty“, musí to znamenat, že tito – odjakživa antikomunisté – mají k nacionálnímu socialismu bližší vztah než ke komunistům. Jednoduchá logika všech těch, kteří se teprve včera stali spojenci komunismu ve jménu „lidských práv“, by, jak se zdá, směřovala k takovému závěru.

Tento závěr je však mylný a jeho logika příliš zjednodušující; ti, kdo jej zastávají, si neuvědomují zásadní historický fakt naší doby: růst bojovné menšiny „proti Času“, která vede válku proti celému světu Temného věku a jeho

ideálům – zejména proti staré pověře, jež hlásá „důstojnost všech lidských bytostí“.

Krátkozrací politici přehlížejí skutečnost, že ani mezinárodní dohody, ani soudy, ani zákazy, ani opatření „převýchovy“ nedokážou zničit myšlenkové proudy, které mají své kořeny v kosmické realitě; skutečnost, že nacionální socialismus – nebo, abychom byli přesnější, hitlerismus – i po katastrofě roku 1945 nadále existuje; ba co víc: že katastrofa roku 1945 – nevyhnutelná porážka nacionálněsocialistického státu – očistila nacionálněsocialistické společenství; oddělila v něm zrno od plev; prověřila je, jako oheň prověřuje směs ryzího zlata a obecného kovu, a izolovala ryzí zlato. Přehlížejí skutečnost, že neexistují žádné takové bytosti jako „bývalí nacisté“, i když je – bohužel! – spousta bývalých členů NSDAP, ba dokonce spousta lidí, kteří dříve zastávali vysoké pozice v nacionálněsocialistickém státě, ačkoli nikdy vůbec nebyli nacionálními socialisty. Tito lidé byli v dobách, kdy oslavovali Adolfa Hitlera, buď nevědomí toho, co dělají, nebo vědomě hráli dvojí hru ve prospěch protinacistických sil: buď to byli omezenci, nebo zrádci. Skuteční stoupenci Adolfa Hitlera, kteří od samého počátku věděli, za čím stojí a co chtějí, se svých zásad nezřekli ani nepřistoupili na kompromisy. A pokud se zdá, že někteří z nich tak učinili – navenek –, pak jen proto, aby se záměrně vplížili do vládních struktur obou polovin nepřátelského světa a při první příležitosti způsobili jejich kolaps. Mohou – ti skuteční, pružnější, ale neméně upřímní než jejich mlčící bratři ve víře – vypadat, že jsou spřízněni se „svobodným světem“ v obnoveném a tentokrát šokujícím způsobem neupřímném „boji proti komunismu“, nebo za jiných okolností – když to vyhovuje jedinému posvátnému účelu – se

může zdát, že jsou spřízněni s disciplinovanými komunisty z východního Německa v neméně neupřímném „boji proti moci peněz“. Ve skutečnosti jsou tím, čím vždy byli, čím jejich skuteční bratři ve víře tvrdohlavě a otevřeně zůstali, čím jsou všichni praví stoupenci Adolfa Hitlera: nositeli věčné víry ve Světlo a Život v její současné podobě, nadšenými zástupci věčných kosmických sil „proti Času“. Ve svých srdcích odmítají, stejně nekompromisně jako vždy, židovské dogma o „lidské důstojnosti“. Jak komunisté, tak antikomunisté dnešního typu by s nimi kategoricky nechtěli mít nic společného, kdyby jen mohli nahlédnout do jejich duší a poznat je takovými, jací skutečně jsou. A kdyby se jim, s materiální pomocí jakékoli části nepřátelského světa Temného věku či bez ní, podařilo znovu dostat k moci, komunisté i „antikomunisté“ by opět zapomněli na svůj nepodstatný antagonismus a spojili by se proti nim a proti znovuzrozenému nacionálněsocialistickému státu, přesně tak, jak to udělali během druhé světové války. Znovu by se celý svět, poznamenaný každým dnem stále zřetelnějšími rysy pokročilého Temného věku, „bránil“ – bránil svou unavenou, nemocnou, stále více zkaženou, ošklivou lidskost a hluboce zakořeněné předsudky, bez nichž by ta nemohla přežít – proti vzdorovitým kritikům každé slabosti a každé nemoci, nenávistníkům všech forem úpadku. Opět by se zvedl v jednotné „křížové výpravě“, aby rozdrtil muže, kteří nemilují „člověka“ takového, jaký je, ale hrdou lidskou aristokracii, která se rodí a jakou jednoho dne bude, až obstojí ve zkoušce Temného věku; muže, kteří jsou připraveni, tady a teď, a bez potřeby soucitu či smutku, obětovat současného člověka té rase živých bohů, kterou se má stát nejmladší a nejodvážnější z ras této země – árijská – skrze neustálý boj své přirozené elity proti

proudu Času. Opět by reagoval tak, jak to udělal před pouhými několika lety, neboť by si opět více či méně matně uvědomil, že skutečné síly, které proti sobě stojí na hmotné rovině, jsou (a vždy byly a vždy budou) stejné: síly „v Čase“ a síly „proti Času“. (Budou stejné až do definitivního triumfu těch druhých a konce Temného věku.)

***

Jak jsem již řekla, všechna historická hnutí, která původně směřovala „proti Času“ a která jsou úspěšná – která alespoň po staletích rozmachu vypadají, jako by „stále trvala“ –, vděčí za svůj úspěch určitému ideologickému kompromisu se silami rozkladu, tj. určité vnitřní zkaženosti, nějaké nenapravitelné odchylce od své inspirace a svého účelu, určité nevěrnosti své podstatě „proti Času“. Jinými slovy, klesla na úroveň hnutí „v Čase“ nebo dala vzniknout církvím a civilizacím „v Čase“ – zapřela sama sebe – aby mohla nominálně přetrvat.

Nacionální socialismus odmítl jakýkoli kompromis s duchem víry „v Čase“. To je důvod, proč nyní materiálně nezvítězil – nemohl zvítězit. To je však důvod, proč jednoho dne materiálně zvítězí – na troskách všech vír „v Čase“ a všech civilizací zaměřených na člověka.

Jeho zločinem bylo v očích krátkozrakých zahraničních státníků to, že učinil Německo soběstačným a mocným a že by ho během jedné či dvou generací učinil neporazitelným. A žárliví politici se proti němu spojili, aby tomuto mimořádnému úspěchu zabránili. V očích Temných sil této doby, které stály za nimi a za válečnými pány Spojených národů a používaly je tak, jako vrah používá svůj nůž, a v očích všech jeho nepřátel, ať už cizinců nebo Němců, kteří věděli, co dělají, spočíval zločin

nacionálního socialismu v tom, že odmítá pověru o „důstojnosti člověka“ ve prospěch věčné, na život zaměřené Moudrosti „proti Času“ a, co víc, že si nárokuje přetvořit árijský svět v souladu s touto Moudrostí; že hlásá práva (a povinnosti) silných a krásných – zdravé, čistokrevné elity – namísto práv „člověka“ bez rozdílu, a že udělal vše, co mohl, aby vládl „proti Času“, v duchu té hrdé víry těch nejlepších; jedním slovem, že vyzdvihuje to, co nazývám „životním postojem SS“ (nenacházím výstižnější výraz k jeho charakterizaci) namísto židovsko-křesťanské (a komunistické) lásky k „člověku“.

Není rozhodně pouhou náhodou, že ze všech organizací úzce spojených s obranou nacionálněsocialistického státu je právě SS tou, která byla (a stále je) nejvíc nenáviděna nepřáteli Hitlerovy víry: v první řadě Židy, jejichž odpor k ní je téměř patologický; pak komunisty a katolíky a nakonec i všelijakými „slušnými lidmi“ všech stupňů průměrnosti – dokonce i těmi úzkoprsými nacionalisty z jiných zemí než z Německa, kteří by normálně (vzhledem k osobní kariéře některých z nich)[437] měli být těmi posledními, kdo by kritizovali jakékoli zastánce bezohlednosti ve válce nebo při vynucování. Nejvíce nenáviděná a nejvíce pomlouvaná; a nejvíce neúprosně a nejbrutálněji pronásledovaná, jakmile se pronásledování stalo materiálně možným; ta jediná skupina, jejíž statisíce členů zemřely mučednickou smrtí v antinacistických vyhlazovacích táborech prakticky ve všech zemích Evropy – a v jejich koloniích – a v Sovětském svazu, nebo po válce ve sklepech a mučírnách spojeneckých věznic; tisíce jejích členů jsou stále v řetězech za takzvané „válečné zločiny“, nepochybně na Sibiři,

[437] Například případ francouzského „odbojáře“ Jacquese Sousteho, který v roce 1956 zastával funkci guvernéra Alžíru.

ale i jinde – v Holandsku, ve Francii, v Řecku – dokonce i deset let po bezpodmínečné kapitulaci Německa; všichni členové této organizace byli souhrnně označeni soudci mezinárodního tribunálu v Norimberku jako „patřící ke zločinecké organizaci“ a jsou i dnes, po všech těch letech, víceméně všude (kromě samotného Německa) tak vnímáni širokými, nekritickými masami, které prožily (nebo o nichž jim bylo vyprávěno) druhou světovou válku.

Není to pouhá náhoda. A v žádném případě to nelze vysvětlit pouze takzvanými „zločiny proti lidskosti“, které norimberští soudci – ať už oprávněně, mylně, či záměrně neprávem – přičítali řadě příslušníků SS. Žádná armáda, ať už starověká či moderní – a už vůbec ne armády sjednocené protinacistické fronty – ani žádná policejní organizace není bez viny na takzvaných „zločinech proti lidskosti“: činech násilí, které nelze zcela ospravedlnit zjevnými vojenskými (či státními) nutnostmi. Historie celého světa je v tomto ohledu dostatečně výmluvná – a obzvláště výmluvná je historie všech velkých koloniálních mocností minulosti i současnosti.

Proč ale zmiňovat koloniální mocnosti a nesčetné hrůzy spojené s potlačováním odbojových hnutí v tropických zemích – či s dobýváním těchto zemí samotných – ze strany chamtivých křižáků vyznávajících lidumilná učení? Nebyli snad Eisenhowerovi stateční „křižáci v Evropě“ sami ostře kritizováni, a to nejen ne-nacisty, ale dokonce i antinacisty – Mauricem Bardèchem, upřímným křesťanem; Fredou Utleyovou, komunistkou, nebo alespoň manželkou komunisty – za své odporné chování v Německu v roce 1945 a po něm? A neprohlásil snad americký soudce Van Roden, který byl vyslán, aby vyšetřil zvěrstva spáchaná jeho krajany na Němcích (ve

skutečnosti na příslušnících SS) v souvislosti s až příliš notoricky známým „případem Malmédy“, v roce 1948 jasně, že pokud by někdo vážně chtěl odhalit a potrestat „válečné zločince“, měl by poslat domů „celé americké okupační síly“, aby mohly být legálně a nestranně souzeny?

Je pravda, že vítězové z roku 1945 neměli ani v nejmenším v úmyslu být „nestranní“, natož „spravedliví“. Zjevně se rozhodli potrestat pouze německé „válečné zločince“ – nikoli ty své. Ale ani to není zcela přesné. Přinejmenším to nestačí k vysvětlení, proč vytyčili tak jasnou hranici mezi německými vojáky Wehrmachtu a německými vojáky Waffen-SS, ale žádnou hranici mezi těmito a členy starší organizace známé jako „Allgemeine SS“: jediné, z níž byli rekrutováni příslušníci bezpečnostní služby, tajné státní policie (běžně známé jako Gestapo)[438] a personál koncentračních táborů, tj. všichni muži pověření vnitřní obranou nacionálněsocialistického státu. Nestačí vysvětlit, proč byly německé (a během války i jiné než německé) pluky označované jako Schutzstaffeln – S.S. –, ať už šlo o policejní nebo polní jednotky, jako celek a bez rozdílu označovány za jednotky „zločinecké organizace“, zatímco jejich sesterské formace Wehrmachtu – Kriegsmarine, Luftwaffe atd. – nikoli; proč vítězní Spojenci a spolu s nimi poválečný tisk a rozhlas, literatura a filmový průmysl – všechny síly antinacistického světa – se snažily pronásledovat, ponižovat nebo hanobit každého člena S.S., ať už cokoli udělal nebo neudělal, zatímco z Wehrmachtu a jiných německých bojových sil pronásledovali převážně jednotlivé důstojníky a vojáky a jejich občasné takzvané „válečné zločiny“ prezentovali jako ojedinělé případy neoprávněného násilí.

[438] Geheime Staatspolizei.

Nestačí vysvětlit tu pověst chladnokrevného barbarství, kterou si celá SS – Waffen-SS stejně jako „Allgemeine“ – získala během války a po ní, a hrůzu, která je s jejím jménem spojena dodnes mezi důvěřivými masami prakticky všech zemí, s přirozenou výjimkou Německa (a Rakouska, které je, ať si říkáme, co chceme, součástí Německa), Španělska a pravděpodobně Japonska, kde, jak předpokládám, žádná demokratická hloupost nedokáže zabít vrozený obdiv lidí k jakýmkoli věrným vojákům.

Pravdou je, že to, co vyvolalo – a stále vyvolává – nenávist a zuřivost „obyčejného člověka“ téměř ve všech zemích – a velmi pochopitelné obavy inteligentních předních antinacistů, zejména těch nejvýznamnějších Židů, skutečných vládců dnešního světa – nebyly (a nejsou) ani tak samotné německé takzvané „válečné zločiny“, jako spíše specifický životní postoj, konkrétní hodnotový žebříček některých z těch mužů, kteří je údajně spáchali nebo nařídili. Neboť to, proti čemu se téměř celý svět tohoto pokročilého Temného věku postavil, aby to porazil a zničil, s více či méně jasně vyjádřitelným, ale přesto nejistým pocitem sebeobrany, nebylo ve skutečnosti „násilí“, ani „zločin“ – ani dokonce „zločiny proti lidskosti“ v materiálním smyslu slova – ale nacionální socialismus, nebo, přesněji řečeno, hitlerismus: nejnovější projev věčné kosmické Moudrosti „proti Času“; hitlerismus, vyznání zdravých, silných a krásných, kteří zaujímají své místo v čele stvoření, jehož je „člověk“ pouze součástí; vyznání triumfálního Života – Přírody – v protikladu k obecně přijímanému vyznání „člověka“. A to, co odlišovalo celou SS – „Allgemeine“ i ostatní složky – od zbytku německých ozbrojených sil, a ospravedlňovalo v očích světa naší doby (od norimberských soudců a předních Židů za

nimi až po ty nejbezohlednější exempláře dvounohých savců, ke kterým se mohla dostat antinacistická propaganda) označení „zločinecká organizace“, které se na ni bez rozdílu vztahovalo, zůstává jediným faktem, že byla, nebo alespoň měla být, nacionálněsocialistickým orgánem par excellence; fyzická a morální elita probouzejícího se árijství; živé, vědomé jádro, z něhož a kolem něhož měla nabýt tvaru a duše dosud nenarozená rasa bohů na zemi – obnovené árijství.

Jinými slovy, SS jako celek měla v novém Německu stejný význam, jaký mělo samo nové Německo pro národy široké árijské rodiny: byla nejvnitřnější a nejvyšší baštou moudrosti „proti Času“, kvasem obnovy, odhodlaným překonat tisíciletí úpadku. Je snad divu, že právě představitelé sil rozkladu s ní zacházeli tak, jak zacházeli – a jak s ní zacházejí dodnes?

***

Několik citátů z knihy Georgese Blonda L’Agonie de l’Allemagne pomůže podpořit to, co jsem právě řekla. Francouzský autor možná považoval Pétainovu politiku spolupráce s Německem za správnou a ve francouzském zájmu, ale nikdy nebyl a ani se nesnažil být stoupencem Hitlerovy víry. Jeho slova proto nejsou ani slova nepřítele, ani obdivovatele, ale reportéra, jehož jediným přáním je podat přesný obraz toho, co se stalo.

„Muži SS,“ říká – a ačkoli hovoří pouze o Waffen-SS, platí to i pro „Allgemeine“ – „museli měřit alespoň metr osmdesát (téměř šest stop) a podstoupit extrémně přísnou fyzickou a lékařskou prohlídku. Nesměli mít ani jeden zub, který kdy vyžadoval péči zubaře.“[439] Připadá mi to jako pozoruhodná

[439] Blond, s. 103.

náhoda, že právě tato podmínka (nemít ani jediný zkažený zub) byla mimo jiné v antickém Řecku kladena na ty, kteří se chtěli stát kněžími Apollona, boha Světla. Musím také dodat, že kromě toho, že při lékařské prohlídce prokázali nadprůměrnou ostrost zraku a sluchu, museli být všichni příslušníci SS potenciálními dárci krve. Písmeno označující jeho konkrétní krevní skupinu – A, B nebo O – bylo každému z nich vytetováno pod pravým ramenem, aby se v případě nouze vše zjednodušilo. Není třeba zdůrazňovat, že všichni členové SS museli mít neposkvrněnou árijskou krev. Rodokmen každého z nich byl před jeho přijetím s nejvyšší pečlivostí prozkoumán – a to až několik generací zpět.[440]

Ideál tělesné čistoty a absolutního zdraví – přirozený základ čistoty přesahující fyzickou rovinu – byl mezi nimi vyzdvihován na nejvyšší úroveň; vyzdvihován v jejich výcviku jako vědomé elity i v jejich každodenním životě v kasárnách i mimo ně:

> Místnosti, v nichž bydleli, i všechny předměty, které používali, musely být každý den umývány, drhnuty, leštěny a vyleštěny do lesku. Členové SS měli nárok na uniformy a výstroj té nejvyšší kvality, avšak povinnosti, které jim byly ukládány, pokud jde o vzhled a čistotu, byly neuvěřitelné. V době denní kontroly se od vojáka očekávalo, že bude vypadat, jako by právě „vylezl z krabičky“. . . . V důsledku nejpřísnější kontroly ze všech – té, která se konala před týdenním volnem – byl jeden muž

[440] Alespoň do roku 1600 n. l.

ze tří poslán zpět kvůli nějakému bezvýznamnému opomenutí.[441]

Člen SS, který se nakazil pohlavní chorobou, byl potrestán. Tresty spočívaly v doplňkových vojenských cvičeních (Aufmarsch: stání, ležení, pochodování, běh, plazení s plnou výstrojí po dobu jedné hodiny), ve vězení nebo ve vyloučení ze sborů SS.[442]

A vedle smrtící, strojové účinnosti, dovedené intenzivním výcvikem až k hranici dokonalosti, byly u příslušníků SS pěstovány – a rovněž dovedeny k nejvyšší úrovni – ty výjimečné charakterové vlastnosti, jejichž výsledkem je osobní hodnota i výkonnost: naprostá kontrola nad vlastními nervy; klidná lhostejnost k vlastnímu osudu; absolutní nadhled při maximální pečlivosti a nejvyšší zručnosti. Jinými slovy, jelikož SS již představovala fyzickou a rasovou elitu, očekávalo se od ní, že bude zároveň dokonalou organizací a dokonalou aristokracií charakteru a hlubší inteligence; neomylným nástrojem války (nebo nátlaku) a bratrstvem skutečných nadlidí; všestrannou vědomou elitou naší doby: hrdiny „proti Času“, přijímajícími všechny podmínky své mimořádné mise; přijímali mechanizující tyranii výcviku – dvanáct hodin denně těch nejnáročnějších vojenských cvičení[443] – nikoli s „rezignací“, ale s porozuměním a radostí, vědomi si, že to byl prostředek k neporazitelnosti, přinejmenším prostředek k nejúplnější účinnosti při plnění povinnosti; a milovali povinnost

[441] Blond, s. 104.
[442] Blond, s. 104.
[443] V rámci druhého stupně výcviku Waffen-SS, po složení přísahy mladými rekruty. Viz Blond, s. 106.

– svou povinnost; své úsilí o triumf pravdy na zemi; svůj boj „v zájmu Vesmíru“ – nade vše.

Vojenská cvičení se konala za podmínek odpovídajících skutečnému modernímu válčení, se všemi riziky, která to s sebou nese. „Nebezpečí úrazů vedlo k ostražitosti a bylo součástí výcviku SS.“[444] Mladí budoucí důstojníci byli podrobeni ještě náročnějším zkouškám než vojáci.

> Jedním z těchto testů, jejichž cílem bylo rozvíjet sebeovládání, byl následující: mladý důstojník stál v pozici „pozor“ a v pravé ruce držel granát. Na povel ho měl odšroubovat, stisknout spoušť a poté… položit granát na svou helmu a zatímco zůstal v pozici „pozor“ – vzpřímený, nehybný a naprosto klidný – „čekat na výbuch“.[445]

Hinduista by si pravděpodobně pomyslel: nádherná ukázka výcviku západních „karmajogínů“. A měl by pravdu.

To vše však – skutečnost, že se jednalo o fyzickou a navíc rasovou elitu, o nic méně než o smrtelně účinný nástroj akce (nemilosrdnou policejní sílu a v případě Waffen-SS nejtvrdší ze všech tvrdých jednotek německé armády) – by stěží stačilo k tomu, aby se SS povznesla nad nejlepší německé vojenské jednotky všech dob; aby se zařadila do jiné třídy válečníků; a přivést na ni bez rozdílu nenávist světa Temného věku. Ale dovolte mi ještě jednou citovat Georgese Blonda:

> Třikrát týdně absolvovali rekruti SS kurz politického vzdělávání: přednášky o osobě a životě Vůdce, o nacionálněsocialistické doktríně a historii strany, ale především o racialistické doktríně. Dvěma základními

[444] Blond, s. 105.
[445] Blond, s. 106.

učebnicemi byly knihy Walthera Darrého Die Rasse[446] Rosenbergova Der Mythus des 20. Jahrhunderts.[447]

Na přihlášce, kterou vyplnil při žádosti o přijetí, budoucí člen SS téměř vždy u slova „náboženství“ uvedl odpověď: Gottgläubig – věřící v Boha. Nebylo vhodné uvést „ateista“ nebo „luterán“, natož pak „katolík“. Gottgläubig. Tato „víra v Boha“ [z náboženského, či spíše dogmatického hlediska] moc neznamenala. Důležité bylo být přesvědčen, nebo být připraven nechat se přesvědčit, o nutnosti a výjimečnosti příchodu „pokrevní aristokracie“, která měla sama vládnout nad zbytkem lidstva. Nadřazenou krví byla árijská, a konkrétněji germánská nebo nordická. Latinské národy byly považovány za málo zajímavé, Židé byli považováni za bahno a havěť. Křesťanství bylo náboženstvím nasáklým judaismem a dokonce snahou vedenou pod židovským vlivem s cílem hanobit člověka tím, že mu vštěpuje pocit hříšnosti.

Je omylem domnívat se, že krutost byla systematicky pěstována. Členům SS se doporučovala vstřícnost a laskavost vůči dětem i zvířatům. Avšak strom pokrevní aristokracie a zbožštěného státu nemohl přinést plody mírnosti a lidskosti. Pýcha v sobě vždy skrývá semeno krutosti.[448]

Z této reportáže ne-nacisty – a nikdo jiný než ne-nacista, ba dokonce nikdo kromě jednoznačného odpůrce Hitlerovy víry

[446] Pravděpodobně Richard Walther Darré, Das Bauerntum als Lebensquell der Nordischen Rasse (Mnichov: Lehmann, 1929).
[447] Alfred Rosenberg, Der Mythus des 20. Jahrhunderts (Mnichov: Hoheneichen, 1930).
[448] Blond, str. 102–103.

v její podstatě (tj. odpůrce ne nutně na politické, ale rozhodně na filozofické rovině) nemohl napsat větu, jako je ta poslední, kterou jsem záměrně citovala – lze do jisté míry pochopit historický význam SS a vysvětlit celosvětovou nenávist, jejímž předmětem byla a stále je tato organizovaná, válečnická árijská aristokracie.

V jádru obou stojí toto výslovné a nekompromisní odmítnutí nejen „křesťanství“, ale i toho, co jsem nazvala „hodnotami společnými křesťanství a všem náboženstvím zaměřeným na člověka“; všem náboženstvím „v Čase“, ať už jsou nadpozemská, nebo pozemská; odmítnutí hodnot, které oslovují zkažené masy (a tím spíše, že jsou tyto masy čím dál zkaženější); je zde povýšené odmítnutí dogmatu o nadřazenosti „člověka“, které je výsledkem nezměrné lidské domýšlivosti a, stále více, za posledních asi dva a půl tisíce let, židovské sofistiky. To, a pouze to, je to, co tento svět Temného věku nemohl, nemůže a nikdy nebude schopen odpustit SS; to, a ne její takzvané „válečné zločiny“ a „zločiny proti lidskosti“ (tzv. „slušní lidé“ a jejich vůdci páchají, podporují nebo tolerují mnohem horší hrůzy); to, a ne její strašlivá účinnost, ani její čistota krve jako fakt, ani dokonce její německá hrdost a touha po expanzi.

Slavní středověcí rytíři Řádu německých rytířů byli čistokrevní Němci a nemilosrdní válečníci; dobyvatelé nových zemí pro Německou říši, která již s veškerou svou mladou silou postupovala na východ. Byli mečem, který připravoval cestu pro pluh německých osadníků – přesně tím, čím by se stala SS, kdyby ruská kampaň skončila vítězně, tj. kdyby protikomunističtí západní Spojenci nechali Rusko napospas osudu. Přesto nebyli „válečnými zločinci“ ani „zločinci proti

lidskosti“, ať už se dopustili jakéhokoli násilí. Bojovali a dobývali totiž ve jménu křesťanství, s požehnáním katolické církve – to byl jediný způsob, jak v 12., 13. nebo 14. století úspěšně provádět německou Ostpolitik. A kdyby nejtvrdší z moderních německých sil – SS – učinily totéž, nebo to, co lze dnes považovat za ekvivalent toho samého, totiž kdyby bojovaly a zvítězily se stejným násilím, stejnou bezohledností, ba dokonce se stejným národním fanatismem, ale ve jménu „lidských práv“ proti „bolševickému nebezpečí“ považovanému za hrozbu pro „lidskou důstojnost“ a „individuální svobodu“, nikdy by nebyla mezinárodním soudním dvorem kolektivně označena za „zločineckou organizaci“ – nikdy; ani kdyby Německo nakonec prohrálo válku. (V takovém případě by bylo v první řadě pravděpodobné, že by Německo zvítězilo. Neboť celosvětová koalice komunistů a antikomunistů proti němu by nevznikla.)

Ale je tu ještě něco: ať si lidé říkají, co chtějí, nyní, když mocné materiální zájmy roztrhaly jaltskou frontu, pochybuji, zda nejtvrdší a nejfanatičtější jednotky Rudé armády – jejichž fanatismus se může rovnat fanatismu SS a jejichž brutalita jej již v této válce zdaleka překonala – budou i po skončení konfliktu mezi takzvaným „svobodným světem“ a Sovětským svazem, který skončí bezpodmínečnou kapitulací posledně jmenovaného, kolektivně označeny za skupiny „zločinecké organizace“. Pochybuji o tom, protože ať už takzvaný „svobodný svět“ jakkoli prohlašuje, že nenávidí komunismus, komunismus se nehlásí k útoku na tu hluboce zakořeněnou pověru o „člověku“, která je implicitní vírou Temného věku. Naopak! Právě tato pověra leží v kořenech marxismu ještě více než v kořenech historického křesťanství nebo humanitárního

ateismu, jejichž logickým prodloužením je marxismus ve světě stále více ovládaném „technikou“. Jediným způsobem, jak v našem temném věku úspěšně provádět jakoukoli národní Ostpolitik (nebo Westpolitik), je provádět ji pod rouškou té či oné formy této mezinárodní pověry.

Nacionálněsocialistické Německo vedlo boj o svou existenci proti této pověře; proti nahromaděným morálním předsudkům lidstva Temného věku; opakuji: „proti Času“. Bojovalo o svou existenci, neboť samo bylo pevností Hitlerovy víry. A SS – bez rozdílu, ať už šlo o Waffen-SS nebo „Allgemeine“ – bylo a zůstává velkým oddaným rytířským řádem Hitlerovy víry. Z žádného jiného důvodu ho svět Temného věku nepronásledoval s takovou elementární nenávistí.

***

Po všem, co bylo napsáno před válkou, během ní i po ní o údajné „bezbožnosti“ nacionálního socialismu, je překvapivé číst v reportáži Georgese Blonda, že slovo, které mladý muž obvykle uváděl v kolonce „náboženství“ ve formuláři, který musel vyplnit při přijímání do SS, nebylo „ateista“, ale „věřící v Boha“. Je překvapivé číst, že „nebylo vhodné“ uvést „ateista“ – „ateista“ nebo, mimochodem, „luterán“ a ještě méně „katolík“; jinými slovy: „ateista“ nebo „křesťan“. A přece právě v tom spočívá snad náznak zásadního rozdílu mezi nacionálněsocialistickým světonázorem, či spíše nacionálněsocialistickým přístupem k životu, a přístupem všech antinacistů. Neboť „ateismus“, o který zde jde – ten „ateismus“, který „není filozofií, k níž by se měl hlásit“ člověk, od něhož se očekává, že bude příkladem nacionálněsocialistické ortodoxie – nemá nic společného s

moudrostí různých „ateistických“ myšlenkových škol starověké Indie. Je to prostě obvyklý moderní evropský „ateismus“: ukvapené – nekritické – popření, nebo alespoň naprostý nezájem o „vše, co nelze vidět“, ze strany lidí, kteří odmítli osobního Boha křesťanských církví, zatímco zůstali stejně věrní jako vždy křesťanským hodnotám, tj. tomu, co jsem nazvala pověrou o „člověku“.

Není snad „člověk“ jako celek nejvyvinutějším ze všech viditelných tvorů na této planetě? Je pravda, že obrovské rozdíly v kráse, ušlechtilosti a inteligenci, které odlišují lidské rasy jedna od druhé, jsou tak zřejmé, tak viditelné, že by člověk sotva potřeboval nějakou konkrétní metafyziku, aby je uznal a považoval nikoli „člověka“, ale pouze nadřazeného člověka – člověka nadřazených ras – za mistrovské dílo trpělivého umění života, jak jej vidíme. Přesto jsou v 99 případech ze 100 lidé, kteří se označují za „materialisty“ – za „ateisty“, věřící v „tvrdá fakta“ – v tomto ohledu stejně slepí jako ti, kdo postulují existenci nějakého neviditelného, transcendentního, avšak osobního a člověka milujícího „Boha“. Jejich „ateismus“ má všechny etické charakteristiky historického křesťanství. Je úzce propleten se stejnými morálními předsudky, jako je ten ve prospěch „všech lidí“, bez ohledu na osobní a rasové rozdíly; se stejnou zuřivou zaujatostí ve prospěch „člověka“ obecně, na rozdíl od jiných živých tvorů. Stejně jako on – a stejně jako všechna víra zaměřená na člověka, ať už má jakékoli metafyzické zásady a jakýkoli původ – staví nejvíce idiotské nebo zvrácené a ošklivé lidské slabochy jakékoli rasy nekonečně nad nejdokonalejší exempláře nelidského Stvoření: nad nádherného zdravého lva nebo tygra; nad krásný zdravý strom. Nebo, abychom byli přesnější, průměrný evropský

„ateista“ či „materialista“, podvědomě nasáklý židovsko-křesťanskou morálkou, miluje jakéhokoli odpudivého lidského slabocha (či lidského ďábla) více než ta nejmajestátnější zvířata na zemi; více než tu nejroztomilejší a nejkrásnější kočku, psa či koně a všechny stromy všech lesů. Stejně jako průměrný křesťan věří, že příroda je tu proto, aby ji člověk využíval ke svému maximálnímu prospěchu. A ty nejodpornější formy tohoto stále intenzivnějšího vykořisťování – vivisekce, cirkusy, kožešinový průmysl atd. – netrápí jeho morální svědomí; alespoň ho dosud netrápily natolik, aby se zasadil o jejich potlačení. „Člověk“ je v jeho očích, bez ohledu na jeho objektivní hodnotu jako živého tvora, jeho individuální a rasové místo v celkovém schématu života, tím jediným tvorem (nebo v každém případě zdaleka prvním tvorem), který má být milován, kterému má být pomáháno a který má být zachráněn. Ať je jakkoli opovrženíhodný, individuálně či rasově, z kosmického hlediska je podle jeho názoru vždy hoden záchrany – ať to stojí jakékoli utrpení, znetvoření nebo zničení ostatních živých tvorů; vždy hoden záchrany jen proto, že se náhodou jedná o „člověka“.

Pro těch několik opravdových stoupenců Adolfa Hitlera, kteří dobře pochopili a z celého srdce přijali základní principy jeho učení se všemi jejich logickými důsledky, není nic tak odpudivého jako tento morální a metafyzický postoj. Všechny odnože křesťanství to implikují. To je důvod, proč žádná z nich nebyla pro toho, kdo se rozhodl stát se vzorem nacionálněsocialistické ortodoxie, „tím, co je třeba napsat“ v odpovědi na otázku: „náboženství?“ Ateismus – opakuji: ne abstraktní ateismus určitých škol árijského myšlení ve starověké Indii, ale průměrný současný západní ateismus:

ateismus komunistických sdružení „bezbožných“ v Rusku; ateismus 99 procent těch Evropanů, kteří vystoupili ze všech křesťanských církví, aniž by si byť jen v nejmenším uvědomili absurditu veškeré etiky zaměřené na člověka – je ve skutečnosti s tímto učením úzce spojen, ačkoli filozoficky vzato nic takového neimplikuje. Proto ortodoxní nacionální socialista, nebo ten, kdo si upřímně přál otevřít své srdce vlivu ortodoxní nacionální socialistické ideologie, nemohl být „ateistou“.

Nemohl – a nemůže – být stoupencem žádného náboženství zaměřeného na člověka, neboť všechna tato náboženství jsou náboženstvími „v Čase“, náboženstvími úpadku, náboženstvími, která více či méně naivní, více či méně sofistikovanou formou vyjadřují tu nezměněnou rouhavou domýšlivost člověka jako takového – tu vzpouru člověka proti Kosmickému řádu –, skrze niž před tisíci lety započal úpadek. Byl – a je – „věřícím v Boha“; ne v osobního, transcendentního a až příliš lidského „Boha“ křesťanů (a mnoha „teistů“); ne v „Boha“ stvořeného k obrazu jakéhokoli člověka nebo lidí – a už vůbec ne k obrazu Židů – ale v tu imanentní Tvůrčí Sílu, která se projevuje ve všech mistrovských dílech Života na všech úrovních jeho nekonečného úsilí; v dokonalém člověku a v každém dokonalém exempláři nelidského stvoření; jinými slovy, měl být věřícím v opětovné začlenění člověka do kosmického Řádu, podle původního božského vzoru tohoto Řádu, což implikuje přirozenou rasovou hierarchii lidských bytostí a jejich individuální nerovnost, nikoli jejich bezvýhradnou „důstojnost“ a „rovná práva“. Jeho „víra v Boha“, která v očích Georgese Blonda „moc neznamenala“, znamenala přinejmenším toto – nebo ochotu přijmout to jako nezpochybnitelnou pravdu. Georges Blond to sám okamžitě

přiznává, přičemž toto přiznání podivně oddělí od svého předchozího výroku. Dovolte mi zopakovat citát z jeho slov: „Důležité bylo být přesvědčen nebo připraven nechat se přesvědčit o nutnosti a výjimečnosti příchodu ‚pokrevní aristokracie', která měla sama vládnout zbytku lidstva. Nadřazenou krví byla árijská, a konkrétněji germánská nebo nordická atd…"[449]

Je faktem, že tato představa o přirozeně hierarchizovaném světě, v jehož čele stojí přirozená – Bohem daná, nikoli lidmi svévolně zvolená – pokrevní aristokracie, je neslučitelná s jakoukoli vírou, která vyzdvihuje „člověka" jako celek; člověka jako údajně privilegovaného druhu (bez ohledu na obrovské rozdíly mezi jednotlivými lidskými rasami, ba dokonce mezi jednotlivými lidskými jedinci) na úkor všech ostatních živých bytostí. Je faktem, že je to neslučitelné se všemi vírami a všemi filozofiemi, jejichž hodnotová stupnice spočívá na dogmatu „důstojnosti člověka": na myšlence nekonečné ceny „lidské duše" (s vyloučením všech ostatních živých duší) a „práv" člověka, ať už je kýmkoli; neslučitelné se všemi vírami a všemi filozofiemi, které mimo jiné hlásají, že „všichni lidé" mají „právo na život" a že „všichni" stojí za záchranu.

Podle té hrdé a nemilosrdné moudrosti – v podstatě jak estetické, tak bojovné –, která byla a zůstává moudrostí SS, nemá nejvyšší krevní aristokracie lidstva (bojová elita árijské rasy) za úkol „zachraňovat" své podřízené, nýbrž podle záměru Přírody se neustále zdokonalovat; nemá „milovat všechny lidi" a obětovat zbytek krásného království života pro „lidské" cíle, ale milovat dokonalost – zdraví v celé jeho slávě – jak u svých

[449] Blond, s. 102.

vlastních členů, tak u krásných zdravých představitelů všech přírodních druhů (včetně těch z nejvznešenějších neárijských lidských ras) a obětovat, vždy a všude, nemocné a nedostatečné ve prospěch zdravých, slabé ve prospěch silných, nedokonalé ve prospěch dokonalých; musí to být privilegovaná Legie, která připravuje „proti Času“ – bez ohledu na obecný trend dnešního světa směřující k úpadku – božskou Dokonalost nadcházejícího Zlatého věku; vyvolená menšina, která již nyní, v nejtemnějším období Temného věku, předznamenává svou samotnou existencí něco z nepředstavitelné krásy Zlatého věku, stejně jako první paprsek světla na východním obzoru předznamenává v dosud trvající noci nádheru nadcházejícího svítání. Musí to být předvoj těch, které matematicky spravedlivý Osud, zakořeněný v jejich zděděných ctnostech, podnítí k překročení „mostu“, o němž hovoří Nietzsche – mostu mezi zvířeckostí a nadčlověkem –, zatímco lidé s menší dynamikou a menším nadhledem z něj spadnou do pravěké Propasti. Musí v sobě mít nemilosrdnost Nietzscheho válečníka – ne tu bláznovu, který neví, proč zabíjí; ani bezohlednost vášnivce, který si myslí, že ví proč, ale mýlí se a po skončení svého násilí ho lituje, ale bezohlednost moudrého, vědomého si nutnosti svého násilí v zájmu nikoli padlého „člověka“, ale „Vesmíru“ (opět použiji slovo z Bhagavadgíty); nemilosrdnost moudrého, v zájmu dokonalosti, kterou představuje a připravuje; moudrého, který ví, že je ve službách sil Života, a který ničeho nelituje. Musí mít také laskavost Nietzscheho válečníka, která je znamením porozumění a vyrovnanosti a poctou božskosti Života. Georges Blond nemůže opomenout zmínit tuto skutečnost (i když jí možná nepřikládá plný význam), když píše, že „přátelství a

laskavost vůči dětem a zvířatům byly doporučovány mužům SS“.[450]

Nebyly totiž doporučovány pouze příslušníkům SS, ale každému jednotlivému nacionálnímu socialistovi. Jsou v naprostém souladu s celou filozofií Svastiky, která je typicky zaměřena na život. Odpovídají těm jednoduchým a krásným přikázáním obsaženým v tom, co norimberští soudci odsoudili jako „nacistický katechismus“ Alfreda Rosenberga: „Budeš statečný. Nikdy nečiň nic podlého. Rozjímej o Bohu a miluj ho ve všech živých tvorech, zvířatech i rostlinách. Udržuj svou krev čistou...“[451] (Nic není zbabělejší a podlejší než lhostejnost k utrpení bezbranných tvorů, natož pak krutost vůči nim.) Lze nanejvýš říci, že příslušníci SS, jakožto elita nacionálněsocialistických sil, měli jít příkladem v hodnotovém žebříčku, který byl jednoznačně zaměřen na život, se vším, co z toho vyplývá.

Lidé, kteří naopak mají hodnotový žebříček zakořeněný v tom, co jsem nazvala „pověrou v člověka“ – tedy víceméně všichni lidé tohoto Temného věku –, jsou zmateni při pomyšlení na tu „laskavost vůči dětem“, kterou tak důrazně zdůrazňuje nacionálněsocialistická etika a kterou, jak je třeba dodat, tak důsledně praktikoval sám Vůdce. „A co židovské děti, s nimiž Himmlerovi muži zacházeli stejně jako s jejich staršími?“ opáčí. „A co postižené děti všech ras, které byly ‚likvidovány‘ jako zbyteční spotřebitelé cenné energie? Nebo o těch miminkách, která ani nebyla postižená – a nebyla židovská – a

[450] Blond, s. 103.

[451] Citováno podle Maurice Bardècheho v knize Nuremberg II ou les faux-monnayeurs [Norimberk II aneb Padělatelé] (Paříž: Les Sept Couleurs, 1950), s. 88.

která byla přesto pod dohledem nacionálněsocialistických lékařů ‚bezbolestně uspána', protože v těch strašných podmínkách, které v Německu panovaly na konci války, už nebylo možné je živit?"[452] Reakce světa na postoj nacionálních socialistů, a zejména SS, ke zvířatům je zcela odlišná, ale možná ještě charakterističtější pro lidstvo Temného věku – a dokonce ještě poučnější. Jasně to vyjádřili všichni ti, kteří, když se dozvěděli, že vivisekce byla ve Třetí říši na rozkaz Vůdce prohlášena za nezákonnou, považují za „podivné", že ve stejném státě „proti Času" byly koncentrační tábory tolerovány jako nutnost. Jasně to vyjádřil hrabě Robert d'Harcourt v předmluvě k francouzskému překladu Hitlerových Tischgespräche, vydané v roce 1952: „Lidskost vůči zvířatům, bestialita vůči lidem – viděli jsme toto tajemství soužití....V Dachau, v Buchenwaldu byli mučitelé, kteří tlačili své oběti do plynových komor . . . ti samí muži, kteří ošetřovali tlapku zraněného psa s veškerou něžnou péčí nemocniční sestry."[453] V prvním případě: zmatení a rozhořčení. Ve druhém případě: rovněž zmatení, avšak rozhořčení ještě primitivnějšího rázu; rozhořčení zakořeněné v hořkosti zraněné ješitnosti; v žárlivosti dvounohého savce, který nedokáže snést pomyšlení, že by někdo zacházel se čtyřnohým tvorem lépe než s ním, nebo alespoň lépe než s určitými jedinci jeho vlastního druhu. V obou případech ze strany údajných obránců „svobody" naprostý nedostatek porozumění jakémukoli hodnotovému žebříčku, který popírá ten jejich; v obou případech ze strany průměrného člověka, nasáklého svou antropocentrickou pověrou – po

[452] Viz případ paní Schmidtové v mé knize Defiance, str. 220–232.

[453] Přeloženo pod názvem: Adolf Hitler, Libres propos sur la guerre et la paix recueillis sur l'ordre de Martin Bormann, překl. François Genoud, ed. Robert d'Harcourt (Paříž: Flammarion, 1952), s. xxiii.

tisíciletí zvyklého považovat své stále více chátrající potomstvo za střed všeho – nenávist; divoká nenávist k té železné Legii mužů „proti Času“, kteří milují kosmickou Dokonalost, nikoli „člověka“; nebo nanejvýš člověka a všech tvorů, do té míry, do jaké odrážejí a ohlašují kosmickou Dokonalost.

To, co by mohl odpovědět skutečný stoupenec víry SS – to, na co se ve skutečnosti žádný nacionální socialista neodváží odpovědět, právě proto, že v tomto střetu hodnot více či méně tuší skutečnou příčinu celosvětové koalice namířené proti všemu, co miluje a ctí – je následující:

> Samozřejmě že my, na rozdíl od vás, nemilujeme všechny děti jen proto, že jsou to „lidská“ mláďata! My jsme díky našemu přirozenému privilegiu nadřazené krve předurčeni k tomu, abychom trpělivě a vytrvale budovali kolektivní nadlidskost. „Člověk“ – člověk padlý; člověk nemocný nebo zkažený, odsouzený k záhubě, tj. ztracený pro tento svět – nás nezajímá. Milujeme bezpochyby krásné, zdravé, čistokrevné děti naší vlastní mladé a krásné árijské rasy: ty, které se mohou a budou vyvíjet v nadlidi – kteří budou, přinejmenším, v průběhu času plodit a rodit nadlidi. Milujeme zdravé, čistokrevné děti jiných ušlechtilých ras: jsou krásné na své vlastní rovině a podle svého vlastního vzoru; krásné, když jsou zdravé; a doufáme, že z nich dříve či později uděláme naše spojence v boji, který vedeme. Ale židovské spratky – a to zrovna v době války, kdy se pro náš vlastní lid stával problém s potravinami akutním? A když na nás Britové a Američané sypali proudy ohně, aby potěšili své židovské pány? Ne, přátelé! Dvouletý Žid je v každém případě Židem. A za dvacet let mu bude dvaadvacet a bude působit proti nám a proti našemu

záměru. Je jeho „smyslem existence“ být naším protivníkem v přirozeném působení sil. Proč bychom ho proboha měli šetřit už v zárodku? Protože „ho stvořil Bůh“? „Bůh“ stvořil nejrůznější parazity: blechy, brouky, vši a bůhví co ještě. Šetříte je? Nebo jejich vajíčka? Džinisté – nebo někteří z nich – jak mi bylo řečeno, ano. Jsou stejně logičtí a nekompromisní jako my, ale slouží jinému ideálu: ideálu zcela „nad Časem“, který vede jejich askety přímo k zbožné sebevraždě prostřednictvím dobrovolného hladovění. Ale my, jejichž království je na této zemi, proč bychom měli šetřit cokoli, co nám stojí v cestě? Lidský parazit – nebo potenciální parazit – je mnohem nebezpečnější než ten šestinohý; lidský „kvas rozkladu“ je mnohem nebezpečnější než jakákoli plíseň.

Samozřejmě, že je „člověk“. To může být pro vás důvodem, abyste mu přiznali to „právo na život“, které tak kategoricky upíráte tisícům neškodných zvířat, která každý den obětujete „člověku“. Pro nás to však není důvod, abychom činili totéž. Jsme svobodní – vždy jsme byli a vždy budeme svobodní – od pověry o „člověku“. Říkám pověra, protože vaše představa o „člověku“ je falešná; v rozporu s diktátem Přírody, která stvořila člověka jako stvoření, které má být „překonáno“ nebo zahynout rozkladem; falešná a nebezpečná, protože paralyzuje zdravý impuls lidí, kteří by jinak mohli následovat nás po drsné a krvavé cestě ke společnému nadlidství.

A co se týče postižených dětí – nebo, mimochodem, postižených dospělých – no! Jsme na světě proto, abychom pomáhali přírodě potlačovat vše, co je postižené; vše, co je

nenapravitelně postižené, to je samozřejmé; a také vše, co by se snad dalo „zachránit“ – napravit – s velkou trpělivostí a péčí, ale co za to nestojí. Vy věříte, že „všichni lidé“ „stojí za záchranu“; že stojí za to je napravovat. My ne. Věříme, že čas, peníze a energie, které se nyní plýtvají na prodlužování většiny nemocných životů, by byly mnohem lépe využity na podporu vytváření takových společenských podmínek, které by upřednostňovaly zrození pouze zdravých lidí. Ať jsou nevyléčitelní slabochové od začátku odstraněni z cesty, jako u Sparťanů, jako u našich vlastních nordických předků, Vikingů a dalších! Místo pro zdravé! Místo pro silné – pro rostliny, které rostou vítězně uprostřed větru a bouře, ne v umělém, rovnoměrném teple skleníků!

Ty děti, které jsme bezbolestně „uspali“, protože jsme je již nemohli živit poté, co vaše bomby rozmetaly naše dopravní služby na prach, představovaly jiný problém. Považujeme za hořkou ironii, že nám „humanitární pracovníci“ – a dokonce ti, kteří se aktivně účastnili brutální celosvětové „křížové výpravy“ proti nám – vyčítají takové skutky milosrdenství. Není snad bezbolestná smrt tisíckrát lepší než smrt hladem – když už smrt měla být nevyhnutelným řešením? Co jsme měli dělat podle vašeho „nadřazeného“ morálního kodexu? Sledovat děti, jak se celé dny trápí, zatímco vy jste dál zapalovali naše zásoby a ostřelovali naše nádraží – a dětské domovy? Je přinejmenším podivné, že tak soucitní lidé, jako jste vy, nemysleli na „chudé děti“ dříve a zdrželi se kvůli nim bombardování naší země. Děti by jistě byly ještě naživu, kdybychom nečelili tomu nejtragičtějšímu dilematu hladu.

A nyní se pojďme zabývat údajným „rozporem“ mezi tím, co nazýváte naší „lidskostí vůči zvířatům a bestialitou vůči lidem“. Vám to připadá jako rozpor, protože nás posuzujete podle svého hodnotového žebříčku. My však váš hodnotový žebříček nesdílíme. Nemáme vaši pošetilou posedlost „člověkem“ – neboť člověk není zdaleka homogenní druh, o kterém by se dalo hovořit v jednom dechu. Nemilujeme systematicky každého dvounohého savce více než ty nejvznešenější čtyřnohé. Naopak! Milujeme, ba dokonce respektujeme dokonalý exemplář zvířecího života – krásného koně, psa nebo kočku, či divokou šelmu v celé její majestátnosti – nekonečně více než osobně nedostatečného či rasově opovrženíhodného člověka; takzvanou „myslící bytost“, která nemyslí, nebo jejíž myšlenky jsou podlé či nebezpečné; zvláště pokud nám navíc tato bytost stojí v cestě na politickém poli, jak to více či méně činily všechny naše údajné „oběti“. Neuctíváme „člověka“ takového, jaký je – člověka ve vzpouře proti přírodě a proti naší moudrosti inspirované přírodou – ani se neskláníme před žádným člověku milujícím, vrtošivým osobním „Bohem“, stvořeným k obrazu toho nejpodlejšího z lidí; před „Bohem“, který „zachraňuje“ pouze člověka ze všech živých bytostí (a to tím radostněji, čím hříšnější je tato milovaná bytost!). Uctíváme tu neosobní, nemilosrdnou Božskou podstatu, která přebývá ve všech bytostech v míře, v jaké jsou zdravé a krásné – dokonalé; tu Božskou podstatu, která je živější a nekonečně nám bližší v těch velkolepých čtyřnohých aristokratech (v sametově černém panterovi, v královském bengálském tygrovi), v ušlechtilých ptácích, ba dokonce v ušlechtilých stromech, než ve většině lidí dnešního

zvrhlého světa, včetně mnoha namyšlených „intelektuálů“ s chatrným zdravím a pochybným árijským původem. Královský tygr nebo lev, orel, neohybný dub jsou v jistém smyslu našimi rovnými; našimi rovnými, nebo spíše našimi protějšky na jiné úrovni – stejně jako dokonalý japonský válečník nebo čistokrevný, rytířský arabský aristokrat jsou našimi lidskými protějšky mimo árijskou rasu. Rozpadající se masy Menschenmaterialu[454] různých stupňů bastardizace, které hodláme využít (kdykoli to bude možné) nebo postupně eliminovat (kdykoli se ukážou jako zbytečné), nejsou v žádném případě našimi rovnými ani protějšky.

Kromě toho nezapomeňte na jednu důležitou věc: žádná zvířata, ať už jakákoli, nám nikdy nemohou stát v cestě v boji za vítězství nacionálního socialismu. Lidé – včetně bůhví kolika milionů zmatených či zločinných mužů árijské krve – to však mohou; a udělali to, dělají to a udělají to znovu, jakmile se naskytne příležitost. Snad nečekáte, že s takovými lidmi (až budeme u moci a podaří se nám je dostat do rukou) budeme zacházet stejně šetrně jako s našimi věrnými přehlídkovými koňmi a policejními psy, že ne? Ještě jednou: jsme uctívači hierarchizovaného života; bojovníci za vládu nejlepších, v zájmu nikoli „člověka“, ale celého řádu života. Naším cílem není „zachránit člověka“. (Ať člověk zahyne, pokud se nemůže stát bohem na zemi nebo se začlenit do našeho světa, kterému vládnou bohové na zemi!) Naším cílem je vědomě budovat, proti proudu tisíciletí a tisíciletí úpadku, ten pozemský řád Pravdy, v němž dokonalý člověk bude opět

[454] Lidský materiál – pozn. red.

laskavým a moudrým králem světa, kde nebude místo pro nemoc; budovat jej, nebo alespoň připravit jeho další, neodolatelný návrat.

Vy všichni, kdo nás pronásledujete ve jménu „lidskosti“, strčte si to do dýmky a vychutnejte si to!

Taková odpověď by zcela objasnila filozofický postoj hitlerismu. V tomto světě, který se nachází v širokém Temném věku, by však tento postoj – a s ním i Německo, zemi, kde se zrodil – učinila ještě nepopulárnější než kdykoli předtím.

***

Právě zde je na místě připomenout velkého Němce a velkého Árijce, jehož jméno se po roce 1945 v srdcích většiny neněmeckých (a mohu říci, že i značného počtu německých) lidí stalo díky celosvětové židovské propagandě symbolem veškeré ohavnosti: říšský vůdce SS, Heinrich Himmler. Řekla jsem: ze všech nacionálněsocialistických organizací je SS tou, kterou antinacisté nejrůznějších odstínů nenávidí nejvíce. A ze všech příslušníků SS je to právě Heinrich Himmler – „šéf všech německých policejních sil a později ministr vnitra; říšský komisař pro ‚konsolidaci německého národa‘, náčelník záložní armády, náčelník odboru pro válečné zajatce a na krátkou dobu (na samém konci války) velitel části armády“[455] – je tím, koho celý svět nenávidí nejvíce.

Říkám: celý svět, a tentokrát ne jen „antinacisté“, neboť znám celou řadu upřímných nacionálních socialistů, kteří památku říšského vůdce zdaleka neuctívají, a to bez ohledu na jakékoli osobní důvody, které by mohli mít k tomu, aby ho

[455] Paul Hausser, Die Waffen S.S. im Einsatz (Göttingen: Plesse, 1953).

neměli rádi. Považují ho za „příliš tvrdého“; slovy Georgese Blonda, za příliš „lhostejného k lidským realitám“. Řeklo mi to více než jeden bývalý dozorce (nebo dozorkyně) z koncentračních táborů – poté, co léta trpěli v zajateckých táborech Spojenců za to, že plnili jeho rozkazy. Lidé, kteří cítí, že je nejvyšší čas udělat něco, co by upoutalo pozornost na cokoli, co by mohlo doporučit Adolfa Hitlera a Třetí říši k obdivu stále více „antikomunistického“ Západu, se v tomto chvályhodném úmyslu častěji než jindy snaží připsat všechny široce diskutované „hrůzy“ nacionálněsocialistického režimu na vrub Himmlerovi. Nebýt toho „ledově chladného fanatika“, nikdy by se Hitlerovo hnutí, původně tak zdravé a krásné, „neodchýlilo“; nikdy by se Německo nestalo „policejním státem“; a nikdy by svět nebyl konfrontován s takovými zvěrstvy, jaká byla v roce 1945 odhalena v německých koncentračních táborech. Tak to říkají. Člověk by si mohl myslet, že to byla Himmlerova vina, když miliony tvrdohlavých a hloupých lidí na světě uvěřily propagandě Roosevelta – a Untermeyera – namísto opakovaným varováním Adolfa Hitlera a připravily – ještě před rokem 1945 – vítězství Sovětského svazu!

Možná není zrovna „diplomatické“ vzdát hold šéfovi Gestapa a poukázat na to, že jeho často nepochopená bezohlednost nabývá plného smyslu ve světle skutečnosti, že on – více než kdokoli jiný, kromě samotného Vůdce – jednal „proti Času“. Možná také není nijak zvlášť „diplomatické“ připomínat lidem, že Adolf Hitler mu od počátku prokazoval přízeň, a to přesně – jak správně uvádí Georges Blond – „méně proto, že ho shledával mimořádně schopným, než proto, že v něm rozpoznal

dokonalého stoupence nacionálního socialismu“[456]; a že nikdy neodňal říšskému vůdci SS tu absolutní důvěru, kterou v něj vložil – nikdy, alespoň ne až do posledního týdne války; až do 29. dubna 1945, kdy mu byl náhle předán překlad zprávy BBC Home Service týkající se Himmlerova pokusu vyjednat bez jeho rozkazu jakési příměří se západními Spojenci. Teď – právě teď, kdy by měl být západní svět, „svobodný“ svět, svět „slušných lidí“, systematicky veden k tomu, aby zapomněl na Gestapo a německé koncentrační tábory i na ten divoký, elementární „antisemitismus“ (či spíše antijudaismus), který je neoddělitelnou součástí historie nacionálního socialismu, a aby si pamatoval pouze boj Adolfa Hitlera „za Evropu“ – říkám, že není zrovna povinností nacionálního socialisty zdůrazňovat, že ačkoli jistě neznal (nemohl znát) každý krok, který Heinrich Himmler (nebo jeho podřízení) učinili v souvislosti s jednotlivými případy, Vůdce s ním byl a zůstal až do konce v naprostém souladu, pokud jde o ducha a obecné linie jeho represivní činnosti; že když mu nakonec svou přízeň odepřel[457], že nebyl dost tvrdý – nebyl dost nekompromisní – v jiné, avšak paralelní linii jednání, a to v poslední fázi toho zoufalého boje „proti Času“, který oba muži vedli společně po tolik let.

Sám bych to tak cítila a o říšském vůdci SS bych se vůbec nezmiňovala, kdybych psala politickou brožuru, která má být dnes přečtena a zítra hozena do ohně, poté co splnila svůj jediný účel – přispět k návratu mých německých kamarádů k moci. Plně souhlasím s tím, že prozatím by měla být památka mnoha těch, kteří se nejvíce zasloužili o nacionálněsocialistickou věc

[456] Blond, s. 182.
[457] Pokud je dokument zveřejněný jako „politický testament“ Adolfa Hitlera pravý.

– v případě nutnosti i památka muže, jako je Heinrich Himmler – obětována požadavkům co nejchytřejší politiky v bezprostředním zájmu věci. Ale tato kniha není politickou brožurou. A skrývat tuto konkrétní historickou pravdu týkající se Heinricha Himmlera by v dlouhodobém horizontu nesloužilo zájmům hitlerismu. Upřímné přiznání této skutečnosti vede v každém případě k lepšímu filozofickému pochopení velké nové víry „proti Času“ (a také celosvětové koalice proti ní). Tato pravda musí být dříve či později vyjádřena. Není to totiž nic jiného než důsledek zásadního faktu, který to vysvětluje (a dokonce vysvětluje i náhlý konec Himmlerovy úzké a dlouholeté spolupráce s Vůdcem) a který zní takto: Heinrich Himmler byl tím, koho pro zjednodušení označím jako Vůdcův „bleskový“ protějšek: muž „proti Času“, i on, navzdory obrovské vzdálenosti, která ho, dobře míněného žáka, odděluje od Adolfa Hitlera, muže „proti Času“; i on byl idealista, jak ho mnozí považovali v raných letech hnutí a jak ho někteří (kteří rozumějí své nacionálněsocialistické víře lépe než ostatní) dodnes odvažují považovat, a ne ten bezohledný a nevěrný člověk, pohlcený touhou po osobní moci, jak se ho zhoubná propaganda snažila vykreslit. (Neexistuje vůbec žádný důvod věřit takové propagandě.) Ale idealista, jenž postrádá téměř všechny vlastnosti „Slunce“, jimiž se Vůdce tak výjimečně vyznačoval, a který má všechny vlastnosti „Blesku“ – všechny rysy člověka předurčeného k úspěšnému jednání „v Čase“ –, které mu částečně chyběly; člověk „proti Času“, který je zdaleka „více ‚Bleskem‘ než ‚Sluncem‘“, v ostrém kontrastu k Adolfu Hitlerovi.

Nebyl – a nikdy se za něj nevydával – žádným Mistrem. Postrádal tu ohromnou intuici, která Adolfu Hitlerovi

umožňovala takový vhled do kosmických realit. Postrádal ten estetický druh inteligence, který vyznačuje všechny tvůrce a většinu proroků. Postrádal ten zvláštní druh citlivosti, který bezchybně vytyčuje správnou hranici mezi duchem a literou pravé doktríny; a také tu zvláštní pružnost, která člověku umožňuje vyhnout se ukvapeným zobecněním. Byl však obdivuhodným učedníkem – jedním z nejlepších, jaké Adolf Hitler měl; mužem víry, který se nejen držel nacionálněsocialistické doktríny, jako to dělaly miliony lidí kvůli politickým horizontům, které otevírala (protože to bylo jediné vyznání, které mohlo Německo zachránit), ale který ji přijal v její podstatě, a to proto, že se mu jevila jako pravdivá: schopné zachránit Německo, to jistě; ale kromě toho absolutně pravdivé, věčně, nezávisle na jejím úspěchu či neúspěchu na hmotné rovině; muž, který přijal její základní myšlenku přirozené rasové hierarchie a výrazné nadřazenosti árijské krve, její stupnici morálních hodnot, zcela zakořeněnou v této myšlence, a její kategorické popření staré, Židy podporované pověry o „člověku“. A muž činu, který, jakmile přijal toto vyznání (což učinil z celého srdce a velmi brzy – v době, kdy člověk mohl prohlášením své věrnosti tomuto vyznání ztratit vše a nic tím nezískat), se ho chopil s veškerým fanatismem křižáka z 11. století; bránit je se vší nemilosrdností, metodou, chladnokrevnou a pečlivou důkladností velkého inkvizitora ze 16. století. S odstupem a železnou rukou uplatňoval princip vyjádřený Adolfem Hitlerem v Mein Kampf – princip, který v průběhu dějin důsledně uplatňovali muži „proti Času“ nebo „v Čase“, jimž se podařilo vykořenit starou víru a vnutit novou dynamickým národům; pravidlo každého boje „v Čase“ a tím spíše „proti Času“ – „Jed lze překonat pouze protijedem“ . . . „Tyranii lze zlomit pouze tyranií a teror pouze větším

terorem.“[458] Jen málokterý z významných mužů Třetí říše – kromě samotného Vůdce a také doktora Goebbelse – byl o této praktické nutnosti tak hluboce přesvědčen jako on. Málokdo – kromě něj samotného (a Julia Streichera) – si byl tak živě vědom zlověstné historické role Židů, ba dokonce skutečnosti, že po staletí byli, přímo či nepřímo, a stále jsou kvasem rozkladu – přirozenými činiteli sil smrti – uprostřed všech árijských národů.

Škoda jen, že Heinrich Himmler nedostal hned – 31. ledna 1933 – plnou moc, kterou si teprve postupně osvojoval (a kterou si prakticky bez jakékoli kontroly užíval až o několik let později – během války). V takovém případě by mnoho nebezpečných židovských „intelektuálů“, kteří prostřednictvím psaného a mluveného slova pobouřili celý svět proti nacionálněsocialistickému Německu, bylo tiše odesláno do Osvětimi bez zpáteční jízdenky (nebo zlikvidováno nějakým ještě méně okázalým, ale stejně bezpečným způsobem), místo aby jim bylo dovoleno nastoupit na loď (nebo do letadla), která je odvezla do Londýna, do New Yorku, do Bombaje a kamkoli jinam. V takovém případě by žádný bohatý Žid nemohl opustit Německo. Museli by tvrdě pracovat – kopat kanály, stavět silnice, tesat kameny po zbytek života – pod bdělým dohledem mužů SS, místo aby financovali protinacistické novinové články, knihy, přednášky a hnutí po celém světě. A nejen Židům, ale i mnoha německým nepřátelům režimu by byla odepřena možnost stát se v pozdějších letech skrytými spolupachateli Velké Británie, USA a Sovětského svazu v jejich boji za rozdrcení nového árijského řádu, který se právě rodil. Ten

[458] Mein Kampf, s. 507.

krásný Nový řád by měl, díky Himmlerovým metodám včas uplatněným na jeho obranu, šanci na přežití.

Tyto metody – a duch, který je provází – jsou, pokud jde o jejich uplatnění ve válce, definovány ve známém a velmi ostře kritizovaném posenském projevu říšského vůdce z roku 1943:

> . . . Co se stane s Rusem nebo s Čechem, mě vůbec nezajímá. . . . To, zda nepřátelské národy prosperují, nebo umírají hlady, mě zajímá pouze v souvislosti s tím počtem jejich občanů, které potřebujeme jako otroky. Jinak mě to nezajímá. To, že 10 000 ruských žen může zemřít vyčerpáním při kopání protitankového příkopu, mě zajímá pouze do té míry, do jaké je příkop dokončen pro Německo. Když za mnou někdo přijde a řekne mi: „Nemohu nechat ten příkop kopat ženami a dětmi; zabilo by je to, a proto by to bylo nelidské," odpovím: „To vy jste vrahem svého německého národa! Neboť pokud ten příkop nebude vykopán včas, němečtí vojáci zahynou; a to jsou synové německých matek: muži vaší vlastní krve…

Tento projev poskytl po válce spoustu munice pro protinacistickou propagandu. Úmyslně se zapomíná, že jde o válečný projev, pronesený v jednom z nejkritičtějších okamžiků boje na život a na smrt. Záměrně se také zapomíná, že to, co zde Himmler otevřeně říká, se praktikovalo znovu a znovu v průběhu všech válek a revolucí v historii, aniž by to bylo formulováno tak bez příkras. Žádný bojovník se totiž nezajímá o to, co se stane s jeho nepřáteli: jediné, co si přeje, je porazit je. A pokud jde o ženy a děti, je člověk nucen je využít jako otrockou pracovní sílu, když není k dispozici nikdo jiný a když je práce, která se má vykonat, naléhavá. Ani si člověk nemůže dovolit přizpůsobovat úkoly každého jednotlivce jeho silám,

když musí být práce hotová v určitém a velmi krátkém termínu. Předstírat, že to jde, je nesmysl. Ani jeden z těch „humanitářů“, které posenský projev naplňuje – jak sami říkají! – rozhořčením, by neseděl a nedíval se, jak nepřátelské tanky přejíždějí jeho vlastní lid, místo aby včas nechal vykopat protitankový příkop přes jejich cestu, ať už kdokoli, včetně žen a dětí, pokud není po ruce žádná mužská pracovní síla. Jak jsem již poznamenala v jedné z prvních kapitol této knihy: není to násilí, ale upřímnost ohledně násilí, která na sklonku Temného věku rychle slábne; není to bezohlednost, ale upřímné a přímé přiznání nutnosti bezohlednosti v jakémkoli revolučním boji, ba dokonce v jakémkoli boji vůbec, chce-li člověk dosáhnout trvalého vítězství; přiznání, že „překonat jed protijedem“ – v tomto případě překonat marxismus nacionálním socialismem, jeho jediným protijedem – znamená ve válce přesně to, co zde zmiňuje Himmler, a v oblasti donucovacích opatření koncentrační tábory a plynové komory (nebo jejich ekvivalent).

Důvodem, proč je Heinrich Himmler tak všeobecně a tak hluboce nenáviděn, není ve skutečnosti to, že jednal s takovou bezohledností, jakou známe – s tou samou bezohledností, opakuji, která charakterizovala historicky rozhodující činy všech velkých bojovníků „v Čase“ nebo „proti Času“: těch evropských panovníků, kteří kdysi vnucovali křesťanství svým poddaným nebo podmaněným národům; raných bojovníků islámu; Mongolů ve všech jejich taženích; představitelů svaté inkvizice, kteří bránili římskou církev proti kacířství; těch raných šógunů z dynastie Tokugawa, kteří bránili Japonsko proti křesťanství; mužů francouzské revoluce; a konečně evropských kolonialistů, kteří, ať už dobrovolně, nebo neúmyslně (jakkoli to v případě některých z nich může znít

ironicky!), pomohli šířit židovsko-křesťanskou infekci – a její nečekaný, ale logický důsledek: pozdější marxistickou infekci – po celém světě. Nejde o to, že udělal to či ono (nebo spíše, že způsobil, aby to bylo učiněno). Jde o to, že přiznal, ba dokonce prohlásil tak bezprostředními a brutálními slovy nutnost svého činu. Jde zejména o to, že jeho čin nebyl vykonán ani na podporu nějakého již existujícího, na člověka zaměřeného vyznání (ať už křesťanství, „humanitární“ demokracie nebo marxismu), ani ve jménu nějakého nového, ale pro triumf Německa, vnímaného jako pevnost neochvějné, na život zaměřené víry „proti Času“; pro slávu této kosmické (a nikoli pouze lidské) víry; pro přípravu příchodu a vlády árijských nadlidí: bohů na zemi.

Svět pokročilého Temného věku nenávidí nadlidi a je stále více protiárijský. Miluje „člověka“ – průměrného člověka; čím průměrnější, tím lépe! – „člověka“ jako údajného miláčka „Boha“ (a skutečného miláčka všech filozofií zakořeněných v židovském myšlení nebo s ním smíšených); miluje „chudé, trpící lidstvo“: nevyléčitelně nemocné; mrzáky; degenerované; a zvrácené slabochy všech ras, kterým by s radostí obětoval všechna zdravá zvířata na zemi. Věří v „lidskou solidaritu“. A jakékoli vzdorné popření toho druhého, jaké je obsaženo v posenském projevu, ho hluboce „šokuje“. (Co mě hluboce šokuje, je to, že mezi všemi těmi, kdo se cítí „rozhořčeni“ nad „ohavností“ posenského projevu, téměř nikdo – pokud vůbec někdo – nikdy nezůstal vzhůru, byť jen půl noci, při myšlence na utrpení nesčetných nevinných vnímajících tvorů mučených ve vivisekčních komorách po celém světě, aby uspokojili zločinnou zvědavost člověka, nebo aby mu pomohli „zachránit“ – či prodloužit – životy lidí, kteří nestojí za záchranu, nebo v

každém případě, aby mu pomohli co nejdéle komercializovat jeho ďábelské schopnosti na úkor těchto pacientů. To mě nenutí k „lásce k lidstvu“.)

Ale je tu ještě něco: pokročilý svět Temného věku, jehož sjednocující vírou se stále více stává pověra v „člověka“, cítil a stále cítí (byť jen matně), že kdyby Heinrich Himmler disponoval od počátku nacionálněsocialistického režimu takovou plnou mocí, jakou měl v roce 1943; nebo spíše kdyby Adolf Hitler, který ve skutečnosti byl „více ‚Sluncem‘ než ‚Bleskem‘“, disponoval kromě své božské vize, dynamiky a syntetické síly – kromě všech ctností, schopností a znalostí velkého tvůrce „proti Času“, který je, jak jsem kdysi uvedla, nutně také člověkem „nad Časem“ — chladnokrevnou, abstraktní, přesnou a bezohlednou – mechanickou – destruktivitu Heinricha Himmlera, neúnavně namířenou proti čemukoli a komukoli, kdo stál v cestě nacionálnímu socialismu; kdyby disponoval Himmlerovým policejním odcizením od „lidských realit“, jeho pohrdáním všemi odstíny a rozdíly mezi Židy a polovičními Židy (nebo čtvrtinovými Židy) na jedné straně, stejně jako mezi „více či méně“ nebezpečnými antinacisty árijské krve na straně druhé, slavná víra ve Svastiku by zvítězila. A vzniklo by slavné nové árijské lidstvo, aristokracie bohů na zemi, která by odsunula stranou (a nechala přirozeně vymřít) nebo eliminovala ty miliony bastardů, které známe až příliš dobře. A vládla by na zemi ve spravedlnosti a pravdě – podle měřítek věčných přirozených hodnot, které nemají nic společného s křesťanskodemokratickou, sociálnědemokratickou či marxistickou morálkou.

Adolf Hitler by však nebyl Adolfem Hitlerem, tím předposledním a nejtragičtějším z celé řady mužů „proti Času“,

která sahá od počátku dávno minulého legendárního „Stříbrného věku“[459] až po konec toho, v němž žijeme. Byl by v našem časovém cyklu posledním ztělesněním Toho, Kdo se vrací, věk za věkem, „aby na zemi nastolil vládu spravedlnosti“; posledním a plně úspěšným, Koho sanskrtská tradice nazývá Kalki. Neboť jen On bude vlastnit, matematicky vyvážené a vše v nejvyšší míře, ctnosti, které se zdají neslučitelné. On jediný bude nejen „Sluncem i Bleskem“, ale rovnocenně „Sluncem“ i „Bleskem“.

Pohledem kosmické pravdy je nenávist tohoto světa pokročilého Temného věku vůči Heinrichu Himmlerovi pouze nevědomým vyjádřením jeho strachu z neporazitelného božského Ničitele – Kalkiho – který má přijít. Východ i Západ – marxisté a antimarxisté, či ti, kdo se za ně vydávají – nejasně cítili (a cítí), že kdyby bylo jen o trochu více „bleskové“ síly – o trochu více „chladnokrevné nelidskosti“, jakou disponoval Himmler – Adolf Hitler by byl tím, kým měl být, a ukončil by tento časový cyklus.

***

To je natolik pravdivé, že ze všech antinacistů si toho byli zřejmě nejvíce vědomi právě ti, kteří k tomuto postoji mají nejopravněnější důvod – ti, pro které je to nejpřirozenější –, ti nejuvědomělejší, nejodhodlanější a ti, kteří zdaleka nejlépe chápou více než politickou povahu nacionálního socialismu, totiž Židé. V prosinci 1942, po hlučných demonstracích v ulicích Jeruzaléma a po dni půstu, se shromáždili u slavné Zdi nářků a tam „vyvolali starozákonní židovskou kletbu“[460] proti

[459] Treta Yuga podle sanskrtských písem; období bezprostředně následující po „Věku pravdy“.
[460] Viz The Goebbels Diaries: 1942–1943, s. 250 – zápis z 18. prosince 1942.

Adolfu Hitlerovi a třem jeho nejbližším spolupracovníkům. Kterým? Ne Rudolfu Hessovi, rytířskému idealistovi; muži, který riskoval svůj život a ztratil svobodu, aby se pokusil zastavit bratrovražednou válku. Hess byl Vůdcovi příliš podobný; stejně jako on měl ve své psychologické povaze více „Slunce“ než „Blesku“, a proto se ho nebylo třeba bát; navíc byl již rok a půl vězněn v Toweru v Londýně. Ani Julius Streicher, ačkoli málokdo byl tak okázale „protižidovský“ jako on. Židé jsou totiž praktičtí lidé – alespoň když jednají systematicky, jako národ. Nemají nic proti tomu, že jsou lidé antisemitští; mají pouze námitky proti tomu, že jsou nebezpeční (z židovského hlediska). A Streicher byl právě příliš okázalý a příliš impulzivní na to, aby byl nebezpečný. I příběhy, které publikoval v Der Stürmer, byly příliš hrubě podané na to, aby byly posledním slovem v antisemitské propagandě. (Židovské hrůzy, které sami Židé ve Starém zákoně prezentují jako samozřejmost, je v každém případě předčí!) Ne; těmi třemi velkými Němci, které si jeruzalémští rabíni dali tu práci proklít prostřednictvím prastarých rituálů černé magie spolu s Prorokem a Vůdcem probouzejícího se árijství, byli Dr. Goebbels, Hermann Göring a Heinrich Himmler[461]: všichni idealisté; muži „proti Času“, ve službách stejného ideálu jako on sám, ale muži, kteří v ještě větší míře než on disponovali vlastnostmi či výhodami, které zajišťují úspěch „v Čase“: bezohlednost spojená s pružností; vhodná a přizpůsobivá výmluvnost, která dokáže přesvědčivě lhát, kdykoli je to v zájmu věci; nebo ten mimořádný osobní šarm – chování, všestranný intelekt a knížecí extravagance –, který Göringovi tak usnadňoval a prospíval při kontaktech se zahraničními

[461] Viz tamtéž.

plutokraty[462]; či Heinrich Himmlerova neváhající nemilosrdnost, kdykoli šlo o obranu nové Německé říše, centra a pevnosti nového, regenerovaného árijství. Muži, kteří sice nebyli jako Vůdce, ale jejichž schopnosti doplňovaly ty jeho a posouvaly vpřed jeho dílo, v něž všichni věřili; muži, kteří často dokázali lépe než on porazit Temné síly jejich vlastními zbraněmi, ať už diplomatickým přátelským úsměvem a neodolatelnými lživými slovy, nebo policejním nátlakem na údajné spiklence, dokud se nezlomili a neprozradili jména dalších spiklenců a podrobnosti spiknutí – nebo nezemřeli. Muži nebezpeční z pohledu Židů; muži, jaké Adolf Hitler potřeboval; osobnosti, které by, kdyby se harmonicky propletly s jeho osobností, z něj učinily toho Obávaného, jemuž on pouze předchází a předznamenává: posledního Muže „proti Času“, Ničitele tohoto světa Temného věku.

***

Není to tak, že by Adolfu Hitlerovi chyběla výmluvnost nebo že by nedokázal, když chtěl, být plný šarmu. K moci ho vynesly především jeho inspirativní projevy a fascinace, kterou vyvolával u mas. A díky svému osobnímu šarmu si získal mnoho přátel. Ale jeho výmluvnost byla ničivá a jeho fascinace opravdová a hypnotická jako u Proroka, ne jako rafinovaná přesvědčivost diplomata nebo „muže světa“ – či obojího v jedné osobě. Masy – německé masy, které jsou upřímné, primitivní a v zásadě hledají spravedlnost – a skutečná elita – aristokracie krve a charakteru; muži „proti Času“ – ho následovali jako samozřejmost. Ale nebyl to muž, který by vyjednával s prohnanými vůdci tohoto pokročilého Temného věku, ať už byli

[462] Blond, s. 290.

kapitalistického nebo komunistického ražení. Snažil se (kolikrát natáhl ruku k Anglii v duchu míru!) – ale neuspěl. Mezi ním a všemi lstivými profesionálními diplomaty se rozestupovala propast; ba co víc, mezi ním a všemi lidmi, kteří přijímali „hodnoty“ této doby: propast, kterou on (i oni) stále více vnímali jako nepřekonatelnou, ale která neexistovala (nebo alespoň nebyla zřejmá) mezi těmi samými lidmi a Hermannem Göringem, nemluvě o J. von Ribbentropovi a dalších mužích Třetí říše. Byly chvíle, kdy si Vůdce tento rozdíl a svou izolaci uprostřed nepřátelského světa, který kolem něj rozpoutal peklo, uvědomoval obzvláště silně. Právě v jedné z těchto chvil prý prohlásil – 22. dubna 1945 v přítomnosti generála Keitela a generála Jodla –: „Pokud dojde na vyjednávání, Göring to zvládne mnohem lépe než já.“[463]

Nelze ani tvrdit, že by Adolf Hitler nebyl schopen bezohlednosti, ocitl-li se ve výjimečných okolnostech. Ukázal, že jí je, ba dokonce čím dál tím více, jak se válka blížila ke svému tragickému konci. Nic nepodporuje toto tvrzení jednoznačněji než slova, která pronesl 24. února 1945 před všemi gauleitery Říše, když jim přikázal, aby vyburcovali lid k „vrcholu germánského hněvu“ proti vetřelcům z východu a ze západu, aby celý německý národ raději zahynul s mečem v ruce, než aby se vzdal. „Pokud německý lid ustoupí,“ řekl, dovedením logiky nacionálněsocialistické doktríny k jejím nejzazším závěrům, ať už jsou jakékoli, „bude to jen dokazovat, že nemá výdrž hodnou svého poslání, a v takovém případě si zaslouží zničení.“[464]

[463] Citováno v knize Blonda.
[464] Citováno v knize Blonda.

Není to pouhá náhoda, že tato slova zazněla právě k 25. výročí založení Nacionálněsocialistické strany. Vyjadřují přirozenou a logickou reakci člověka „proti Času“ tváří v tvář materiální nemožnosti uskutečnit svůj sen v této temné době. Hrozná politika „spálené země“, kterou prosazoval v novém poselství adresovaném gauleiterům sotva o tři týdny později – 16. března 1945 – je výsledkem toho samého. V tomto poselství Vůdce nařídil, aby byly zcela zničeny všechny elektrárny, plynárny, veškerá výrobní centra, doly, železnice, kanály, vodovody, zásoby oblečení a potravin atd. Na druhé straně generálové dostali rozkaz proměnit v poušť oblasti, které měli bránit až do smrti posledního vojáka. Měli zničit nejen mosty a všechna zařízení uvedená ve zprávě gauleiterům, ale i vodní nádrže, sýpky plné obilí, vše, co je nezbytné k životu – vše, co by mohlo být užitečné pro nepřítele. Nezáleželo na tom, zda lidé, kteří přežijí bombardování a boje, zemřou hladem a žízní![465]

Tyto rozkazy nebyly nikdy provedeny. Albert Speer, ministr pro zbrojení a průmysl, se postaral o to, aby k tomu nedošlo. A ačkoli se o tom Vůdce dozvěděl, nikdy Speera nezatkl, ani netrval na provedení svých vlastních rozkazů. Další zoufalý boj pohltil veškerou jeho energii. Citovala jsem tyto zprávy z 24. února a 16. března 1945 pouze proto, že vrhají světlo na jeho spontánní reakci na stav věcí, který nedával žádnou naději. Pozdější epizoda není o nic méně poučná. Když byl 29. dubna 1945 informován, že Rusové postupují tunelem podzemní dráhy pod řekou Sprévou do srdce Berlína, Adolf Hitler nařídil, aby byl tunel okamžitě zaplaven. Byli v něm zranění vojáci: němečtí vojáci, kteří bojovali a umírali z lásky

[465] Citováno v knize Blonda.

k němu a k jeho snu o árijské hrdosti a moci. Generál Krebs mu to řekl. Stavitel Třetí říše, ovládající své city, odpověděl, že se nedá nic dělat, a trval na svém rozkazu, který byl tentokrát proveden. Zranění Němci se utopili spolu s celým ruským praporem[466] – obětováni nemilosrdné logice totální války, i když z praktického hlediska byla tato oběť zbytečná; i když válka byla nyní stejně prohraná.

A je toho víc: zdá se, že právě proto, že si až do samého konce neuchoval ten nadlidský odstup vůči „plodům svého konání“ – ten postoj válečníka, který ví, že je poražen, ale přesto bojuje a umírá s mečem v ruce –, nakonec propustil Hermanna Göringa (muže, který „uměl vyjednávat“ lépe než on sám; který – jak někteří naznačovali – byl ochoten vyjednávat se západními Spojenci) a zavrhl a odsoudil Heinricha Himmlera (který se v poslední chvíli skutečně pokusil s nimi uzavřít příměří). Nechal zastřelit Fegeleina – Gruppenführera SS, ženatého s vlastní sestrou Evy Braunové – za to, že se bez povolení pokusil odejít domů, a tak „přežít“ zkázu Říše. Zjevně nerozlišoval mezi Himmlerem, který se pokusil vyjednávat se Spojenci o přežití Německa, a Fegeleinem, který se pouze pokusil zachránit vlastní život. V posledních dnech toho titánského boje proti spojeným silám celého světa Temného věku ztratily veškeré rozdíly a veškeré proporce svůj význam. Německo a Němec se staly tím samým – nebo téměř tím samým – stejně jako světelný rok a světelná hodina jsou tím samým v bezčasovosti Nekonečna.

Adolf Hitler odsoudil Himmlera právě proto, že on, „dokonalý stoupenec nacionálního socialismu“ – který ho

[466] Tuto epizodu cituje také Blond.

následoval tak dlouho a po tolik let, již v době, kdy byla strana malá a nelegální, a který v mnoha případech dokonce zašel na cestě bezohledné krutosti ještě dál než on sám – ho nenásledoval až do konce; zdá se, že nedokázal, stejně jako on, stejně jako Goebbels a stejně jako obdivuhodná Magda Goebbelsová, pochopit matematickou nutnost německého utrpení s ohledem na pozemské spasení árijské rasy a na konečné obnovení božského světového řádu (nehledě na to, kdy a jak); nedokázal pochopit, stejně jako on, nutnost její oběti „v zájmu Vesmíru“. (Albert Speer také „nepochopil“. I on se postavil proti Vůdcově odhodlání bojovat až do konce. Zabránil provedení jeho rozkazů o „spálené zemi“. A přesto mu Vůdce odpustil. Je pravda, že Speer vstoupil do strany v roce 1933, až po jejím nástupu k moci, na rozdíl od Himmlera, který tak učinil o deset let dříve, kdy se úspěch nacionálního socialismu jevil jako nejistý. Nebyl ani tak fanatickým obhájcem nacionálněsocialistické doktríny, jakým byl Himmler. Navíc Speer, morálně sužovaný myšlenkou, že porušil přísahu věrnosti Adolfu Hitlerovi, přišel na vlastní riziko a svěřil se mu. Těžko říct, zda by Vůdce odpustil Himmlerův pokus o jednání s nepřátelskými mocnostmi, kdyby za ním přišel říšský vůdce SS a udělal totéž. Adolf Hitler od něj očekával více než od Speera nebo kohokoli jiného.)

Pravdou je, že bezohlednost Vůdce a Heinricha Himmlera nebyla stejné povahy, nebo, abych zopakovala to, co jsem již tak důrazně zdůraznila, že Adolf Hitler byl v podstatě jedním z těch hrdinných, ale nešťastných mužů „proti Času“, „více Slunce než Blesku“, kteří, dokud tento Temný věk trvá, jsou odsouzeni k porážce, zatímco Himmler by zvítězil, kdyby jen disponoval něčím z génia Adolfa Hitlera. Od samého počátku

by obětoval kohokoli a cokoli jedinému cíli – v době, kdy by oběť měla největší praktické opodstatnění. Ztráty by mu byly lhostejné. A zvítězil by. Ale i tak by nebyl „Kalki“ – tím posledním; ani s genialitou. Příliš mu chyběly vlastnosti „Slunce“. Ale pak by se nacionální socialismus, stejně jako starověký árijský řád v Indii – nebo jako raný islám – rozpadl zevnitř během několika generací, právě díky těm kompromisům s Temnými silami, které každé vítězství „v Čase“ implikuje.

Adolf Hitler takové vítězství nechtěl.

Jediným vítězstvím, po kterém toužil, bylo vítězství definitivní – to definitivní; vítězství, kterého může dosáhnout pouze On, poslední Muž „proti Času“, poslední vtělení věčného Udržovatele světa v lidském těle – Kalki.

A přece – neboť takový je zákon každého upřímného a opravdového boje „proti Času“, který se s plynutím času a s blížícím se koncem Temného věku prosazuje stále naléhavěji – si byl od samého počátku vědom nezbytnosti těch vlastností „v Čase“, těch vlastností „Blesku“, jimiž všichni bezohlední nacionální socialisté, a zejména Himmler, v mimořádné míře disponovali; jimiž disponoval i on sám, a to ve velmi vysoké, i když zatím ne dostačující míře. Byl si vědom jejich nezbytnosti, pokud měl být, podle jeho vlastních slov, „jed“ „překonán protijedem, tyranie tyranií a teror ještě větším terorem“. Více než jednou přirovnal vzestup nového hnutí k vzestupu rané katolické církve, čímž uznal pevné světské schopnosti jejích organizátorů a svých bojovníků – dokonce i jejích duchovních bojovníků – jako podmínku sine qua non jejího rozvoje a triumfu, jak v daném okamžiku, tak i v dlouhodobém horizontu. Může se zdát poněkud nečekané – ne-li poněkud irelevantní, ne-li absurdní – zmiňovat v této souvislosti něco jako prastarou

symboliku barev. Přesto v té nejmocnější církvi Temného věku, kterou nacionální socialismus hodlá porazit a zničit, ale nad jejíž dlouhou světskou zkušeností měl – a má, nyní i v budoucnosti – meditovat a využívat ji, má každá rituální barva svůj význam. Papež, hlava věřících, je oděn v bílém, čímž připomíná duchovní čistotu a jasnost zasvěceného – člověka „nad Časem“, jehož nadpozemská pravda byla v historickém křesťanství zkreslena a zneužita. Šarlatová, purpurová a zlatá barva vysokých církevních hodnostářů rovněž symbolizuje stavy pokročilé duchovnosti – ideál, k němuž by církev měla směřovat. Církev je však organizací tohoto světa – organizací v čase. Je to militantní hierarchie jednající pod inspirací a rozkazy Dostojevského „velkého inkvizitora“ „pro největší slávu Krista“, ale jistě ne podle Kristovy moudrosti, která „není z tohoto světa“. A její skutečné bojové síly – všichni její kněží a téměř všichni její mniši a jeptišky, kteří jsou její silou v každodenním boji proti všem protichůdným (nebo soupeřícím) silám a jejími zjevnými svědky mezi lidmi – jsou oděni v černé barvě, barvě tohoto věku; nanejvýš (jako v případě dominikánů) v černé a bílé – barvě tohoto Temného věku a Světla „nad časem“.

Považuji za velmi výmluvnou skutečnost, že Svastika, symbol života a zdraví[467] a symbol slunce, který si Adolf Hitler vybral, aby jej umístil do středu německé vlajky – nemluvě o panárijské vlajce, neboť Německo má podle Hitlerovy víry zůstat hlavou panárijského hnutí – byla černá na bílém pozadí, ba dokonce černá na bílém disku uprostřed další šarlatové plochy. A to je o to pozoruhodnější, pokud předpokládáme, že

[467] Swasti, v sanskrtu.

Vůdce učinil své rozhodnutí intuitivně, aniž by si byl vědom jeho významu (čemuž já osobně však nevěřím).

Je rovněž pozoruhodné, že ačkoli válečné podmínky vnutily jednotkám Waffen-SS nenápadnou šedozelenou (feldgrau) uniformu, starší organizace SS – „Allgemeine“ SS, pověřená vnitřní obranou režimu – nosila černou barvu – černou, opakuji, barvu symbolizující par excellence Temné síly, které lze porazit pouze silami podobné povahy; barvu symbolizující drsné vlastnosti „v Čase“, které měli muži SS dát do služeb ideálu dokonalosti Zlatého věku.

V žádném případě nepovažuji černou svastiku a černé roucho rytířů nové víry za „omyl z pohledu Neviditelného“ – a už vůbec ne za „důkaz“ „černé magie“ – vidím v nich naopak známky neomylné znalosti zákonů působení v Čase; znalosti přinejmenším stejně pevné jako znalosti stavitelů katolické církve; uznání skutečnosti, že pouze skrze vlastnosti „v Čase“ – skrze ty „bleskové“ vlastnosti, které vedou všechny činitele Temných sil k úspěchu a všechny velké muže „v Čase“ k velikosti – může Hnutí zvítězit tady a teď, v tomto Temném věku; zejména blízko jeho konce, a zejména Hnutí proti jeho duchu.

A opakuji – neboť to nelze dostatečně zdůraznit – kdyby ty schopnosti a sklony, které symbolizovala černá Svastika na německé vlajce a černá uniforma nejtvrdších obránců nacionálního socialismu, od samého počátku plně projevil ten muž „proti Času“, Adolfem Hitlerem (a to nejen vlastnosti bezohlednosti a fanatismu, charakteristické pro všechna revoluční hnutí v jejich počátcích, ale také takové vlastnosti jako lstivost, podvod a bezostyšná bezohlednost, které jako jediné mohou vyrovnat a porazit lstivost, podvod a sobeckou

bezohlednost tohoto lidstva v pokročilém Temném věku); byla by především židovská otázka vyřešena včas, a to nejen s veškerou Himmlerovou nemilosrdností, ale také se vší nezbytnou diplomacií, tj. kdyby byli Židé – a to všichni Židé; zejména ti nebezpeční – byli tiše odstraněni, aniž by o tom svět věděl nebo to mohl dokázat; kdyby i vlivní Židé v cizích zemích byli nějak nalákáni do důvěry a přivedeni ke svému zániku, a to již před válkou; kdyby se naopak otázka spolupráce některých techniků, kapitalistů a vysokých důstojníků, jejichž nacionálněsocialistické přesvědčení bylo více než pochybné, ale jejichž schopnosti Třetí říše potřebovala, řešila bezohlednějším a zároveň pružnějším způsobem – tak, jak podobné problémy řešili v Rusku komunisté po svém nástupu k moci –, kdyby se Adolf Hitler ukázal jako nemilosrdnější a pružnější ve vztazích s vnějším světem; kdyby místo toho, aby v posledních dnech války projevoval vůči vlastnímu lidu bezvýznamnou nemilosrdnost, v roce 1940 bez váhání, bez soucitu a bez výčitek rozdrtil Anglii a učinil co nejširší ústupky Rusku na úkor Anglie, bez ohledu na počet Evropanů (árijských bratrů), které by obětoval pro Stalinovo pohodlí (těch samých, které měli o dva roky později obětovat Roosevelt a Churchill, tentokrát však proti Německé říši); jedním slovem, kdyby byl sám sebou a navíc tím mimořádným mužem „v pravý čas“, který by dokázal oklamat Stalina a rozdrtit Anglii a USA (nebo oklamat Roosevelta a Churchilla a rozdrtit Rusko, v případě, že by to bylo z dlouhodobého hlediska výhodnější), je více než pravděpodobné, že by nacionálněsocialistický stát stále trval.

Ale to se nemělo stát, a to z toho prostého důvodu, který jsem již uvedla – z důvodu, který sám Adolf Hitler svým způsobem vyjádřil Hansi Grimmovi v roce 1928 –, a sice že on,

Vůdce nacionálněsocialistického hnutí, nebyl „Vůdcem, který má přijít“ – tj. posledním Mužem „proti Času“ –, ale pouze předposledním; ten, kdo měl vykonat „přípravnou práci“ (die Vorarbeit) pro toho, kdo přijde po něm.

Cítil – jelikož sám nebyl tím Jediným, který je „stejně ‚Sluncem‘ i ‚Bleskem‘“ –, že kdyby dovolil bezohledným (a prohnaným) mužům kolem sebe, aby od počátku jednali, jak se jim zlíbí, stát „proti Času“, který chtěl vybudovat, by se v jejich rukou (nebo velmi brzy po něm a po nich) velmi brzy zvrhl v obyčejný stát „v Čase“ – tak jako raný, ušlechtilý a válečnický islámský stát tak rychle zdegeneroval v ponurý, zkorumpovaný chalífát, ba dokonce chalífáty, o nichž nám vypráví historie, po vládě svatého Alího.

Raději než takové vítězství – jediné možné pro jakéhokoli velkého Muže „proti Času“, kromě toho posledního – upřednostnil strašlivé riziko (a brzy i strašlivou realitu) hrdinské porážky. A čelil porážce, plně si vědom jejího významu, v duchu odtažitého (zdánlivě zbytečného, avšak duchovně nezbytného) povinného jednání, které je vlastní tomu druhému božskému Muži „proti Času“, jenž promluvil na poli Kurukshetra před tisíci lety.

Jeho esesmani – alespoň ti, kteří si toto označení zasloužili – k tomu přistupovali ve stejném duchu. Bylo to pro ně přirozené. V jedné z nejobjektivnějších zahraničních reportáží, které o nich byly napsány – v již zmíněné knize Georgese Blonda – se dočteme následujícího tvrzení:

> Válka, moderní válka se svou smrtící silou a svou podstatnou nelidskostí, byla pro ně potěšením. Nebo, pokud ne přímo potěšením, tak alespoň tím

nejzajímavějším, jediným skutečně zajímavým způsobem života. Většina příslušníků Waffen-SS si ani nepoložila otázku, jak válka skončí: zajímalo je jen to, aby trvala.

A francouzský autor dodává: „Takový byl výsledek kombinace nacionálněsocialistického fanatismu a vojenského výcviku.“[468] V postoji mužů SS k válce vidíme výsledek slavné árijské moudrosti o odtažitém jednání, která je společná jak jim, tak Bhagavadgítě. Připomínají nám to verše z Knihy knih: „… soustřeď se na svou povinnost a netřes se, neboť pro kšatriju není nic vítanějšího než spravedlivá válka“[469]; „Šťastní jsou kšatrijové, kteří získají takový boj, jenž se jim nabízí, aniž by o něj usilovali, jako otevřené brány do nebe“[470]; „… Jestliže padneš, dostaneš se do nebe; jestliže zvítězíš, budeš vládnout zemi. Proto vstaň, synu Kunti, a bojuj s odhodláním!“[471] „Považuj radost i bolest, zisk i ztrátu, vítězství i porážku za rovnocenné a připrav se na boj; tak se nedopustíš hříchu.“[472] Připomíná nám to, že příslušníci SS – ti praví – elita privilegovaného národa, z něhož se Adolf Hitler snažil vytvořit národ „proti Času“ – jsou árijští válečníci, „kšatrijové“ Západu. A pokud v nich „nacionálněsocialistický fanatismus spojený s drilem“ takový postoj posílil nebo vytvořil, měli bychom říci, že „nacionálněsocialistický fanatismus spojený s drilem“ z nich udělal skutečné „karmajogíny“.

Navíc lidé kolem nich i mimo ně, tedy široké řady Vůdcových stoupenců, kteří měli dál žít a v utrpení naplnit své

[468] Blond, s. 106.
[469] Bhagavadgíta, II, verš 31.
[470] Bhagavadgíta, II, verš 32.
[471] Bhagavadgíta, II, verš 37.
[472] Bhagavadgíta, II, verš 38.

dávno předurčené historické poslání, zaujímali víceméně stejný postoj a jednali stejně. Každý jeho pravý stoupenec činil – a činí – totéž, podle svého svědomí; každý, od mučedníků z Norimberku – těch, kteří byli pověšeni, i těch, kteří jsou dodnes vězněni – až po nejskromnějšího věrného Němce; po nejskromnějšího věrného Árijce z jiných zemí, který v něj věří; každý, počínaje třemi muži, kteří měli tu čest být spolu s ním prokleti jeruzalémskými rabíny v prosinci 1942 – těmi třemi, z nichž dva byli bohužel od něj odříznuti v horečce posledních válečných dnů. (Dr. Goebbels zemřel spolu se svou ženou a dětmi, jak je známo, dobrovolnou a hrdinskou smrtí v historickém „bunkru“. Heinrich Himmler byl zabit – zastřelen a poté britskými vojáky hanebně uvržen do žumpy[473] – o několik dní později. A Hermann Göring se otrávil v noci z 15. na 16. října 1946, poté, co prošel celým tím nechvalně proslulým procesem na lavici obžalovaných a v poslední velkolepé řeči ospravedlnil před svými soudci i před potomky Adolfa Hitlera a Třetí říši, jakož i ten více než německý a více než lidský aristokratický ideál, který oba navždy ztělesňují.)

V poválečných věznicích a táborech Spojenců, uprostřed otřesných podmínek, v nichž mělo celé Německo po léta žít, začala nemilosrdná čistka. Neosobní Síly Světla a Života, jejichž cesty jsou záhadné, využily židovské mučitele a spojenecké katy – a politiky a podnikatele, kteří měli zájem udržet Německo po všechny ty roky v područí – k tomu, aby v řadách nacionálních socialistů, či takzvaných nacionálních socialistů, oddělily zrno od plev.

[473] Tuto skutečnost mi potvrdila sama vdova po Heinrichu Himmlerovi.

Následovaly měsíce a měsíce krutého pronásledování, během nichž nespočet mučedníků zpečetilo svou krví věrnost Muži „proti Času“. Vzpomínám na jednoho – jednoho z tisíců; na statečného kamaráda a mluvčího tisíců: mladého esesmana, dozorce v táboře Belsen, kterého Britové a jejich židovští přisluhovači mučili v dubnu 1945 v naději, že z něj dostanou – nevím jaké – informace. Jednoho večera ho přivedli na ošetřovnu, k nepoznání: bez očí, s visící čelistí; se zlomenými kostmi, s obličejem a tělem jako jednou surovou, krvácející hromadou roztrhaného masa. Položili ho na lůžko. A britský důstojník řekl německým lékařům: „Postarejte se, aby vydržel do zítřejšího rána; musíme se ještě jednou pokusit ho přimět k mluvení...“ Uprostřed noci mladý muž zavolal ošetřovatelku, která měla službu. Nemohl se hýbat; sotva vyřkl slovo. Ona se naklonila nad postel. On zašeptal: „Heil Hitler!“ a vydechl naposledy. Neznám jeho jméno, ale často na něj – a na ostatní – myslím a vzpomínám si na verš z písně o Horstu Wesselovi: „Kamarádi, které zabili reakcionáři a Rudá fronta“ – které zabili všichni představitelé Temných sil – „pochodují s námi v duchu, v našich řadách!“

K nesčetným podobným případům došlo v Německu (ve Schwäbisch Hallu[474] i jinde), ve všech zemích Evropy i v Rusku. Jsou tu mučedníci, kteří zemřeli, a jsou tu ti, kteří přežili – a kteří dodnes čekají ve věznicích západního Německa a západní Evropy: ve Werlu, ve Wittlichu, v Landsbergu, v Bredě, ve Fresnes atd., ve Spandau a v táborech v Rusku a na Sibiři; pracují jako otroci v uralských dolech, v mrazivých zlatých

[474] Místo, kde byli mučeni příslušníci SS zapletení (nebo údajně zapletení) do nechvalně proslulého „případu Malmédy“. Viz zpráva amerického soudce Van Rodena zveřejněná v roce 1948.

polích Kolymy a čekají; čekají na osvobození, které nikdy nepřijde. Jsou tu tisíce civilistů, kteří nejsou – nebo již nejsou – ve vězení, ale nemají místo ve světě, v němž zmizela pevnost všech nadějí „proti Času“ – Třetí říše.

Někteří z nich – každým dnem jich přibývá – ustupují; postupně se mění; nechávají se pohltit ošklivým, ponurým, protinacistickým poválečným světem. Několik z nich klade odpor a zůstává – čím dál silnější, zatímco se kolem nich rozlévá a burácí povodeň; vítězné skály – neporazitelné skály – uprostřed stále se rozšiřující povodně. Nevydávají žádný zvuk; nemluví se o nich; nejsou v žádném kontextu zmiňováni. Pracují a žijí; zdánlivě „jako ostatní lidé“; ve skutečnosti jako nacionální socialisté. Na nic nezapomínají, ničemu neodpouštějí a učí se vše, co mohou. Uchovávají ve svých srdcích a žijí podle přikázání nové víry v árijskou hrdost a kosmickou Pravdu, vyjádřené mučedníkem Alfredem Rosenbergem: „Budeš statečný. Nikdy nečiň nic podlého. Rozjímej o Bohu a miluj ho ve všech živých tvorech, zvířatech i rostlinách. Udržuj svou krev čistou...“ Scházejí se tu a tam, když mohou – a čtou Nietzscheho díla, Rosenbergova a Fremsenova, ale zejména Mein Kampf Adolfa Hitlera. A oni se zamýšlejí nad těmito věčnými slovy. Pamatují si a předávají svým dětem poselství naděje – tajemství neporazitelnosti; výzvu k moci – jednu z posledních vět z Vůdcovy knihy: „Stát, který se v době rasového smíšení věnuje péči o své nejlepší rasové prvky, se jednoho dne nevyhnutelně stane pánem země.“[475]

[475] Mein Kampf, s. 782.

Pracují. Čekají. Žijí. V tomto stále temnějším Temném věku představují nezastavitelný prvek „proti Času“. Postupně si plně uvědomují sami sebe, svůj smysl a své poslání, a to v malém počtu zasvěcenců, jako je ten, který mi 28. října 1953 řekl: „Až do roku 1945 jsme byli stranou. Od roku 1945 jsme se stali jádrem velké nové víry. Objevili jsme, kým jsme a Kdo je náš Vůdce.“[476]

Žijí. Uzavírají sňatky s čistokrevnými Árijci stejného vyznání jako oni sami. Mají děti – neboť privilegovaná rasa musí přetrvat a Říše, její pevnost na Západě, musí znovu získat svou moc. Navzdory všem obtížím vychovávají své děti ve stejné hitlerovské víře. Učí je, aby byly hrdé na to, že i ony jsou členy malého, čistého, zdravého – nezničitelného – společenství. Vdávají je za důstojné mladé muže a ženy, kteří spolu s nimi posunou společenství o další generaci blíže ke konečné moci a slávě.

Jsou to samozřejmě převážně Němci; mezi nimi je dokonce velmi silný podíl bývalých příslušníků SS. Ale je mezi nimi i několik ne-Němců – aby se naplnila slova Vůdce: „V novém světě, který budujeme, bude málo záležet na tom, zda člověk pochází z Rakouska nebo z Norska, pokud je čistokrevným Árijcem.“[477] (Během války existovaly i neněmecké divize SS – včetně jedné indické –, které bojovaly za Třetí říši a za árijskou věc.) A tito cizinci vzhlížejí k zemi Adolfa Hitlera jako ke Svaté zemi Západu.

Celá věřící komunita je již panárijskou komunitou. Ale panárijskou komunitou, která si je vědoma místa a významu

[476] Mluvčím byl Heinrich Blume. Viz Savitri Devi, Pilgrimage (Kalkata: Savitri Devi Mukherji, 1958), str. 258–270, a And Time Rolls On, 1. vyd., s. 78.
[477] Adolf Hitler, Tisch Gespräche, vydáno po válce.

Německa v historii Západu a zejména v historii posledních let; která si je vědoma dluhu árijské rasy vůči nacionálněsocialistické Říši – státu „proti Času“. Její členové jsou rozptýleni po celé Zemi. Ale mladá víra „proti Času“, Hitlerova víra – kterou žádné snahy o denacifikaci nemohou zabít, neboť je moderním vyjádřením něčeho věčného – je spojovacím článkem mezi nimi, ať jsou kdekoli.

Žijí a pracují v tichosti, vzpomínajíce na Adolfa Hitlera.

Žijí a čekají. Vědomě či nevědomě čekají na Kalkiho; Kalkiho, posledního Muže „proti Času“; Toho, koho Adolf Hitler předpověděl v roce 1928; Mstitele, který jim – nebo jejich dětem – dá svět.

15. února 1956

Část V: Epilog: Kalki Mstitel

Hari Hara – indická socha z 12. století nalezená v Biháru

Kapitola XVI: Kalki Mstitel

Poslední vtělení Toho, který se vrací – posledního Muže „proti Času“ – má mnoho jmen. Každé velké náboženství, každá velká kultura, ba dokonce každá pravá (ať už živá či zaniklá) forma Tradice staré jako pád člověka (a jako následná touha po ztraceném pozemském ráji) mu jedno takové jméno dala. Očima vizionáře z Patmosu v něm křesťané spatřují Krista „přítomného podruhé“[478]: již ne jako pokorného kazatele lásky a odpuštění, ale jako neodolatelného vůdce nebeských „bílých jezdců“, předurčeného k tomu, aby učinil konec tomuto hříšnému světu a nastolil „nové nebe a novou zemi“, nový časový cyklus. Mohamedánský svět na něj čeká v podobě „Mahdího“, kterého Alláh pošle „na konci časů“, aby zničil veškeré zlo mocí svého meče – „poté, co se Židé opět stanou pány Jeruzaléma“ a „poté, co ďábel naučí lidi zapalovat i vzduch, který dýchají“.[479] Na druhou stranu lidová Tradice téměř ve všech evropských zemích vítá Toho, který se vrací, buď v podobě zesnulého a navrátivšího se krále, nebo jako samotnou Duši mýtické, skryté armády: v Německu jako císaře Fridricha Barbarossu, který jednoho dne vyjde z jeskyně, v níž po staletí spal, zachrání svůj lid a dovede jej k nevídané slávě; v Dánsku jako Holger Danske z hory Kronborg; v Polsku jako „Spící Hospodin“ z lidových pověstí; v Maďarsku jako „Attila“, který se jednoho dne znovu objeví v čele „Csabovy armády“, aby vykonal božskou pomstu na bezbožných a nastolil spravedlnost; zatímco stará sluneční náboženství Střední Ameriky si Ho představovala jako zářivého bílého boha

[478] „Deutera Parousia“ – „druhá přítomnost“ – (Krista) je řecký výraz pro „konec světa“.

[479] V islámu lze tuto tradici vysledovat až do 14. století. V Persii byl dvanáctý imám – který záhadně zmizel, aby se vrátil na konci časů – ztotožněn s „Mahdím“.

Quetzalcoatla, vracejícího se ve slávě a moci – jako vycházející Slunce – zpoza Východního oceánu. A miliony obyvatel Hindustánu Ho od nepaměti nazývají a dodnes nazývají „Kalki“, poslední inkarnací Síly udržující svět: Višnu, Ten, kdo v zájmu Života ukončí tuto „Kali Yugu“ neboli „Věk temnoty“ a zahájí novou řadu věků. V této knize jsem Ho nazývala Jeho hindským jménem, nikoli proto, abych se chlubila erudicí, kterou zdaleka nevlastním, ale jednoduše proto, že neznám žádnou Tradici, v níž by tři typy projevené existence – „nad Časem“, „proti Času“ a „v Čase“ –, které jsem se na těchto stránkách pokusila evokovat a definovat, mají tak zjevně svůj protějšek v základním trojjediném pojetí samotné Božskosti a v nichž (v důsledku toho) je Muž „proti Času“ ve všech svých postupných vtěleních, ale zejména v tom posledním, výmluvněji – a logičtěji – považován za božského Muže par excellence.

Pár slov to dostatečně objasní.

Známá hinduistická Trojice – Brahma, Višnu, Šiva, tak mistrovsky ztvárněná v indickém umění – není v žádném případě spojením tří neoddělitelných „bohů“ v jednoho, ba naopak, není ani trojím aspektem jediného transcendentního a osobního Boha. Symbolizuje něco mnohem zásadnějšího, a to Bytí v jeho celistvosti: projevené i neprojevené, představitelné, ba viditelné a hmatatelné, i to, co přesahuje veškeré chápání. Neboť Existence – Bytí – je tou jedinou božskou věcí. A mimo Ni není žádná Božskost, a nic mimo Božskost.

Nyní je „Brahma“ Existence v sobě a pro sebe; Bytí neprojevené, a tím pádem mimo a nad Časem; Bytí, které přesahuje chápání časově omezené mysli, a tím pádem nepoznatelné. Je významné, že „Brahma“ nemá žádné chrámy

v Indii – ani jinde. Nelze uctívat to, co si časově omezené vědomí nedokáže představit. Lze se nanejvýš prostřednictvím správného postoje (a také prostřednictvím správných asketických praktik) sjednotit s Ním, překročit individuální vědomí, žít „nad Časem“ – v absolutní Přítomnosti, která nepřipouští žádné „před“ ani „po“ a která je Věčností.

„Brahma“ – jejich vlastní hlubší Já i Já celého světa, prožívané na úrovni Věčnosti – je to, co všichni lidé „nad Časem“ usilují o poznání: pozitivní stav „míru, dokonalého míru“, míru, jenž nespočívá v neexistenci, ale v osvobození od pout „před“ a „po“ a od všech „dvojic protikladů“.

„Višnu“ – Udržovatel světa – je tendence každé bytosti zůstat stejnou a tvořit (a rozmnožovat se) podle svého obrazu, univerzální Životní síla v protikladu ke změně, a tím k rozpadu a smrti, Síla, která váže tento časově omezený Vesmír k jeho nadčasové Podstatě – každou projevenou bytost k Ideji té bytosti, v tom smyslu, v jakém Platón jednoho dne dal slovu „Idea“ jeho význam.

Všichni lidé „proti Času“ (všechna centra činnosti „proti Času“ v kosmickém smyslu slova) jsou „ztělesněním Višnua“. Všichni jsou – více či méně – „Spasitelé světa“, síly Života, namířené proti sestupnému proudu neodolatelné změny, která je samotným proudem Času, síly Života usilující o to, aby přivedly svět zpět k původní nadčasové Dokonalosti, k té slavné projekci Nezjeveného, která začíná každý časový cyklus.

„Šiva“ – „Ničitel“ – představuje sklon každé bytosti ke změně, k odumření jejího současného i všech minulých aspektů. On je Mahakala – Čas sám, Čas, který táhne Vesmír k jeho nevyhnutelnému zániku a – za ním – k neméně

neodolatelné regeneraci, k Jaru nového Zlatého věku, a opět, pomalu a vytrvale, k úpadku a smrti, v nekonečné posloupnosti časových cyklů, z nichž každý je individuálním cyklem, bezpochyby paralelním ke všem ostatním, ale nepodobným žádnému jinému před ním ani po něm.

Skutečně velcí muži „v Čase“ – muži jako Čingischán nebo, v naší době, Stalin – odrážejí něco z Jeho strašlivé majestátnosti. Totéž platí i o největších mužích „proti Času“ – v tom smyslu, že všichni musí (více či méně) disponovat charakterovými vlastnostmi, které jsou typické zejména pro muže „v Čase“, vlastnostmi, v nichž spočívá účinnost organizovaného násilí. Neboť Šiva není jen „Ničitel“; je také Stvořitel – „Ten dobrý“[480], „Ten pozitivní“ – a to v míře, v jaké je veškeré další stvoření podmíněno změnou a nakonec i zničením toho, co tu bylo předtím. On je – jako Podstata destruktivní změny, jako Čas – obrácen k budoucnosti. Divoká, kosmická radost z Jeho tance uprostřed plamenů, na konci každého následujícího časového cyklu, je jak radostí ze zničení, tak z nového, dokonalého Stvoření. A to natolik, že ji nelze odlišit od radosti hrdinů „proti Času“, inkarnací Višnua. Všichni tito lidé jsou, jak jsem již řekla, rovněž muži „nad Časem“. Typická historická postava „nad Časem“ – Buddha – byl ve skutečnosti moudrými muži Indie klasifikován jako „inkarnace Višnua“ a v triumfálním výkřiku, který mu je připisován na smrtelné posteli – „Nyní už nikdy, nikdy více nevstoupím do lůna!“ – je skutečně něco z radostného opojení kosmického tance Pána Šivy. A na druhé straně je i sám Pán Šiva – zosobnění Času – také (jakkoli se to může zdát podivné čistě analytické mysli) „nad Časem“. Je to velký jogín, jehož tvář zůstává klidná

[480] Slovo „Šiva“ znamená „Ten dobrý“.

jako modrá obloha, zatímco jeho nohy tancují zuřivý rytmus tance Tandava uprostřed plamenů a kouře rozpadajícího se světa.

Jinými slovy, Višnu a Šiva, Udržovatel světa a Ničitel světa, Síla „proti Času“ a Čas sám – Mahakala – jsou jedno a totéž.[481] A jsou to Brahma, věčná Bytost, Podstata všeho, co je. Jsou to zjevení Brahmy, „v Čase“ (a tím pádem automaticky také „proti Času“), a přesto věčná. Hindské umění symbolizuje tuto metafyzickou pravdu postavou Hari-Hary (Višnu a Šiva v jednom těle) a slavnou Trimurti: třítvářným Brahmou-Višnuem-Šivou.

Ve zjevném vesmíru, jak jej vnímáme v našem měřítku, žádná živá bytost neztělesňuje tuto trojitou a úplnou představu Bytí – věčný, univerzální zákon neustálé změny směrem od původní Dokonalosti, neúnavné touhy k ní a neustálého úsilí o návrat k ní, a nevyslovitelný vnitřní mír Bezčasí, neoddělitelný od Něho – lépe než věčný a stále se vracející Muž „proti Času“, Ten, který se vrací, věk za věkem, „aby zničil pachatele zla a nastolil na zemi vládu spravedlnosti“.[482]

Člověk „v Čase“ nemá téměř žádné vlastnosti „Višnua“ nebo, jak jsem je nazvala, „Slunce“.

Člověk „nad Časem“ nemá téměř žádné vlastnosti „Blesku“ Šivy, Ničitele.

Člověk „proti Času“ – výjimečný kšatrija, který žije ve věčnosti, zatímco jedná v Čase podle árijské doktríny odtažitého násilí, kdysi vyhlášené na poli Kurukshetra – má

[481] Šrí Krišna, inkarnace Višnua, říká v Bhagavadgítě: „Já jsem věčný Čas, já, ten, kdo vše udržuje, jehož tvář se obrací všemi směry.“
[482] Bhagavadgíta, IV, verše 7 a 8.

Višnuovu věrnost původnímu božskému vzoru Stvoření, Šivovu svatou zuřivost ničení (s ohledem na další Stvoření) a Brahmovu nezměrnou vyrovnanost, která je, opakuji, vyrovnaností všech tří: nadčasový mír za řevem všech válek v Čase.

Přesto žádný hrdina „proti Času“ v žádném časovém cyklu nikdy nevyjádřil tento trojí aspekt imanentní Božskosti s naprostou adekvátností, s výjimkou toho posledního. A žádný z nich nebyl trvale úspěšný (pokud lze v existenci vázané na Čas vůbec hovořit o trvalosti) – tj. úspěšný alespoň po několik desítek tisíc let – s výjimkou toho posledního. Životní dílo všech ostatních buď po neuvěřitelně krátké době podlehlo zevnitř – zajistilo si nanejvýš čistě nominální přežití za cenu stále větších kompromisů se silami rozkladu – nebo bylo rozdrceno zvenčí po zoufalém boji proti těmto stále účinnějším silám. Je to, jako by se Božství po nesčetná tisíciletí každého následujícího časového cyklu, od konce Zlatého věku dále, snažilo vyjádřit se v novém Světovém řádu, věrném věčnému vzoru, prostřednictvím inspirovaných vůdců nejvýznamnějších ras na Zemi, a nikdy toho nedokázalo až do samého konce. Nebo spíše je to, jako by „konec“ mohl být definován jako historický okamžik, v němž imanentní Božství, tj. Duše Vesmíru, je opět schopno vyjádřit se v pravém Světovém řádu, prostřednictvím jediného a jedinečného plně úspěšného velkého Jedince „proti Času“.

Tento poslední velký Jedinec – naprosté harmonické spojení nejostřejších protikladů, stejně tak „Slunce“ jako „Blesk“ – je tím, na koho čekají věřící všech náboženství a nositelé prakticky všech kultur, tím, o kom Adolf Hitler (vědomě či nevědomě) v roce 1928 řekl: „Já jím nejsem; ale

zatímco nikdo nevystupuje, aby mu připravil cestu, já tak činím,“[483] Ten, koho jsem nazvala Jeho hindským jménem Kalki, kvůli kosmické pravdě, kterou toto jméno evokuje.

***

Svět na Něho čeká již stovky tisíc let. Každý člověk „proti Času“ vědomě či nevědomě předznamenával Jeho příchod a připravoval mu cestu. Nejmladší velká rasa našeho časového cyklu na této zemi – árijská – se probouzí, aby Ho nesla v plném vědomí a hrdosti. A nejhrdinštější a nejobětavější ze všech jejích vůdců, Adolf Hitler, předposlední člověk „proti Času“ – hrdinštější než kterýkoli z těch starších, neboť bojoval proti tlaku úpadku mnoha dalších století; více obětavý než ten úplně poslední, neboť na rozdíl od Něho neměl sklízet nic než katastrofu – obětoval sebe i svůj národ – jako celek, aby Mu (z těch několika věrných přeživších) poskytl spolubojovníky v poslední rozhodující bitvě.

A znamení časů hlásají, že se blíží den, kdy se On – Kalki – objeví.

Objeví se, až všichni kromě posledních a nejtvrdších z přirozené árijské aristokracie – Jeho vyvolených spolubojovníků – definitivně vykročí na cestu do propasti. A všichni kromě těch několika vyvolených touto cestou rychle kráčí.

***

[483] Viz Hans Grimm, Warum? Woher? aber Wohin?, s. 14.

Stále zřetelnějším znamením osudu je šokující nárůst světové populace z roku na rok[484], zejména nárůst počtu nižších ras a rychlá míšení s vyššími rasami, což vede k urychlenému úpadku celého lidstva na úroveň obrovského, bezmyšlenkovitého stáda.

V jiné části této knihy jsem již zmínila tuto skutečnost jako jeden z hlavních rysů postupujícího Temného věku. Ve Zlatém věku – symbolizovaném v křesťanské tradici mnohem starším mýtem o „rajské zahradě“ – žilo v krásném světě, pokrytém (kde to klima dovolovalo) bujnou vegetací, kterou nikdo neničil, a plném krásných, svobodných a přátelských zvířat, která nikdo nezabíjel ani nezraňoval, jen velmi málo lidí, ale všichni byli božští. S příchodem toho, co jsem nazvala pověrou o „člověku“ – projevem nejstaršího lidského sobectví a domýšlivosti, tj. podlosti –, která ho odřízla od harmonického bratrství živých tvorů a způsobila jeho pád ze stavu existence Zlatého věku, přestal být spravedlivým králem Stvoření a postupně se stal jeho tyranem a čím dál tím více – jak ubíhaly tisíce let a jak se propadal do Temného věku – jeho mučitelem. A jeho vzpoura proti božskosti Přírody ho vedla k tomu, že pohrdal jejím velkým záměrem. Krátkozraké hledání bezohledného individuálního požitku ho učinilo lhostejným k volání po nadlidství. A se stále více ponižoval. Nyní, na sklonku Temného věku, se tento rajský obraz zcela obrátil. Na povrchu této nešťastné planety, která s alarmující rychlostí ztrácí svůj kdysi tak široký a hustý plášť lesů, na této nešťastné planetě, kde celé druhy hrdých divokých tvorů – aristokracie zvířecího světa – již byly nebo jsou s neméně velkou rychlostí vymazány

[484] V této knize jsem zmínila tragické varování Hanse Grimma. (Viz jeho kniha Warum? Woher? aber Wohin?, str. 107–108 a 206 a následující.)

– vyhubeny do posledního – si všimneme stále odpornějšího a neustále se rozšiřujícího roje ponurých (pokud ne přímo ošklivých), vulgárních, hloupých, bezcenných dvounohých savců. A čím jsou bezcennější, tím rychleji se množí. Nemocní a tupí mají více dětí než zdraví a bystří, podřadné rasy a lidé, kteří nemají žádnou rasu, rozhodně více než stoprocentních Árijců, a ti naprosto zkažení – postižení jak dědičnými chorobami, tak rasově nedefinovatelnou krví – jsou častěji než ne děsivě plodní.

A dělá se vše pro to, aby se podpořil tento šílený nárůst počtu a neustálý pokles kvality. Dělá se vše pro to, aby se zabránilo smrti nemocných, mrzáků, hříček přírody, těch, kteří nejsou schopni pracovat ani žít. Co nejvíce se „prodlužuje“ život nevyléčitelných. Tisíce milých, nevinných a zdravých zvířat se mučí v naději, že se objeví „nové léčebné metody“, aby nemohoucí lidé, které příroda stejně odsoudila k smrti, mohli žít o pár měsíců – nebo o pár týdnů déle, aby byli ošetřeni nebo uměle uvedeni do iluze vitality... a přitom zůstali břemenem pro zdravé. A to bez ohledu na to, o koho se jedná, jen proto, že jsou to „lidské bytosti“. Nemocnice a ústavní zařízení – ať už se jim říká přímo tak, nebo se zdvořile nazývají „domovy“ – jsou plné takovýchto zbytků lidstva, starých i mladých… zatímco zdraví lidé jsou (fyzicky i morálně) ničení životními podmínkami, které jim vnucuje falešná civilizace: prostřednictvím bezradostné práce a přeplněných domů, nedostatku soukromí, nedostatku volného času, prostřednictvím povinných očkování a chytře propagovaných nepřirozených potravin, prostřednictvím nervy drásající masové hudby, nemluvě o duši zabíjející, mozek otupující masové propagandě oslavující nepřirozené hodnoty.

Nemocnice a ústavy jsou po jatkách jedním z nejdepresivnějších rysů pokročilé „Kali Yugy“ neboli Temného věku, tím, co by automaticky vyvolalo největší znechucení v srdci silného muže z počátku tohoto věku, nemluvě o muži z předchozí „Dvapara Yugy“ a tím spíše z dávnějšího věku, pokud by se tito muži mohli vrátit takoví, jací kdysi byli.

Ale proč mluvit o nemocnicích a blázincích? Ulice jsou plné lidského odpadu, přinejmenším plné bastardů a podlidí. Stačí se podívat na tváře, které vidíme v přeplněných autobusech, nebo v kinech, tanečních sálech a kavárnách ve velkých městech, ba dokonce i v těch malých, dokonce i na venkově, všude, kromě těch zemí, v nichž je dominantní rasa relativně čistá. Je to žalostný pohled, žalostný svět, svět vzhůru nohama, svět, v němž je průměrná kočka či pes jako takový nesrovnatelně zdravější, krásnější – dokonalejší – než průměrný muž či žena a tím spíše než průměrný vládce státu po roce 1945, blíže ideálnímu archetypu svého druhu než většina dnešních lidí a zejména než oficiální (i skrytí) vůdci dnešního „svobodného světa“ – prezident Eisenhower (nebo spíše pan Baruch), Churchill, Mendès-France atd. (nemluvě o jejich nejposlušnějších služebnících Konradovi Adenauerovi, Theodorovi Heussovi a spol.) – než kdy byli ideálnímu archetypu člověka, Božímu mistrovskému dílu.

Kdyby jen ti ošklivi podlidé byli schopni vznešených myšlenek – nebo prostě jen myslet –, to by bylo něco! Ale nejsou. A jejich vůdci jsou horší než oni, ne lepší. Je pravda, že všichni mluví o „svobodném myšlení“; mluví o něm a píší o něm. Kritizují své bývalé přátele (komunisty) za to, že „zabíjejí individuální myšlení“. Přitom jsou to právě oni, komu chybí jak svoboda úsudku, tak individualita. Všichni mají stejné názory a

stejný ideál. Jejich názory jsou názory vládnoucího tisku. Jejich ideálem je „prosadit se v životě“, tj. vydělat peníze a „být šťastný“, což znamená: užívat si chutné jídlo, hezké oblečení, bydlení vybavené nejnovějšími vymoženostmi a k tomu co nejčastěji trochu pití, trochu lehké hudby, trochu sportu, trochu milování. Možná se nazývají křesťany – nebo hinduisty, nebo čímkoli jiným. Ale ať už vyznávají jakékoli náboženství, jejich víra je povrchní. Nic, absolutně nic nad rámec osobního – a tím spíše nad rámec lidského – je nezajímá. Jediná věc, za kterou se všichni modlí, pokud se vůbec modlí, je „mír“ – nikoli ten neotřesitelný vnitřní mír těch Nejlepších (o kterém nemají ani nejmenší tušení), ale mír ve smyslu absence války, neomezené prodloužení „statu quo“, které jim umožňuje myslet na zítřejší drobné radosti bez strachu ze smrtelného nebezpečí dneška; mír, díky kterému budou moci – jak doufají – nerušeně dál hnít uprostřed toho rostoucího pohodlí, které jim zajišťuje technický pokrok; mír, díky kterému očekávají, že zůstanou (nebo se postupně stanou) šťastnými – tak, jak jsou šťastná prasata, když mají dost jídla a čistou slámu, na které mohou ležet.

Zrychlený technický pokrok je, spolu se zrychlenou lidskou degenerací, zásadním rysem pokročilého Temného věku.

Je to – nebo se to tak jeví – „triumf člověka“ nad přírodou. A takto to interpretují a oslavují podlidé, kteří jsou na to o to pyšnější, že nemají nic jiného – žádnou skutečnou, živou kulturu; žádnou nezištnou práci ani poznání –, na co by mohli být hrdí. Je to – nebo se to zdá být – „důkaz“ nadřazenosti člověka nad všemi ostatními vnímajícími bytostmi, „důkaz“ jeho nadřazenosti jako celku, bez ohledu na rasu, protože… negr umí řídit auto, ne? A existují velmi chytří židovští lékaři.

Podporuje to nebo posiluje prastarou pověru o „člověku“, která leží u kořene veškerého úpadku. Je to, nebo se to zdá být, cestou k univerzálnímu „štěstí“, ideálem těch rostoucích milionů – a brzy miliard – kteří žádný ideál nemají. Ve skutečnosti to pomáhá vládnoucím silám Temného věku, obratným zástupcům sil rozkladu, udržet miliony pod svou kontrolou. Neboť, jakkoli to může znít paradoxně, masy, které umí číst a psát, se snáze zotročují než masy, které to neumí, a nic není tak snadné podrobit a udržet v područí jako masy, které považují své rozhlasové a televizní přijímače a filmová představení za nepostradatelné životní potřeby. (Moderní Muži „proti Času“ to vědí stejně dobře jako lidé „v Čase“. Jenže oni nedisponují nevyčerpatelnými finančními zdroji těch druhých.)

Technický pokrok není sám o sobě nic špatného, pokud se netýká oblastí, kde automaticky vede ke krutosti vůči lidem, zvířatům (či rostlinám).[485] Ve skutečnosti to není on, kdo způsobuje Temný věk. Temný věk způsobuje to, že se všichni lidé – s výjimkou nepatrné menšiny – propadají na úroveň bezduchého (a bezcitného) stáda, a zároveň to, že se jejich počet neustále zvyšuje. A technický pokrok je prokletím pouze v tom smyslu, že je nejmocnějším nástrojem v rukou všech těch, kteří přímo či nepřímo podporují tento bezohledný nárůst a v důsledku toho prosazují tuto stádní mentalitu (i když to výslovně nezamýšlejí); v rukou lékařů, kteří udržují při životě slabé, postižené a mrzáky a nedělají nic pro to, aby zabránili narození dalších takových; v rukou politiků „dnešní doby“, kteří právě proto, že všichni sdílejí – stejně jako lékaři – prastarou pověru o „člověku“ a o individuálním „štěstí“ člověka za každou cenu, jsou proti jakékoli systematické selekci s

[485] Například ničení lesů.

ohledem na přežití a blaho nejzdravějších, natož pak proti systematické rasové selekci s ohledem na přežití a vládu všestranné biologické lidské aristokracie.

Jak jsem již zmínila výše, technický pokrok a jeho zázraky by se mohly stejně snadno využít ve prospěch filozofie, která je jednoznačně „zaměřena na život“ a „proti Času“, ve prospěch aristokratické doktríny o osobní a rasové nadřazenosti, jako je například nacionální socialismus – pokud by se zastáncům takové doktríny podařilo udržet se u moci v tomto pokročilém Věku temnoty, což však nedokážou.

Důvodem, proč to nedokážou, není to, že existují elektrické vlaky a žehličky, rádia a televizory, letadla a pračky, „elektronické mozky“ a nejrůznější větší i menší spotřební zboží, výtvory technické dovednosti, ale to, že drtivá většina lidstva v této době – stále početnější a tupější stádo všech ras, které prochází procesem všeobecného zkažení – je proti jakékoli aristokratické moudrosti. Důvodem je, že miliony a miliony – brzy miliardy – podlidí se cítí ohroženi ve svém snu o prasečím „štěstí“, ba dokonce ve své neméně prasečí existenci, kýmkoli, kdo ztělesňuje takovou moudrost „proti Času“. Důvodem je, že stále mocnější zástupci Sil smrti, přirození vůdci této doby, využívají rozhlas, kino, televizi a všechny technické prostředky, které si lze za peníze opatřit, k rozvášnění bezmyšlenkovitého stáda proti Nejlepším, zatímco dělají vše, co je v jejich silách, prostřednictvím reklamy na stále úžasnější zboží, aby udrželi spící mysl průměrného člověka daleko od vyšších věcí – daleko od jakékoli touhy „proti Času“, od každé agresivní kritiky základních dogmat Temného věku a obecně od všech neosobních problémů... dokud jeho spánek neskončí definitivním spánkem smrti.

Není to – to rozhodně ne! – technický pokrok jako takový, co tak hluboce šokuje Kalkiho budoucí spolubojovníky (nebo jejich otce), ty přirozené aristokraty nejmladší lidské rasy, které jsem popsal jako „Nejlepší“. Je to do očí bijící rozpor mezi dokonalostí moderních technických výdobytků považovaných za „prostředky“ a bezcenností cílů, jimž slouží; je to kontrast mezi tou úžasnou árijskou inteligencí, která stojí a září za prakticky každým objevem moderní vědy, každým vynálezem moderní techniky, a neustále se zvyšující degenerací podlidských mas, které si v každodenním životě samozřejmým způsobem užívají plody její tvůrčí vynalézavosti, ba co víc, kteří je zneužívají a propadají se čím dál hlouběji do toho bezmyšlenkovitého a bezduchého „štěstí“ – opakuji: toho prasečího „štěstí“ –, které je ideálem naší doby.

Tento ideál je tím, který v té či oné podobě stále nezaměnitelněji v průběhu staletí prosazují všichni typičtí vůdci „v Čase“ Temného věku, zejména ten nejúčinnější ze všech zástupců Temných sil během posledních (alespoň) 2 400 let a zvláště během posledních tří či čtyř set let: mezinárodní Žid.

Pokročilý Temný věk tohoto současného časového cyklu je obdobím vlády Žida – negativního prvku; toho, kdo převrací věčné hodnoty ve prospěch „lidských“ hodnot a nakonec ve prospěch svých vlastních, sobeckých zájmů; obdobím vlády „ničitele kultury“, jak tak trefně poukázal Adolf Hitler; obdobím prastarého „kvasu rozkladu“. Je přirozené, že „kvas rozkladu“ se stává čím dál aktivnějším – čím dál živějším – jak se časový cyklus blíží ke svému konci.

Mezi křesťany je – nebo po velmi dlouhou dobu byla – rozšířená víra, že až se Židé opět stanou pány Palestiny, své „zaslíbené země“, nebude „konec světa“ – tj. konec současného

časového cyklu – daleko. I mohamedáni vidí v téže události jedno ze znamení ohlašujících příchod dlouho očekávaného „Mahdího“.[486] Díky důsledné prožidovské politice Anglie mají Židé v Palestině od roku 1948 svůj vlastní stát. Pokud kolektivní přesvědčení mnoha generací lidí, jak na Západě, tak na Blízkém východě, odpovídá nějaké realitě (a kolektivní přesvědčení tohoto druhu tomu do jisté míry obvykle odpovídají), pak se velký konec musí blížit. Existence tohoto podivného – zároveň ultramoderního a neuvěřitelně archaického – izraelského státu je dalším „znamením doby“ nebo spíše symbolem mnohem mocnější a nebezpečnější reality, která je skutečným „znamením“. A tou realitou není nic jiného než stále se utahující sevření Židů nad celým světem.

Pravda o židovském státě v Palestině zůstává taková, jak ji již pochopil Adolf Hitler – z poloviny díky své znalosti sionistického hnutí, z poloviny díky své intuici ohledně přirozeného nepřítele árijského lidstva jako takového – a vyjádřil ji čtrnáct let před jeho založením, a sice že Židé nikdy neměli v úmyslu žít ve své nezávislé zemi (která je ostatně příliš malá, aby je všechny pojala), ale že chtěli pouze „...pod vlastním výsostným právem vybudovat ústřední organizaci mezinárodního zločinu, ke které by neměly přístup vnější kontroly žádné jiné státy - jinými slovy útočiště odsouzených recidivistů a výcvikové středisko pro budoucí zločince…“[487] Jinými slovy, Palestina může být sice mystickým – a praktickým – centrem světového židovstva, ale židovské nebezpečí nemá žádné „centrum“. Je všude a bojovat proti němu je o to těžší, že většina lidí buď odmítá ho vidět, nebo

[486] Viz výše.
[487] Mein Kampf, s. 356.

odmítá jako „nelidské“ jediné metody, jimiž by bylo možné ho zneškodnit.

Není třeba číst slavné „Protokoly sionských mudrců“ ani novější projev, který pronesl rabín Emanuel Rabinovič 12. ledna 1952 v Budapešti před „Nouzovou radou evropských rabínů“[488], aby se člověk přesvědčil o dvojím, celosvětovém úsilí Židů, na jedné straně o snížení biologické úrovně všech nežidovských ras, zejména árijské, a na druhé straně o proniknutí do všech klíčových pozic v ekonomickém, politickém, kulturním a duchovním životě všech vedoucích národů. Naopak, je to zřejmá skutečnost tohoto dvojího úsilí – přítomnost mezinárodního Žida (nebo organizací zcela pod jeho kontrolou) za všemi „duchovními“, „kulturními“ či politickými hnutími nebo myšlenkovými proudy, které umožňují, podporují nebo logicky vedou ke smíšení ras; za všemi nebo prakticky všemi „literárními“, „uměleckými“, komerčními nebo „lékařskými“ záležitostmi, jejichž cílem je podporovat sexuální zvrácenost a jakékoli neřesti, poskytovat hloupou zábavu nebo podporovat lásku k prázdným spekulacím, jedním slovem, snižovat fyzickou, intelektuální a morální úroveň jednotlivce; a spolu s tím i stále rostoucí počet (a vliv) Židů (nebo lidí zcela pod židovskou kontrolou) ve světových financích, světovém průmyslu a světové politice – je to skutečnost, že kdokoli prokáže, že si je tohoto úsilí plně vědom a je plně připraven proti němu bojovat, „nikam se nedostane“; zářivý fakt, že se v tomto ošklivém světě po roce 1945 skutečně nic neděje bez rozkazu nebo svolení Židů, což posiluje, alespoň v nás, přesvědčení, že jak Protokoly sionských mudrců, tak nedávný Rabinovičův projev a jim podobné dokumenty jsou pravé.

[488] Vydáno za péče Einara Åberga, Norrviken, Švédsko.

Stejně pravé jako mnohem starší Bible a Talmud, které také prohlašují Židy za „Bohem vyvolený národ“.

Možná právě v tom spočívá celý smysl vzestupu, dočasného vítězství a celosvětové nadvlády Židů jako „znamení doby“; je to založeno na lži; trvá to díky lži; je to nejlogičtější rys pokročilého Temného věku, který se stále více stává Věkem lží.

Pravdou je, že neexistuje žádný jiný „Bůh“ než imanentní, neosobní božství Přírody – Života, univerzálního Já. Žádný kmenový bůh není „Bohem“. Kmenoví bohové jsou více či méně božští v míře, v jaké ztělesňují a vyjadřují více či méně božskou kolektivní duši. Jahve, kmenový bůh Židů, je stejně málo božský a stejně negativní jako oni sami – oni, typicky negativní lidský prvek našeho časového cyklu. Prostřednictvím řady lží vedli Židé v posledních 3 000 a zejména v posledních 2 400 letech stále intenzivnější kampaň za zvrácení věčných, přirozených hodnot – tj. kampaň proti pravdě – s cílem vlastního povýšení. Prostřednictvím svých proroků a „filozofů“ prohlásili Jahveho za „Boha všech lidí“; poté skryli co nejvíce jeho odporných vlastností díky chytrému využití mýtu o Kristu Pavlem z Tarsu a dalšími Židy, polovičními Židy[489] a judaizovanými Řeky; tímto způsobem znovu zdůraznili staré, velmi staré popření jednoty Říše života a prohlásili, že „všichni lidé“ se svou povahou liší od ostatních tvorů – a jsou tedy nadřazeni obecným zákonům života –, aby tak podpořili falešné učení, že v žilách „všech národů“ proudí „jedna krev“[490], a aby zničili myšlenku (i instinkt) přirozené, Bohem stanovené rasové hierarchie. Kázali pokoru, odpuštění a pacifismus (všem kromě

[489] Timotej, věrný následovník Pavla z Tarsu, byl napůl Žid.
[490] Viz „Skutky apoštolů“, kapitola 17, verš 26.

vlastního lidu), aby zbavili mladou, válečnickou árijskou rasu její vytrvalosti a zabili její zdravou hrdost. Nyní více než kdy jindy horlivě povzbuzují její dospívající, aby si dělali legraci z „nacistických předsudků“, pohrdali čistotou krve a uzavíraly sňatky mimo svou rasu (pokud to tak velí „individuální láska“) – aby rasa mohla zmizet, a tak je vedou ke zkáze, a to jak prostřednictvím staré pověry o „člověku“ v jejích různých moderních podobách, tak prostřednictvím celé atmosféry subtilní zkaženosti, v níž je svět po roce 1945 doslova nasáklý.

Musí zvítězit – a zvítězí – alespoň prozatím. Jinak by ještě nenastal Konec. Musí – a uvidí – svůj sen – svůj prastarý sen o snadné nadvládě nad mírumilovnou, „šťastnou“ směsicí zkažených milionů a dalších a dalších milionů, které jejich dlouhotrvající rozkladná činnost učinila ještě opovrženíhodnějšími než jsou oni sami – jen o vlásek od jeho úplného uskutečnění. Jinak by míra nepravosti – míra lži – nebyla naplněna. A ještě by nenastal čas, aby přišel „Kalki“ – Mstitel.

***

Nejsem oprávněna pouštět se do přesných a zejména politických předpovědí. Celá tato kniha má navíc málo společného s tím, co lidé obvykle chápou pod pojmem „politika“. Jedná se nepochybně o dějiny, a tedy i o „politiku“, avšak o politiku nahlíženou z kosmického úhlu pohledu, z něhož se současné události i lidé, kteří za nimi stojí, jeví v neobvyklém světle.

Ti, kdo jsou denně a bezprostředně v kontaktu se sociálními, ekonomickými a vojenskými realitami, které již nyní utvářejí nejbližší budoucnost, o té budoucnosti nemohou

nic říci, neboť nic nevědí. A já vím o konkrétních událostech, tedy o detailech cesty, kterou se svět ubírá, ještě méně než oni. Ale znám tu cestu. Znám ji, protože tato znalost není záležitostí politiků, sociologů, ekonomů nebo vojenských expertů, ale právě těch lidí, kteří se dívají na dějiny, minulost i přítomnost, a kteří prožívají dějiny naší doby z kosmického hlediska. Neexistují žádné dokumenty, ani statistiky, které by „dokázaly“ správnost toho, co říkám. Budoucí časy to potvrdí, nebo nepotvrdí. Jediné, co nyní mohu uvést na podporu svého názoru, je to, že se shoduje se všemi formami jediné, nepsané Tradice, kterou náhodou znám. Je ortodoxní ve světle Tradice – ortodoxní, nakolik interpretace může být.

Tradice nám nesdělila datum posledního návratu Toho, který se vrací. Stejně tak nám neposkytla prostředky k jeho výpočtu. Tradice není ani historií, ani astrologií. Avšak podle znamení, která jsem zmínila, se musí brzy objevit poslední ztělesnění Sil „proti Času“ v našem časovém cyklu – Kalki. Přijde, až se vše bude zdát nenávratně ztraceno: až ze skutečné Vyvolené rasy – přirozené árijské aristokracie – nezůstane nic než tichá, přehlížená, avšak vědomá, neochvějná a aktivní hrstka mužů a žen typu těch, které jsem popsala na konci poslední kapitoly této knihy. Nyní se skutečně vše jeví jako beznadějně ztracené. Jak prohlásil rabín Emanuel Rabinovič v roce 1952, „cíl, o který Židé usilují již více než 3 000 let“ – totiž mírová nadvláda nad „šťastnou“, zkaženou zemí, v níž „nejnebezpečnější nepřítel“ – naprostý protiklad – židovství, tj. Árijec, bude (podle vlastních slov rabína) „nic víc než vzpomínkou“ – „je na dosah ruky“. A těch několik mužů, kteří již jsou více než muži – nejtvrdší stoupenci věčné Víry ve Světlo a Život v její poslední podobě – čekají; čekají, až poznají

svého milovaného Vůdce, Adolfa Hitlera, v neodolatelném apokalyptickém Válečníkovi, který má pomstít jeho i jeho lid – jejich kamarády i je samotné. Božský Válečník jistě brzy přijde.

Nelze říci, „kde“ se On zjeví. Od dávných dob pádu člověka na něj všichni, kdo na něj čekali, pohlíželi jako na představitele své konkrétní víry a jako na jednoho z jejich lidu. Samotní Židé, kteří mají ze všech nejzávažnější důvody se Ho obávat, převzali prastarý mýtus ohlašující Jeho příchod a zkreslili jej – obrátili jej, tak jako obrací veškerou pravdu – v dogma o židovském Mesiáši, aby vyhovovalo jejich záměrům. Židovští a judaizovaní zakladatelé křesťanství – Pavel z Tarsu a ostatní – vybudovali kolem tajemné osoby Ježíše (jehož skutečný původ je neznámý) celou zhoubnou – na člověku založenou, protiracialistickou, protipřírodní – filozofii, v níž s ohromující dovedností spojili židovský mesianismus a starý kosmický mýtus o Bohu, který umírá a vstává z mrtvých. Učinili tak proto, aby Židům, negativnímu prvku par excellence, dodali zdání pozitivního spasitelského poslání, tj. aby negativní hodnoty vypadaly jako pozitivní a ty pozitivní jako negativní – jako praví synové „Otce lží“, jimiž ostatně skutečně jsou! Neboť ať už je Jeho zrození určeno jakémukoli národu, jedna věc je jistá: Kalki nebude, ani přímo, ani nepřímo, pocházet z židovského národa. Žádný z inspirovaných mužů činu „proti Času“ to nikdy neudělal. Ani ten Poslední to neudělá. Navíc se nenarodí mezi žádnou ze starších ras, které prožily svá staletí krásy a slávy v dobách, které jsou nenávratně za námi a které jsou nyní (navzdory zdánlivým oživením – falešným nacionalismům, špatným kopiím těch árijských národů) v definitivním, plošném úpadku.

Podle zákonů vývoje v čase, které jsou zákony logiky dějin, může Kalki, Mstitel, konečný Vykupitel, patřit pouze k nejmladší rase našeho časového cyklu: k árijské. Je to totiž nejmladší a nejdynamičtější rasa každého časového cyklu, která tvoří „most“ do cyklu následujícího: vyvolený Předvoj, který bude mít záviděníhodné privilegium žít v obou časových cyklech, který bude bojovat poslední bitvu Sil života v odsouzeném světě a zažije uprostřed dokonalosti toho nově zrozeného (nebo spíše regenerovaného) ten slavný stav existence Zlatého věku – Božství v těle a krvi – který si dnes, ve Věku temnoty, nedokážeme představit ani v našich nejvznešenějších snech. Z nejmladší a nejdynamičtější rasy jakéhokoli časového cyklu pochází, pokud ne všichni, tak alespoň největší počet jejích nejnovějších hrdinů „proti Času“ (tj. těch z jejích posledních 60 nebo 70 století). Je každopádně pozoruhodné, že všichni lidští „avatáři“ nebo pozemská vtělení Višnua zmínění v hinduistické tradici – pět z devíti, které patří do minulosti – jsou považováni za „brahmány“ nebo „kšatrijy“, tj. Árijce. Je v logice Tradice, že „desátý“ a poslední – Kalki – by se měl také narodit jako člen privilegované rasy.

Bude jím snad nikdo jiný než Ten, koho jsem popsala jako „předposledního člověka proti Času“ – Adolf Hitler – vracející se s nadlidskou silou? Není důvod, proč by tomu tak nemělo být, za předpokladu, že tento inspirovaný Vůdce bude stále naživu a že svět bude během jeho života zralý pro velký Konec (což by vzhledem k tempu úpadku, které po roce 1945 nastalo všude, nebylo vůbec žádným zázrakem). Hrozivá zkušenost porážky způsobené zradou a pohled na systematické ponižování jeho lidu mnohem rafinovanějšími a smrtelnějšími prostředky než směšná pravidla a nařízení „denacifikace“ by

pravděpodobně stačily k tomu, aby probudily Vůdcovy vlastnosti „Blesku“ do té míry, že by v něm vyvážily vlastnosti „Slunce“ a učinily z něj nového člověka – nekonečně nemilosrdnějšího, než byl ve své první kariéře.

Ale i kdyby tomu tak nebylo – i kdyby Adolf Hitler skutečně fyzicky zemřel, jak věří stále větší počet jeho věrných – přesto je, vezmeme-li věci v jejich podstatě, oprávněné říci, že právě on bude tím „Kalkim“, který se vrátí. Neboť „Kalki“ bude ztělesněním všech Mužů „proti Času“, kteří se vrátí. Bude představitelem všeho, za co každý z nich marně bojoval proti stále silnějšímu proudu úpadku – samotnému proudu dějin – představitelem toho věčného kosmického Řádu, jehož pozemským ztělesněním je „vláda spravedlnosti“ zmíněná v Bhagavadgítě. Bude jak Ten, kdo promluvil k árijskému válečníkovi Arjunovi – a ke všem árijským válečníkům – na poli Kurukshetra, tak Ten, kdo promluvil k německému národu – a ke každému rasově uvědomělému jednotlivému Árijci na světě – z Hofbräu-Festsaalu, z Luitpold Areny a z německého Říšského sněmu. Neboť oba jsou tím samým Jediným: Tím, Kdo se vrátil a Kdo se vrátí znovu.

A „Kalki“ bude blíže a úžeji spjat s posledním velkým mužem „proti času“, Adolfem Hitlerem, než s kterýmkoli z těch mnoha předchozích. Neboť On – ten Poslední – není, jak jsem řekl na začátku této studie, nikdo jiný než Ten, o kom mluvil Führer, když s tou neomylnou kosmickou intuicí, která ho povznáší tak vysoko nad nejchytřejší politiky Temného věku, řekl Hansi Grimmovi v roce 1928: „Vím, že se musí objevit nějaký člověk, který bude schopen našim problémům poskytnout konečné řešení. Hledal jsem takového člověka. Nikde jsem ho nenašel. A proto jsem se pustil do přípravných

prací, pouze do těch nejnaléhavějších, neboť vím, že já sám tím člověkem nejsem. A vím také, co mi k tomu chybí.“[491]

On je tím Jediným. A On bude uprostřed těch nejbeznadějnějších okolností pokračovat ve starém – věčném – boji proti sestupnému proudu Času – v boji, který katastrofa roku 1945 zdánlivě, avšak pouze zdánlivě, přerušila – a dovede jej k vítěznému konci na několik desítek tisíc let, učiní sen Adolfa Hitlera, prostředky, které byly během (nebo před) druhé světové války ještě nemyslitelné, zářivou realitou na několik desítek tisíc let.

Prostředky nelze předpovědět, neboť do té doby se věci změní. Věci se mění – a válečná věda pokročí – každý den. Jedna věc je však jako hlavní rys každého opakujícího se „velkého Konce“ mimo jakoukoli pochybnost: „Kalki“ bude jednat s nebývalou bezohledností. Na rozdíl od Adolfa Hitlera neušetří ani jediného z nepřátel božské Věci: ani jednoho z jejích otevřených odpůrců, ale také ani jednoho z polovičatých, z oportunistů, z ideologicky kacířských, z rasově zkažených, z nezdravých, z váhajících, z příliš lidských, ani jednoho z těch, kteří na těle, charakteru či mysli nesou pečeť padlých věků.

Jak jsem již řekla, jeho spolubojovníci budou poslední nacionální socialisté; muži z oceli, kteří vítězně obstáli v zkoušce pronásledování a navíc zkoušce úplné izolace uprostřed ponurého, lhostejného světa, v němž nemají místo; kteří tomuto světu čelí a vzdorují mu každým gestem, každým náznakem – každým mlčením – a stále více (v případě těch mladších) dokonce bez osobní vzpomínky na velké dny Adolfa

[491] Citováno podle Hanse Grimma v jeho poslední knize Warum? Woher? aber Wohin?, s. 14.

Hitlera, která by je posilovala; ty, které jsem nazvala „bohy na zemi“, a rodiče takovýchto lidí. To jsou ti, kteří jednoho dne napraví vše, co muži „proti Času“ utrpěli v průběhu dějin, stejně jako oni sami, kvůli věčné pravdě: mstící se kamarádi, které Pět tisíc z Verdenu[492] marně volalo ve svých srdcích v okamžiku smrti, na břehu řeky Aller, zbarvené krví; ty, které marně volaly miliony lidí v roce 1945 – umírající, mučení a zoufalí přeživší; ty, které marně volali všichni poražení bojovníci „proti Času“ v každé fázi velkého kosmického Boje bez počátku proti Silám rozpadu, věčně souběžným se Silami Života.

Jsou mostem k nadčlověku, o němž hovořil Nietzsche, tím „posledním praporem“, v něž vložil svou důvěru Adolf Hitler.

Kalki je povede skrz plameny velkého Konce do slunečního svitu nového Zlatého věku.

A všechno začne znovu: sled věků, ve stejném neměnném pořadí, podřízený stejným neměnným zákonům; nevyhnutelné znovuobjevení toho úpadku, jehož semeno je obsaženo v každém projevu v Čase, boj „proti Času“ a nakonec pád do propasti – navzdory tomu – po milionté a desetimilionté. A nový velký Konec, a nový zářivý Začátek, a nový časový cyklus – znovu a znovu a znovu. Neexistuje žádný definitivní Konec.

***

Rádi bychom doufali, že památka na předposledního a nejvíce hrdinského ze všech našich Mužů „proti Času“ – Adolfa Hitlera – přežije, alespoň v písních a symbolech, v tom dlouhém Věku pozemské Dokonalosti, který má otevřít „Kalki“, ten Poslední. Rádi bychom doufali, že Páni nového časového cyklu,

[492] Pět tisíc německých náčelníků, kteří byli v roce 787 n. l. popraveni stětím hlavy na rozkaz a za přítomnosti Karla Velikého (a řady hodnostářů křesťanské církve).

muži jeho vlastní krve a víry, mu prokážou božské pocty prostřednictvím obřadů plných významu a síly, v chladném stínu nekonečných, znovu vyrostlých lesů, na plážích nebo na nedotčených horských vrcholech, tváří v tvář vycházejícímu Slunci.

Ale i kdyby tomu tak nebylo, bude stejně jako všichni jeho božští předchůdci žít po celé věky ve věrném vědomí Vesmíru, jehož životní rytmus symbolizuje. Přesto bude dlouhá a stále intenzivnější a nakonec téměř zoufalá touha „proti Času“, která charakterizuje každý opakující se časový cyklus, jakmile se rozpad projeví natolik zřetelně, že je cítit, pokaždé novým vyjádřením té samé touhy po zjevné Dokonalosti, pro kterou bojoval a prohrál, novým, dlouhotrvajícím kosmickým výkřikem, prohlašujícím, že měl navzdory všemu pravdu. A přesto bude každý další Zlatý věk, který přijde – každý další Úsvit Stvoření – živou materializací jeho nejvyššího snu, další chvalozpěv slávy, prohlašující pokaždé po nesčetné tisíce let, že on – On – opět zvítězil.

Ukončeno v Hannoveru, v den jarní rovnodennosti, 21. března 1956